

Amerika Amerika ellen (USA)

Szerző: Wang Huning

Megjelenés dátuma: 1991

*Megjegyzés: Emlékeztetőül a [issues6-nak](#), az ellen sokkal megfelelőbb, mint az eredeti projektnévben az [Oppose](#), ezért a jövőben az *America against America* angol fordítást fogom használni.*

Előszó

1988 augusztusának végén meghívtak az Egyesült Államokba egy hat hónapos tudományos látogatásra. Ez idő alatt több mint harminc várost és közel húsz egyetemet látogattam meg, tucatnyi kormányzati és magánszektorban végeztem kutatásokat, és amerikaiak és külföldiek széles körével beszélgettem az Egyesült Államokról. Mindennapi beszélgetéseimet, látogatásaimat és megfigyeléseimet dokumentáltam, és így született meg ez a könyv.

Nyilvánvaló, hogy az Egyesült Államokat, mint társadalmat inkább megfigyelőként, mintsem nyomozóként tanulmányoztam és láttam, és elmondhatom, hogy az Egyesült Államokban tett látogatásomnak volt egy célja, mégpedig az, hogy részletesebben és reálisabban megismerjem ezt az első számú kapitalista országot. Úgy kell tekintenünk rá, mint egy történelemre, egy kultúrára, egy népre, egy intézményrendszerre, nem pedig néhány elvont dogmatikus fogalomra. Az Összehasonlító politikai elemzés című könyvemben, amely 2003-ban jelent meg, 1987. javaslatot tettem a társadalmi-politikai mozgalmak elemzésének tervezetére egy történelmileg-társadalmilag-kulturálisan kondicionált tájkép segítségével. Abban a könyvben ez nagyjából csak egy makro-keretterv volt. Ezúttal is kísérletet teszek arra, hogy ezt a megközelítést egy politikai közösség, konkrétan az Egyesült Államok elemzésére használjam.

A könyv alapvető célja tehát nem az ábrázolt sokszínű dimenziók, színes tájak és szövevényes mozgalmak, hanem az amerikai társadalom politikai és társadalmi irányítási folyamatainak feltárása, és bár a könyv igyekszik minél több dimenziót és témát felölelni, elemzései következetesen maradnak e témákhoz. Egy társadalom fejlődése és változása elválaszthatatlan a politikájától és a társadalom irányításának módjától. Azt mondhatjuk, hogy amilyen politika és társadalmi menedzsment van, olyan a társadalmi fejlődés. Nehéz az Egyesült Államokat e logika nélkül elemezni és megérteni. Én csak egy egyszerű HO kérdésre szeretnék válaszolni a társadalom több dimenzióját boncolgatva: "Miért van Amerika?" Ez a kérdés egyszerű, de messze meghaladja a képességeimet, és ezt jól tudom.

E könyv megközelítése az amerikai társadalom elemzése a történelmi-társadalmi-kulturális feltételek keretein belül, anélkül, hogy e tényezőket bármelyikét elszigetelten vizsgálná. Az emberi társadalmi élet, a politikai élet és a kulturális élet végtelenül bonyolult és egymásba fonódó hálózatok. Nehéz lenne ezek közül valamelyik kérdést elszigetelten vagy egyszerűen elemezni és szemlélni.

Mivel ez a fenti módszer konkrét alkalmazása, egy társadalom minden aspektusának gondos és élénk megfigyelését, dokumentálását és elemzését igényli. Ezért ez a könyv inkább a konkrét ábrázolásról és a tényszerű rögzítésről szól, mint az elvont érvelésről. Bármilyen elvont érvelés csak a tények megfigyeléséből és elemzéséből vezethető le, és ahhoz, hogy az elvont érvelés meggyőző legyen, fontos, hogy ne legyenek meggyőző tények, amelyek megalapozzák. Néha egyfajta munkát kell végezni, amely inkább a gondolkodás lehetőségét, mintsem a gondolkodás következtetését biztosítja. Természetesen a könyvben szereplő különböző valós életből vett beszámolók az én gondolkodásomat és következtetéseimet követik, de igyekeztem lehetővé tenni azt is, hogy mások számára is lehetőséget biztosítsak a gondolkodásra.

Ez a könyv az Egyesült Államokat tekinti az elemzés tárgyának, mivel az Egyesült Államok, Kínához hasonlóan, a huszadik század emberiségének egy különleges jelenségét képezi, amelyet "amerikai jelenségnek" nevezhetünk. A "kínai jelenség" az, amiért ez a több mint évszázados 2,000 múltra visszatekintő ősi civilizáció a modern korban hanyatlott. Miért maradt le a világ modern nemzetei mögött? Ez tudósok és tudósok generációit készítette komoly gondolkodásra. Az "amerikai jelenségnek" más dimenziója van, és az emberek azon tűnődnek, hogy ez a mindössze kétszáz éves rövid történelmű nemzet miért vált ma a világ vezető fejlett országává. Úgy vélem, hogy a huszadik században élő tudósoknak kötelességük tanulmányozni ezt a két jelenséget. Kínai tudósként kettős felelőssége van a "kínai jelenség" és az "amerikai jelenség" tanulmányozásában. Így jobban megértheti önmagát és a világot, és jobban feltárhatja a Kína erejéhez vezető utat.

Az *Amerika Amerika ellen* valószínűleg furcsa és meglehetősen rejtélyes cím egy könyvnek. Ezzel a címmel az a szándékom, hogy megmutassam, Amerika nem egy egyszerű homogén egész, amelyet egyetlen mondatral el lehet utasítani. A régi időkben, amikor az emberek abból a dogmatikus nézetből indultak ki, hogy Amerika csupán az "értéktöbblet kizsákmányolása", a "burzsoázia diktatúrája", és semmi több, akkor Amerika valósága

szembeszállni ezzel az ominózus "Amerikával", az Egyesült Államok merev koncepciójával. Most van egy másik véglet, egyesek az Egyesült Államokat gazdag, tökéletes paradicsomként képzelik el, aztán az Egyesült Államok valósága is szemben áll az ilyen "Amerikával", az idealizált Amerikával. Magát az amerikai társadalmat is beleértve, vannak pozitív és negatív erői, és ahol pozitív erők találhatók, ott negatív erők is találhatók. Ez az Amerika Amerika ellen alapjelentése.

Amerika Amerika ellen, a társadalom alapvető mozgását mutatja be. De bárhol is van emberi találmány, az nem lehet vasszigor, és nem lehet és nem is lehet egy társadalmat egy egységes, bevett fogalom alá vonni. Az *Amerika Amerika ellen*, jelzi a könyv kísérletét arra, hogy feltárja, hogy az amerikai társadalomban milyen tényezők alkotják a két relatív mennyiség mindegyikét a for. Nem lehet egy mondatban megmondani, hogy mi Amerika, hogy mondjuk, hanem csak annyit: "Amerika Amerika ellen".

Minél jobban elmélyedünk Amerika tanulmányozásában, minél inkább megszabadulunk a vázlatos képtől, annál könnyebb felfedezni az amerikai társadalomban rejlő ellentmondást. Mint tudós, aki egy társadalmat mint a tudományos kutatás tárgyát tanulmányozza, nem szabad rózsaszínűre festeni a tárgyat, és főleg nem szénszürkére. Inkább objektíven kell azonosítani a társadalom előnyeit és hátrányait. Általában véve a tudósoknak kritikusan kell viszonyulniuk a létezőhöz, ami a társadalmi fejlődés legfontosabb motivációja. Az Egyesült Államok esetében ilyen kritikus hozzáállást képviselek. Érdeemes megjegyezni, hogy az amerikai társadalomban létező mechanizmusok – a jók és a rosszak egyaránt – az adott társadalom történelmi-társadalmi-kulturális feltételeinek a termékei, és csak ebben a környezetben léteznek, és nem alkalmazhatók egyszerűen más társadalmakra. Ebben a tekintetben nem lehet egyszerűen utánozni őket a különböző országok között.

Az Egyesült Államok nagy ország. Ebben a nagy országban idézz egy Amerikáról alkotott képet, hogy idézz egy vele ellentétes Amerikáról alkotott képet. Ahogy azt általában hiszik, az Egyesült Államok egy gazdag ország, sőt, sok ember él ezen a helyen nagyon gazdag, elég gazdag ahhoz, hogy saját magánrepülőgépet nem ritka. A lakosság többsége is azt mondhatjuk, hogy "békében és boldogságban" él, az átlagemberek általában egy kis autóval és egyéb felszereléssel rendelkeznek. De ha ez Amerika, akkor rögtön más képet festhetünk Amerikáról. A Kaliforniai Egyetemen, Berkeleyben van egy hely, amit úgy hívnak, hogy "Népi park". Az úgynevezett "People's Park" eredetileg egy üres telek volt a Berkeley kampuszon, de később hajléktalanok

foglalták el. Amikor én

ott volt, több száz rongyokba öltözött hajléktalan volt, akik minden nap ott töltötték az éjszakát, egyesek rongyokból készült kis sátrakkal, mások újságpapírokkal a földön, a földön aludtak. Ezeknek az amerikaiaknak a koszos, mocskos, kedvetlen megjelenése egyáltalán nem illett az Amerika-képbe. Az egyházi karitatív szervezetek minden reggel eljöttek reggelit osztani, és az egyetem uszodáját rendszeresen megnyitották előttük, hogy megmossák a testüket. Azon az éjszakán, amikor Busht 41. elnökké avatták, láttam hajléktalanokat, akik a San Franciscó-i Bush Streetet szegélyező épületek ajtóiban aludtak. Hát nem ez Amerika? Ez Amerika? Attól tartok, erre nem tudok egyetlen szóval válaszolni.

Az Egyesült Államokat általában nyugati demokráciának tekintik, még hozzá tipikus nyugati demokráciának, és az amerikaiak büszkék is erre. Az alkotmány, a választási kampányok, a hatalmi ágak szétválasztása, az állampolgárok részvétele a politikában és így tovább és így tovább ennek a rendszernek az egyik oldalát mutatják, de a másik oldalon vajon tényleg minden egyes átlagember uralhatja-e az ország politikáját? Ebben a könyvben szereplő elemzésem azt mutatja, hogy a politikát uraló hatalmas csoportok a köznép fölött állnak. Az Egyesült Államok kapitalista rendszerében nem lehet figyelmen kívül hagyni a magántulajdonnak a politikai demokráciára vonatkozó korlátait. Még amerikai tudósok is azt mondják, hogy a politikai demokrácia nem működhet megfelelően ott, ahol a gazdasági hatalom közötti különbségek olyan nagyok, hogy az egyik csoport nem politikai eszközökkel tudja meghatározni egy másik csoport bajait. A valódi politikai demokráciának tehát magában kell foglalnia a kormányzottak jogát arra, hogy képviselőiken keresztül ellenőrizzék a gazdaságpolitikát.” (Sydney Hooker, *Reason, Social Myths, and Democracy*, p. 286) Az Egyesült Államokban a gazdasági döntéshozatalt nagyrészt magánkonzorciumok irányítják. Ez demokratikus? Nem demokratikus? Attól tartok, erre nem lehet egyetlen szóval válaszolni.

Ilyen paradoxonok bőven akadnak. Mondhatjuk, hogy az Egyesült Államok gazdag ország, de azt is mondhatjuk, hogy az Egyesült Államok egy szegény emberekkel teli ország; mondhatjuk, hogy az Egyesült Államok egy tipikus nyugati demokrácia, de azt is mondhatjuk, hogy az Egyesült Államok egy nem túl demokratikus ország; mondhatjuk, hogy az Egyesült Államok egy fejlett oktatással rendelkező ország, de azt is mondhatjuk, hogy az Egyesült Államoknak sok oktatási problémája van; mondhatjuk, hogy az Egyesült Államok egy olyan ország, ahol az egyenlőség a legfontosabb, de azt is mondhatjuk, hogy az Egyesült Államok nem annyira egyenlő; mondhatjuk, hogy az Egyesült Államok egy stabil ország, de azt is mondhatjuk, hogy az Egyesült Államok egy stabil és fejlődő társadalom, de azt is mondhatjuk, hogy az Egyesült Államok egy stabil

és fejlődő társadalom.

Az államok egy válsággal küzdő társadalom. Az én elképzelésem az, hogy a képzeletbeli Amerikát szembeállítom a valóságos Amerikával.

Az Egyesült Államok csak egy kapitalista ország, és nem képviseli az összes nyugati kapitalista társadalmat. Egyszerűen csak az Egyesült Államok esettanulmányát szeretném felhasználni arra, hogy elősegítsem a kapitalizmus és közvetve a szocializmus megértését is.

Százötven évvel ezelőtt Marx és Engels kijelentette *A kommunista* kiáltványban: "A nagyipar fejlődésével maga az alap, amelyen a burzsoázia termel és kisajátítja termékeit, kiássák a lába alól. Mindenekelőtt a saját sírásóit termeli ki". (Marx és Engels, 1. kötet, 263. o.) Lenin e század elején az imperializmust "haldoklónak" és "hanyatlónak" nyilvánította.

Ennyi év elteltével azt kell mondani, hogy a kapitalizmus még mindig fejlődik, és nem szabad alábecsülni. A történelmi materializmus ítéletei és elemzése a történelmi fejlődés szempontjából helyesek. Az emberi társadalom fejlődésének a történelmi materializmus által jelzett törvénye azonban a történelmi feltételek érettségét igényli.

Ha ezek a feltételek nem érettek meg, akkor minden szubjektív ítélet meglehetősen ellentmond a történelmi materializmus logikájának. Hosszú időn keresztül, az ideológia megerősödésétől vezérelve, egykor a kapitalizmus teljes elutasítása volt, amelyet a dogmatizmus befolyásolt, ami megakadályozta, hogy az emberek objektíven és tudományosan ítéljék meg a kapitalista társadalmat, és a "baloldali" ideológia hatása, amely az osztályharcot vette körvonalnak, ami megzavarta az egész világra vonatkozó perspektívánkat, és megakadályozta, hogy az emberek tanuljanak más országok fejlett tapasztalataiból. Ez megakadályozta az embereket abban is, hogy tanuljanak más országok fejlett tapasztalataiból. Ez nemcsak ezt akadályozza, hanem valójában megakadályozza az embereket abban is, hogy helyesen megértsék és felfogják a kapitalizmus hiányosságait.

Mint emberi társadalmak, bármilyen rendszerről legyen is szó, lesznek konfliktusok, ellentétek és szükségletek. Hasznos lehet megérteni, hogy a különböző emberi társadalmak milyen módszereket alkalmaznak az ellentmondások feloldására, a konfliktusok enyhítésére és a szükségletek kielégítésére. Ha ezeknek a kérdéseknek az elemzése hozzájárul a kínai társadalom fejlődéséhez és haladásához, akkor elértem eredeti szándékomat.

Úgy gondolom, hogy az első dolog, amit bármiről tudni kell, az az, hogy pontosan vagy precízen megismerjük és felfogjuk, majd elemezzük és értékeljük. Ez a könyv ilyen logikára épül.

Tizenegy fejezet van ebben a könyvben, és itt röviden szeretnék rámutatni: (1) a társadalom egyenlőtlen fejlődése és annak különböző jellemzői; (2) a politikai életet meghatározó értékek és azok változása; (3) a nemzet sokszínűsége és társadalmi hatékonysága; (4) az emberek társadalmi tevékenységét szabályozó formális és informális mechanizmusok; (5) a társadalomban tevékenykedő politikai erők és kapcsolataik; (6) a választási kampányok demokratikus és nem demokratikus elemei; (7) a felülről lefelé irányuló politikai műveletek és azok jellemzői; (8) a nem politikai koordinációs mechanizmusok és a szocializált szabályozás; (9) a kultúra, az értékek, sőt az intézmények reprodukciója és az oktatással való kapcsolat; (10) az eszmék szerepe a társadalom fejlődésében és irányításában; (11) a különböző, a jövőbeli fejlődést fenyegető aluljárók.

Bár ez a tizenegy fejezet elég sok szempontot tartalmaz, a tárgy egy nagy ország, így a ténylegesen lefedett aspektusok az amerikai társadalomnak csak egy korlátozott részét képezik. Ebből a szempontból úgy gondolom, hogy a könyv két szempontból is alulmarad.

Először is: A könyv korlátozott terjedelmű, és nem képes az amerikai erdők minden fájának minden aspektusára kitérni, ezért ki kell mondani, hogy vannak korlátai. Nem lehet azt mondani, hogy ezek a szempontok megfelelően tükrözik a könyv tárgyát. Szerettem volna egy "kukucs-kálós" dolgot csinálni, de a kérdés az, hogy a "kukucs-kálós" meglett-e. Azt hiszem, találtunk néhányat, de nem sokat. Az a jó, hogy rengeteg más irodalmat találhatunk, ami pótolhatja ennek a könyvnek a hiányosságait.

Másodszor, az amerikai társadalmat inkább megfigyelőként, mint kutatóként elemzem. Az adatok és anyagok egy része, bár forrásból származik, nem felel meg a szigorú statisztika követelményeinek. Attól tartok, hogy a tárgyalt kérdések némelyike szubjektív, vagy akár téves is lehet. Ezért remélem, hogy az emberek ezt a könyvet makroszociológiai szemszögből olvassák, és nem mikrobiológiaként kezelik.

Ebben a könyvben nem akarom az olvasót túl sok átgondolt elemzéssel és elméleti idézetekkel kínozni, ami nem célja ennek a könyvnek.

Végezetül szeretnék köszönetet mondani annak a sok intézménynek és barátoknak, akiknek nagy szerepe volt abban, hogy ez a könyv létrejöhessen, és akik nélkül nem jöhetett volna létre.

A CSCPRC, amely meghívott, hogy a delegáció látogatása után három hónapig vendégkutatóként az Egyesült Államokban tartózkodjak, és minden költséget biztosított; a Fudan Egyetem, amely ilyen hosszú időre megszervezte, hogy otthagyjam tanári állásomat, hogy legyen időm ezt a témát tanulmányozni; az Iowai Egyetem politológiai tanszéke, amely három hónapig fogadott, és minden kutatási és irodai lehetőséget biztosított számomra; a Michigani Egyetem Kínai Kulturális Tanulmányok Központja, az ohioi Miami Egyetem politológiai tanszéke, amely lehetőséget biztosított számomra, hogy ezt a témát tanulmányozzam. A Kínai Kulturális Tanulmányok Központja a Michigani Egyetemen, az ohioi Miami Egyetem politikatudományi tanszéke és a San Diegó-i Kaliforniai Egyetem Nemzetközi Kapcsolatok Iskolája, amelyek mind rövid látogatásokat szerveztek számomra; valamint a Kelet-ázsiai Tanulmányok Intézete a Berkeley-i Kaliforniai Egyetemen, ahol három hetet töltöttem vendégkutatóként, és ahol szívélyes fogadtatásban részesültem. Végül szeretnék köszönetet mondani a japán Keio Egyetem jogi karának, ahol egy hetet töltöttem, hogy betekintést nyerjek a "Nap birodalma" szekciába.

Személyes megjegyzésként ez túl sok lenne, és szeretnék köszönetet mondani: Vergena Yen asszonynak az Egyesült Államokból...Kína Akadémiai Cseretanácsának, aki gondosan megszervezte látogatásom megtervezését; Steeves professzor úrnak és családjának az Iowai Egyetemen, akik három hónapon át úgy segítettek látogatásomat, ahogy senki más nem tudta volna; Douglas Madsen professzor úrnak, az Iowai Egyetem Politikai Tudományok Tanszékének elnökének, valamint az egész karnak és személyzetnek. akik sok nehézségen segítettek túljutni, és mások, mint Lucine Pye professzor, az Amerikai Politikatudományi Társaság elnöke, Arnold professzor a Miami Egyetemről, Oxenberg és Kanru Lee professzorok a Michigani Egyetemről, Rosenblum professzor a Syracuse-i Egyetemről, Mal Kahler professzor a San Diegó-i Kaliforniai Egyetemről, Robert Scalavano professzor a Berkeley-i Egyetemről, Robert Scalavano és Giorgos professzorok; Ryosei Kokubu professzor a japán Keio Egyetemről és mások. Felbecsülhetetlen segítséget nyújtottak nekem.

Szeretnék köszönetet mondani az Egyesült Államokban élő kínai barátainknak, akik már sok éve élnek az Egyesült Államokban, és sok meglátással világosítottak fel: Zheng Shiping, Shen Yi, Chen Feng, Gong Ting, Zhou Xueguang, Yu Xu, Wang Renli, Wu Danli, Lin Zhimin, Xu Huahua, Jin Ping, Gai Zheyu, He Yufan, Yang Rijun, Huang Geng, Zhu Sheng és sokan mások.

Az Egyesült Államok különböző részein élnek, és mindannyian a legjellemzőbb kínai vendégszeretben részesültek, amikor megérkeztem hozzájuk.

Szeretnék köszönetet mondani Ni Shixiong docensnek, akivel sok időt töltöttem együtt a Berkeleyben, Őszinte segítségéért. Szeretném kifejezni Őszinte hálámat Ren Xiaónak, Qiu Kaimingnek, Yao Qinnek, Guo Dingpingnek és Ding Chunfangnak a könyv vázlatainak összeállításában nyújtott segítségükért a végső befejezési fázisban, valamint Ding Chunfangnak a teljes kézirat gondos lektorálásáért. Hálás vagyok továbbá a tanszéki referenciaterem és az iroda minden munkatársának, akik mindig nagyon segítőkészek.

Szeretnék köszönetet mondani feleségemnek, Qi Zhou-nak is, aki olyan módon segített, amit senki sem tud pótolni.

Wang Huning

április

1, 1989

Nemzetközi Politika Tanszék, Fudan Egyetem

I. Egyenetlen földterület

1. Kétségek az amerikai gyártásban

A CA985 a japán Tokyón keresztül érkezett San Franciscóba, majd hosszú repülés után a zord Csendes-óceánon át. Egy késő járat miatt zsúfolt volt az Európából és Japánból érkező járatokkal. Az általában tágas poggyászkiaadó és vámcsarnok zsúfolt és tele volt emberekkel. A világ minden tájáról érkező emberek izgatottan várták, hogy megérkezzenek az Egyesült Államokba.

Volt egy repülőgép, valószínűleg Franciaországból, és sokan beszéltek franciául. A sor a vámon való átjutáshoz több mint egy órát tartott, és az emberek panaszkodtak, ahogy Kínában szokás, hogy túl hosszú a várakozás. Sokan úgy gondolták, hogy a sorban állásnak nem kellene nyugaton lennie, de én nem számítottam arra, hogy ilyen sokáig kell várakoznom, ha már egyszer megérkeztem az Egyesült Államokba. A San Franciscó-i repülőtér bevándorlási hivatalának vámpultjai három kategóriára vannak osztva: egy az amerikai állampolgároknak, kettő a nem amerikai állampolgároknak, és három az új bevándorlóknak. A bal oldali első két bejárat az amerikai állampolgároké, amelyek gyéren lakottak, és az amerikai állampolgárság felsőbbrendűségét mutatják. A nem amerikai állampolgárok, akik a legnagyobb számban állnak a bejáratnál, kisebbségnek érzik magukat.

A bejáratnál japánok tömegei állnak. Napjainkban a japán emberek hordákba verődve utaznak és üzletelnek a világ bármely pontján, ami egy gazdag ország és egy gazdag nép erejét mutatja. Bár sok külföldi nem találja szeretetre méltónak a japánokat, ez a gazdasági erő lenyűgözi az embert. Azt mondják, hogy mivel olyan sok japán van, az amerikai kormány fontolgatja, hogy egyfajta bánásmódot ad a japánoknak: vízummentességet. Statisztikailag ez egyharmadával gyorsítaná fel a vámkezelést az amerikai vámbejáratnál. A diplomácia azonban egyenlő bánásmódot követel meg, és a japánok nem hajlandóak vízummentességet adni az amerikaiaknak. A japán nemzet fejlődéséből legalább két következtetést le lehet vonni: először is, a gazdasági erő az alapvető erő, amely meghatározza egy nemzet nemzetközi státuszát és nemzetközi megítélését; másodsor, egy nemzet nemzetközi státusza és nemzetközi megítélése nem csak a gazdasági erőn múlik.

Az Egyesült Államok egy olyan társadalom, amely sok szempontból meglehetősen fejlett, és aki az Egyesült Államokba érkezik, az "jövőt érintő sokkot" fog érezni. Ennek következtében az emberek azon gondolkodnak, hogyan szeretnék élvezni Amerikát, míg mások azon, hogy miért létezik Amerika. Ez utóbbi kérdésre a különböző emberek különböző válaszokat adnak. Megkérdeztem egy barátomat. Az egyik barát azt válaszolta, hogy az egyik az erőforrások rendkívüli bősége, a másik pedig az, hogy ösztönzik a tehetségekért folytatott versenyt. Egy másik barát hozzátette, hogy legalábbis ez volt a helyzet, amikor az emberek először érkeztek az Egyesült Államokba. Megkérdeztem G-t, egy barátomat, aki a Stanfordon doktorál, a válasz: hagyomány. Ezt találtam az egyik legelvontabb, mégis értékes magyarázatnak. Bármely társadalom fejlődése nem pusztán gazdasági erők eredménye, és nem is rövid távú viselkedésbeli kiigazítások eredménye. Egy társadalom ilyen mértékű "gazdagságra" való fejlődése nem mesterséges erő eredménye. Milyen erők uralják az emberek küzdelmét ebben a társadalomban generációkon keresztül?

Számos konkrét fogalommal lehet előállni, mint például innováció, küzdelem, takarékoság és így tovább. A legfontosabb az, hogy ezek a dolgok kulturális génné, hagyománnyá válhatnak-e. Bármilyen tényező is kedveznek a társadalmi fejlődésnek, ha nem alkotnak hagyományt, nem tudnak mélyen meggyökerezni. Ahhoz, hogy bármilyen jó tényezőnek hatása legyen, több generáció munkájának kell lennie. Az amerikaiak egész nap az innovációról beszélnek, de a valóságban a hagyomány nagyon erős. A kínaiak is egész nap az innovációról beszélnek, de az eredmény az, hogy a hagyományok újra és újra felemelkednek és leáldoznak. Azt mondják, hogy az amerikaiak az innovációról beszélnek, nem a hagyomány ellenében. Az amerikai hagyomány és az innováció ugyanaz a dolog, és a mai hagyomány csak a 30 vagy 50 évvel ezelőtti innováció. A kínaiak úgy beszélnek az innovációról, hogy az hagyományellenes. Az egy-kétezer éves hagyományokkal azonban nem könnyű szembeszállni.

Ma nem tehetünk mást, mint hogy hosszasan elgondolkodunk az Egyesült Államokba érkező emberek beáramlásán. Néhány napja élénk vita folyt hazai elméleti körökben a szocializmus és a kapitalizmus újrafogalmazásáról. Az alapvető ok, amiért Kínában mostanában ezt a kérdést tárgyalják, az az, hogy a szocializmus évtizedek után gazdasági szempontból nem olyan jó, mint a kapitalizmus. Összhangban van-e az a társadalomfejlesztési program, amelyet Marx százötven évvel ezelőtt érvelt, az emberi történelmi fejlődés menetével? A szocializmus végül le tudja-e győzni a kapitalizmust? Ez a mai emberek kételye. Eszembe jut a "Hong Hu vörös gárdája" című film, amelyet egy Boeing 747-es repülőgépen vetítettek az Egyesült Államokba tartó járaton. A kínaiak

megdöntötte a három nagy hegyet, amely oly sokáig nyomasztotta őket, de vajon ez biztosította-e Kína társadalmi fejlődésének irányát? Milyen hatással lehet egy olyan forradalom, mint a kínai forradalom, ahol a vidéki lakosság a fő erő a városok körül, egy társadalom fejlődésére? Ezen valóban érdemes elgondolkodni.

Az Egyesült Államok fejlődése napjainkban, gazdasági jólétével, politikai folyamatával, életmódjával és nemzetközi státuszával nagy kétségeket ébresztett a világban. A fejlett világ emberei ezt a mélyen gyökerező kétséget hordozzák: Vajon az emberi technológia és az anyagi élet fejlődése eljutott-e ideig? Ellentétes ez az ember természetével? A Föld erőforrásainak kimerüléséhez fog vezetni? Végül az emberiség pusztulásához fog vezetni? A Római Klubban dolgozó kollégáink aggódnak emiatt, és már régóta kiáltanak. A fejlődő országokban élőknek más a kérdésük: Mi az az erő, amely ilyen káprázatos anyagi civilizációt hozott létre? Milyen rendszer teremtette meg a megfelelő feltételeket az ilyen fejlődéshez a vezetés és az intellektus szempontjából? Véletlen vagy elkerülhetetlen ez a helyzet? Az emberek kételkedni kezdtek a rendszerben, és az emberek kételkedni kezdtek a saját rendszerükben. Mindenesetre az Egyesült Államok egyfajta kétséget keltett.

Amikor az ember belép az Egyesült Államokba, ilyen kétségekbe ütközik. Nem az Egyesült Államokba, szintén beleesik ebbe a fajta kétségbe. Furcsa jelenség: a kétségbe könnyű belemenni, a kétségből nehéz kijönni.

2. Manhattan és a kínai negyed

A repülőgép New York fölé érkezett. Leszálltam és felvettem a csomagjaimat. Ideges voltam, amikor mindenki eltűnt, és nyoma sem volt a barátomnak, aki vállalta, hogy értem jön. A barátomtól hallottam, hogy amint megérkezel New Yorkba, rettegés fog el, és a bűnözési ráta itt rendkívül magas. Félttem, hogy találkozom egy rablóval, ■léggé aggódtam. Fél órával később jött a barátom, és megkönnyebbültem. Miután elhagytam a repülőteret, egyenesen az ENSZ épületéhez mentem. Az ENSZ épülete egy csodálatos épület. Elmentünk a Biztonsági Tanácshoz, és lefényképeztünk magunkat. Aztán elmentünk az ENSZ Közgyűlésére, és találtunk egy helyet a kínai delegációnak, és lefényképeztük. Mindenkiről készítettünk egy képet, aki beszédet mondott az ENSZ-ben.

az ENSZ pódiumán. Az ENSZ-ben tett látogatásom során különböző országok gyönyörű és értékes ajándékait láttam, például egy elefántcsont szobrot Kínából, egy királyi hajót Thaiföldről és egy képet a Szovjetunióból. Ez azt mutatja, hogy a világ polgárai hírnevet akarnak szerezni az ENSZ-ben, de vajon hány ország hisz a valóságban az ENSZ elveiben? Úgy tűnik, hogy olyan, mint egy embercsoport, ahol mindenki csatlakozni akar hozzá, és szeretetét akarja mutatni, de a valóságban mindenhol ellene megy. A mai pluralista érdekek, ideológiai korlátok és konfliktusok világában igaz, hogy az ENSZ nem azt a szerepet játssza, amit kellene. Az ENSZ azonban olyan szerepet is játszott, amelyet nem szabad alábecsülni, különösen a társadalmi-gazdasági és kulturális fejlődésben. Az iráni-iraki tűzszünet is kiemelkedő példája a konfliktusmegoldásnak. A világ ma még mindig olyan világ, amelyet embereknek kell irányítaniuk. Az ENSZ épülete előtt álló, ekévé alakított kardot ábrázoló szobrot nézve az ember elgondolkodik azon, hogy milyen módszerekkel lehet a kardot beolvasztani. A múlt történelme azt mutatja, hogy sokan úgy gondolják, hogy a háborúskodás is egy eszköz arra, hogy a kardot ekévé változtassák, és az eredmény az, hogy a kardok mindig ekévé változnak. A New York-i kínai negyed stílusában eléggé ismerősnek tűnik. Kicsit piszkosabbnak tűnik, mint más helyek. Azt mondják, hogy a kínai negyed egy összetett terület, ahol minden, a kínaiakra jellemző jelenség jelen van. Engem Poplar "A csúnya kínai" című művére emlékeztet. Nem sokat sétáltam a Chinatownban, de kívülről nézve sok kis üzlet van. Ebben a nyüzsgő negyedben, a kínai írásjegyekkel teli táblákat elnézve, a távoli Kínára emlékeztet. Ez a terület szöges ellentétben áll Manhattan más részeivel. Az egyik a kínai kultúrát idézi, a másik a nyugati kultúráról árulkodik. Amerikáról és Kínáról beszélni szinte minden kínai tudós és nemzetközi diák állandó témája az Egyesült Államokban.

Ezen az örök témán belül két további örök középpont van: a gazdasági fejlődés és a politikai demokrácia. Az Egyesült Államok által ebben az évszázadban elért gazdasági sikerek és technológiai fejlődés mindenki számára látható, és ma még nincs olyan ország a világon, amely ezt felülmúlta volna. Bár a japánok agresszívok, az élre törnek, és később jönnek, a versenyképes gazdasági erejük mellett még mindig nem tudják felvenni a versenyt az Egyesült Államokkal olyan területeken, mint a katonaság, a kultúra és az erőforrások. Azt kell elemezni, hogy az Egyesült Államok gazdasági fejlődése milyen szerepet játszott politikai fejlődésében. Mindkét területen az USA a világ leglátványosabb országa. Kína túl sokat köszönhet ezen a két területen. Így mindkét szempont állandó témává vált a modernizációs folyamatban. Hogyan érhető el Kína gazdasági modernizációja? Az alapvető

a kérdés az, hogy a gazdasági modernizáció folyamata befejezhető-e állami tulajdonban. A világ legtöbb fejlett országa ma nem köztulajdonban van. Ez a valóság a legnagyobb kihívás az emberek gondolkodásában. A következő kérdés az, hogy hogyan fejlődik a politikai demokrácia? A gazdasággal együtt, vagy nem együtt? Ez a két nagy téma idén forró vitatémává vált. Az egyik érv az, hogy a gazdasági modernizáció nem valósulhat meg politikai demokrácia nélkül; ennek ellentmond, hogy Hongkongban, Tajvanon, Szingapúrban és Dél-Koreában nem volt politikai demokrácia a gazdasági fellendülésük időszakában; Hongkong gyarmati uralom alatt állt, Tajvan egypárti diktatúra alatt, Dél-Korea pedig katonai beavatkozás alatt állt. Egy másik érv szerint a gazdaság fejlődésével a politikai demokrácia feltételei is rendelkezésre álltak, erre példa az újonnan iparosodott régiók és országok demokratizálódási mozgalmi; az ellenérv is erős: a fejlett nyugati országok a polgári forradalom után gazdaságilag nem voltak igazán fejlettek, messze nem olyan erősek, mint ma egyes fejlődő országok, de a demokratikus köztársaság intézményei alapvetően kiépültek. Ezen a kérdésen a kínai teoretikusoknak még sokáig kell gondolkodniuk. A gazdasági fejlődés csak egy jelenség, és akár a centralizáció, akár a demokrácia elősegítheti vagy gátolhatja a gazdasági fejlődést, de azzal kell foglalkozni, hogy a gazdasági fejlődés után a társadalomban milyen változások segítik elő a politikai demokrácia fejlődését. Mivel a gazdaság nem fejlődik, a fejlődő országok nem lehetnek gazdaságilag függő helyzetben a fejlett országoktól. Ez főként a csúcstechnológiát, a berendezéseket, a precíziós műszereket stb. érinti. De ez függ az egyes országok fejlettségi szintjétől is, például az afrikai országoknak például elsősorban élelmiszerre van szükségük az alapvető életfeltételek fenntartásához. Bármire is van szükség, kialakul egy speciális csere-mechanizmus: a fejlődő országoknak a legjobb dolgokat kell felajánlaniuk cserébe a fejlett országoknak. Így a fejlődő országok lakói nem élvezhetik a saját országukban előállított legjobb termékeket, még a másodosztályúakat sem. Ennek az az oka, hogy a másodosztályú termékeket az ezekben az országokban érkező külföldiek fogyasztására szánják.

Az amerikai piacon minden országból és régióból származó termékek elérhetőek: Kína, Tajvan, Dél-Korea, Japán, Jamaica, Mexikó stb. A világ minden országából és régiójából a legjobb termékek özönlenek a USA piacán amerikai dollárért cserébe. Mivel mindenki dollárhoz akart jutni, erős verseny alakult ki, és a termékek magas minőségűek, de alacsony árúak voltak. Ez a helyzet példátlan fellendülést okozott a

az amerikai piacon. Ez a piaci mechanizmus és az USA számára a második világháborút követő Bretton Woods-i konferencia által meghatározott amerikai dollár világszintű státuszából származó előnyök eredménye volt. Természetesen a külföldi termékek tömeges belépése az Egyesült Államokba, az Egyesült Államokra gyakorolt hatása maga az ipar, ami gyárbezárásokat, megnövekedett munkanélküliséget eredményezett, amit nem lehet figyelmen kívül hagyni, így a szabadkereskedelem és a protekcionizmus két ereje mindig is harcolt.

3. Négy "C" Bővebben

Miután rövid ideig az Egyesült Államokban éltem, világossá vált, hogy van néhány dolog, ami különösen bőséges ebben a társadalomban. Ezeknek a dolgoknak a felszíni jelenségén keresztül a társadalom dinamikus szerveződésének néhány alapfeltételét lehet megtalálni. Kezdjük még ezzel a négy dologgal.

A városokban, az autópályákon és a vidéki utakon minden időben rengeteg autó ("Autó") közlekedik csomókban. Az autóknak mindenféle formája és mérete van, és mindenféle modell létezik. Amikor Washingtonban jártam, Antony King, az angliai Essex Egyetem rektorhelyettese rámutatott az utcán közlekedő autók sokféleségére, és azt mondta: "Tíz évvel ezelőtt a legtöbb autó, amit az Egyesült Államokban láttam, az Egyesült Államokban készült, de ma már mindenféle autó van, különösen japán autók". Az USA és Japán közötti autóháború már jól ismert. Az egyik fontos oka annak, hogy a japán autók be tudtak törni az amerikai piacra, az, hogy az amerikai autópiac egyszerűen túl nagy, és az autók egyszerűen túl fontosak az egyének számára. Ha Amerikában nincs autójuk, az olyan, mintha nem lenne lábuk. Az autópálya-rendszer nagyon jól kiépített, általában három sávos a bal és a jobb oldalon. Három nagy, három közepes és három lassú sávra osztva, egyes helyeken hét sávos az autóforgalom. Mindenféle autó közlekedik rajta éjjel-nappal. Az átlagos családnak van egy autója, sok családnak pedig több is. Elmentem egy professzor házához a Stanford Egyetemen, és ott három autó volt. A magántulajdonban lévő autók száma az Egyesült Államokban az egyik legnagyobb a világon.

Telefonok bőségesen vannak ("Call") Bárhová megyünk az Egyesült Államokban, mindenhol láthatunk telefont. Minden irodában és otthonban van telefon. Az otthoni telefonok egytől több mellékállomással is rendelkeznek. A nyilvános helyeken automata telefonok vannak, és bizonyos számú érme bedobásával lehet telefonálni. Most már van egy másik fajta telefonkártyás telefon is, amikor

hívja, csak tegye a kártyát a telefonba, és máris telefonálhat. A repülőtereken sorban állnak ezek az automata telefonok. A szállodákban is sok ilyen telefon van. Amikor a washingtoni Sheraton és Hilton szállodákban szálltam meg, a földszinti lobbyban automata telefonok sorakoztak. Az egyetemeken is vannak ilyen telefonok nyilvános helyeken, például könyvtárakban, étkezdékben, konferenciatermekben, számítógépközpontokban, nyelvi központokban stb. Nemcsak sok telefon van, hanem kényelmesek is. Nemcsak sok telefon van, hanem gyors és egyszerű a használatuk is. Nem számít, hogy hol telefonál, nagyon gyors. Belföldi távolsági hívások esetén felveheti a telefont, tárcsázhathatja a számot, és legfeljebb fél perc alatt összekapcsolják. A világ más részeire is könnyen lehet telefonálni, csak fel kell venni a telefont és tárcsázni. Az emberek munkájának egyik fő jellemzője a telefon használata, és sok mindent telefonon keresztül oldanak meg, beleértve a szerelmet is. Sok szülő mondta nekem, hogy a gyermekeik két órán keresztül telefonálnak, hogy szerelmesek legyenek, és más hívások nem jönnek be, ami nagyon drága. Természetesen a telefonrendszer fejlett szociális funkciója nem itt van, lehet beszélni a szerelemről, de más dolgokról is.

A számítógépek száma ("Computer") szintén nagy jellemző. Bárhová megy, láthatja, hogy az emberek, akikkel üzletel, számítógépet használnak. Amikor meglátogattam a Nemzetbiztonsági Tanácsot, azt tapasztaltam, hogy az emberek odabent számítógépet használnak. Az egyetemi professzoroknak is van számítógép az irodájukban vagy otthonukban. Ha egy szállodában szálltam meg, az egész vezetés számítógépesített. A Közlekedési Minisztériumban a jogosítványok verziója, minden be van írva egy számítógépbe. Az üzletekben és a büfékben való vásárlás, a számla kifizetése számítógépesített. Könyvtárakban való keresés, az információkeresés számítógépesített. Amikor elmegyünk egy bankba pénzt befizetni, annak rendszere számítógépesített. A számítógépeket széles körben használják a gyári termelésben, a kormányhivatalokban, a katonai műveletekben, a repülőgépek az égen, és így tovább. A számítógépek mindent gyorsan, pontosan és könnyen megtalálhatóvá tesznek.

A számítógépek nemzeti vagy világméretű hálózatokba is integrálhatók. Amikor meglátogattam a Yale Egyetem könyvtárát, a Kelet-Ázsiával foglalkozó részleg vezetője, Ma úr azonnal beírta a nevemet, és másodperceken belül kiderült, hogy a Nemzeti szuverenitás és az Összehasonlító politikai elemzés című könyveim két másik egyetemen is elérhetőek. A számítógépek egymással is tudnak beszélni, és amennyiben ismerik egymás számítógépének számát (Bignet ID), be tudják írni, amit el akarnak mondani egymásnak.

A "kártya" itt nem a kínai "kártya" fogalma, Kínában vannak olyan kártyák, mint a brikettkártya, tojáskártya, napi szükséglet kártya,

zöldségkártya stb., amelyek mind papírból készültek. A kártya mi

itt egy műanyag kártyáról van szó, amelynek hátoldalán mágnesszalag van az információk tárolására. Ilyen kártyák, amelyekből túl sok van ahhoz, hogy megemlítsük, a hitelkártyák, a pénzkártyák, a könyvtári kártyák, a telefonkártyák és a személyi igazolványokEzeknek a kártyáknak mind különböző fajtái vannak. Új kártyák még mindig születnek, és az újságok egyszer hírt adtak egy légitársaság új szolgáltatásáról, amely bizonyos számú jegy megvásárlásával ingyenes első osztályú ellátást kínál, és az utalvány az egyik ilyen kártya. Én a United Airlines járatával repültem San Franciscóból Iowába, és a jegy tulajdonképpen egy ehhez hasonló kártya volt. A kártya és a számítógép össze van kötve, amíg a kártya be van dugva egy bizonyos számítógépbe, addig a vonatkozó dolgokat, mint például: pénzfelvétel, megtakarítás, megtakarításuk számának ellenőrzése, lehet használni a kártya és a számítógép megoldására, anélkül, hogy banki ügyintézőt kellene keresni. Szinte mindenki, akinek munkája van, elővesz egy pénztárcát, amely nagyszámú kártyát tartalmaz. A kártya miatt a pénztárca is megváltozott, több táska van benne kifejezetten a kártyának. Attól tartok, hogy a Kínában készült bőrtárcákat most már nem lehet exportálni az Egyesült Államokba vagy más nyugati országokba, mert nincs hova tenni a kártyákat.

Ez a "négy C". Ami fontos, az a társadalmi szerveződésben és a társadalmi irányításban betöltött szerepük.

Az autók száma az egész társadalmat egy dinamikus egészsé teszi, amelyben a járművek nemcsak embereket és árukat, hanem eszméket, koncepciókat és szellemet is mozgatnak.

A telefonok bősége, így az egész társadalom egy jól összekapcsolt információs rendszert alkot, és a nyelvi közvetítéssel együtt jár az érzelmek és az információközvetítése is.

A számítógépek sokasága, amely lehetővé teszi az egész társadalom irányításának nagyfokú integrációját, és a számítógépes információ tisztességes irányítást jelent.

A kártyák, amelyek az egész társadalom irányítását szimbolizálják, az embereket a fizikai tárgyak (emberek és dolgok) irányításától a szimbolikus irányítás felé szabadítja fel.

E négy aspektus fejlődése kulcsfontosságú egy társadalom számára, ahol a politikai szocializáció és a politikai kommunikáció hajtóerejét és csatornáját jelentik. E szempontok fejlődése révén egy társadalom intézményei, elvei és szellemisége egyre mélyebben gyökerezik, materializálódik és megszilárdul.

A "négy C" számos problémát okozott, és a modernizáció az emberi társadalom és a természet kárára ment végbe.

Több autó – több szennyezés, több közlekedési baleset, több hulladék. Több telefonhívás – több interferencia, lehallgatás.

Több számítógép – a társadalmi kommunikációs rendszerek sebezhetővé váltak, és ha egy gép elromlik, vagy egy "vírus" behatol egy számítógépre, azonnal nagy területet érint, és néha nagy mennyiségű adat vesz el.

Több kártya – több lopás, több bejelentett lopás, több hamisítási bűncselekmény.

Az, hogy egy társadalom hogyan szilárdítja meg intézményeit, a fő kérdés. Ritkán van szilárd rendszer, ha csak a rendszerből indulunk ki; az igazi konszolidáció csak akkor következik be, ha a rendszer ténylegesen beépül az emberek életébe.

4. Magasan kommercializált

Az amerikai társadalom vagy az amerikai kultúra másik fő jellemzője az árucikké válás magas foka. Azt mondhatjuk, hogy ez egy tipikus kapitalista "virágos világ". Ebben a tipikus kapitalista társadalomban szinte bármi árucikké válhat, az emberi hústól kezdve a levegőn és az elvont eszméken át a legkülönbélebb konkrét tárgyakig minden árucikké válik. Ezért volt igazi felismerés Marx elemzése a kapitalista társadalomról, amelyben az árut ennek a termelési módnak a sejtjeinek tekintette. A mai kapitalista társadalomban ez a vonás még jobban kifejlődött, bár a kifejezési formában sok különbség van.

Az árucikk, amely továbbra is e társadalom alapvető tényezője, abban nyilvánul meg legjellemzőbben, hogy az emberek árucikké válnak. Ez a nagymértékű és átfogó áruvá válás a kapitalista termelési mód alapvető tendenciája, amelyet nem az emberek szubjektív akarata ural.

A kérdés, amit fel kell tenni, nem az, hogy hogyan alakul ki ez a magas fokú árucikké válás, és milyen mértéket ér el. Azt kell vizsgálnunk egy társadalom irányítási folyamatának tanulmányozása során, hogy mit tesz a magas fokú árucikkésítés egy társadalom bonyolult irányítási folyamatával.

A modern emberi társadalom fejlődése, az igények növekedése a modern emberi élet minden területén, a modern társadalom, a politika, a gazdaság, a kultúra, a szórakozás, az egészségügy, a művészet, a közlekedés és más területek bonyolult összefonódása komoly kihívást jelentett a társadalom irányítási rendszere számára. Képes-e egy politikai és közigazgatási rendszer elviselni a modern társadalom összes terhét? Ez minden ország számára nehéz kérdés. Mind elméleti, mind gyakorlati szempontból attól tartok, hogy egyetlen politikai és közigazgatási rendszer sem képes közvetlenül irányítani és vállalni az összes felelősséget. Ha a politikai és közigazgatási rendszernek strukturális és funkcionális korlátok miatt kell vállalnia, az elkerülhetetlenül olyan helyzethez vezet, ahol az ostor túl hosszú, hogy elérje. Mivel bármely politikai és közigazgatási rendszer energiája korlátozott, a kis társadalmak esetében a kormánynak lehetősége van arra, hogy megtartsa a hatalmat, mint Szingapúrban, Hongkongban, Dél-Koreában stb. A nagy társadalmak esetében, különösen a több százmilliós társadalmak esetében nem valószínű, hogy a kormány közvetlenül és átfogóan tudja irányítani a társadalom minden szintjét és területét. A történelem azt mutatja, hogy azok a társadalmak, amelyek intézményi tervezéssel indultak el ezen az úton, gyakran olyan politikai és közigazgatási rendszerekkel rendelkeztek, amelyek a társadalom számos alapvető szükségletét nem kezelték túl jól, és problémák halmát halmozták fel. Az a törekvés, hogy a társadalmi élet különböző szférái saját szerveződéssel és dinamikával rendelkezzenek, hogy a társadalom szükségleteit saját maguk elégítsék ki, úgy, hogy a politikai vagy közigazgatási rendszer csak közvetett szabályozó szerepet játsszon, hatékony módja a győzelemnek ezen a területen.

E struktúra megvalósításának előfeltétele, hogy a társadalmi élet különböző szférái olyan önszerveződő rendszert alkossanak, amely ezeket a sajátos és összetett tevékenységi szférákat függetleníti a politikai tevékenységtől. A kommodifikáció ennek az átalakulási folyamatnak a katalizátora. A lakhatás, az élelem, a közlekedés, a foglalkoztatás és az oktatás problémái olyan alapvető dilemmák, amelyek minden társadalmat sújtanak. Sok kormányt sújtanak ezek a problémák, és nem tudnak kilábalni belőlük.

A visszavonulás vágya nem opció, és az előrehaladás vágya nem opció. Az áruvá válás magas foka sajátos struktúrát hozott létre az amerikai társadalomban ezeken a területeken.

Megnézhetjük, hogy az árucikké válás hogyan tette ezeket a területeket önszerveződő rendszerré, és hogyan működnek.

A lakhatás sok fejlődő országban fejfájást okoz. Egyes fejlődő országok kormányai keményen dolgoztak azon, hogy a "lakástulajdonlás" egy

a valóság. Az Egyesült Államokban azonban a lakásprobléma jobban megoldott. Bár a nagyvárosok utcái tele vannak kóborló hajléktalanokkal, de a legtöbb embernek tágas lakása van. Minden családnak van egy lakótömbje az általános szint. Sok hét- vagy nyolcszobás házban valójában csak egy vagy két ember lakik. Az új lakások még mindig épülnek. A lakásgazdálkodás teljesen áruvá vált. Mindenkinek, aki saját házat akar, vagy bérelni akar, fizetnie kell érte, vagy bérelnie kell. Az ingatlan a gazdaság fontos pillérévé válik, amelyet gazdasági karok szabályoznak. A különböző területeken az árak eltérőek. Amit egy kis központi városban 100 000 dollár körüli összegért meg lehet venni, azt San Franciscóban vagy New Yorkban nem biztos, hogy 200 000 dollárért meg lehet venni. Egy ház, amelynek bérlése a New York-i Manhattanben 400-500 dollárba kerülhet, egy kisebb városban csak 200-300 dollárba kerülhet. A lakásépítő ipar mindig is ösztönözve volt a házak építésére, mivel az ingatlanok áruvá válás után jövedelmezőek. Az évek során a lakások felhalmozódtak, és egyre többet és többet építettek. Amit a kormány tett, az az volt, hogy szabályozta ezeket a tevékenységeket, és a törvényesség határain belül tartotta őket, anélkül, hogy közvetlenül lakásokat hozott volna létre, lakásokat osztott volna szét, vagy lakásokat tartott volna fenn. A kormány a lakások nagyon kis százalékát építi a szegényeknek.

Az élelmezés egy másik probléma, amely ma sok országot sújt, és amelyek közül néhány még a megélhetés problémáját sem oldotta meg. Néhány ország már túllépett ezen az akadályon, de messze nem elégíti ki a társadalom igényeit a nem kapható élelmiszerek elérhetősége és fantáziadús választéka tekintetében. A kormányt kimerítik ezek a konfliktusok és az áruhiány. De ebben a társadalomban az élelmiszerek bősége és változatossága elképesztő, sőt, a pazarlásig. Az élelmiszerellátás rendszere teljesen áruvá vált. Az emberek termelőként azt termelik, amit a piac akar, majd a piaci rendszer eladja azt a fogyasztóknak. A kettő között a termelő, az eladó és a rendszer minden más része profitot kap. Az árucikké válás profitot hoz, ami a fő motiváció. Természetesen nem lehet azt mondani, hogy a kommercializáció minden problémát meg tud oldani, és a tudomány és a technológia, valamint a termelési eszközök teljes körű fejlődése elengedhetetlen tényező.

A közlekedés olyan kihívás, amellyel a modern társadalom kénytelen szembenézni. A modern társadalomban az emberi fejlődés, a gazdasági fejlődés, a kulturális fejlődés és a társadalmi fejlődés mind a mobilitás növekedését jelenti. Ha ez a mobilitás nem nyílik meg, a társadalom mérhetetlen nyomással szembesül, és a társadalom politikai, gazdasági és kulturális fejlődése akadályokba ütközik. A közlekedés problémája pontosan az, amit sokan

országok számára nehézségekbe ütközik. A közlekedési eszközök többnyire árucikké váltak. A magán légitársaságok, mint a United, Delta, Northwest, TWA stb. által lebonyolított légi közlekedés teljesen önfenntartó vállalkozás. A légitársasági ágazat fejlődése a gazdasági fejlődés egyik fő meghatározója. A szárazföldi közlekedés, a híres "Greyhound" autóbusz, az ország négy sarkát köti össze. És így tovább. A kommoditizáció ösztönzi az embereket a működésre, a nyereség elérése és a nyereség növelése érdekében minden üzleti egységnek meg kell találnia a szolgáltatások javításának módjait és az üzleti kör bővítését.

A foglalkoztatás, a modern társadalom egyik legnagyobb logikai paradoxona: egyrészt a tudomány és a technológia fejlődése egyre több embert szorít ki, másrészt egyre több embernek kell munkát találnia és megélhetést biztosítania. Ebben a társadalomban a munka árucikké válik. A kormányzat nem közvetlenül helyezi el az embereket munkába; a politikai rendszeren keresztül irányítja a foglalkoztatást és teremti meg a munkahelyeket. Minden vállalkozás felveheti a saját embereit, és mindenki bármelyik vállalkozáshoz elmehet munkát keresni. (Ez persze elméletben nem ugyanaz, mintha mindenki, aki egy adott munkát szeretne, meg is találná azt a munkát.) Ahol azonban az áruforgalom magasan fejlett, ott nem a munka jellege számít, hanem a kapott csereérték. Megfelelő fizetés esetén az emberek hajlandóak lesznek cserélni. Pénzzel aztán az ember beléphet egy árucikké vált társadalomba, és bármit megkaphat, amit bárki más akar. Az árucikké válás után a foglalkoztatást nem kifejezetten a kormány irányítja, hanem az egyes vállalatok és egyének koordinálják egymás között.

Az árugazdaság fejlődése a társadalomban kettős kormányzási struktúrához vezetett: a társadalmi önszerveződő rendszer felelős mindenféle konkrét ügyekért, a politikai rendszer pedig a különböző önszerveződő rendszerek koordinálásáért. Ez a makro-irányítás egyik fő jellemzője ebben a társadalomban. Ez csak néhány példa, de nem szabad azt feltételezni, hogy az áruvá válás szükségszerűen tökéletessé teszi a dolgokat. Egyszerűen csak azt jelenti, hogy az áruforgalmazás lehetőséget kínál a kormányzás könnyítésére. Lehetetlen, hogy a kormányzat hatékonyan működjön, ha ezer és egy dologban vesz részt a társadalomban. De miután a kormányzat könnyített, még mindig különböző területeken kell szabályoznia a tevékenységeket, csak most a közvetlenről a közvetettre változott.

A kommodifikációnak megvan az a csodálatos ereje, hogy az embereket minden jövedelmező helyre lökje. A legjellemzőbbek, mint a Kentucky Fried Chicken, a hamburgerek,

A Coca-Cola, a Pepsi, a Crest fogkrém, a Marlboro cigaretta, a United Parcel Post stb. mindenütt jelen van, még a nagyon távoli helyeken is. Mondhatnánk, hogy ahol rézlemez van, oda az emberek árut és szolgáltatást szállítanak. A kommodifikáció nemcsak az áruk földrajzi szélességben való áramlását segíti elő, hozzájárulva ezzel a társadalom kiegyensúlyozott fejlődéséhez, hanem az árukat a diverzifikációra és minden feltáratlan területre is ráhajtja. Ez igaz a mindennapi kis árucikkekre, de a csúcstechnológiára is.

Mindennek kettős természete van, és a magas árucikkek bővületében bővelkedik. Az emberi hús, a szex, a tudás, a politika, a hatalom és a jog mind-mind az árucikké válhat. A New York-i negyvenkettedik utca sárga kultúrája valószínűleg az árucikké válás fontos terméke. Az áruba bocsátás sok szempontból megrontja a társadalmat, és számos súlyos társadalmi problémához vezet. Ezek a problémák viszont növelhetik a politikai és közigazgatási rendszerre nehezedő nyomást.

Ezért az árucikkésítés csökkentheti a politikai és közigazgatási rendszer terheit, de van egy fontos előfeltétel, amely szerint a politikai és közigazgatási rendszernek szabályoznia kell az árucikkésítést. A kommodifikáció valódi lényege nem az, hogy minden árucikké válik, hanem az, hogy az áru racionális működési mechanizmusban van. A gazdasági karok koordinálják ezt a mechanizmust, és így kell lennie a politikai és közigazgatási rendszernek is. Amikor a társadalom számos alapvető területe önszerveződő rendszerre válik, a politikai és közigazgatási rendszereknek meglesznek a feltételei arra, hogy elváljanak tőlük, hogy a közvetlen irányításról áttérjenek a közvetett irányításra. Az áruvá válás folyamata az a folyamat, amelynek során ezek a szférák önszerveződő rendszerre válnak. Ez a folyamat nem rövid idő alatt alakul ki, és még egy jelentős fejlődési időszak után is elkerülhetetlenek az ellentmondások, a konfliktusok, az akadályok és a zűrzavar. A politikai és közigazgatási rendszer azonban erősebb és hatékonyabb lesz több tucat nagy önszerveződő rendszer irányításánál, mint több ezer konkrét tevékenység irányításánál.

5. Távoli területek

A "távoli területek" kifejezés itt csak a fogalom kölcsönzése. Valójában ezek a területek nem távoliak és nem is távoliak. Közvetlenül a modern városok mellett vannak. Amikor azt mondom, hogy "távoli területek", akkor az amish településekre gondolok. Az amishok egy nagyon különös népcsoport. A fő

jellemző a modernizáció elutasítása, a magasan fejlett és fejlett tudománnyal és technológiával való összeegyeztethetlenségük, valamint a 17-18. századi hagyományos életmód megőrzése, ami nagyon érdekes történelmi jelenség. A nyugati társadalom modernizációja az egész világot vonzotta és befolyásolta, de nem az amiszokat, akik közel voltak hozzájuk.

Iowa Citytől nem messze, körülbelül tíz percnyi autóra található egy Kolona nevű amish település. Ezekkel a kérdésekkel a fejemben érkeztem erre a helyre. Amint beértem Kolonába, az országúton láttam a 17. és 18. századi európai stílusú hintókat, amelyekben egy ló húzta a kis kocsit, és amishok ültek benne, általában feketébe öltözve. Az itteni utak is különleges kialakításúak, a kocsisávok az úttest mindkét oldalán. Ez azért van, mert az amishok nem fogadják el a modern autókat, és lovas kocsikkal akarnak közlekedni. A kormányzati hatóságoknak sok erőfeszítésébe került, hogy meggyőzzék őket arról, hogy a lovaskocsik nagyon veszélyesek az országúton, és a kocsik mögé egy jól látható piros táblát kellett felszerelniük, hogy emlékeztessék a sofőröket a figyelemre.

Honnan jöttek a furcsa amishok? Miért jöttek Amerikába? Ez egy fontos nyom a rejtély megoldásához. Az amiszok Európából vándoroltak be. A tizenhatodik századi európai vallási zűrzavar közepette alakultak ki. Az amishoknak saját vallásuk volt, de az akkori ortodox vallás üldözte őket. Azt mondják, hogy az akkori államegyház véres módon elnyomta őket, elégette, kivégezte, bebörtönözte őket stb. Körülbelül 1750-től kezdve néhány amish vándorolni kezdett, hogy elmeneküljön az üldöztetés elől, Németországba, Franciaországba, Hollandiába és Oroszországba mentek, de soha nem találtak olyan helyet, ahol letelepedhettek volna. Ekkor döntöttek úgy, hogy csatlakoznak az "Újvilághoz". Itt földet találhattak és birtokolhattak. Az amishok annyira nagyra értékelték a földet, hogy úgy gondolták, az Isten látható ajándéka, olyan értékes, hogy nem lehet elhagyni. Ez a hit az egyik alapvető oka annak, hogy az amishok ragaszkodnak a földjükhöz és fenntartják hagyományos életmódjukat. Ma körülbelül 112 amish település található az Egyesült Államokban.

Bár településenként vannak eltérések, például az amishok a földművelésre összpontosítanak, néhány helyen az amishok magukévá tették a traktort és a kombájnt. Általában azonban megőrzik az ősi szellemiséget és életmódot.

Mi az ősi lélektel és életmód? Az amish életmód szellemisége az, hogy bármit elfogadnak annak hasznossága alapján: ruhákat, hogy

véd a hidegtől, de a szépségtől nem. Az amishok egykoron elutasították a fémgombokat, mint luxust és a gazdagság jelképét. Az otthonban nem lóghatnak színes képek. Gyakran monoton képekkel ellátott naptárakat akasztanak ki. Ez tükrözi az amish élet szellemét: az egyszerűséget, a természetet és az önellátást.

Az amishok életmódja is különös, és a modern ember számára kissé hihetetlennek tűnik. A legjellemzőbb amish településeken nem hajlandóak áramot használni, így ezekben a falvakban nincs áram. Ez az amishok önellátó szellemét tükrözi. Az amishok, akiket sokáig üldöztek, önellátó életmódot alakítottak ki, és nem függenek a külvilágtól. Elutasítják a traktorok és kombájnok használatát, és főleg lovakat használnak termelési eszközként. A nők régimódi szoknyákat hordanak, és senki sem visel modern farmert. Az amerikaiaknak általában van telefon az otthonukban, az amishoknak azonban nincs telefon az otthonukban. Néhány helyi amish elfogadta a mosógépeket és a hűtőszekrényeket, de nem használnak kívülről érkező áramot, hanem saját dízelmotorjaikkal termelnek áramot. Amikor az amishok kimozdulnak, lovas kocsival járnak. Sok amish még soha életében nem járt a tízperces autóútra lévő Iowa Cityben. Modern szemmel nézve ők egy nagyon elszigetelt és elmaradott csoport. Ők maguk sincsenek tisztában azzal, hogy mi történik a világban, de úgy érzik, hogy vallási meggyőződésüknek megfelelően nyugodt és kényelmes életet élnek.

Az amishoknak is volt néhány olyan viselkedésmódjuk, amely a modern embereket zavarba hozza. Télen a férfiak csoportosan kimentek, hogy jeget gyűjtsenek a folyóból, és visszahozták, hogy megőrizték a nyárra. Ismertek egy jó technikát a jég tartósítására, valószínűleg a következő év szeptemberéig.

A hagyományos jéggyűjtési technikák felváltották a hűtőszekrények funkcióját. Hasonló jégtartósítási módszert alkalmaztak az ókori Kínában is. Ma már nem szükséges munka, de az amishok a szellemük életben tartásának részeként tekintenek rá. Az amishok otthon nem angolul, hanem németül beszélnek, és saját iskolájuk van, de a legtöbb gyermek nem jut el a felsőoktatásba, mert a saját iskoláik nem magas oktatási színvonalúak, és nem akarnak a nagyvárosokba menni.

Az amishok vallási élete is sajátos. Körülbelül kéthetente egyszer tartanak rendezvényeket, váltakozva a házak között. Mindenki összegyűlik a család háza körül, és megtartja az eseményt. Az eseményre kiválasztott háznak bonyolult előkészületeket kell végeznie, és fel kell készülnie.

ebéd. Az amishok patriarchálisak, a nőknek kevés joguk van, és hallgatniuk kell a férfiakra. Minden fiúnak és lánynak meg kellett tanulnia lovat hámozni, ami fontos része volt az életüknek.

Az évek során, annak ellenére, hogy az amishok így vagy úgy, de megváltoztak, a csoport alapvető szellemisége nem sokat változott. Érdekes: miért nem sikerült egy ilyen erős modern civilizációnak befolyásolnia és átalakítania őket? A nyugati civilizáció nem sok nagyon távoli népre volt hatással?

Ezt a kérdést szem előtt tartva interjút készítettem egy Coronában élő íróval, John M. Zielinski-vel. Írt egy könyvet "Az amishok szerte Amerikában" címmel. A válasza a következő volt: "Képzeld el egy olyan embert, aki ilyen környezetben nőtt fel, és ilyen szigorúan nevelték kiskorától kezdve, nem fogja egykönnyen feladni ezeket az eszméket. Az amishok ráadásul nem is magasan képzettek, és nincsenek meg a modern munkához szükséges képességeik; csak arra képezték ki őket, hogy szántani tudjanak. Itt érzik magukat a legnagyobb biztonságban." Azt hiszem, ez utóbbi állítás az amishok legalapvetőbb pszichológiai felhalmozódása. Zielinski hozzáteszi; "Másképpen az amerikai alkotmány garantálja nekik ezt a jogot, és azt, hogy a kormány nem változtathatja meg erőszakkal az életmódjukat vagy a vallásukat".

Ez egy valódi társadalmi jelenség, amin érdemes elgondolkodni. A modernizált világ szívében van egy olyan embercsoport, amelyik nem hajlandó modernizálódni. Távolságtartásuk nem földrajzi téren, hanem a szellemi világban van. Önként elszigetelődnek a modernizációtól. Ebből levonhatjuk azt a véleményt, hogy ha az emberek a szellemi szférában elutasítják a modernizációt, akkor a modernizáció nehezen tud behatolni rájuk. Ez a jelenség különböző társadalmakban megfigyelhető. A modernizáció valódi hajtóereje az emberek belső világában van.

Egy másik kérdés, amely sok gondolkodást érdemel, a "pszichológiai biztonság". Az amishok úgy érzik, hogy az életmódjuk a legbiztonságosabb környezetet nyújtja, és ennek megváltoztatása válságot és zűrzavart jelentene. Ez a pszichológiai félelem fontos oka annak is, hogy elutasítják a modernizációt, amely természetesen a régi társadalmi struktúra átalakulását és egy bizonyos biztonságérzet eltűnését jelenti. Ha az emberek mind félnek a biztonságos környezet eltűnésétől, akkor a modernizáció, sőt bármilyen társadalmi változás összehasonlíthatatlanul erős ellenállásba ütközik.

Ezen ellentmondások kibékítése során a társadalom azt a módszert és eszközt alkalmazza, hogy meghallgatja őket, és nem erőlteti az egységességet. Nem lehet

sem az egységességet. Ha a kormány rákényszeríti az amishokat a modernizáció elfogadására, azzal csak saját magára gyakorol nyomást. Az Egyesült Államokban sok olyan példa van, mint az amishoké. Az embereknek sok helyen van saját életmódjuk, amely nincs összhangban a társadalom főáramával, de létezhetnek. A társadalom ellentmondásainak egy része feloldódik az ilyen szemfelnýtítések és szemleztárások során. Senki sem pirul el az amishok elmaradottsága miatt, inkább az amerikai szellemiség tipikus tükörképének tartja. Az amerikai társadalom egyes irányítási módszerei gyakorlatilag irányíthatatlanok. Ez bizonyos körülmények között hatékonyabb vezetési módszer.

Amikor visszatértem, láttam egy idős házaspárt, akik lovaskocsival közlekedtek a modern országúton. Olyan békések voltak, olyan magányosak. Rossz dolog modernnek lenni? Minden életstílusválasztásnak megvan a maga kényelme és ára.

6. Amana bevándorlási föld

Az Amana Colonies egy különleges hely Iowában. Az amerikaiak az Egyesült Államok "szocializmusának" vagy "kollektívizmusának" nevezik. Hogyan maradhat fenn egy ilyen hely egy olyan kapitalista társadalomban, mint az Egyesült Államok? Milyen szervezetről van szó? Nagy kíváncsiságot ébresztett bennem, egy kínai emberben, hogy megtudjam, hogyan gyakorolják a "kollektívizmust" az Egyesült Államokban.

1714, Délnyugat-Németországban két férfi vallási mozgalmat indított. Ebből a vallási mozgalmából alakult ki a híres Igaz Ihlet Közösség, az Amana Közösség elődje. 1842-ben a vallásuk miatt üldözött amanaik ősök útutaztak az óceánon az észak-amerikai kontinensre, és hat falut alapítottak New York államban és kettőt Kanadában. Ahogy Buffalo környéke, ahol éltek, gyorsan urbanizálódott, az amanaik nyugat felé kezdtek földet vásárolni, és 1854-ben megvásárolták a jelenlegi földjüket. Ekkor 25 000 hektár földet vásároltak a kormánytól, később pedig újabb hektárokat 1,000. Ezen a földön gazdálkodtak és éltek az amanaik. Miután erre a földre érkeztek, az emberek úgy döntöttek, hogy vallásos életmódot folytatnak, amelyben minden tulajdon közös tulajdonban volt, és minden vallási és világi döntést egyetlen vezető hozott. Ez az életmód több mint egy évszázadon át folytatódott egészen 1932-ig, amikor is megszavazták az egyház és az állam szétválasztását és a szabad vállalkozás bevezetését.

A korai Amana alapszabálya a következőképpen fogalmazza meg a közösség célját: "A közösség, mint vallási testület célja nem egyetemes és nem önző, hanem az, hogy szeressük Istent, aki megáldott minket, hogy egységesen szolgáljuk Istent, és hogy engedelmeskedjünk Isten törvényeinek és követelményeinek. E cél elérése érdekében közös fogadalmunk itt az, hogy ezt az alapszabályt együttesen átvesszük és aláírjuk." Nyilvánvaló, hogy e csoport kezdeti kollektivizmusát vallásos szellem ihlette. A kollektivizmust valamilyen szellemnek kell uralnia, különben nehéz fenntartani. Vajon ez a helyzet? Érdemes elgondolkodni rajta.

E szellem által inspirálva, Amana-ban minden tulajdon közös tulajdonban van, föld, gabona, állatállomány, házak és mezőgazdasági felszerelések. Az Amana különböző kollektivisták jellegzetességeikkel rendelkeznek, és a kollektív tulajdon mellett a gyermekek oktatásáért, a könyvkiadásért, valamint az idősek és betegek gondozásáért is felelős.

Az Amana Settlement vezetése egyedülálló volt: Christian Metz volt az Európából Amerikába tartó mozgalom vezetője 1883-ig. Halála után egy 13 tagú kuratórium irányította. Ezt a tanácsot évente választották meg a vének egy bizonyos számából. Minden férfi vagy özvegy, aki aláírja az alapítólevelet, és minden 30 év feletti nő szavazhat. A véneket korábban Metz választotta, de 1883 után a vének tanácsa jelölte őket, és a kuratórium erősítette meg őket. A vének vezették a gyülekezet ügyeit, és minden vasárnap reggel találkoztak. A helyi presbitérium hetente ülésezett, a legfelsőbb tanács (a kuratórium ülése) pedig havonta egyszer. A helyi ülés csak a helyi ügyeket intézi. A legfelsőbb értekezlet az egyházi és a világi ügyeket egyaránt intézi. Igazgatásuk alatt az amanaiak közösségi életet élnek.

Miért választották az amanaiak kezdetben a közösségi életmódot? Az alapító, Metz azt mondta: "Az egyház Isten szolgálója, és Isten az egyházon keresztül áld meg és áld meg minket. Nem kellene-e az Egyháznak való teljes odaadással keresztül Istennek szentelni magunkat?Ezért mindennek az Egyházhhoz kell tartoznia, és az Egyház mindenkinek ellátja a szükségleteket. Aki nem törődik ezzel a dologgal, az menjen messzire, aki pedig maradni akar, az fogadja el szavaimat." Mit jelent tehát Amana? Az Amana szó a Biblia negyedik fejezetéből származik: "Menj el velem a Libanonból, feleségem, öregedj meg a Libanonból, és nézz ki az Amana hegyről...".

1932-ben a legnagyobb történelmi változás Amanában történt. A szavazással az amanaiak felhagytak az együttélés rendszerével, és lépten-nyomon átálltak az őket körülvevő szabad vállalkozás rendszerére. Az egyház és az állam szétvált, és az egyház vénjei többé nem voltak felelősök a teljes körű vezetésért. Ezt a változást érdemes megvizsgálni.

Melyek voltak azok a tényezők, amelyek arra ösztönözték az amanaikat, hogy felhagyjanak a közös élet rendszerével? Volt valami baj magával a rendszerrel? Vagy más külső rendszerek voltak túl erősek? Vagy az emberek elvesztették az alapvető vallási meggyőződésükbe vetett hitüket? Melyek az okai annak, hogy a közös élet rendszere még mindig komoly kihívásokkal néz szembe?

A minket fogadó tisztviselő válasza nagyon ismerősnek tűnt: a közélet rendszerének egyik alapvető hiányossága az volt, hogy hiányzott az egyéni kezdeményezés a kötelességtudó munkára; sok volt a lusta ember. A másik ok a fiatal generáció szkepticizmusa volt az amanaik lelki elveivel szemben, akiket a külső élet csábított, és nem voltak hajlandók hetente nyolcszor misére járni.

Az amanaik idősek minden évben kiválasztották a fiatalok egy részét, hogy kimenjenek a felsőoktatásba, például orvosokat, tanárokat és üzletembereket. A fiatalok kívánságait nem lehetett teljesíteni. A fiúknak nem volt jó állás, a lányoknak pedig az amanaik menzán kellett dolgozniuk. A másik ok politikai volt; a vének tanácsa mindig ezekből az emberekből állt, és hajlamos volt öröklődni, és ez a hierarchia tönkretette a csoport szellemét.

Ma az Amana részvényesi rendszerrel rendelkezik, amelyben bárki vásárolhat részvényeket. A kollektív tulajdont demutualizálták. Az Amana részvényeket vásárló emberek osztalékot kapnak, a foglalkoztatottak pedig fizetést. Majdnem 100 magánvállalkozások, főként üzletek és éttermek. A demutualizált kollektív vagyont egy igazgatótanács irányítja. A kollektíva tulajdonában van néhány gyár, például hűtőgépgyárak, festőüzemek, textilgyárak, bútorgyárak, gazdaságok és szállók. Ma már régóta nem élnek kollektívan az emberek. Az Amana saját propagandaanyagaiban hangsúlyosan szerepelt, hogy az amana-stílusú kommunizmus különbözik az orosz politikai kommunizmustól, és hogy a közös tulajdon csak a gazdasági problémák megoldását szolgálja, nem pedig alapvető doktrína vagy hitvallás.

Ez a magyarázat valójában nincs összhangban Amana korai szellemiségével. Amana korai élete egy hiten alapult. De ez a hit vallási volt, nem politikai. Az egyház és az állam egységének feltételei között, az ennek és a tényleges életnek a

megkülönböztetése

az emberek nem sokat jelent. Csak ezt az alapszellemet megragadva lehet felismerni az 1932-es amanei elmozdulás nevét, amelynek leglényegesebb oka valószínűleg az volt, hogy a fiatalabb nemzedék elhagyta és közömbös volt e hit iránt. A jóléti társadalom erőteljes csábításának hatására a fiatalabb nemzedék más értékek felé fordult. Ha egyszer ez az elmozdulás a fiatalabb generációban bekövetkezik, nehéz bármilyen erő számára biztosítani egy intézmény hosszú életét.

Ez mindenféle társadalmi rendszer problémája. A világ számos országában ma az a probléma, hogy a fiatalabb generáció körében a rendszer alapjaiba vetett bizalom válságba került. Ha ezt a problémát nem kezelik, a rendszer kihívásokkal fog szembenézni. Az Amana történelmi fejlődése nagyon jó példa erre: két egymást befolyásoló rendszer kölcsönhatásának eredménye. Amana végül az Egyesült Államok uralkodó értékrendjét választotta, mert politikailag, gazdaságilag és kulturálisan túl gyenge volt ahhoz, hogy legyőzze a modern kapitalizmust, amely minden tekintetben erősebb volt nála.

Az a tény, hogy Amana ma már nemzeti műemlékvédelmi helyszín, teszi a legjelentősebbé. Azt tanítja, hogy egy ilyen környezetben minden más értékválasztás történelemmé válik. Az, hogy az uralkodó uralkodó amerikai értékek mikor válnak történelemmé, attól függ, hogy van-e erősebb alternatíva.

7. Vernakuláris táj

Az embereknek az a benyomásuk, amikor körbesétálnak, hogy egy nagy, nyüzsgő város, felhőkarcolók sorakoznak, száguldó kerékpárok, színes bevásárlóközpontok és mindenféle emberek. Az Egyesült Államok jólétét elsősorban a városok és a metropoliszok tükrözik. Könnyű ezeket a benyomásokat az Egyesült Államokkal egyenlővé tenni. Valójában Amerika nem csak a városokról szól. A városok kulcsfontosságúak, de nem azonosak egész Amerikával.

Az Egyesült Államokban nagy különbség van a városi és a vidéki területek között, és a vidéki életszínvonal messze nem hasonlítható a nagyvárosokéhoz. Az igazi Amerikát nem lehet megismerni anélkül, hogy vidékre menne az ember, vagy legalábbis nem kaphat panorámaképet. A vidéki elmaradott állapotok sok embert a városokba űztek, a vidéki lakosság pedig egyre kisebb és kisebb. Ma az Egyesült Államok vidéki lakossága az összlakosságnak csak néhány százalékát teszi ki, és

az emberek több mint százaléka⁹⁰ a városokban él. Ez talán azzal magyarázható, hogy a mezőgazdaság jól fejlett, és nem igényel annyi mezőgazdasági munkaerőt. Valójában az Egyesült Államok a világ legnagyobb élelmiszer-importőre (és nagy az exportja). Másrészt a városokba áramló emberek miatt a mezőgazdaságot gépesíteni kell.

A jellemzőbb mezőgazdasági államok a középső, a kelet-középső és néhány közép-nyugati állam. Ha valaki repülővel repül a keleti partról a nyugati partra, nem feltétlenül érti pontosan, miben különböznek a nagyvárosi területekhez képest a hatalmas síkságok. Csak ha az ember ezeken a helyeken él, vagy a síkságok autópályáin autózik, akkor érezheti a különbséget. Ezt úgy hívják, hogy a földön járunk. Attól tartok, nehéz megérteni a vidéki tájat, amikor az ég a határ.

A keleti és a nyugati partvidék egyes részein nem könnyű észrevenni a nagy mezőgazdasági területeket és a mezőket szegélyező parasztházakat, és ritkán láthatjuk a kényelmesen legelésző szarvasmarhákat és disznókat, és ritkán a poros utakat. New Havenből Philadelphiába vonattal utaztam, és kevés mezőgazdasági területet láttam. És autóval mentem Iowa Cityből Illinoisba és Missouriba, valamint egy autós kiránduláson Ohióban, és mindannyian nagy kiterjedésű mezőgazdasági területeket láttam. Több mint öt-hat órát utaztam autóval, hogy rusztikus tájat lássak.

Mi az a népi táj, néhány ábrázolást lehet itt készíteni.

A mezőgazdasági államok általában hatalmas és határtalan mezőgazdasági területekkel rendelkeznek, ami olyan természeti adottság, amellyel az Egyesült Államok egyedülállóan meg van áldva. Nagy kiterjedésű mezőgazdasági területek, néhány lejtő kivételével kevés domb és folyó. Ez kiváló feltételeket teremt a mezőgazdasági gépesítéshez. A kínai Jiangsu és Zhejiang domborzatához hasonlóan itt is rendkívül nehéz a gépesítés megvalósítása. A termőföldek nagyon termékenyek tűnnek a sötét sárral. Egy barátom mesélte, hogy paradicsomot ültetett a ház mögé, ahol lakik, és túl sok volt, hogy meg lehessen enni. A földet csak kevesebb mint kétszáz éve fejlesztették és használják, és a termékenység még mindig megvan. Kína földjét több mint kétezer éve fejlesztették, és a föld nagy része elszegényedett.

A mezőgazdasági terület ritkán lakott, alig látni embereket közlekedni, és a látható házak némelyike el van választva egymástól. Ezek a házak nagyon messze vannak egymástól. A gazdaságokat általában családok vezetik. A házak színvonala nem rossz,

de nem hasonlítható a városhoz. A vidéki területek olyan csendesek, hogy az állatok jól érzik magukat, és sok úton van "Vigyázat, szarvasok" feliratú tábla. Egyszer, amikor Chicagóba tartottam, három-négy szarvast láttam az út szélén játszani.

A mezőgazdasági területeken kevésbé fejlett árutermelő gazdaságok és kevésbé fejlett kultúrák vannak, a fő központok pedig kisvárosok és kisvárosok. Körülbelül tucatnyi ilyen kisvároson haladtunk keresztül. A kisvárosok általában lepusztultabbak. Valójában némelyikük csak egy utca, amelynek mindkét oldalán van néhány üzlet. A főbb árucikkekből nem volt hiány, és minden kapható volt. Ez az árugazdaság ereje. A kisvárosok általában két-három emeletes régi épületek, a modern építészet gyümölcsei nélkül. Nincs sok ház, és a lakosság gyér. A kisvárosok lakói kulturális és pszichológiai szempontból viszonylag konzervatívak, és nem olyan felvilágosultak, mint a nagyvárosok lakói. A vidéki utak sem hasonlíthatók az államközi autópályákhoz. A vidéki utak többsége egy irányban kétsávos, és a felületük nem olyan sima, mint néhány jobb kínai távolsági úté. Ezek az utak azonban egyértelműen jelzettek közlekedési táblákkal és egyértelmű útvonalakkal az útfelületen. Az ezekről az autópályákról leágazó utak, például a mezőgazdasági területekhez vagy tanyákhoz vezető utak nem kátrányos, hanem kavicsos burkolatúak, és vezetés közben porosak és szelesek.

A vidéki területeken sok romos ház található, amelyek közül néhány összeomlott, és amelyek kezeletlenek és valószínűleg lakatlanok. Néhány ház lakott, és nem néz ki túl elegánsan. Mivel az emberek folyamatosan a városba költöznek, a vidéki területeken sok ház romos vagy lakatlan. A következő generáció általában a városban jár főiskolára, és a főiskola után a városban talál munkát. Amikor az előző generáció elhunyt, nem térnek vissza a szülővárosukba, hanem vagy eladják azokat olcsón, vagy az elemeknek hagyják. A vidéki területek kissé lepukkantnak tűnnek, szemben a nagyvárosok fényes fényeivel. Egyes helyeken már minden ember elment, és "szellemfalvakká" váltak.

A vidék a fejlődő országokban egyedülálló látványosságokat kínál, mint például a legelőkön élő szarvasmarha-, ló- és sertéscsordák. Természetesen ezeket a csordákat nem lehet összehasonlítani a Belső-Mongólia legelőin élő csordákkal. Az Egyesült Államokban általában egycsaládosok nem sok állatot nevelnek. A gazdák két módszert alkalmaznak az állattenyésztésre, az egyik az úgynevezett fogságban való tenyésztés, ami általában láthatatlan. A másik az úgynevezett szabad tartás, amely szarvasmarhákat, sertéseket, juhokat és lovakat tart.

egy nagy kerítésben. Néha érezni lehet, hogy a trágya bűze megcsapja az orrunkat. Ez nagyon ritka élmény az Egyesült Államokban.

A vidéki területeken az életszínvonal nem olyan jó, mint a városokban, és sokan gyakran aggódnak az anyagi gondok miatt. Vannak, akik nem jól képzettek, és nehezen találnak jó munkát, és nincsenek meg a feltételeik ahhoz, hogy a városokba költözzenek. Sok gazdálkodó csak kisvállalkozással tud foglalkozni. Elmentem egy halász házába a Mississippi folyónál Missouriban. Általában fog néhány halat, és otthon eladja, és az ára nem drága. A hely, ahol lakott, eléggé lepukkant volt, és bár voltak nagyobb helyek is, de azok évek óta romos állapotban voltak. Y úr elmondta, hogy Amerika egyik legszegényebb helyén járt. Az ottani emberek lepukkant házakban éltek, kevés bútorttal, csak néhány törött asztallal és székkal, és kellemetlen szag terjengett, amikor az ember belépett a házba. Az ottani emberek lehangoltak és kedvetlenek voltak.

Bár nem mondhatom, hogy vidéken hemzsegenek az ilyen emberek, de sokan vannak.

A vidéki területek állapota a rendkívül virágzó nagyvárosokéhoz képest relatív, és néhány fejlődő és elmaradott országgal összehasonlítva Amerika vidéki területe a fejlettek közé tartozik. Ez az összehasonlítás azt mondja nekünk, hogy a város-vidék szakadék elkerülhetetlenül létezik minden társadalomban, de a szakadéknak különböző következményei vannak a különböző társadalmakra nézve. Az amerikai társadalom számára, ahol a lakosság több mint kilencven százaléka városokban él, a vidék aligha jelent feszültséget. Bár erre a problémára nem találtak megoldást, a probléma fennmarad, és inkább súlyosbodni fog, bár a vidéki probléma egyelőre vagy bizonyos körülmények között nem tud nagyot változni. A kínai társadalom számára azonban egészen más a politikai és társadalmi jelentősége annak, hogy a lakosság több mint 80 százaléka vidéken él.

Az Egyesült Államokban a tényleges folyamat az, hogy az embereket kivonják a viszonylag elmaradott területekről, és a városokban koncentrálnak őket. Ezt a folyamatot a termelés fejlesztési folyamatával kötik össze, mint a vidéki területeken lévő feszültségek enyhítésének módját. Valójában a vidéken fennálló problémák nem igazán oldódnak meg. Hol van ennek a folyamatnak a határa? Nyilvánvalóan vannak határok. Ha a mezőgazdasági termelés komolyan veszélybe kerül, a város-vidék szakadék komoly problémává válik. A jelenlegi rendszerben nehéz elképzelni olyan erőt vagy előírást, amely megfordíthatná a tényleges népességáramlást.

A vidék és város közötti szakadék elkerülhetetlenségével minden társadalomnak tisztában kell lennie. Az életszínvonalbeli különbségek szükségszerűen feszültségeket teremtenek a különböző népességcsoportok között. Ez a feszültség előbb vagy utóbb megjelenhet, de a modernizációs folyamatnak előbb-utóbb meg kell felelnie ennek a kihívásnak. A kérdés nem az, hogy mennyit fejlődött a vidék, hanem az, hogy mennyi konfliktust sikerült megoldani, és a megoldási módszerek nem hoztak-e létre újakat.

8. A gazdaság hanyatlása

A farmok mindig is érdekelték a legegyszerűbb okokból: az USA talán csak három-négy százalékban mezőgazdasági, de rengeteg terméket állítanak elő exportra, amellet, hogy több mint 200 millió ember fogyasztását biztosítják. Ne feledjük, hogy a Szovjetunió korábban rengeteg gabonát importált az Egyesült Államokból. És sok ország kis városi és vidéki lakossága az előbbi, nagy lakossága pedig az utóbbi, de még nem önellátó. Ennek a problémának a megoldása a kulcsa egy ország modernizációjának. Kínában közel 1,1 milliárd ember él, akiknek több mint 80 százaléka vidéken él, de az élelmiszer- és különböző élelmiszerekkel való ellátás nem túl bőkezű.

Az élelmezés problémája számtalan éve, valószínűleg az emberiség kezdete óta gyötri az emberiséget. Az emberiség mindeddig nem tudta megoldani ezt a problémát. Az élelmiszerhiány Afrikában riasztó méreteket öltött, és hány embert fenyeget a halál. Attól tartok, hogy az élelem az emberi élet legnagyobb szerencsejátéka. Emlékszem, hogy Berlinben, közvetlenül a második világháború után a fiatal lányok a húsukat adhatták egy kis élelemért, mert nem volt mit enni. Nehéz a méltóságról és a jogokról beszélni, amikor az emberi élet alapvető szükséglete, a túlélés nehézségekbe ütközik.

Az általam meglátogatott farm egy volt a sok farm közül, és nagyon tipikus volt. A farm tulajdonosának családjában csak két ember volt, ő és a felesége. A fiú egyetemre ment, és egy másik államban dolgozott. Egy nagy nyílt mező közepén volt egy nagyon szép házuk, a városban látott házhoz képest szinte. A városban mindenféle modern berendezés és minden volt, mint például telefon, villany, folyóvíz stb.

Ezt a jelenséget érdemes megvitatni. Általánosságban elmondható, hogy bárhová is megyünk, ezek az alapfelszerelések mindig rendelkezésre állnak. Vannak

amikor hosszú utat teszel meg, hogy találkozz egy családdal. Ez a család nem fog hiányt szenvedni semmiben. Különböző cégek is hajlandóak szolgáltatásokat nyújtani ennek a családnak, ami tulajdonképpen valamilyen módon megtérül. Az életkörülményeket tekintve a gazda nem kevesebb, mint bárki más. A "gazda" valójában egy gazdaság tulajdonosa (Farmer). A gazdaság magánterület, a föld pedig magánterület. Amikor a farmokról beszélünk, soha nem szabad a kínai fogalmat használni. Nálunk több ezer ember lehet egy farmon; az Egyesült Államokban általában csak két-három ember van.

Nézzünk meg néhány konkrét információt, hogy megértsük az amerikai mezőgazdaságban tapasztalható különbségeket. A gazdálkodó neve Oberman. Azt mondta, hogy összesen 800 hektár földje van, ami 4857 hold földnek felel meg. A gazdálkodásért ő maga felel, és egy hosszú napszámot is alkalmaz, plusz az idős apja néha besegít egy kicsit. A munkatermelékenység magas. A 800 hektárnyi földje megművelése mellett sertést is tart, és az általa elmondott számok megdöbbentőek: 1200 sertést nevel egyedül. Ennyi van a karámban, ami évente sertést 2,400 termel. Mindezek mellett egy mezőgazdasági bank igazgatója, és szabadidejében a bank ügyeit intézi. Ezenkívül társadalmi tevékenységekkel is kell foglalkoznia, és terveket kell készítenie a társadalom fejlesztésére. Ez mutatja, hogy milyen mértékben képes kihasználni az energiáját.

A kérdés az, hogy egy gazdálkodónak hogyan lehet ennyi energiája?

Az élmény fokozása érdekében felajánlottuk, hogy körbevezetjük a sertésfarmján és a farmján. Először körbevitt minket a 800 hektáros farmján az autójával, és kaptunk egy általános képet. Ezután körbevezetett minket a mezőgazdasági gépein. Három traktorja van, két nagyon nagy, és egy kombájnja, akkora, mint a heilongjiangi farmon. Mindenféle mezőgazdasági gép is van, tehát a gazdálkodása teljesen gépesített. Egy kombájn napi 80 hektárt tud felszántani, így 800 hektár nem jelent számára problémát. Főleg kukoricát és szóját termeszt, és amikor betakarítja őket, van egy kézi légszárítója, amely magasan automatizált. Ráadásul az amerikai farm egy nagy síkság, ami egyedülálló az Egyesült Államokban. Nagy gépek hajtanak fel, nincs akadály és nincs kerítés. Ezzel az adottsággal a gépesítés könnyen megvalósítható. Kína vidéki területein Zhejiang körül, az árkok, folyók és dombok túl sokak, a nagy gépek nehezen használhatók.

Rendelkezik egy magasan automatizált sertésteleppel is, modern alapanyagokkal és összesen négy, sűrű állományú istállóval. Az élelmiszerrecept fix

arány a sertések gyors növekedésének elősegítése érdekében, és hat hónapos nevelés után a sertések készen állnak a piacra kerülésre. Csak az általa biztosított sertéshúst valószínűleg több száz ember fogyaszthatja el.

Természetesen vannak nehézségek a gazdák számára, ami kihívást jelent a mezőgazdaság számára. Az egyik a gazdasági probléma; a gazdálkodó pénzügyi jövedelme nem túl magas, és sok munkaerőt igényel. Ez a gazdaság évente 20–30 ezer dollárt keres, de a hitelből vásárolt kombájn 120 ezer dollárt ér, függetlenül a többi felszereléstől. Természetesen vannak nagyobb és jobb gazdaságok, ahol a jövedelem jelentős. Idén, az Egyesült Államokban uralkodó általános aszály miatt a farmtulajdonosok rossz anyagi helyzetben vannak, alacsonyabb jövedelemmel és a jövedelmük mintegy felével. Láttuk a termőföldeken, a kukorica csak fele a szabványos magasságnak nő, a gyümölcs kicsire leeresztett. A farmtulajdonosok más foglalkozásokhoz képest alacsony jövedelme befolyásolja a mezőgazdaság fejlődését.

A második a magas munkaintenzitás. A mezőgazdasági termelők munkaigényes munkát végeznek, ami nem hasonlítható össze azzal, mintha egy városi irodában vagy egy gyár légkondicionált műhelyében ülnék. A gazdálkodás főként szántóföldi művelés. A természet szeszélyeit semmiképpen sem lehet elkerülni. A sertéstenyésztés piszkosnak és bűdösnek mondható. Ez a gazdaság nagymértékben automatizált, de a kosz és a bűz nem zárható ki. A sertések nem ismerik a tisztaságot, nincs kiút. Amikor meglátogattuk a sertésistállót, a bűz annyira bűzlött, hogy az már elrettentő volt. De a farm tulajdonosának meg kellett tennie. Elmondta, hogy munka után minden nap többször le kell zuhanyozni, hogy a szagot lemossa. Ezt sajnos nem sokan tudják elfogadni az Egyesült Államokban.

A harmadik a fiatalabb generáció unalma, amely a fent említett problémák és a nagyvárosok vonzereje miatt a városi életre vágyik. A városi élet olyan kulturális és szabadidős lehetőségekkel rendelkezik, amelyek vidéken nem állnak rendelkezésre. Ez a tanyatulajdonos elmondta nekem, hogy teljesen összetört, amikor a fia elvégezte az egyetemet, és azt mondta neki, hogy egy ideig nem akar visszajönni. De hitt abban, hogy előbb-utóbb vissza fog jönni. Ha nem jön vissza, akkor a farmmal gond lesz, mert csak egy fia van, és nincs, aki az utódja legyen.

Minden probléma ellenére a piaci mechanizmusnak köszönhetően sokan szorultak be a mezőgazdasági termelésbe. Fontos kérdés, hogy a mezőgazdasági termelés magas kibocsátása biztosítja a politikai és társadalmi élet stabilitását. Képzeljük el, mi lesz egy nap, amikor az amerikaiaknak nem lesz elég élelmük. A legtöbb fejlett

országokban a közös jelenség az alapvető életszükségletek megoldása, hogy elegendő beáramlás legyen ezekből a termékekből. A legtöbb elmaradott ország viszont nem nagyon tudja megoldani ezt a problémát. A mezőgazdaság fejlődése a társadalom stabilizátora és a gazdaság elindítója, és a Szovjetuniót sokáig az agrárproblémák zavarták: a gazdaság és a politika elsorvadt. Más társadalmak helyzete nagyjából hasonló.

A növekvő népességű világban a mezőgazdaság a lételem.

II. Az ősi politikai szellem

1. "American Spirit"

H. S. Commager vezető amerikai történész és kritikus volt. Az amerikai egyetemi könyvtárak polcain általában az ő művei találhatóak. Az amerikai tanulmányok mesterének tekintik. Az Amerikai Egyesült Államok növekedése című könyve jól megalapozott a kínai tudományosságban. Az 1950-ben megjelent *The Spirit of America* (Amerika szelleme) című könyve olyan kedvező fogadtatásra talált, hogy többször is újranyomták. A Nanmu és mások által lefordított kínai változatot olvastam. Magammal vittem Sanghajból az Egyesült Államokba, ami egy hosszú út. Valóban alapvető könyv az amerikai szellem megértéséhez.

H. S. Commager kifinomultan és erőteljesen ír, mélyen megfigyeli a kérdéseket, és jól tud összefoglalni. Azt mondta, hogy nem történelemkönyvet akar írni, hanem inkább értelmezést, mint feljegyzést. Arra törekszik, hogy felfedezze a megfoghatatlan "amerikai szellemet", a gondolkodás, a cselekvés és a jellemzés egyedülállóan amerikai módját. Az 1880-as évek közepétől az 1940-es évekig tartó időszakot választotta az amerikai történelem és gondolkodás vízváltó pillanatának. Az Amerikai szellem nagy, vaskos, 500 000 szavas könyv, élénk, mélyreható és markáns tárgyalással, a történelmi információk és a meglepő elemzések csodálatos keverékével.

Mit tekint Commager az "amerikai szellemnek"? Az elsődleges feltevés az, hogy az amerikaiaknak saját karakterük és saját filozófiájuk van. Az amerikai jellem az örökség és a környezet kölcsönhatásának terméke. Az amerikai kultúra és intézmények eredete az ókori Görögországra, Rómára és Palesztinára vezethető vissza, mint például az egyház és a családi rendszer, valamint az értékek. Commager azonban úgy látja, hogy ez az örökség erősen szelektív örökség, ahol a környezet hat a szelekcióra, és ahol a politikai rendszer és az igazságszolgáltatás kétszáz év alatt nagyon keveset változott, de a társadalmi szervezet radikálisan megváltozott, és a pszichológiai szempontok forradalmasodtak. Az amerikai környezet feloldja a különbségeket az ide érkező, különböző kulturális háttérrel rendelkező emberek között.

Nem a helyi környezet, hanem az Egyesült Államok egész környezete határozza meg az amerikai jelleget, illetve hozza létre az emberek amerikai stílusát – mondja Commager. Az egész környezet a hatalmas földterületre, a könnyű mobilitásra, a függetlenség légkörére, valamint az optimizmus és a vállalkozó szellemre utal. A feudalizmus és a nacionalizmus hosszú hagyományával rendelkező Európában a helyi meghaladta a teljeset, míg az Egyesült Államokban, amely az ipari forradalom idején érett meg, és nem ismerte fel az erős helyi hagyományt, amellyel meg kellett szakítani, a teljes meghaladta a helyit. Elgondolkodtató kérdést vet fel: az amerikai faji eredet rendkívüli összetettsége, az éghajlati és talajviszonyok mindenütt tapasztalható különbségei, és mégis a határozott és stabil nemzeti jelleg kialakulásának tendenciája, ami nemcsak a kritikusok számára teszi nehezen előreláthatóvá, hanem a történelem és a tapasztalat egésze által megmagyarázhatatlanná is. Mindenki, aki meg akarja érteni Amerikát, mindenekelőtt kész elgondolkodni ezen a kérdésen.

Melyek az amerikai néplélek fő jellemzői Commager szerint? Ezek közül néhányat kivonatoltam, valószínűleg az alábbiak szerint.

Az optimizmus szelleme szokatlanul szokatlan. Ebben az országban minden jól megy, és a természeti feltételek olyan kedvezőek, hogy minden vállalkozó kedvű és szerencsés ember meggazdagodhat. Az optimizmus a változás valóságából fakad, ahol a vadonból nap mint nap jó föld lesz, a falvakból városok, az eszmékből pedig valóság.

Az a meggyőződésünk, hogy nincs olyan dolog, amit ne lehetne megtenni, és hogy nem nyugszunk, amíg nem győztünk. Az amerikaiakat jobban érdekli a jövő, mint a múlt és a ma. Nincs érzékük a történelemhez, és úgy gondolják, hogy a múlt családjai csak a vén banyákat érdeklik, akiket nem érdekel a jövő. Ezért minden mezítlábas fiúban a jövő elnökét és milliomosát látják, gondoskodnak a gyerekekről, szeretik őket, dolgoznak értük, és hagyják őket felnőni.

Széles látókör, a kontinensen átívelő képzelet, gyűlöli a triviális dolgokat, határozatlan és félénk, nagy jelenetekben reménykedik, könnyen elfogadja a nagyszabású terveket és nagyszabású vállalkozásokat.

A kultúra anyagi, a kényelmet természetesnek veszi, és a kevésbé jó életszínvonalon élőkre felsőbbrendűséggel tekint.

Mindig kitartóan igyekeznek leküzdeni az akadályokat, részben azért, mert biztosak abban, hogy a kitartás kemény munkával, intelligenciával és szerencsével kombinálva mindig jó eredményre vezet. Hitvallásuk a kemény munka, a lustaság bűn. Mindent, ami a gazdagság növelését elősegíti, természetesnek vesznek.

Erős a mennyiség fogalma, és hajlamosak vagyunk szinte mindent mennyiségi szempontból értékelni, például a demográfiai adatokat, a felhőkarcolókat, a vasúti mérföldeket, a termelési rekordokat stb. Az amerikaiak ábrázolásához új szókincsre, sőt új matematikára van szükség.

Gyakorlatias, különösen a politikában, a vallásban, a kultúrában és a tudományban, de gyakran romantikus az üzleti életben. Az amerikaiak mindig megpróbálnak új eszközöket vagy technológiákat feltalálni, hogy alkalmazkodjanak az új helyzetekhez. Szeretnek újítani, kevésbé hagyományorientáltak, és hajlandók mindent kipróbálni. A különböző dolgokra adott válaszuk nagyon gyakorlatias. Az Egyesült Államokban több ezer találmány létezik, és az amerikaiak arról híresek, hogy lelkesen készítenek apró találmányokat. Az amerikai főiskolák és egyetemek voltak az elsők, amelyek technológiai kurzusokat kínáltak.

Utálják az elméleteket és az elvont gondolkodást, úgy kerülnek az ezoterikus politikai és viselkedésfilozófiákat, mint az egészséges emberek, akik nem szednek gyógyszert, és nem érdekli őket semmiféle filozófia a józan észen túl. Ösztönösen azt gondolják, hogy csak a szerencsétlenek és a zavarodott emberek folyamodnak ilyen ezoterikus filozófiához, de ők nem ilyen emberek.

Vallásuk, bár kálvinista eredetű, gyakorlatias; vallásosak, de nem jámborak; már nem hisznek abban a dogmában, hogy Isten megmenti az emberiséget, hanem ösztönösen meg vannak győződve arról, hogy az üdvösség csak munkával érhető el. A felekezetek számosak voltak, de inkább különböző szervezeteknek, mint különböző tanoknak tekintették őket, és már nem tudtak különbséget tenni a metodisták és a presbiteriánusok között, ahogyan a republikánusok és a demokraták között sem láttak elvi különbséget.

A politikában erős az ellenszenv az üres elméletekkel és retorikával szemben. Vannak, akik nevetnek a politikai filozófia hiányán az Egyesült Államokban, és nyugodtan veszik, mert úgy vélik, hogy jó, ha nem kötődnek politikai elméletekhez. Egyetlen politikai párt retorikáját sem támogatják. Bár az amerikaiak fiatalok és műveletlenek, politikailag érettek. Politikai intézményeik ugyanolyan rugalmasak és hatékonyak, mint az általuk kitalált gépek.

Egyszerre voltak szkeptikusak és toleránsak a kultúrával szemben, amikor az fontosabb tevékenységeket akadályozott, és toleránsak, amikor az a nők időtöltésévé vagy szórakozásává vált. Kivételes esetekben megkövetelték, hogy a kultúra valami hasznos legyen. Az amerikaiaknak fontos az oktatás, és pénzt költenek rá, és azt akarják, hogy gyakorlati hasznot hozó embereket neveljen.

Van egy rémálomszerű meggyőződés, hogy szinte a paranoiáig megvetik a többi nemzetet és népet. Azt hiszik, hogy az ő országuk felsőbbrendű, és hogy ők mások fölött állnak, és ez a felsőbbrendűségi érzés természetes küldetésstudatot szül, és azt a hitet, hogy ők a világ legnagyobb reménysége.

Szeret kísérletezni, az Egyesült Államok maga az egyik legnagyobb kísérleti terület, mivel minden csoport egy szerencsejáték, egy esély, akkor az amerikaiak szerencsejátékosok és opportunisták, ritkán maradnak egy helyben, tele van a mozgás iránti gonddal. Nem szeretik a régi dolgokat, mindig szeretik azt csinálni, amit mások még nem csináltak, hajlandóak elfogadni a kihívást.

Ez demokratikus és teljesen egyenlő. A környezet megnyitja az utat a tehetség és a szerencse előtt. De az ő demokráciájuk szociális demokrácia, nem gazdasági demokrácia. Az egyenlőség fogalma áthatja az amerikai élet és gondolkodás minden területét; viselkedésük, munkájuk, kikapcsolódásuk, nyelvük és irodalmuk, vallásuk és politikájuk mind az egyenlőség fogalmát tükrözi, és a valóságos életet is ez irányítja. Valójában a gazdasági egyenlőtlenséget egyenlőségként fogják fel. Az egyenlőség az emberek közötti szívélyes és őszinte kapcsolatokhoz vezet.

Jó természetűek, nagylelkűek, vendégszeretőek, szeretnek barátkozni, az emberek túlnyomó többsége szeret szocializálódni és élvezni a csoportos életet. Lazák, igénytelenek, lazán beszélnek, lazán öltözködnek, lazán étkeznek, és lazán bánnak az emberekkel, ami elnézőnek, durvának és faragatlannak is tekinthető.

A hatóságok, szabályok és előírások fejfájást okoznak, és sértőnek és kihívásnak találják bizonyos szabályok betartását. Az iskolában kevésbé vagy egyáltalán nincs fegyelem. A szülők ritkán ellenőrzik gyermekeiket, és a gyermekek ritkán tisztelik szüleiket, de a családi élet boldog. A hadseregben laza a fegyelem, de háborúkat tudnak vívni. Az amerikaiak látszólag nem tisztelik a törvényt, de valójában tisztelik a jogállamiságot, és az alkotmány a legfőbb törvény.

És így tovább és így tovább. Commager arra a következtetésre jut, hogy ezek a meggyőzések nem tehetnek mást, mint hogy gyakorlati

következményekkel járnak és tükrözŐdnek a mindennapi életben.

az amerikai emberek viselkedése. A fejezet, amelyben Commager összefoglalja ezeket a jellemzőket, a "The 19th Century American" (A 19. századi amerikai) címet viseli. Valójában ezek közül az általánosítások közül néhány ma is aktuális.

Természetesen a valós élet bármely elvont általánosítása mellett és ellen is lehet példákat hozni. Számos példát lehet felhozni Commager cáfolatára. Azonban, mint egy amerikai tudós nézetét nemzetünkről, hallgassuk meg. Minden, amit mond, jó, ami egy kicsit önhitt. Tény, hogy az amerikai nemzetnek számos hiányossága van.

Ma ezek a szellemek az élet olyan gyakorlati vonatkozásaiban találhatók meg, mint az úrsikló és a globális háborús programok, az új berendezések végtelen áradata, a statisztikai jelentések bősége, a gyakorlatiasság szelleme, az osztályterem zajos jelenete és a kormányzati botrányokhoz való hozzáállás.

Néha azt lehet mondani, hogy a társadalmi életben nincs szellem, de ha felfedezed, akkor ott lesz. Vagy inkább úgy, hogy van szellem a világban, de a kérdés az, hogy megtaláljuk-e vagy sem. Hegel meg volt győződve arról, hogy felfedezte az "abszolút szellemet". Az amerikaiak szelleme az, hogy nincs "abszolút szellem".

2. "A Mayflower"

Massachusetts politikai-történelmi emlékműállamként írható le. Az amerikai műemlékek, mondhatnánk, nem sok évesek, de az Egyesült Államok társadalmi és politikai fejlődése szempontjából finoman szólva is valóban meghatározóak. Az európaiak gyakran neveltségessé teszik az Egyesült Államokat a történelem hiánya miatt, de valójában itt egy olyan kérdés tárul fel, amelyet nagyon is érdemes megvizsgálni. A modern amerikai társadalom mindössze kétszáz éves, hogyan fejlődött a világ első osztályú hatalmává. Ez egy fontos jelenség a mai emberi társadalomban.

Kínában egyesek azt is mondják, hogy az Egyesült Államoknak nincs történelme.

Az Egyesült Államok alapításának legtöbb történelmi kiállítását két államban, a pennsylvaniai Philadelphiában és a Massachusetts állambeli Boston környékén találhatók. Philadelphiában járva meglátogattam a szóban forgó történelmi helyszíneket, köztük a függetlenségi háború idején több fontos találkozó helyszínét, az alkotmány megalkotásának helyszínét és a szabadságharangot. Amerikaiak és külföldiek hordái is jöttek, hogy megnézzék a látnivalókat. Ezek a helyek

jól megőrződtek, és a politikai hagyományok fizikai tankönyveiként szolgálnak. Ami a fizikai tankönyveket illeti, az amerikaiak ebben jeleskednek. Gyakran felmerül a gyanú, hogy az amerikai társadalomban kevés a politikai műveltség. A hagyományok szelleme azonban mélyen gyökerezik az emberekben.

Itt a "fizikai tankönyvek" nagy szerepet játszottak. Fizikai tankönyveknek tekinthetők például az olyan helyek, mint az Egyesült Államok elnökeinek a hivatalukból való visszavonulásuk után létrehozott könyvtárai.

A fizikai tankönyv első fejezetei Massachusettsben vannak. "A Mayflower hajó 1620-ban küldte az első telepeseket az amerikai kontinensre. Ez volt a modern Amerika kezdete." A Mayflower egy nagyobb fa szkúner, és a jelenlegi kiállítás egy másolat, de állítólag hasonlít az eredetihez. A fedélzeten minden ugyanolyan, és van néhány korabeli jelmezbe öltözött ember, akik üdvözlik az utasokat, és komolyan beszélnek a látogatóknak a tengeren átélt nehézségekről, és a korabeli nyelven beszélnek. Nagyon gondosan és aprólékosan dolgoztak. A Mayflower hajótól nem messze található egy hatalmas kő, amelyről azt mondják, hogy az a hely, ahol a Mayfloweren utazók először tették be a lábukat Amerikába, Amerika kezdete.

Az amerikaiak általában a Mayflowerre vezetik vissza az amerikai szellemiséget, és úgy vélik, hogy az amerikai társadalom alapelvei már akkor kialakultak, amikor a Mayflower a szárazföldre hajózott. A fedélzeten tartózkodó mintegy hatvan ember megteremtette a társadalom alapjait. Ez az értelmezés jogos lehet, de nem lehet túlzásba vinni. Egy dolog biztos: az Európából Amerikába érkezett emberek többsége akkoriban vallási üldözött vagy politikailag kirekesztett volt, és 1620-ban, a Stuartok diktatúrájának csúcspontján, Angliában tört ki húsz évvel később az angol polgári forradalom. Világos, hogy kik voltak hajlandók elhagyni Európát és Angliát abban az időben, és milyen lelkiállapotban érkeztek erre a barátságtalan földre, hogy elmeneküljenek a zsarnokság és az üldöztetés elől, és szabadságot és gazdagságot találjanak. Ez a szellemiség inspirálta őket arra, hogy az Újvilágba jöjjenek. Egy olyan hatalmas földre érkeztek, ahol nem volt teljes politikai rend, így teljesíthették vágyaikat. Ha olyan helyre érkeztek volna, ahol már teljes politikai rendszer volt kialakítva, akkor ezeknek a tucatnyi embernek el kellett volna fogadnia a valóságot, függetlenül attól, hogy gondolataikat hogyan ültették át tettekre. Mivel ma a világ minden tájáról sok bevándorló érkezik az Egyesült Államokba, az itteni rendszert senki sem tudja megváltoztatni. "A Mayflower által hozott szellem éppen azért nőtt és fejlődött, mert a föld politikailag is meddő volt.

Fontos azonban megjegyezni, hogy ezt a szellemiséget csak a Mayfloweren lévő emberek vagy a hozzájuk hasonlóak, vagyis a fehérek között lehetett megosztani. A fehérek sokáig kizárták az indiánokat és a feketéket a nép soraiból. Az amerikai politikai rendszer későbbi kialakulásának fontos, gyakran figyelmen kívül hagyott oka volt, hogy az őslakos indiánok nem voltak magasan civilizáltak, még mindig klánok módjára éltek, és nem sajátították el az alapvető termelési és gazdálkodási technikákat. Ez a helyzet lehetetlenné tette, hogy a civilizált európaiak leigázzák őket, mert nem tudtak több terméket biztosítani. Az európai telepesek számára az egyetlen lehetőség az volt, hogy az indiánoktól elkérjék a lábuk alatt lévő földet. Mi lett volna a helyzet, ha az indiánok meglehetősen civilizált népek lettek volna?

Ez a híres érv, amelyet mentorom, Chen Qiren professzor terjesztett elő az egyetemen. A különbség a bevándorlók települései és a rabszolgasorba taszított bennszülöttek gyarmatai között. A bevándorlótelepítés a szuverén állam lakosságának egy részének bevándorlását jelenti egy földdarabra munka céljából, mint például az Egyesült Államok, Új-Zéland, Ausztrália stb. Az őslakosok rabszolgasorba taszítása egy gyarmat helyi lakosságának a szuverén államból származó uralkodók egy kis csoportja általi uralmára utal, mint például számos afrikai, indiai, indokínai stb. ország. A gyarmatok e két különböző típusa teljesen eltérő politikai rendszereket alkotott. A huszadik század történelme erre mutat rá. Az őslakosok rabszolgasorba taszításának volt egy előfeltétele: lehet-e rabszolgasorba taszítani az őslakosokat? Az ázsiai társadalmak már a gyarmatosítók megérkezése előtt jelentős szintre fejlődtek, ami biztosította a feltételeket az európai gyarmatosítók rabszolgasorba taszításához. Az amerikaiaknak nem voltak ilyen kedvező feltételeik az Újvilágban. Az indiánokat sokáig vadembereknek tartották, a civilizált emberek pedig csak civilizált embereket rabszolgasorba taszítottak, és kevésbé voltak hajlandóak rabszolgasorba taszítani az általuk "vadállatoknak" tartottakat.

"A Mayflower szelleme nem azért maradt fenn, mert bárki is fenn akarta volna tartani, hanem mert a társadalmi életet általa kellett szabályozni. Láttam a plymouthi ültetvényt is, ahol egy 17. századi település maradt fenn, és ahol állítólag a legkorábbi telepesek éltek. Ez a falu a tengerrel szomszédos, és több kilométernyi kék vízre néz. A falu bedeszkázott házai és különböző használati tárgyai a régi idők vidékére jellemzőek. Négy szóval jellemezhető: szegény és elmaradott. Ez természetes. Az európai bevándorlók messziről jöttek, semmivel sem rendelkeztek, és semmit sem kezdtek, csak ezt a környezetet. Az ilyen falvak még ma is ugyanolyan sokan vannak a világban, mit jelentenek?"

Éppen azért, mert a bevándorlók a szegénységből indulnak ki, különösen nagyra értékelik a vagyonukat és az életmódjukat. A gazdagnak született emberek nem rendelkeztek olyan erős érzelmekkel, mint ők. Így amikor Nagy-Britannia megpróbálta őket kizsákmányolni, fellázadtak, hogy megvédjék az életüket, és 1775-ben az amerikaiak háborút vívtak a brit hadsereggel, leadva a függetlenségi háború első lövéseit.

Meglátogattam azt a helyet, ahol az amerikaiak az első lövést leadták, és ott van egy emlékmű. Volt egy emlékmű is a folyó túloldalán, az út mellett, ahol az a brit katona feküdt, akit az a lövés megölt. A háború eredménye amerikai győzelem volt. Az amerikai függetlenségi háborút az Európában ugyanakkor zajló polgári forradalmak szelleme ihlette, különösen az, hogy maga Nagy-Britannia, mint uralkodó, is forradalmat csinált. Az Egyesült Államok alkotmányából kitűnik, hogy annak alapelvei az európai polgári forradalmak idején az angol és francia gondolkodók alkotásai voltak. Az Egyesült Államok az új rendszer megalkotásakor nem ütközött a régi rendszer erős ellenállásába, ellentétben az angol polgári forradalommal és a francia polgári forradalommal, ami megkönnyítette a burzsoázia követeléseit tükröző ideológiai elvek megvalósításának deklarációját. Gondoljuk végig, hogy Németország miért nem tudta befejezni a polgári forradalmat a XIX. század közepén. A junker arisztokrácia túl erős volt.

Az Egyesült Államok e fizikai tankönyvek megőrzésére és védelmére összpontosít. Ezeket elkötelezett személyzet irányítja, és biztosítják a nyilvánosság számára a hozzáféréshez szükséges kényelmi szolgáltatásokat, például parkolókat, kioszkokat, éttermeket és különböző típusú utasításokat. A kiállítások felszereltsége is magas színvonalú, szinte minden helyszínen vannak vetítőtermek, ahol a látogatók speciálisan leforgatott filmeket és diákat tekinthetnek meg. A kínaiak által nem kulturális ereklyének tekintett dolgokat gondosan védik. Az amerikaiaknak tehát a jövőben is lesz történelmük, mert azt most a lehető legteljesebb mértékben megőrzik. Tudják, hogy nincs történelmük, és nagy becsben tartanak mindent, aminek van egy kis történelmi értéke. Egy olyan országban, amely túlságosan gazdag történelemben, a nála sokkal nagyobb értékű dolgokat félredobják.

Az amerikaiak nemcsak megőrzik a történelmet, hanem tudják, hogyan kell ezeket a tárgyakat tankönyvként használni. Ezek a helyszínek nyitva állnak a nagyközönség előtt, és a legjobb segítséget nyújtják a nagyközönség számára a teljes megértésükhöz. Valójában ez az amerikai szellemiség terjesztése, ami egy szocializált ideológiai és politikai oktatás.

Minden társadalomnak, amely tartós békét és stabilitást akar, terjesztenie kell értékrendjét, de a terjesztés módszere változó, és a terjesztés hatása nagymértékben függ a módszertől.

3. Politikai hitvallás

Az egyik fő oka annak, hogy az európaiak lenézik az amerikaiakat, az, hogy az európaiak úgy gondolják, hogy az amerikaiaknak nincs hosszú kulturális hagyományuk, és civilizálatlanok, mint egy csapat "paraszt", akik hirtelen meggazdagodtak. A politikai szférában ez a nézet tükröződik abban az európai meggyőződésben, hogy az amerikaiak nem rendelkeznek gazdag politikai kulturális örökséggel. Európa olyan nagy elméket adott, mint Arisztotelész, Platón, Hobbes, Montesquieu, Locke, Rousseau, Mill és Hegel. Eredményeik nagyon fontos aspektusa, hogy csodálatos értekezéseket adtak az emberek politikai életéről. A mai európai és nyugati politika számos alaptétele ezektől a gondolkodóktól származik. Az amerikai politikai gondolkodás kevésbé fejlett; az Egyesült Államok mindössze kétszáz éves. Az amerikai pátriárkák egy olyan gondolatrendszert választottak, amely Európában már létezett, és nem sok új hozzájárulást tettek. Az amerikai politológusok is szókimondóak.

Ennek ellenére nem szabad azt állítani, hogy az amerikaiaknak nincs politikai hitvallásuk, és hogy a politikai hitvallások nem működnek Amerikában. Samuel P. Huntington, a Harvard Egyetem politológusa könyvet írt, *American Politics: The Promise of Disharmony* (1981) című könyvét, amelyet ennek a kérdésnek szentelt. Szerinte tévedés lenne azt gondolni, hogy a politikai gondolkodás kisebb szerepet játszik az Egyesült Államokban, mint Európában.

Huntington szerint az amerikai hitvallás a függetlenségi háború idejétől kezdett formálódni, és a XVIII. század végétől a XIX. század elejéig az Egyesült Államokban kialakultak bizonyos alapvető politikai értékek, amelyek az amerikai hitvallást alkotják. Az Amerikai Hitvallás magja az európai polgári forradalom gondolkodóitól származik, de távolabbi, az ókori Görögorszáig visszanyúló gyökerei is vannak. Ezek a hitvallások nem csak léteztek, hanem a társadalom többsége által elfogadottá is váltak. Ezek a hitvallások két évszázad alatt így vagy úgy változtak, de a lényegük ugyanaz maradt.

Ezek a tantételek az amerikai nemzet "énjének" részét képezik. A társadalomban nem sokan töltik napjaikat e hitvallások népszerűsítésével, de az emberek gyakorolják őket. Az egyetemek, a bíróságok, a kormány, a tömegmédiá terjeszti őket. Bizonyos mértékig ezek a tanok uralják

társadalom. A Dukakis és Bush kampányában az egyik fő vitatéma az volt, hogy mi alkotja az amerikai mainstreamet, és kik hagyták el az amerikai mainstreamet. Egyik fél sem volt hajlandó elhagyni az amerikai Mainstream-et anélkül, hogy szavazatokat veszítene.

Mi az amerikai hitvallás? Huntington szerint a következőképpen foglalható össze: (1) szabadság; (2) egyenlőség; (3) individualizmus; (4) demokrácia; és (5) jogállamiság. Ez olyan egyszerűnek és világosnak tűnik. Itt rejlik az emberi dilemma. Még egy egyszerű eszme is nehezen válik uralkodó eszmévé a társadalomban, és több generáció erőfeszítése nélkül nem lehet hatékony, természetesen az amerikai hitvallás és az amerikai gyakorlat nem pontosan egyezik.

Honnan származik a hitvallás? Vitathatatlanul a Függetlenségi Nyilatkozatból, ahol ezeket a hitvallásokat ideológiai fegyverként használták a brit gyarmati uralom elleni küzdelemben. Azt is mondhatjuk, hogy az európai értelmiségi hagyományból származik, ahol ezek az alapgondolatok már jóval a függetlenségi háború előtt lejátszódtak. A korai amerikaiak vágyakozását e hitelvek után érzelmi motiváció vezérelte, vagy inkább érzelmi, mint racionális motiváció. Az amerikaiak hittek ezekben a hitvallásokban, bár egyetlen gondolkodó sem foglalkozott soha jól az eszmék közötti összefüggésekkel; mindig eszményként kezelték őket. Az, hogy ezek között az eszmék között konfliktus van, nyilvánvaló. Huntington szerint a többségi uralom a kisebbségi jogok megsértéséhez vezethet, a jog felsőbbrendűsége gyengítheti a nép szuverenitását, az individualizmus alááshatja a demokráciát, és így tovább és így tovább. Ezek a konfliktusok nemcsak logikailag léteznek, hanem a tényleges politikai fejlődés folyamatában is nyilvánvalóak. A politikai élet néhány dilemmája részben ebben a helyzetben található magyarázatot. Az amerikaiak azt állítják, hogy demokratikusak, mégis mi mást tehetnének az átlagemberek, mint hogy szavaznak? Talán egyetlen társadalom sem szervezhető meg ezen a mintán túl.

A legtöbb ember osztja ezeket az elképzeléseket. Ennek több oka is van, az egyik legfontosabb az, hogy a függetlenségi háború előtt nem voltak olyan hierarchikus különbségek, mint Európában, és nem léteztek az ezeken a különbségeken alapuló különböző gondolkodási rendszerek sem. Az emberek kezdettől fogva elfogadták az új világ számára létrehozott értékrendet általában véve. Természetesen a későbbi áramlás során a különböző társadalmi osztályok különböző módon értelmezték ezeket az alapelveket. A két párt közötti harc ennek koncentrált tükörképe. Ma már sajnos nem mondhatom, hogy mindenki elfogadja ezeket az alapelveket, de a legtöbben elfogadják. Sok bevándorló csoportnak, a különböző kultúrák hatása miatt, nehézségei vannak.

e hitvallások valódi megosztásában. Például a kínai bevándorló társadalom, a latin-amerikai bevándorló társadalom, a japán bevándorló társadalom stb. A mainstream még mindig létezik. Az amerikaiak folyamatosan védik magukat ezekkel a hitvallásokkal, amelyeknek nincs határozott jelentésük, mert nincs határozott tartalmuk, hanem inkább hajlamosak hosszú ideig fennmaradni.

Száznegyven évvel ezelőtt Alexis de Tocqueville francia történész azt mondta, hogy az amerikaiak általában úgy gondolják, hogy a hatalom forrása a nép. Az emberek tisztelik a szabadságot és az egyenlőséget, a polgárok többsége politikai hatalommal rendelkezik, és így tovább. Ezek az amerikai hitvallás alkotóelemei. James Bryce-ét azokra a hitekre vezette le, hogy (1) az egyénnek isteni hatalma van, (2) a hatalom forrása a népben van, (3) minden kormányzatot a törvény és a nép korlátoz, (4) a helyi kormányzat elsőbbséget élvez a szövetségi kormánnyal szemben, (5) a többség bölcsőbb a kisebbségnél, és (6) a legkisebb kormány a legjobb kormányzat, amelyek mind értelmezhetők. Általában az amerikaiak nem érzik szükségét a magyarázatnak, és bárki, aki azt hiszi, hogy ismeri az igazi átvitelt. Válság idején azonban az emberek másképp értelmezik ezeket a tantételeket.

Huntington szerint ez négy időszakban történt: a forradalmi időszakban, a Jefferson-korszakban, a polgárháborúban és a viharos hatvanas években. Mi történt ezekben az időszakokban? Elsősorban széles körű elégedetlenség, a polémiában fontos szerepet játszó politikai eszmék, politikai nyugtalanság, a rendszerrel szembeni erős ellenállás, a változások felerősödött pszichológiája és a politikai részvétel bővülése. A fontosabb ok, hogy a tényleges politika nem felelt meg ezeknek az alaptételeknek, a potenciális konfliktusok felhalmozódtak, és végül vulkánként törtek ki, így új struktúrákat találtak. Mivel a legtöbb ember hisz ezekben az alapelvekben, a kitöréskor az első dolog, ami az embereknek eszébe jut, hogy jobban megtestesítse ezeket, nem pedig az, hogy megváltoztassa őket. Azok a társadalmak, amelyek folyamatosan ugyanazt a hitvallást valósítják meg, szemben azokkal a társadalmakkal, amelyek folyamatosan változtatják a hitvallásukat, a társadalmi fejlődés folytonosságával rendelkeznek, amelynek hatékonyságát a társadalmi fejlődésük szempontjából nem lehet figyelmen kívül hagyni.

Számos politológus elismeri az Ivl Gap, azaz az Egyesült Államokban az eszmék és az intézmények közötti szakadék létezését. Bár ezek a hiedelmek a társadalom főáramát képezik, a tényleges politikai élet messze elmarad tőlük. A szabadság, az egyenlőség, az individualizmus, a demokrácia és a jogállamiság is fejlődik az Egyesült Államokban, de nem olyan mértékben, mint egyes társadalmakban. A kérdés nem az, hogy

mikor

hogy ezek a hiedelmek teljes mértékben megvalósulnak-e, hanem amikor a társadalom megteremti a feltételeket ahhoz, hogy ezek valósággá váljanak. Lehet, hogy sokaknak nem tetszenek ezek a tantételek, de a társadalom főáramlatai nem engedik, hogy az árral szemben haladjanak. Az emberek többnyire elfogadják a trendeket, és csak akkor mutatják meg a hitvallást, amikor szükséges.

A politikai hitvallás helyzete rávilágít a helyzetre. Egy társadalomnak nem könnyű elfogadni egy hitvallást, és még kevésbé könnyű azt ténylegesen gyakorolni, ha már elfogadták. Ahhoz, hogy egy társadalom fejlődjön, az első lépés az, hogy az alapértékek a társadalomban általánossá váljanak, majd pedig az, hogy valósággá váljanak. Ha az alapértékek nem általánosak, akkor természetesen nehezebb azokat valósággá tenni. Egy társadalom kimondhatja, hogy miben hisz, de ez nem jelenti azt, hogy valóban van valamije, vagy nincs valamije.

4. Egyenlőség vagy szabadság

Egy társadalom értékrendjében mindig vannak alapvető értékek, és az alapvető értékek uralják az egész társadalom fejlődését, uralják a társadalomban élő emberek többségének szellemi tevékenységét, és ezek azok a mércék, amelyek alapján a társadalomban élő emberek többsége mindenféle magán- és közügyet megítél. Melyek az Egyesült Államok politikai és társadalmi kultúrájának meghatározó értékei? Erről sokféle vélemény létezik. Az elmúlt években heves viták folytak. A liberálisok például azzal érvelnek, hogy az alapvető érték az egyenlőség, és hogy az alkotmány kimondja, hogy mindenki egyenlőnek születik. A neokonzervatívok ezzel szemben azt hangsúlyozzák, hogy az alapvető érték a szabadság, nem pedig az egyenlőség, és hogy a szabadság minden korban a meghatározó fogalom. Amikor az Ohiói Egyetemen jártam, megkérdeztem az amerikai politika egyik vezető professzorát: "Mi a különbség pontosan a Republikánus Párt és a Demokrata Párt között?". Egy pillanatnyi elmélkedés után azt válaszolta: "A szabadságról és az egyenlőségről eltérő nézetek vannak, a Republikánus Párt a szabadságra, a Demokrata Párt pedig az egyenlőségre összpontosít". Világos, hogy a hagyományos nyugati politikai kultúra e két alapvető szempontjáról nincs egységes nézet.

Személyes véleményem az, hogy ma Amerikában több embernek a szabadság az uralkodó értéke, mint azoknak, akik az egyenlőséget választják uralkodó értéként, és a szabadság fogalma ma az amerikai szellem és kultúra főáramát képezi. Természetesen különböző emberek hajlamosak

e fogalom felé, különböző felfogással és választási lehetőségekkel rendelkeznek, és ezt kell használniuk különböző érdekeik védelmében. Ebből a szempontból nézve a szabadság olyan fogalom, amelyet a különböző érdekekkel rendelkező emberek könnyebben alkalmaznak tetszés szerint, az egyenlőség pedig kisebb jelentőségűnek tűnik. Ezt a kérdést az alábbiakban elemzem.

Közel százötven évvel ezelőtt Alexis de Tocqueville az Egyesült Államokban tett körútja után megírta a *Demokrácia Amerikában* című könyvet, amely klasszikussá vált, és máig az amerikai politika tanulmányozásának egyik alapvető olvasmánya. Nagyon nehéz egy olyan társadalomban, mint az Egyesült Államok, amelyből hiányzik az elméleti tekintély.

Tocqueville egyik legfontosabb érve, hogy a legfontosabb tény a feltételek teljes egyenlősége (equality of conditions), amely eszme felbecsülhetetlen szerepet játszik a társadalom egész folyamatában, és hogy a társadalom minden más értéke ebből az alaptényből ered. Ezt az érvet lehet helyesnek vagy helytelennek mondani. A korban, a függetlenségi háború után az alkotmány hivatalosan is elismerte azt az elvet, hogy minden ember egyenlőnek teremtett. Az Egyesült Államokban nem volt hagyománya a feudális arisztokráciának, így a gyarmati uralom megdöntése után könnyebb volt az egyenlőség környezetét kialakítani. Nem volt idővel felhalmozott vagyon, nem volt politikai előkelőség, és könnyebb volt kialakítani a feltételek egyenlőségét. Nem ilyen könnyű ez azokban a társadalmakban, amelyekben a feudalizmus hosszú múltra tekint vissza, mint például Angliában és Franciaországban. Bár a törvény előírhatja az egyenlőséget mindenki számára, a de facto egyenlőtlenséget nem lehet erőszakkal felszámolni. Az anyagi egyenlőtlenséget talán el lehet pusztítani, de a szellemi és kulturális egyenlőtlenséget nem. Ez az, ami Amerikának a javára szól. Tocqueville egy erős feudális hagyományokkal rendelkező kontinensről érkezett, és természetes, hogy itt jobbnak érezte a viszonyokat. Ha Amerikából a forradalom utáni Franciaországba ment volna, attól tartok, nehéz lett volna erre a következtetésre jutnia.

Helytelen azt mondani, hogy helytelen, mert az emberek által akkoriban favorizált egyenlőség sok esetben csak elv volt, és messze nem volt valóság. Még a mai amerikai társadalomról is aligha mondható el, hogy megvalósította volna az emberek egyenlőségét, ahogyan azt az alkotmány kimondja.

Sok tudós és politikus nem támadja hevesen a társadalom egyenlőtlenségét? Amikor Tocqueville körbeutazta az Egyesült Államokat, a rabszolgaság még mindig elterjedt volt délen, a polgárháború még nem tört ki, a nők nem rendelkeztek egyenlő

társadalmi és politikai jogokkal, az indiánokról nem is beszélve, és a gazdasági egyenlőtlenség mindig is

létezett akkor és most. Ha csak a feltételek egyenlőségéről beszélünk, és nem az eredmények egyenlőségéről, akkor úgy tűnik, hogy nem következethetünk arra, hogy akkoriban a feltételek általános egyenlősége állt fenn. Tocqueville benyomásának oka, úgy gondolom, elsősorban egy olyan ember érzése, aki egyenlőtlenebb környezetben nőtt fel.

Ez nem azt jelenti, hogy nem volt különbség a két társadalom között; azt kell mondani, hogy az egyenlőség felé való elmozdulás történelmi előrelépés volt. Azt is mondhatjuk, hogy az emberek akkoriban az egyenlőség elvét keresték, mert az egyenlőség nem valósult meg teljesen.

Ugyanakkor azoknak, akik a szabadság elvét választják, először az egyenlőség elvét kell követniük, mert az egyenlőség előfeltétele nélkül a szabadság aligha valósulhat meg teljes mértékben. A szabadság és az egyenlőség mondhatjuk, hogy a két fő alapérték Európában és Nyugaton is Locke óta. De nem járnak kéz a kézben. Abban a szakaszban, amikor mindkét érték hiányzik, vagy fejlődésük kezdeti szakaszában van, a közöttük lévő ellentmondás nem vagy nem eléggé fog feltárulni. De miután a két érték eléri a fejlődés egy bizonyos fokát, ez az ellentét megmutatkozik. Ha az emberi szabadságról, a teljes emberi szabadságról beszélünk, akkor az egyenlőség korlátozássá válhat, mert az egyenlőség megköveteli, hogy a különböző embereknek ugyanazok legyenek a feltételei. Ha az eredmények egyenlőségéről beszélünk, akkor ez a korlátozás még nyilvánvalóbbá válik. Ha egyenlőségről beszélünk, az mindenki számára egyenlő szabadságot jelent, ahogy Comte mondja. Senki sem élvezhet több szabadságot. Ezt a helyzetet nehéz elérni egy társadalomban. E fogalmakkal kapcsolatban különböző szabályok vannak, ez egy másik hely, ahol nézeteltérések keletkeznek. Az egyenlőség és a szabadság fejlődésének egy bizonyos szakaszában tehát új ellentmondások merülnek fel.

Tocqueville idejében az amerikaiak valóban törekedtek az egyenlőségre, de ez az egyenlőség nagyon elvont és elvszerű fogalom volt, és a valóságban az egyenlőség csak lassan valósult meg. A nők választójogát csak lassan, a tizenkilencedik század második felében vezették be, az általános választójogot pedig csak az 1920-as években. A feketék egyenjogúsága csak az 1960-as években vált fontolórra. Az indiánok egyenjogúságát következetesen megsértették. Lincoln elnök felemelkedett a fekete rabszolgák felszabadítását követelő felhívásra. Alapvető szellemisége azonban nem az volt, hogy a feketéknek a fehérekkel egyenlő jogállást biztosítson. Ígéretet tett: Soha nem mondtam semmit arról, hogy feketék kerüljenek kormányzati hivatalokba; soha nem mondtam, hogy a feketék egyesüljenek a fehérekkel házasságban. Csak azt

mondtam, hogy

a feketék és fehérek közötti feszültség. Ez nem kedvez a két nép együttélésének. A mai neokonzervatív felfogás szerint tehát Lincoln csak a szabadságot adta meg a feketéknek, az egyenlőséget nem.

Valójában az amerikaiak szíve mélyén a legtöbben a szabadság felé hajlanak. Egyenlőségről csak akkor beszélnek, ha a szabadságot korlátozzák. Amint ez a korlátozás megszűnik, a szabadság értéke vagy elvárása gyakran nagyobb, mint az egyenlőségé.

Miért van ez így? Mert a nyugati rendszer által garantált egyenlőség csak formális politikai egyenlőség, nem pedig társadalmi vagy gazdasági egyenlőség.

Ezt a nyugati tudósok is elismerték. A formális politikai egyenlőség megteremtése után az egyenlőség további követeléseit sok ember érdekeit érintik. A történelem megállapította, hogy a formális politikai egyenlőséget könnyű biztosítani, de nehéz elérni a gazdasági egyenlőséget.

A politikai egyenlőség a törvények egyenlő végrehajtását, egyenlő választójogot és egyéb politikai jogokat stb. jelent. Amint ez a premissza létrejött, az emberek megkezdték saját társadalmi, gazdasági és kulturális tevékenységüket. Az Egyesült Államokat több mint kétszáz évvel ezelőtt alapították, és ez alatt a viszonylag rövid idő alatt a gazdaság nagymértékben fejlődött, és ennek megfelelően a társadalomban elkerülhetetlenül kiéleződött az érdekek megosztottsága, a gazdagok és a szegények közötti egyenlőtlenségek növekedésével. A mai napig a gazdag-szegény megosztottság képezi a társadalom fő érdekszerkezetét. A jóléti társadalmakban kevés igazán szegény és kevés igazán gazdag ember van, de a középosztály többsége gazdagnak tartja magát vagy gazdag lenne. A lakosság ezen része úgy véli, hogy a múltbeli vagyon vagy a lehetséges jövőbeli gazdagság a gazdasági szférában való szabad tevékenységtől függ, és ennek a szabadságnak a korlátozása és az egyenlőség megteremtése az ő érdekeiket sértené. A gazdasági szféra nem része a politikai szférának, és az egyenlőséget nem lehet kikényszeríteni. Az embereknek teljes szabadságot kell élvezniük ebben a szférában. Az egyenlőség hangsúlyozása miatt nem lehet elvenni valaki más pénzét, és odaadni egy másik személynek, hogy költse el. Azok, akiknek van pénzük, vagy van belőle valamennyire, így gondolkodnak. Lényegében ez az érvelés a gazdagok azon vágyát tükrözi, hogy ne korlátozzák a tőke szabadságát, és hogy az egyenlőség mélyebb szintjén osztozzanak a társadalom egészével.

Százötven évvel később, vagy legalábbis ennyi évvel később, az Egyesült Államokban a helyzet nagyon különbözik attól, amit a

Tocqueville korában. A politikai egyenlőség kérdését a háború utáni fekete polgárjogi mozgalom és a nőjogi mozgalom nagymértékben javította, bár nem oldotta meg. A gazdasági egyenlőség kérdésében azonban soha nem történt érdemi előrelépés. Az Egyesült Államok egykor az egyenlőség előmozdítása érdekében a szegénység felszámolásába, a jóléti politikába és a progresszív adózásba fogott, de később a közvélemény elégedetlenségének nagy részét elszenvedte. A keynesi jóléti politika stagflációhoz vezetett. Azóta a keynesianizmus a fejetejére állt.

A nagyszabású szociális jóléti programok visszataszítók. A Demokrata Párt ismételt választási vereségei szintén egy történetet mesélnek el.

A jóléti politikáknak magasabb adókat kell kivonniuk. Az állami költségvetés támogatása érdekében. A magas adók nem teszik az embereket boldoggá vagy boldoggá sehol. Az amerikaiak egyenlőségre törekszenek, de most, hogy az egyenlőség magas adókkal társul, elfordulnak. Ha még mindig vannak az egyenlőségnek erős szószólói, a legtöbb ember átáll a szabadság hangsúlyozására, és az ilyen egyenlőséget a szabadság megsértésének tekinti. Mélyreható társadalmi-gazdasági okai vannak annak, hogy a szabadság miért vált mainstreamé, és valójában a társadalom különböző csoportjai közötti ellentétes érdekek polarizálódását tükrözi.

Tény, hogy történelmi szempontból az amerikaiak inkább a szabadságot, mint az egyenlőséget látják, és néha a szabadságra való törekvés az egyenlőségre való törekvés formájában nyilvánul meg. A cél elérése után, ami megmarad, az gyakran a szabadság. Nem lehet azt mondani, hogy egyesek nem törekszenek egyenlőségre, de csak politikai egyenlőségre törekszenek, és nehéz lenne elfogadni, ha ennél tovább mennének.

A függetlenségi háború új szintre emelte az egyenlőséget, és a későbbi fejlemények továbbfejlesztették a politikai egyenlőséget. A gazdasági és társadalmi szférában azonban csak lassan haladt előre az egyenlőség, mert azt a szabadság területének tekintik, és a szabadság sérthetetlen, különösen a magántulajdon szabadsága. Az amerikaiak csak a feltételek egyenlőségét fogadják el, az eredmények egyenlőségét nem. Ha a feltételek egyenlősége megteremtődik, akkor következik a szabadság birodalma. Sok amerikai megerősíti, hogy a feltételes egyenlőséget már megvalósították, és hogy az egyenlőségről való további beszéd csak az eredmények egyenlőségéről szólhat, ami fontos oka annak, hogy napjainkban a szabadság vált uralkodó értéké.

A mai individualizmus világában az egyenlőség aligha lehet uralkodó érték.

5. Az alkotmány kétszáz éve

Philadelphia és Washington városa között történelmi kapcsolat van. Philadelphia fontos helyszín volt az amerikai függetlenségi háború idején, és 1787-ben Philadelphiában tartották az alkotmány megírására összehívott konvenciót. Ez az alkotmány a mai napig fennmaradt, és a világ legrégebbi írott alkotmányának nevezhető. 1988-ban az alkotmány kétszázadik évfordulóját a Szabadság-szobor alatt ünnepelték, és Reagan is ott volt, hogy beszédet mondjon. Az amerikaiak a legbüszkébbek az alkotmányukra. Amikor Philadelphiában jártam, meglátogattam az épületet, ahol az Alkotmányt írták, de csak kívülről néztem meg, mert olyan zsúfolt volt. Amikor Annapolisban voltam, láttam az amerikai alkotmány kézzel írott másolatát, néhány sárga papírlapot, de hogy játszhatott ilyen nagy szerepet? Az alapítvány mindenképpen túl van ezeken a sárga papírokon.

Az Egyesült Államok alkotmánya a függetlenségi háború terméke. A megragadó fejlődés mintegy húsz évig tartott: 1770–1790 között, amikor az Egyesült Államok tizenhárom különálló gyarmat volt a brit kormányzat alatt. 1774-ben megtartották az első kontinentális kongresszust, és a tizenhárom gyarmat 55 küldöttje találkozott Philadelphiában, hogy megvitassák a közös érdekű kérdéseket. a gyarmatok és Nagy-Britannia közötti 1775. évi háború, a heves csata a mai Massachusetts területén zajlott. 1776-ban Thomas Paine amerikai politikai gondolkodó kiadta a Közös ész című könyvét, amelyben a függetlenségre szólított fel. a függetlenségi háború végéhez közeledve 1782. évi béketárgyalásokat tartottak Párizsban, és megállapodást írtak alá. 1787-ben megalkották az alkotmányt. 1788. évi szeptember 17-én az állam ratifikálta az alkotmánytervezetet, és az hatályba lépett. 1789. szeptember 17-én George Washingtonot megválasztották az Egyesült Államok elnökévé. 1791-ben az Emberi Jogok Nyilatkozatát hozzáadták az alkotmányhoz. Ez volt a kor politikai fejlődésének fő mérföldköve. Mindebből világosan látszik, hogy az amerikai alkotmány a függetlenségi harcból született, és alapvető rendelkezései minden bizonnyal bizonyos érdekek védelmét szolgálták.

Ez volt az Alkotmány alkotóinak szándéka. Abban az időben, 13 állam 55 küldöttet küldött Philadelphiába. Az alkotmány megalkotása nehéz feladat volt, de egy nyár alatt sikerült. Talán azért, mert a politikai, társadalmi és kulturális kapcsolatok még nem voltak olyan fejlettek, mint azóta. Ha ez ma történné meg, attól tartok, hogy

nem lehetett volna két év nélkül alkotmányt alkotni. Washington, Hamilton, Madison és Franklin is részt vett ebben a munkában. Ezekre az emberekre nagy hatással voltak az európai felvilágosodás gondolkodói, és ismerték Locke *Értekezés a kormányzásról*, Harrington *Óceánia* és Montesquieu *A törvények szelleméről* című művét. Ugyanakkor nagy gyakorlati tapasztalattal is rendelkeztek.

Közülük húszan állítólag részt vettek az állami alkotmányok kidolgozásában, és jól ismerik a témát. Közülük harmincan részt vettek az államok törvényhozásában. Ismerték a hivatalnokság előnyeit és hátrányait, és ők is megalapozták az alkotmányt.

Az Alkotmány megfogalmazásakor érdemes figyelembe venni azt a történelmi körülményt, hogy az Alkotmány ugyanannak a rendszernek a folytatása, de más szervezeti formában. Az amerikai függetlenségi háború idején Anglia már 100 éve befejezte a "dicsőséges forradalmat", és a brit uralkodók már nem a hagyományos feudális arisztokrácia voltak. Ezért az Egyesült Államok számára alapvetően egy új, a brit politikai elvek mintájára kialakított rendszerről volt szó. Más szóval, az uralkodók úgy akartak élni, mint az uralkodók. És a probléma, amellyel a forradalmak sok országban szembesültek, az volt, hogy megváltoztassák a politikai elveket, ami sokkal nehezebb volt, mert senki sem ismerte az új elvek gyakorlatát, üresség volt, mint például az angol polgári forradalom, a francia polgári forradalom, az orosz forradalom és a kínai forradalom. Természetesen az olyan országokban, mint Anglia, Franciaország, Oroszország és Kína, a régi rendszer befolyása olyan erős volt, hogy ez is nehézségeket okozott egy új rendszer létrehozásában.

Az amerikaiak saját tapasztalataikból kiindulva az alkotmány megalkotásakor elsősorban a kormányzat tekintélyét és az egyén szabadságát tartották szem előtt.

A gyarmatok britek általi szétválasztása megteremtette a politikai rendszer kialakulásának feltételeit is. Ez a szétválasztás lehetetlenné tette, hogy az egyik állam uralja a másikat, a politikai kérdésekben tárgyalásokat kellett folytatni, és az alkotmányt alkotók az államok támogatását élvezték, és nagy alkupozícióval rendelkeztek. Egyik állam sem akarta, hogy egy államnak hatalma legyen fölötte. Ezért gondot fordítottak arra, hogy az alkotmányban olyan mechanizmust hozzanak létre, amely megóvja az egyik államot attól, hogy ilyen hatalomra tegyen szert. Kenneth Prewitt és Sidney Verba *An Introduction to American Government* című könyvében rámutat arra, hogy a

Az alkotmány filozófiai nézetet tükröz. Idéznek egy idézetet John Adams-tól.

Az emberi vágyakat, szenvedélyeket, előítéleteket és önszeretetet a szeretet és a tudás soha nem győzi le, és ... azt mondom, hogy "a szabadság szeretete az ember lelkében gyökerezik". Akkor a farkas lelkében is benne van. Kétlem, hogy az egyik ember racionálisabb, toleránsabb, szociálisabb lenne, mint a másik. ...Ezért nem szabad kizárólag az emberek lelkében lévő szabadságszeretetre hagyatkoznunk. Valamilyen politikai rendszernek fel kell készülnie arra, hogy segítse a szabadság szeretetét, hogy fellázadjon ellenségei ellen.

Plevite és Wolbach értelmezése szerint politikai korlátok nélkül az emberekben nem lehet megbízni. Az alkotmány tehát az emberi természet pesszimista, nem pedig optimista szemléletét tükrözi. Ez egy nagy különbség a nyugati és a keleti kultúra között. Talán ez valamilyen módon megmagyarázza a Kelet és Nyugat közötti politikai fejlődésbeli különbséget.

Az Alkotmány e gondolatokat szem előtt tartva a következő három alapelvet állapítja meg.

A képviselői kormányzás bevezetése, beleértve a nemesi címek eltörlését és a hivatali pozíciók decentralizálását, rendszeres választásokkal és képviselői politikával.

Decentralizált kormányzás (a decentralizáció vertikális és horizontális aspektusokat egyaránt magában foglal, a vertikális a föderalizmusra utal, amelynek során az államok nagyobb hatalmat tartanak meg. Akkoriban ez volt az egyetlen járható út. A horizontális arra utal, amit általában a "hatalmi ágak szétválasztásának" neveznek).

Korlátozott kormányzás, azaz mit nem tehet a kormány, például nem avatkozhat bele a vallás, a beszéd, az írás, a gyülekezés stb. jogaiba. Megállapítja továbbá a "törvények, nem emberek kormánya" elvét, és ennek az elvnek az eredményeképpen az Alkotmány bírósági rendszert hoz létre.

Nem szabad azt gondolni, hogy az Alkotmány megalkotói az összes dolgozó tömeget tartották szem előtt, és az Alkotmányt számukra alkották meg. Akkoriban mindenekelőtt az érdekeik, egy új uralkodó csoport fenntartása volt a céljuk. Az Alkotmány szellemének népszerűsítése sokáig váratott magára. Még az 1960-as években is küzdöttek a fekete amerikaiak a jogaikért. A feketék a mai napig harcolnak, bár nem gyakran vérrel.

Világszerte nagy figyelmet keltett az a kérdés, hogy miért maradt fenn az Alkotmány kétszáz éven át, amikor más országoknak nincs ilyen rekordja. Prewitt és Wolbach egy magyarázatot kínál: (1) az alkotmány politikai dokumentum, és az 1780-ban létező politikai konfliktusok ma is léteznek, de más formában, például a központi és helyi viszonyok formájában; (2) az alkotmány által garantált képviselői, decentralizált és korlátozott kormányzás akkor is kellő vonzerővel bírt, és ma is az.

Egy másik fontos ok az Alkotmány saját változásai. Ha az Alkotmány kétszáz évig változatlan maradt volna, nehéz elképzelni, hogy a mai napig fennmaradt volna. Az Alkotmány változásait a tartalmi, de nem a formai változások jellemzik. Az Alkotmány sok tekintetben változott, például a rendelkezések egyetemessége, az Alkotmány új értelmezése a Legfelsőbb Bíróság által, az Alkotmányban fel nem sorolt jogok és az Alkotmány módosításai. A lényeg az, hogy az alkotmánymódosítás alapja és eljárása továbbra is ez az Alkotmány, és semmi más. A világon nincsenek változatlan dolgok. Az amerikaiak ma már régóta sokkal másképp értelmezik az Alkotmányt, mint kétszáz évvel ezelőtt, de az emberek inkább azt mondják, hogy ez kétszáz évvel ezelőtt is így volt. Mert nem könnyű felhívni a figyelmet arra, amit ma mondanak az emberek; könnyebb, néha sokkal könnyebb felhívni a figyelmet arra, amit az ősök mondtak.

A fő probléma az, hogy valójában senkinek sincs hatalma arra, hogy megváltoztassa ezt az alkotmányt, és annak fenntartása és értelmezése az egyetlen út előre. Talán általános szabály, hogy ha még mindig van némi hatalom az alkotmány és a politikai rendszer megváltoztatására, akkor a társadalom politikailag és társadalmilag még nem jutott el egy stabil állapotba a kormányzás szempontjából.

6. Politikai gének

Boston mellett van egy csendes városka, és ennek a városnak a neve Belmont (Belmont) town. Azt mondják, hogy a korai Amerika politikai rendszere itt viszonylag érintetlenül megmaradt. A város közigazgatása erősen önkormányzati jellegű, és az amerikai politikai rendszer forrása, illetve a politikai hagyományok tükörképe. Nevezük ezt "politikai géneknek". Lucian Pye professzor, aki a

az Amerikai Politikatudományi Társaság elnöke 1988-ban, szintén ajánlotta ezt a várost, és az ő társaságában látogattuk meg ezt a különleges várost.

Belmont egy kisváros, körülbelül félórányi autóútra Bostontól, összesen 26 000 lakossal. Az első, aki kijött és üdvözölt minket, a titkárnő volt. Ő a választmányi tag. Az első dolog, amit mondott, hogy Belmontot a barátok és szomszédok öngazgatási szervezete irányítja, egyfajta öngazgatási szervezet. A második mondata az volt, hogy ez a szervezet és ennek a szervezetnek a szellemisége Angliából származik. Amikor az első telepések megérkeztek az amerikai kontinensre, magukkal hozták ezt a hagyományt, amely a mai napig fennmaradt. Keleten, különösen Massachusettsben számos helyen még ma is fenntartják ezt a politikai jelleget, amely a politikai életben igen figyelemre méltó jelenséggé vált.

Rövid pillantást kell vetnünk a város szervezeti felépítésére. A városnak van egy alaptörvénye, az úgynevezett általános szabályzat, amely tulajdonképpen a város alkotmányának felel meg. A város alaptörvénye szerint a legfőbb hatalom a polgárokat illeti meg, és minden nagykorú, a városban lakóhellyel rendelkező polgárnak szavazati joga van. A város két részből áll, az egyik a választott tisztségviselők, a másik a kinevezett tisztségviselők számára. A választott tisztségviselőket minden polgár választja. A közigazgatás vezetőjét Választottnak nevezik, ami nem hivatalos cím, hanem csak státuszának bizonyítéka. Három, egyenlő hatáskörrel rendelkező választóember alkotja a Választóemberek Tanácsát, akik a napi ügyintézésért felelősek. A választmányi tagokat minden évben újraválasztják, és újraválaszthatók. A közigazgatás vezetőjének megválasztásán kívül számos más közigazgatási tisztviselő is van, akiket a közigazgatás vezetője választ, nem pedig kinevez, mint például a villamossági bizottság, az egészségügyi bizottság, a moderátor, a városi pénztáros, az iskolai bizottság tagjai, a vízügyi bizottság stb. Ez a mechanizmus garantálja, hogy az összes végrehajtó osztály a választóknak tartozik elszámolással, és nem a közigazgatás vezetője irányítja őket. Létezik egy választási városi közgyűlés is, amely hasonló a tanácskozó testülethez, de valójában az összes polgár közgyűlése rendelkezik a döntési jogkörrel. A választó városi gyűlés keretében van egy ügyvezető titkár, egy tanácsadó testület és egy városi bizottság, amely segíti vagy segíti a választópolgárokat az ügyek napi szintű intézésében. A végrehajtó titkár és a többiek mind kinevezett tisztviselők. A végrehajtó titkár alatt számos szakosított titkár működik, akik különböző ügyekért felelősek, mint például a közösségfejlesztés, az idősek ügyei, a pénzügyek, a tűzoltóság, az autópálya, a rendőrség,

veteránok szolgálatai stb. A moderátor (moderátor) alatt működik a Jogi Bizottság, az Engedélyezési Bizottság, a Költségvetési Bizottság stb., amelyek mindegyike kinevezett tisztségviselő. Ez a politikai szervezet általános állapota Belmont Townshipben. Amint láthatja, az az előfeltétele, hogy a fontos osztályok igazgatási tisztviselőit megválasztják, hogy a polgárok hatékonyan nyomon követhessék és ellenőrizhessék az igazgatási folyamatot.

Bár kisvárosról van szó, az éves költségvetés több tízmillió dollárra rúg. Az 1986–1987-es pénzügyi évben például a kiadások 31 709 621 dollárra rúgtak. Az, hogy egy ekkora összeget hogyan költenek el, a város legnagyobb politikai kérdése. A város rendszere hatékonyan biztosítja a pénzügyek megfelelő felhasználását, és erősen kizárja a korrupciót, mivel a pénzügyeknek nyílnak kell lenniük, és a városi közgyűlésnek jóvá kell hagynia őket. A városi közgyűlést általában évente egyszer tartják, hogy döntsenek a város főbb ügyeiről. Nézzük meg az 1987-es városi közgyűlést, amelyet április 27-én tartottak a középiskola előadótermében, mivel ez volt a város legnagyobb helyszíne. A városi közgyűlés előtt kiadták a szavazásra kerülő ügyeket. Az ügyeket a felhatalmazott bizottság tanulmányozta és véleményezte.

Az ülésen szavazásra kerülő napirendi pontok 471987váltak. Ezek többsége arra vonatkozott, hogyan költsék el a pénzt, hogyan bővítsék a közintézményeket, és hogyan javítsák az életszínvonalat. Voltak politikai jellegűek is, mint például a 2. napirendi pont, amely a konfliktusok megoldására vonatkozó hatáskörök választott személyekre történő átruházásáról szólt, valamint a 35. és 37. napirendi pont, amelyek az alaptörvény módosításával foglalkoztak. Ezek a pontok kevesebbek, és inkább konkrét életviteli kérdésekről szólnak, mint például a tisztviselők fizetésének emelése, a vízvezetékek bővítése, a tisztviselők utazási költségeinek biztosítása, parkolóórák vásárlása, útépités, nagy hókotró, nagy teherautók, fénymásolók stb. beszerzése. Mint látható, elég sok nagyon részletes tételt kell jóváhagynia a polgárok közgyűlésének. A közigazgatási tisztviselők nem költhetnek pénzt engedély nélkül. Minden pénzügyet nyilvánosságra kell hozni. A városi közgyűlésen tárgyalják a Pénzügyi Bizottság jelentését és az Engedélyes Bizottság jelentését.

Ezek a jelentések egyértelműen felsorolják a különböző tisztviselők és bizottsági tagok fizetését és juttatásait. Ez véget vetne a korrupciós gyakorlatnak. Ebben a rendszerben rendkívül nehéz csalást elkövetni. Természetesen ez a lehetőség nem zárható ki.

Ez a rendszer nagyon hasonlít az ókori római polgári gyűléshez, és valóban élénken tükrözi a nyugati politikai rendszer alapvető

lényegét.

rendszer. Belmont városa azonban nem független. Egyedi mechanizmusokkal rendelkezik a városi ügyek intézésére, de az állami és szövetségi törvények hatálya alá tartozik. Az amerikai politikai rendszer egyik jellemzője, hogy a helyi önkormányzatok nem egységesek, különösen a megyék alatti szinten. A legtöbb önkormányzat megőrizte hagyományos színezetét. És az amerikaiaknak soha nem jutott eszébe, hogy ezeket az önkormányzatokat egységesítsék, hanem inkább hagyják őket fejlődni. Ez a szemléletmód a világon is ritka. A szervezeti struktúrát tekintve a nemzet integrált, de a konkrét működési módok eltérőek. Valójában minden egyes önkormányzat a helyi hagyományokhoz, a helyi felfogáshoz és a helyi igényekhez alkalmazkodik. Minden politikai rendszer csak akkor tud jól működni, ha így tesz. Az amerikai politikai rendszer történelmi-társadalmi-kulturális körülményekhez való alkalmazkodása nagymértékben nem a szövetségi és állami kormányokban, hanem a megyei szint alatti kormányzatokban tükröződik. Ez egy olyan mechanizmus, amely számos országban nem található meg. A történelem általában azt mutatja, hogy minél jobban körülhatárolt a politikai rendszer, annál kevésbé alkalmazkodik a politikai rendszer. A makropolitikai intézmények és a konkrét intézmények közötti koordináció mikéntje a politikai fejlődés egyik legnagyobb kihívása.

Azzal, hogy a belmonti szervezet "génjeiben" volt a politikai rendszer, azt akarom mondani, hogy a későbbi politikai rendszer az ilyen kis csoportok politikai szabályai alapján alakult ki. Azok az emberek, akik először érkeztek Amerikába, miután Angliában vallási és politikai üldöztetésnek voltak kitéve, a legerősebben vágytak a politikai biztonságra, a legmélyebben tisztában voltak jogaikkal, és a legjobban óvakodtak a politikai hatalomtól. Másrészt átítatódtek a nyugati kultúrával, üldözöttségükben a nyugati ókori (ógörög) vagy középkori kommunák demokratikus hagyományaira törekedtek, és messziről jöttek az Újvilágba, főként azért, hogy egy politikai életből meneküljenek és egy másikat alapítsanak. Ezért volt a korai amerikaiaknak demokratikus szemlélete. Természetesen, hasonlóan az ókori Róma rabszolgatartóinak demokráciájához, ez csak saját maguk között lehetett demokrácia, nem az indiánok vagy később a feketék között, de a saját használatra előkészített politikai jogokat fel kellett készíteni arra, hogy másokkal is megosszák, különben ők maguk veszítik el azokat. Nemcsak sok ország történelme bizonyítja ezt, hanem a modern kínai történelem alakulása is. A függetlenségi háború idejére az amerikaiak ezt az alapszellemet akarták megszilárdítani. Az, hogy ez a szellem milyen könnyen intézményesült Amerikában, a legkorábbi bevándorlók természetével függött össze. Képzelnék el, hogy Amerika

milyen lett volna, ha az összes brit herceg és nemes az Újvilágba jön.

A latin-amerikai és az afrikai országok számos példával szolgáltak.

7. Politikai szabályok

1989. január 20. volt Bush negyvenegyedik elnökké választásának beiktatási napja. Ezen a napon Bush és a megválasztott alelnök, Quayle eskütételére került sor a Capitol Hillen. Az eskütételre minden politikai méltóságot, a Fehér Ház, a Kongresszus képviselőháza és szenátusa, valamint a Legfelsőbb Bíróság vezetőit várták. Ez a ceremónia jelzi majd, hogy Bush hivatalosan is elnökké válik, Reagan pedig hivatalosan is távozik hivatalából. Ez a politikai élet és a politikai uralkodás jelentős eseménye. Ez a szabály tulajdonképpen a leköszönő és a hivatalba lépő elnököt korlátozza, és egyben jelzi a nemzet számára a politikai rendszer alapvető működési módját. Az új elnöknek a beiktatási ünnepségen beszédet kell mondania, amelyben kifejti alapvető politikai elképzeléseit, ami szintén jelzés a nemzet számára.

A politikai hatalom átadása az egyik legnehezebben megoldható kérdés az emberi politikai életben. Sok társadalomban nem alakult ki megfelelő eljárás ebben a kérdésben, ami a politikai instabilitás okává vált. Az elnöki eskütételben nem az a fontos, hogy az új elnöknek hatalma legyen, hanem az, hogy a régi elnök ezáltal elveszíti hatalmát, és felmentést kap, és a hatalom emberévé válik. Az Alkotmány nem határozza meg, hogy a régi és az új elnök közötti átmenetnek hogyan kell lezajlania, de az eskütétel ceremóniájának olyan hosszú története van, hogy mára ez egy rögzített politikai szabállyá vált, és az egész folyamat nagyon programozott.

Január 20-án reggel előkészítették az eskütétel helyszínét a Capitolium előtt. A VIP-k és a méltóságok egymás után léptek be a helyszínre. A helyszín nyitott volt a nyilvánosság számára, és egy emelt emelvényen állt az eskütétel pódiumaként. Körülbelül ugyanebben az időben Reagan és a méltóságok autóikkal elhagyták a Fehér Házat, és a Capitoliumhoz mentek. A hivatali eskütétel megkezdése előtt minden fél rituálé szerint lépett a pódiumra. A pódium mögött volt egy, a Capitoliummal összekötő ajtó, amelyet egy nagy vörös függöny díszített, és egy vörös szőnyeg vezetett a pódium elé, ahol mikrofon és emelvény volt.

Először a Legfelsőbb Bíróság bírái lépnek be, és egy jegyszédő bemutatja őket a pódiumnak. Ezután belépnek a nők, köztük Reagan, Bush és Quayle feleségei, és egy másik folyosón keresztül kivezetik őket. Ezután Reagan lépett be. Reagant Quayle követte. Végül Bush is helyet foglalt. Minden személyt vagy csoportot egy-egy külön személy vezetett 1 - 2 percenként.

A hivatali esküt a Kongresszus mindkét házának együttes ülésének elnökei tették le. Először egy lelkészt kértek fel, hogy mondjon egy imát Isten áldásáért Amerikára, Bush elnökre és családjára, valamint Quayle-re és családjára. Ezután egy gyermekkórus énekelt Istent dicsőítő himnuszokat. Ezután egy fekete énekesnő énekelt dicsőítő dalokat. Quayle a hűségesküvel kezdte, amelyet O'Connor legfelsőbb bírósági bíró vezetett, aki felolvasott egy mondatot, Quayle pedig megismételte azt. Mrs. Quayle egy családi Bibliát tartott a kezében, és Quayle a bal kezét erre a Bibliára tette. Quayle eskütétele után Bush eskütétele következett. A Legfelsőbb Bíróság főbírája, William H. Rehnquist vezette a felolvasást. Bush asszony két Bibliát tartott a kezében, egyet a család számára, egyet pedig az első elnök, George Washington használt, amikor letette a hivatali esküt. Bush rátette a kezét, és követte a bíró felolvasását.

A hűségeskü után a fekete énekesnő elénekelte a Himnuszt, és az egész közönség énekelt. A himnusz után Bush beszédet mondott, amelyben bejelentette alapvető nemzetpolitikáját.

dicsérte Reagant, mondván: "Ez az ember fontos helyet érdemelt ki a szívünkben és a történelmünkben. Reagan elnök úrnemzetünk nevében köszönöm mindazt a kiemelkedő dolgot, amit Amerikáért tett".

Imádkozzunk Istenhez, mondván: "Erősíts meg minket a Te ügyedért, és készek vagyunk engedelmeskedni a Te akaratoknak, és a következőket írjuk a szívünkbe: Használd az erőt, hogy segítsd az embereket. Mert nekünk hatalmat adtak, nem azért, hogy saját céljainkat hajszoljuk, és a hatalomnak csak egyetlen helyes felhasználása van, és ez a nép szolgálata."

az amerikai szellem újjálesztésére szólított fel, mondván: "Nem reménykedhetünk abban, hogy nagyobb autókat és nagyobb bankszámlákat hagyhatunk gyermekeinkre és unokáinkra. Azt kell átadnunk nekik, hogy mit jelent hűséges barátnak lenni, mit jelent szerető szülőnek lenni, mit jelent jó állampolgárnak lenni. Amerika csak akkor igazi Amerika, ha nemes erkölcsi céljai vannak. Nekünk ma ez a célunk, mégpedig az, hogy a nemzetet szerethetőbbé, a világot pedig jobbá tegyük".

A kábítószer-függőség elleni küzdelemre szólított fel, és azt mondta, hogy "az olyan bűncselekményeket, mint a kábítószer-függőség, meg kell szüntetni".

A kongresszust együttműködésre kérve azt mondta: "Új cselekvésre van szükségünk..., kompromisszumra van szükségünk..., harmóniára van szükségünk..., és én kezet nyújtok önöknek".

Elszántságát kifejezve azt mondta: Nem kételkedem a jövőben, és nem félek attól, ami előttem áll. A problémáink nagyok, de az akaratunk nagyobb, a kihívásaink nagyok, de az akaratunk nagyobb. Ha tökéletlenségeinknek nincs is vége, Isten szeretete valóban hatalmas és határtalan".

Miután Bush befejezte beszédét, elbúcsúzott Reaganéktól. Reaganéknak ezután el kellett hagyniuk Washingtont, ami a Fehér Ház elhagyását jelentette. Egy helikopter egyenesen az Andrews légibázisra viszi Reaganékat, ahonnan közvetlenül Los Angeles-i otthonukba repülnek. Bushék és Quayle-ék elkísérik Reaganékat a repülőgépközhöz: a Reagan-korszaknak vége.

Bush ezután visszatért a Capitoliumba, ahol egy irodában aláírta első elnöki dokumentumait, köztük a kabinetbe való kinevezéseket. Miután részt vett a kongresszusban tartott ebéden, a Fehér Házba való, néha gyalogos visszatérés mintegy mérföldes 1.6 volt, és a Bush-korszak kezdetét jelentette.

A rendkívül programozott folyamat hihetetlenül költséges. A hozzávetőleges statisztika szerint az egész beiktatás (majdnem egy hét) 30 millió dollárba kerül, beleértve az állami és a magánkiadásokat is.

A teljes eseményre (beleértve a különböző banketteket, ünnepeket stb.) szóló jegyek darabja 25 000 dollár volt. 1981-ben Reagan 16 millió dollárt költött a beiktatásra. Ez a pénz mind magánadományokból származott. A kormány is sok pénzt költött, a kongresszus 775 000 dollárt irányzott elő a beiktatásra. Washington városa 2,3 millió dollárt különített el a rendőrség, a tűzvédelem, az orvosi ellátás és egyéb szolgáltatások biztosítására. A Védelmi Minisztérium körülbelül 2,5 millió dollárt költött a csapatok, a díszőrség és egyéb feladatok biztosítására. Az egész esemény költségei elképesztőek voltak, ami az amerikai rendszer jellemzője. A kiadások nagy része civil forrásokból származott, és bár ez azt sugallja, hogy nem volt politikai kötelezettség, nehéz megmondani, hogy ez így volt-e. A hatalomátadás bevett eljárásaként azonban a költségek nem sokaknak tűnnek a hatalomátadás káoszához, sőt vérontáshoz képest.

Az egész esemény nagy nyilvánosságot kapott, a televízió és az újságok széleskörűen közvetítették az egész eseményt. A beiktatási ünnepséget előben közvetítette a televízió és a rádió. Bizonyos mértékig a politikai nyilvánosság is biztosította a hatalomváltás megfelelő lebonyolítását. Ez a folyamat tulajdonképpen azt is üzeni az embereknek, hogy a hatalomváltás az eljárásnak megfelelően történik.

Minden politikai rendszer egyik legalapvetőbb problémája az, hogy hogyan valósuljon meg a hatalomváltás. E probléma megoldása nélkül a társadalom számára nehéz fenntartható és stabil politikai rendet kialakítani. Az Egyesült Államok hosszú fejlődéstörténete során kialakított egy sor politikai szabályt. Mindenkinek be kell tartania ezt a politikai szabályrendszert, ezzel a politikai szabályrendszerrel ellentétben nem lehet elismertnek lenni, nem lehet legitimitással rendelkezni. Elképzelhetetlen, hogy bármelyik leköszönő elnök ne hagyja el a Fehér Házat. Azon a napon, amikor Bush beiktatásra került, Reagan kiköltözött a Fehér Házból. Az Ovális Iroda üres volt. A New York Times közölt egy fotót, amelyen Reagan utolsó pillantását vetette az üres irodára. Az eskütétel után Bush itt tölti be hivatalát. Reagan csapatának is ki kell majd költöznie a Fehér Házból. Amikor Reagan elhagyta az Önkormányzati Palotát az ünnepségre, a költöztető teherautó behajtott a Fehér Házba. Az eskütétel után Reagan egyenesen Los Angelesbe repült, és ott lett az embere.

Bár a leköszönő elnök sokkal nagyobb szerepet játszott az amerikai politikában, mint az átlagember, az ő ideje mégiscsak lejárt.

Ebben a folyamatban láthatjuk, hogyan működnek a politikai szabályok és a politikai hagyományok. A szertartás ősi, a hivatali eskü ugyanaz a hivatali eskü, amelyet kétszáz évvel ezelőtt az első elnök használt, és a Biblia ugyanaz a Biblia, amelyet kétszáz évvel ezelőtt George Washington használt. Az amerikai nemzet olyan nemzet, amely nagy hangsúlyt fektet a hagyományokra. Ez a helyzet kissé furcsának tűnik: hogyan tudják az amerikaiak, akik annyira innovatívak és individualisták, ilyen nagyra értékelni a hagyományokat. Valójában a hagyomány annál nagyobb tekintéllyel bír, minél nagyobb tekintélye van ott, ahol senki sem szólhat bele. A hagyomány lesz az egyetlen dolog, amire a modern emberek támaszkodhatnak, és a modern emberek nem tudnak egy olyan dologgal előállni, amivel meggyőzhetnék a tömegeket. A nemzeti vagy állami vagy helyi politikai életben a szabályok és a hagyományok olyan erők, amelyekkel számolni kell. A hatalomváltás kényes kérdésében a szabályok és a hagyományok jobban kötik az embereket. Azokban a társadalmakban, ahol a modern politika átalakulóban van, és ahol a politikai szabályok és hagyományok nem alakultak ki, a hatalomváltás vagy a megfelelő út megtalálása nehézségekbe ütközik.

A politikai szabályok és hagyományok mélységükben azért hasznosak, mert védik az uralkodó osztályon belüli különböző csoportok közötti hatalmi viszonyokat. A társadalmilag kialakult politikai szabályok és hagyományok funkciója az, hogy alkalmasak a társadalom különböző csoportjai közötti hatalmi viszonyok összehangolására. Ezek a kapcsolatok a társadalom összetett politikai, gazdasági és kulturális mechanizmusaiban gyökereznek. A politikai szabályok és hagyományok egy társadalmi rendszer hosszú távú működésének eredményei. rendszer, és a legjobban tükrözik az adott társadalom alapvető jellemzőit.

Néha a politikai szabályok és a politikai hagyományok erősebbek, mint a törvények, mert az egyiket szavakkal írják le, a másikat pedig az emberek hite írja le. Egy társadalom politikai fejlődésének útja a politikai elvek és meggyőződések politikai szabályokká és politikai hagyományokká alakításában rejlik.

8. "Harmadik Köztársaság"

Az "Amerikai Egyesült Államok Harmadik Köztársasága" sokak számára ismeretlen fogalom. Attól tartok, hogy sokan hallottak már a franciaországi Negyedik Köztársaságról és az Ötödik Köztársaságról, de az Amerikai Egyesült Államok Harmadik Köztársaságáról nem. A fogalmat először 1969-ben vezették be. Természetesen ezt a fogalmat egy tudós mutatta be egy könyvben. A neve Theodore J. Lowi. A könyv címe A liberalizmus vége volt: A második amerikai köztársaság. Ebben a könyvben Lowi elemzi a mainstream gondolkodás fejlődését az Egyesült Államokban, és rámutat a társadalmi fejlődés tendenciájára. Ezek az elemzések ma is értékesek Amerika megértéséhez.

Az 1988-as szópárbajban a republikánus elnökjelölt azt a kulcsfontosságú stratégiát választotta, hogy a demokrata jelöltet azzal vádolta, hogy "liberális". A célzás az volt, hogy a liberalizmus pejoratív kifejezéssé vált. A neves politológus, Samuel Martin Lipset cikke a The New York Times október 27-i számában foglalkozik ezzel az elmozdulással. Azt mondja, hogy az amerikaiak mindig is keresték és vágytak a liberalizmusra, és hogy a függetlenségi háborút annak idején a szabadság és az egyenlőség keresése váltotta ki. A nyugati politikai filozófia hagyománya is a szabadságot és az egyenlőséget tartja a középpontban. Most, az idők változásával a liberalizmus az ellenkezőjévé vált, és szégyenletesnek tűnik, ha valaki liberálisnak nevezi magát. Ez a fordulat főként a második világháború után, és különösen az 1960-as években következett be. Mivel a

1960-as években a liberalizmus támogatottsága csökkent. Mi ennek az oka?

A liberalizmus bukása a keynesianizmushoz kapcsolódik. A kapitalizmus klasszikus alapelvei a "láthatatlan kéz" és a "laissez-faire". Ez a kapitalizmus Adam Smith által javasolt alapszabálya. A kapitalista termelési módban rejlő ellentmondások, illetve a szocializált tömegtermelésből eredő szabályozási követelmények azonban a kapitalista társadalom társadalmi struktúrájának néhány bajának alapját képezik. Ezeknek az ellentmondásoknak a fejlődése, amelyek a huszadik század elejére felerősödtek, komolyan veszélyeztették a nyugati társadalmat és a kapitalista rendszert. Ebben az időben sok nyugati tudós felismerte, hogy a hagyományos nyugati koncepciókat felül kell vizsgálni, hogy kiutat találjanak a dilemmából. Ennek eredményeként terjedt el a brit közgazdász, Keynes tanítása, amely a később keynesianizmus néven ismertté vált. A keynesianizmus alap gondolata nagyon különbözik a hagyományos liberalizmustól, hangsúlyozza a kormányzati szabályozást, hangsúlyozza, hogy a kormány a "látható kéz" révén előmozdítja a "teljes foglalkoztatottságot, szabályozza a "fogyasztási hajlandóságot" és hangsúlyozta a kormányzati szabályozást a "látható kéz" révén előmozdítja a "teljes foglalkoztatottságot, szabályozza a "fogyasztási hajlandóságot" és a "beruházást", és részt vesz a közmunkákban. Amikor a kapitalista világ az 1920-as és 1930-as években általános válságba került, a keynesianizmus vált főáramlattá. Ha a kapitalizmus nem találkozott volna ilyen hatalmas válsággal, a keynesianizmus nem tudott volna érvényesülni Nyugaton. Az emberi természet mindig ilyen: az ember nem fordul vissza, amíg nem ütközik a falba. Ugyanez gyakran igaz a kormányzati politikára is. Hamarosan látni fogjuk, hogy maga a keynesianizmus hogyan követte ezt az utat.

Ez az időzítés egybeesett a Roosevelt-kormányzással. Ennek az elvnek az eredményeképpen a keynesianizmust aztán összekapcsolták a liberalizmussal. Ha a konzervativizmust hirdető Republikánus Párt lett volna hatalmon, attól tartok, hogy a keynesianizmust választotta volna. Az idő teszi az embert.

A liberalizmus és a keynesianizmus kombinációjához hozzájárult a liberalizmus filozófiai meggyőződése is. A liberalizmus filozófiai meggyőződése szerint az emberek racionálisak, és képesek önmagukat irányítani és szabályozni, amennyiben megteremtik az ehhez szükséges feltételeket. A konzervativizmus hite szerint az emberek irracionálisak, és viselkedésükre normákat kell alkotni. Definíció szerint a konzervativizmus a kormányzati ellenőrzést részesíti előnyben. A jó feltételek megteremtésének vágya és a választások megnyerésének realitása mégis arra készítette a liberalizmust, hogy Keynes-szel kombináljon: jó feltételeket teremtsen azáltal, hogy

kormányzati tevékenység. Roosevelt New Deal-jének egyik eredménye a kormányzati hatáskörök drámai kiterjesztése, a gazdaságba való kiterjedt kormányzati beavatkozás, a társadalmi-gazdasági szférába való teljes körű beavatkozás és a kormányzati funkciók azonnali kiterjesztése volt. Ez jelentős eltérést jelentett a hagyományos kapitalista felfogástól.

Rowe szerint ez a változás két eredményhez vezetett: az egyik az államvallás, a másik a pluralizmus. A statizmus az állami cselekvés elsőbbségét állítja, a pluralizmus pedig pontosabban az érdekcsoport-pluralizmus (IGP). Rowe az érdekcsoport-pluralizmust a kapitalizmus új filozófiájának tekinti, a statizmus, a kapitalizmus és a pluralizmus, vagyis az érdekcsoport-liberalizmus keverékének.

A pluralizmus következményei: (1) amint az érdekcsoportok uralják a piacot, a tökéletlen verseny válik a társadalmi kapcsolatok uralmává; (2) a tökéletlen verseny valójában nem verseny, hanem valamiféle alku; (3) az alku az erőszak és a kényszer egyetlen alternatívája az ipari társadalmakban; és (4) ha a rendszer stabil és békés, a pluralizmus elérheti az önszabályozás tulajdonságát.

Az érdekcsoport-liberalizmus bizonyos mértékig ötvözi a pluralizmust.

Az érdekcsoport-liberalizmus Lowe szerint az Amerikai Egyesült Államok második köztársasága. Szerinte 1961 óta minden kongresszus és minden kormányzat ezt a doktrínát gyakorolta. Az érdekcsoport-liberalizmus súlyos következményekkel járt: a kormányzati intézményeket kiszabadították a nép ellenőrzése alól, új kiváltságokat tartottak fenn és hoztak létre stb. Ennél is fontosabb, hogy a liberalizmusnak ez az új formája hosszú távon nem birkózott meg a kapitalista társadalom alapvető ellentmondásaival.

Rowe magyarázata az, hogy a liberális kormány nem tud tervezni; a tervezéshez a hatalom tekintélyelvű alkalmazása szükséges; a tervezéshez pedig jog, választás szükséges. A liberalizmus a tervezést alkudozással helyettesíti. A liberalizmus kiterjesztheti a kormányzati funkciókat, de nem képes koordinálni ezeket a funkciókat. A keynesi politika is súlyos következményekkel járt, és a deficitfinanszírozás a kormányzat számára megoldhatatlan problémává vált. Ezek a problémák az 1960-as évek végére fokozatosan kiobbantak: gazdasági válságok, költségvetési hiányok, szociális problémák, gazdasági kimerülés és erkölcsi hanyatlás. A liberalizmus és a keynesianizmus kombinációjának eredménye nem dicsőítéses, hanem homályos és sivár volt. A hatvanas évek végének általános káosza jó példa lehet arra, hogy miért hírhedt ma a liberalizmus, és miért dobhatja Bush a liberalizmust, mint egy fazék piszkos vizet Dukakisra.

Az Első Köztársaság, ahogy Rowe nevezte, az Egyesült Államokat 1787-től az 1930-as évekig jellemezte, és egy korlátozott központi kormányzati hatalommal és nagyobb állami kormányzati hatalommal rendelkező szövetségi struktúra volt a jellemzője. A Második Köztársaság az 1930-as években kezdődött, amikor a központi kormányzat hatáskörét jelentősen kibővítették, és az elsődleges hatáskörök a szabályozás és az újraelosztás voltak. A szabályozó és újraelosztó hatáskörök lehetővé tették a magas béreket, a magas juttatásokat, a magas fogyasztást, a magas hiányt, és végül társadalmi elégedetlenséghez vezettek. Az antiliberális érzelmek ma is elég erősek.

A harmadik köztársaság azt jelenti, hogy hogyan lehet kilépni a hatvanas években csúcsra járatott kerékvágásból, és új utat választani. Az érdekcsoportok pluralizmusa megrontotta a demokrácia hagyományos fogalmát, impotenssé és kiszámíthatatlanná tette a kormányt, és lehetetlenné tette, hogy a kormány többé demokratikusan működjön. A harmadik köztársaságot, ahogy Rowe nevezte, igazságszolgáltatási demokráciának nevezték, amely minden területen a szilárd igazságszolgáltatási eljárást hangsúlyozta.

A keynesi hullám nyomán a társadalom valóban új választási lehetőségek előtt áll. Nagy kihívást jelent, hogyan lehet megváltoztatni a keynesianizmus alatt kialakult társadalmi kereteket és kormányzási mechanizmusokat. Hogyan lehet csökkenteni a kormányzati funkciók bővülését? Ahogyan az embernek sem könnyű lefogyni, ha egyszer már meghízott. Az egyik az, hogy a kormány fogyni akar, a másik pedig az, hogy az emberek fogyni akarnak. A liberalizmus rengeteg jóléti juttatást "adott", amit sok amerikai utál, és nagy terhet jelent a kormánynak. A probléma az, hogy nem lehet megszabadulni ettől a tehertől, ami a politikai stabilitás fontos sarokköve. Miután az Egyesült Államok eleget szenvedett a nagy kormánytól, kis kormányt akar, de az amerikai társadalom számára a kis kormány biztosan vérhiányt okoz az egész társadalom számára. A társadalom fejlődése teljes koordinációt követelt, és a tudomány és a technológia biztosította a szükséges feltételeket, de az amerikaiak ideológiailag és érzelmileg nem tudták elfogadni a teljes koordinációt. A liberalizmus emléke még mindig megragadja az elmét. Ez a kihívás még sokáig fenn fog állni.

III. Színes nemzeti karakter

1. Nemzetközi emberek

Az amerikaiakat nemzetközi embereknek lehet nevezni. Bár a legtöbb embernek nincs annyi esze, hogy önként csatlakozzon a világhoz, a társadalmi és gazdasági mechanizmusok kényszerből hozták őket ebbe a sokszínű világba. Az amerikaiak világtudata összességében sokkal gyengébb, mint azoké az embereké, akiket az amerikaiak vagy a nyugatiak elmaradottnak és tudatlanoknak tartanak. Az elmúlt években amerikai tudósok többször is felhívták a figyelmet a fiatal generáció világismeretének siralmas hiányára, ami nem illik egy nagy nemzethez. Ezzel szemben a fejlődő vagy elmaradott országokban élő emberek a jólétre és a fejlődésre, a külvilágra törekszenek, és helyett erős érzéseik vannak a világgal kapcsolatban, és több ismerettel rendelkeznek.

Az Egyesült Államokban a tömegek passzívan kozmopolita; a társadalmi, gazdasági és kozmopolita kölcsönhatások arra kényszerítették az amerikaiakat, hogy kozmopoliták legyenek. A korábban uralkodó Monroe-doktrínát nehéz volt reprodukálni, kivéve különleges történelmi körülmények között. A westernfilmekben ábrázolt szalmakalapos, lóháton lovagló, sárga arcú amerikaiak ma már Boeing 747-esekkel, repülőgép-hordozókon és atom-tengeralattjárókon járják a világot. A művelt emberek jelentős része ma a világ fejlődésére és az emberek nemzetközivé válására összpontosít. Az oktatás és a kutatás területén erőfeszítéseket tesznek az amerikai nép nemzetközivé válásának előmozdítására. Az amerikaiakról elmondható, hogy elkényeztetettek, és a lakosság nagy része nem nagyon érdeklődik a külvilág iránt, és holtponton van a saját küszöbükön. Az amerikaiak jelentős része, felismerve ezt a problémát, komoly erőfeszítéseket tesz a nemzetközi tanulmányok és a nemzetközi oktatás fejlesztése érdekében, hogy a tehetségeket felkarolja.

A nemzetközivé válás előmozdítása kétféle intézményre támaszkodik: oktatási intézményekre és tudományos intézményekre. A nemzetközi kérdéseket tanulmányozó intézmények száma az amerikai társadalomban valószínűleg az egyik legmagasabb a világon. Számos független kutatóintézet mellett vannak szubnacionális vagy szubregionális kutatóintézetek vagy kutatási programok az egyetemeken. Az egyetemi oktatás nagyobb hangsúlyt fektet a nemzetközi oktatásra, és elősegíti a diákok nemzetközi tudatosságát.

Összefoglalva megállapítható, hogy van néhány jellemzője az ilyen intézményeknek.

A regionális határok egyértelműek. Az egyetemeken a nemzetközi oktatásnak inkább sajátos besorolása van, mint általánosítása. Az egyetemi politikatudományi tanszékek általában általánosított programokkal rendelkeznek a nemzetközi kapcsolatok és az összehasonlító politikai tanulmányok területén, ugyanakkor nagyon részletes felosztással rendelkeznek. Az Iowa Állami Egyetemnek például van Kína-tanulmányok és Japán-tanulmányok programja; a Michigani Egyetem a Kína-tanulmányok programjáról ismert; a Syracuse-i Egyetemnek rendkívül erős India-tanulmányok programja van; a seattle-i Washingtoni Egyetemnek pedig külön Kína-tanulmányok programja van. Az egyetemeken belüli intézeteknek is vannak speciális besorolásaik, mint például a michigani Institute of Contemporary Chinese Culture, amely Kínára specializálódott. Ezek a specializált intézetek vagy programok erősen koncentrálták és erősítették a terület szakértőit.

Az oktatási célok világosak. Az emberek nemzetközivé válása fontos abból a szempontból, hogy az emberek generációi hogyan sajátítják el a nemzetközi tudatosságot. E cél elérése a nemzetközi oktatási programok megvalósításától függ. Az egyetemek általában nagy hangsúlyt fektetnek e cél elérésére. Amikor több közép-kínai egyetemet is meglátogattam, az ottani professzorok elmondták, hogy a közép-kínai emberek konzervatívabbak és elmaradottabbak, kevésbé nyitottak, kevésbé fogékonyak a kívülről érkező új ismeretekre és ötletre, és még bizonytalanabbak a világgal kapcsolatban. Az ország középső részének fejlődése érdekében az itteni embereknek többet kell tudniuk a világról, ezért fontosnak tartjuk a nemzetközi oktatást. Több keleti egyetemet meglátogatva a keleti professzorok úgy vélik, hogy a nemzetközi oktatás a keleti kultúra hagyománya, a nyitottság és a világ, különösen Európa megértése. Kelet erős a nemzetközi tanulmányokban. Több nyugati egyetem meglátogatásakor az itteni professzorok hangsúlyozták, hogy a 21. század az ázsiai-csendes-óceáni század lesz, és a nyugati part távol van az ázsiai-csendes-óceáni régiótól, ezért az ázsiai-csendes-óceáni tanulmányokra kell összpontosítanunk, ezért az ázsiai-csendes-óceáni tanulmányok és oktatás nyugaton különösen fejlett.

A kormány a promócióra összpontosít. Az emberek nemzetközivé válása részt vesz egy ország politikájának, gazdaságának és kultúrájának minden aspektusának fejlesztésében. Egy társadalom fejlődése végső soron az emberek minőségétől függ. Egy nemzet nemzetközi megítélése és

a nemzetközi közösségben való versenyképesség végső soron az emberek minőségétől is függ. A politikai döntéshozók ezt jól tudják. Ez egy szövetségi ország, és az állami egyetemek felett az állami kormányok rendelkeznek döntési jogkörrel. Minden egyes állami kormány megköveteli az egyetemeitől, hogy erős nemzetközi képzést fejlesszenek ki. Vegyük például a San Diegó-i Kaliforniai Egyetemet. Létrehozták nemzetközi kapcsolatok és a csendes-óceáni tanulmányok doktori iskoláját, hogy embereket képezzenek Kalifornia ázsiai-csendes-óceáni térségbe történő fejlődésére. Az iskola a magas fizetésekkel híres professzorokat csábít el az egyetemekről. A Berkeley egyik vezető japán szakértőjét már lecsapolták, állítólag nagyon magas fizetésért, talán évi 150 000 dollárért. A főiskola a Csendes-óceán vízpartján, a Csendes-óceán hullámaira néző irodatornyot épít, amely a világot inspirálja majd, hogy beleüljön. A főiskolát 1986-ban hozta létre az állam, mint a Kaliforniai Egyetem rendszerének (kilenc kampusz) egyetlen csendes-óceáni központú nemzetközi oktatási központját. A főiskola leírása egyértelművé teszi: a főiskola elsődleges céljai közé tartozik a csendes-óceáni országok iránt érdeklődő hallgatók képzése, felkészítésük az üzleti életben, a diplomáciában, a közintézményekben és más területeken betöltött vezetői pozíciók betöltésére, valamint a főiskola a régió gazdasági, politikai, társadalmi, technológiai és biztonsági kérdéseinek tanulmányozására szolgáló központtá tétele. Ez csak egy példa az Egyesült Államokban működő számos egyetem közül. A kormány szándéka természetesen nemcsak a diákok képzése, hanem a politikai, gazdasági és kulturális fejlődés feltérképezése. De az első lépés nélkül ez utóbbit nehéz lenne elérni.

Hangsúly a nemzetközi cserére. A nemzetközi kérdésekkel foglalkozó oktatási vagy kutatóintézetek nemcsak arra összpontosítanak, hogy saját professzoraik elősegítsék a külföldi kérdések tanulmányozását, hanem nagy figyelmet fordítanak a tudományos csereprogramok bővítésére és a tanulmányozott országok tudosaival való együttműködésre is. Az amerikaiak valószínűleg a legjobban hajlanak a külföldi szakértők igénybevételére, és ebben a tekintetben ez a nemzet a legpragmatikusabb. Amíg hasznosak, addig bárkit felhasználhatnak. Számos nemzetközi kutató- és oktatási intézményben számos országból érkeznek vendégkutatók, néha csoportosan. Ugyanakkor az amerikaiak hajlamosak hivatalosan is felvenni valakit egy adott országból professzorként, ha az illető alkalmas. Ennek eredményeképpen az egyetemeken gyakran találunk kínai, koreai, japán, indiai, kanadai, francia és magyar származású professzorokat, ami attól tartok, hogy ez a jelenség a világon szokatlan. Az amerikai koncepció praktikus, mert az ember az adott országból vagy régióból származik, beszéli a nyelvet, ismeri

a szokásokkal, és jobban meg tudod vizsgálni az adott régió problémáit. Vegyük például a Kelet-Ázsiai Intézetet a Kaliforniai Egyetemen, Berkeleyben. Az intézetnek kevés kutatója és csak adminisztratív munkatársa van, de tucatnyi vendégkutatója van Kínából, Dél-Koreából, Japánból, Nepálból és más helyekről. Az igazgató, Robert A. Scalapino úgy véli, hogy mivel a világ népességének több mint fele az ázsiai-csendes-óceáni térségben él, mivel a világ nagy politikai és stratégiai hatalmai a térségben vannak, és mivel hatalmas természeti erőforrásokkal rendelkezik, a régió világméretű jelentőséggel bír. Az Intézet elkötelezett az amerikai és ázsiai tudósok közötti csereprogramok előmozdítása mellett. A külföldi tudósok Egyesült Államokba vonzásával nemcsak a vonzás, hanem a kisugárzás is a cél. Látogatásuk után a vendégkutatók visszatérnek saját országukba. Olyan társaikká válnak, akikkel az amerikai tudósok továbbra is kommunikálhatnak, és a teljes tudományos elkötelezettség folytatódik. Ami a csere nem akadémiai szerepét illeti, természetesen nem ez a helyzet.

Az amerikaiak nemzetköziesedése népi szinten meglehetősen passzív; a világgazdasági integráció folyamata vonzza őket a világba, és Európa, Japán és Ázsia gazdasági kihívásai lehetetlenné teszik számukra, hogy ne vegyenek részt a nemzetközi gazdasági életben. Másrészt a kormánypolitikák politikai irányultsága is hozzájárult a nemzetközi életbe való bekapcsolódásukhoz, mint például a közel-keleti kérdések, a közép-amerikai kérdések stb. A kormány és a hozzáértők szemszögéből azonban célzottan és stratégiai szándékkal folytatják a nemzetköziesedést. Az oktatási és tudományos intézményeknek is vannak hosszú távú céljaik. Ezek tudatos, szervezett és tervezett folyamatok. Az Egyesült Államok múltja, jelene és jövőbeli fejlődése nem választható el ettől a folyamattól. Ami a politikusokat és a hozzáértőket aggasztja, az az, hogy a fiatalabb generáció egyre kevésbé kozmopolita. Aggodalmuk lényege, hogy meddig tudja az Egyesült Államok megtartani világhatalmi pozícióját? Vajon valóban megértik-e a világot? Képesek-e versenyezni egy olyan nemzetközi szinten, ahol sok erős szereplő van?

A mai világban, ahol az emberi közösség szolidáris, minden társadalom, nemzet és állam számára a saját nemzet, társadalom vagy ország fejlődésének előfeltétele, hogy ismerje és megértse más nemzetek és társadalmak erősségeit és stratégiáit. A mai világ az együttműködés plusz a verseny világa, sőt bizonyos értelemben a versengés világa. Az országok a

a világ teljes versenyben áll egymással a politika, a gazdaság, a kultúra, a katonaság és az életmód terén. Ha ebben a versenyben elbukunk vagy lemaradunk, az elmaradottságot és szegénységet jelent. A közelmúlt történelme ezt bizonyította. Ami most megváltozott, az egyszerűen az, hogy ez a verseny intenzívebbé és egyenlőtlenebbé vált. Ebben a versenyben a győzelem kulcsstényezője az ember.

Az emberek nemzetközivé válásának előmozdítása fontos szempont lesz ezek javításában és megerősítésében. Képzeljük el, hogy azok az emberek, akik ökrös szekeret hajtanak és vidéki életet élnek, és azok, akik sugárhajtású repülőgépeken repülnek és stresszes városi életet élnek, összejönnek ezen a világszínpadon, és szembesülnek a különböző intézmények bonyolultságával, ki lesz versenyképesebb?

A kulcs itt nem a földrajzi, hanem a lelki határ. A modern városokban élő embereknek még mindig lehet vidéki lakóhelyük, és a vidéken élőknek is lehet erős internacionalizmusuk. Az oktatás hatalmas erő, amely képes megtörni az elme határait. Csak ha ez a határ valóban és teljes mértékben áttörik, akkor tud egy nép és egy társadalom valóban csatlakozni a nemzetközi közösséghez, és valóban és hatékonyan versenyezni a nemzetközi versenyben.

E határ áttörése az emberek nemzetközivé válása.

2. Új és más

Elmondható, hogy az amerikaiak még mindig meglehetősen konzervatív nép az olyan értékek tekintetében, mint a szexuális felszabadulás, a rock and roll, a hippik, a homoszexualitás, a dekadencia és a faji egyenlőség, amelyeket még mindig nem fogad el minden amerikai. Sokan még mindig régimódi értékeket vallanak. Ez különösen igaz a politikában, ahol még mindig a hagyományos értékek dominálnak. Az egymást követő republikánus győzelmek az elnökválasztásokon szintén ennek a tendenciának a megnyilvánulásának tekinthetők. Az emberek még mindig nagyon hagyományos mércét tartanak a politikai vezetők értékelésénél. Gary Hart, a Demokrata Párt gerince, kénytelen volt visszalépni az elnökválasztási versenytől, miután viszonyon kapták, Quayle-t pedig Bush dicsőisége miatt választották meg alelnöknek. Sokan a fejüket rázzák, amikor Quayle-ről beszélnek, mondván, hogy nem volt jó az iskolában, a hadseregben csak a Nemzeti Gárdában szolgált, nem volt tapasztalata, és gazdag apjára támaszkodott, hogy népszerű legyen. Sok keleti ember természetesnek veszi, hogy egy szexuálisan felszabadult országban, mint az Egyesült Államok, a férfiak és nők közötti kapcsolatok nem jelentenek problémát, de gyakran komoly gondot jelentenek a

politikai szintér. Ez igaz a nyugati világra. Az amerikaiak az alapító atyáik elképzeléseit követik a politikában, és nagyrészt változatlanok maradtak. Az egész rendszer fenntartja ezt az eszmekészletet, kizárva másokat, és ebben a tekintetben az amerikaiak általában konzervatívak.

Paradox módon az amerikaiak egyben a világ leginnovatívabb emberei is. Van egy különös jelenség ebben a nemzetben: a tömegek elfogadják a legrégebbi és legősibb dolgokat, de élvezik a legújyszerűbb és legbizarrabb dolgokat is. Ebben a társadalomban több a találmány, a merészebb és bátrabb elképzelés, mint bármely más társadalomban. Az elmúlt években az amerikaiak elindították az űrsiklót, javaslatot tettek a Star Wars programra, és 1988 végén bemutatták a zseniális B2-es bombázót. Ami a kisebb találmányokat illeti, az amerikaiak szintén elég jók. Ha besétálunk egy nagy áruházba, a **S**élokra szánt tárgyak széles választékát találjuk.

Egyrészt konzervatív, másrészt innovatív. Úgy tűnik, itt némi ellentmondás van.

Ez az ellentmondás különböző területeken jelentkezik. Az amerikaiak általában konzervatívak az értékek terén. A technológia területén azonban újak és mások akarnak lenni. A legmerészebb ötleteket a technológia területén jóváhagyják. Néhány amerikai egy távoli területen épített egy ál-űrvárost, készen arra, hogy önkénteseket toborozzon, akik két évig zártan élnek benne, és meglepően gyorsan elkészült. Ha holnap valaki azt javasolná, hogy építsenek autópályát az Atlanti-óceánon Amerikából Európába, vagy autópályát a Csendes-óceánon Amerikából Ázsiába, azt nem tartanák **őr**ültségnek, hanem figyelemre méltó ötletnek.

Az emberi képességek felhasználása a természet meghódítására az amerikai hagyomány egyik értéke, így itt az innováció és a hagyomány nem ellentétes. Az innováció folyamata a hagyományos értékek követésének folyamata. Ennek a folyamatnak a szeszélyes jellege gyakran az anyagi és technológiai területre korlátozódik. Az anyagi és technológiai területen az amerikaiak készek bármit elfogadni. Az Egyesült Államok történelmi fejlődése és technológiai fejlődése hozta létre ezt a lelkiállapotot.

Újra és újra elgondolkodtam ezen, amikor meglátogattam a St. Louis-i Gateway Arch-ot, és megpróbáltam rájönni, hogy miért és hogyan működik az amerikai újdonság.

A St. Louis Arch a világ egyik legimpozánsabb építménye, amely mintegy 630 láb magas, azaz közel kétszáz méter magas, és teljes egészében rozsdamentes acélból készült. Magasan áll és fenségesen ragyog a nap ezüstös fényében és a kék égbolton. Az ív fesztávolsága is több mint kétszáz méter, és az egész ív olyan, mintha egy túlméretezett ezüst szivárvány jelenne meg a Mississippifolyó partján. A boltív alatt található a Jefferson Memorial for Territorial Expansion (Jefferson emlékműve a területi terjeszkedésért), amely Thomas Jefferson elnöknek a 19. század első felében az Egyesült Államok nyugati részének fejlődését előmozdító kampányának állít emléket. A boltív belsejében található egy lift, amely a látogatókat alulról egészen a boltív tetejéig viszi, amelynek tetején egy tízméteres sétány található, néhány ablakkal, amelyekből madártávlatból lehet látni St. Louis városát. A lift a boltív két lábán keresztül emelkedik vagy ereszkedik. Ez egy különös ötlet. A tervező Fero Saarinen, finn származású amerikai építész volt, akinek a terve megnyerte az országos pályázatot a St. Louis-i ív építésére 1947. később, 1963-ban kezdték meg a műszaki és mérnöki személyzet tagjai, és 1965-ben fejezték be.

Az építési folyamat is egyedülálló. Egy ilyen magas épület, és nem épített semmilyen állványzatot. Két lábból épült, a daru a két lábra van felállítva. Egy kicsit magasabbra építkezik, egy kicsit feljebb mászik. A két láb az előzetes számítások szerint a levegőben épül, és fokozatosan összeér a tetején, végül összeér. Az egész folyamat, a tervezéstől az építésig új és innovatív. De az emberek elfogadták és megépítették. Én is kételkedem: vajon megkérdézi-e valaki, hogy mi értelme van ezt megépíteni? Tud-e bevételt termelni? Miért nem egy hagyományos emlékművet építenek? Ki tudja garantálni, hogy működni fog?

Egy másik Missouri államban található épület, amely az amerikai innováció szellemét testesíti meg, a Fulton College Chapel, egy világhírű, de szerény kis hely. Híres arról, hogy itt mondta Winston Churchill brit miniszterelnök 1946-ban, nem sokkal a második világháború füstjének eloszlása után, híres beszédét, amelyben kijelentette, hogy a "vasfüggöny" leomlott, elválasztva Keletet és Nyugatot. Ettől kezdve kezdődött a hidegháború Kelet és Nyugat között. A "vasfüggöny" a Szovjetunió és a kelet-európai országok megnevezésére használt általános nyugati kifejezéssé vált. Van egy templom ezen a helyen; kívülről nézve elég szerény, semmi különös az Egyesült Államok számtalan templomához képest. De ez egy templom, amelynek sajátos íze van. Ennek fő oka, hogy a templom építéséhez használt köveket Angliából hozták. Eredetileg angol templom volt, a 12. században épült, és 1677-ben teljesen átalakították. A II. világháború alatt súlyosan megrongálódott.

tüzérségi tűz, és csak a romos falak, kövek és tizenkét oszlop maradt meg. A templom a második világháború után is romokban maradt, amikor a Westminster College Emlékbizottsága azt javasolta, hogy a köveket Missouriba szállítsák, hogy ott felépítsék a főiskola kápolnáját és a Winston Churchill-émlékművet. 1965-ben kezdődtek meg a munkálatok, hétszáz tonna kővel, amelyek átkeltek az Atlanti-óceánon, és összesen 3 millió dollárba kerültek.

Harry S. Truman elnök tette le a templom alapkövét, amely 1969-ben készült el. Ez valóban az újszerűség és az innováció amerikai szellemének tipikus kifejeződése. Megkérdezi valaki: miért nem használnak helyi anyagokat? Mennyivel több pénzbe került volna? Hol nem állnak rendelkezésre a kövek, és hol kell átkelni az Atlanti-óceánon, hogy ezeket a tört köveket elszállítsuk?

Ez csak két példa az amerikai találékonyagra. Sok más példát is említhetünk: Iowa City kosárlabdapályája több tízezer ember befogadására alkalmas, de a földre nézve csak egy emelet olyan magas, az egész tornaterem a földre süllyedt alatta. Az Iowai Egyetem jogi karának épülete, csupasz acél és beton, nagy kupolával és csak néhány apró ablakkal, olyan, mint egy katonai erődítmény, amelyet nem hiszem, hogy egy csatában olyan könnyű lenne áttörni. Az amerikaiaknak juthatott volna eszükbe, hogy egy nagy dombra négy elnök hatalmas, félreérthetetlen fejét faragják. Az ismeretlen hősök emlékműve Washingtonban magasan és csupaszon áll, egy egyiptomi stílusú oszlopra emlékeztetve. A vietnami háborús emlékmű, egy fekete fal, amelybe minden egyes elesett férfi nevét belevésték. A bútorboltok népszerű vízi ágyakat árulnak, majdnem egy láb magas matracokkal, vízpárnákkal, amelyeken hihetetlenül puhán lehet feküdni, és a víz melegít és hűsít. A filmek a legbizarrabb képzeletbeli képzelgések, E.T., Csillagok háborúja, Superman, Harmadik érintkezés stb. A nemrég bemutatott B2-es bombázó, nincs farka, az egész olyan, mint egy pár szárny, és a hagyományos repülőgép stílusa nagyon más. A jelmezek még bizarrabbak, új ruhák, nagyon drágák, akkor vásárolták, amikor rongyokká dolgozták fel őket, azt mondják, hogy a folyamat nagyon bonyolult. A tudomány és a technológia területén az amerikai innovációs szellem gyümölcsöző, és így tovább, hogy csak néhányat említsünk.

Persze néha az új és innovatív a végletekig, a fent említett új rongyos ruházat egy példa erre. Ezen túlmenően, mint például egyesek építenek néhány ultra-luxus autót, hihetetlenül nagy, konyhával, pezsgőfürdővel, putting green, telefon, televízió és másfajta létesítményekkel. Attól tartok, hogy csak nagyon kevés ember élvezheti ezt, néha az utcán sétálva láthatod néhány ember haját.

teljesen felegyenesedett, robbanékony, vagy borotvált jin és jang fejű. Egyes köztereken néhány darab törött bádogot, úgynevezett modern szobrot akasztanak. Néhány modern művészet miatt sokan félnek élvezni.

Mindenesetre az innováció szelleme a technológia és az anyagiak területén fontos hajtóerő a társadalom fejlődésében.

A technológiai fejlődést és a gazdasági fejlődést ez a szellem mozgatja. Ha az amerikaiakról azt mondják, hogy konzervatívabbak az értékeikben, miért sikerült megvédeniük és előmozdítaniuk az innováció ezen szellemét?

Először is, az érték, a technológia és az anyagiasság között világos különbségtétel van; az érték magában foglalja az erkölcsi vagy közszférát, és figyelembe kell vennie az emberek többségének hajlamát. Ez utóbbi terület a magánszférához tartozik, és az újdonság a magánélet súlya ebben a társadalomban. Ahhoz, hogy a társadalom elismerje, másnak kell lenni. A politikai történelem nem biztosítja azokat az előfeltételeket, amelyek más társadalmaknak megvannak, mint például az arisztokrácia és a pedigre, és minden ember a sikertől és a kreativitástól függ. Valójában az értékek terén tapasztalható konzervatív tendencia garantálja az innovációt a technikai és anyagi szférában, ami lehetővé teszi a társadalom számára, hogy rendezett keretek között újítson.

Másodsor, az értékek konzervativizmusa nem jelentett különösebb korlátot (hogy ne mondjam, egyáltalán nem) a technológiai és anyagi innovációnak. Az Európából az Újvilágba érkező amerikaiak, akik eredetileg a mélyszegénység és a természet elleni küzdelem földjén nőttek fel, a természet feletti győzelemben, az amerikai hagyományban rögzült értékévé vált. Az ilyen újítások felismerése és elfogadása már önmagában a hagyomány fenntartását jelenti. Az amerikai felfogás egyrészt úgy tűnik, hogy a technológiai és anyagi részt kizárja az értékek köréből, a technológiát technológiának, az anyagot pedig anyagnak tekinti.

A technológiai és anyagi innovációk nem értékinnovációk, és a hagyományos értékeket gazdagítják. Egyes társadalmak kultúrája nem tesz ilyen egyértelmű különbséget, és a társadalmak egységesek, mindenféle értékekkel kapcsolatos dolgokkal, amelyek gyakran hajlamosak korlátozni a technológiai és anyagi fejlődést. Másfelől a hagyományos értékek alapvetően elvontak, mint például a szabadság, az egyenlőség és a boldogságra való törekvés. Így a technológiai és anyagi innováció a szabadság, az innováció elfogadása pedig az egyenlőség kifejeződésének tekinthető.

Harmadszor, a társadalom mechanizmusa kényszeríti az embereket az innovációra. Az ok, amiért azt mondom, hogy kényszerített, mert ha nyerni akarsz, nem lehet innováció nélkül. Két mechanizmus kényszeríti az embereket az innovációra. Az egyik a pénz elsőbbsége. Bárkinek vagy bármely csoportnak, aki pénzt vagy még több pénzt akar szerezni, másnak kell lennie, és folyamatosan újabb és újabb dolgokat kell bevezetnie, hogy vonzza az embereket és a társadalmat. A második a jólét és a fejlődés végállapotában lévő társadalom. Az emberek hajlamosak a magasabb szintű átlagolásra, egyedi alkotás nélkül nem lehet előrelépni. Emelkedik a víz, mindenki az innovációra törekszik, innováció a pénz megszerzéséért, innováció az identitás megszerzéséért, innováció a társadalmi elismerésért. A győzelemhez a következő szintre kell lépni.

Negyedszer, a "nagyhatalmi hiúság" arra készíti az amerikaiakat, hogy mások legyenek. A "nagyhatalmi hiúság" nem feltétlenül jó dolog, de bizonyos szerepe van az innováció előmozdításában. Az amerikaiak gyermekkoruk óta az "Amerika az első a világon" légkörében nőttek fel, és a legtöbben hisznek az "Amerika az első a világon" állításban. Minél inkább a csúcstechnológia felé haladunk, annál inkább hajlamosak az emberek a világsérséget követni. Ez a mentalitás valóban számos világhírű alkotáshoz vezette az amerikaiakat. Ugyanakkor azt az illúziót is hajlamos kelteni, hogy az amerikaiak sok falba ütköznek azzal a gondolattal, hogy az öregember az első a világon. De az innovációt elősegítő hatékonysága megvan.

Ötödször, a társadalomban uralkodó individualizmus közvetve az innovációra is hat. Az innováció gyakran az individualizmus valamilyen formáját feltételezi. Minden innováció mindenekelőtt egyedi és megkülönböztető konstrukció. Ez a tervezés megköveteli az egyéntől, hogy kevésbé vegye figyelembe mások véleményét és mások igényeit. Az újszerűség egyfajta individualitást jelez. Egyes nagy alkotások nem egy személy alkotásai, hanem végül is sok egyén alkotására, személyiségük összegére bonthatók. Az individualizmus az embereket individualistábbá teszi, és hajlamosá az újdonság keresésére. Az ellentétes kulturális légkörben az újdonságot pszichológiailag nehezebben fogadják el az egyének és a társadalom. Az individualizmus negatívan hat a társadalmi harmóniára, de valamilyen módon hat az emberekre és a társadalomra is.

Hatodszor, a hagyományos értékek demokratikus összetevője hozzájárul ahhoz, hogy az emberek az innovációt válasszák és elfogadják. Az amerikaiak szívesen fogadják el az innovációt, vagy hogy vulgárisan fogalmazzunk, gyakran jól tudják egymást rábeszélteni. Ha nem ismernek el egy új dolgot, vagy megerősítik, hogy az jó, azt kockáztatják, hogy

antidemokratikusnak vagy kulturális műveltség nélkülinek tartják őket.
Ahogy a

néhányan megnézik a festmény absztrakcióját, nem merik azt mondani, hogy rossz, félnek, hogy az emberek nevetni fognak. Sokan azonban valóban egyetértenek az új és más. Elfogadják azokat, akiknek sikerül, és azokat, akik másképp gondolkodnak. Azok, akik újak és mások, gyakran különleges hírnevet és tiszteletet élveznek.

A társadalom fejlődése nem valósítható meg az innováció szelleme nélkül. Az innováció szellemének előmozdításához olyan társadalomra van szükség, amely bátorítja és elfogadja az új és innovatív ötleteket. Ugyanakkor az értékek folytonossága minden társadalom számára elengedhetetlen, különben a társadalmi stabilitás fenntarthatatlan. A kérdés az, hogyan lehet az értékfolytonosságot elválasztani a technológiai és anyagi innovációtól, hogy az értékfolytonosság biztosítsa az utóbbi fejlődését, az utóbbi fejlődése pedig erősítse az értékfolytonosságot és az értékátadást. Ebből a szempontból az, hogy kialakulhat-e az újdonság légköre, nagyrészt nem technikai és anyagi probléma, hanem magának az értéknek a tulajdonságainak a problémája.

3. Demisztifikáció

Az amerikai társadalom a legkevésbé titokzatos társadalom. Az emberek úgy nőnek fel ebben a társadalomban, hogy minden dolog kevésbé titokzatos. Ez elválaszthatatlan része az amerikai kultúrának. Sok népnek erős a titokzatosság érzete, például Afrika egyes népeinek, Latin-Amerika egyes népeinek, beleértve a nyugat-európai kultúra egyes összetevőit is. Érdeemes megvizsgálni, hogy a titokzatosság milyen szerepet játszik egy társadalom fejlődésében, vagy legalábbis falat képezhet számos hagyományos eszme és hagyományos intézmény körül. Ugyanez igaz a természetre is. A tudomány és a technológia fejlődése a természet folyamatos meghódításában és legyőzésében rejlik, és ha valaki tele van misztikummal a természet vagy a természet bizonyos aspektusai iránt, akkor nem tud nagy lépést tenni a természet templomába, hogy megnézze, miről is van szó, hanem kint fog időzni és imádkozni az isteni áldásért. Az amerikaiaknak e tekintetben kevés tabu van, vagy inkább a tabuk nem válnak tabukká. Másrészt a társadalom fejlődése magának az embernek a fejlődése, és nehéz fejleszteni az emberi társadalom kultúráját és társadalmi intézményeit, ha tele van titokzatossággal magukról az emberekről.

Megnézhetjük, hogyan lehet demisztifikálni.

Sok nép misztikus érzéssel és mély hittel tekint az égiekre. Az amerikaiaknak erős vallásos érzéseik vannak, de ezek az érzések a legtöbb embert nem készítették arra, hogy misztikusan tekintszen az égre. Az Apollo holdraszállási program, az űrrepülőgépek a misztikumból való kilábalásra tett erőfeszítések voltak. A Csillagok háborúja program is, beleértve, úgy tekintett az égboltra, mint valami olyan dolog részére, amit az emberek manipulálhatnak és kihasználhatnak. Az amerikaiak tudatában az égbolt olyan helyként van jelen, ahol Isten lakik, de ezt a helyet soha nem misztifikálták. A Csillagok háborúja, az E.T. és a Harmadik típusú közeli találkozások inkább a nem-misztérium, mint a misztérium terméke volt. Amerikában azonban a vallási prédikátorok rendkívül erősek, mégis a vallás és Isten misztériumának bizonyítékai.

A természet sok népnél hajlamos a titokzatosság levegőjét hordozni; az kevésbé titokzatosak a természeti világgal kapcsolatban, és továbbra is felismerik és demisztifikálják azt. Attól tartanak, hogy ez a kulturális tényező az amerikai társadalom fejlődésének egyik koncepcionális mozgatórugója. A tudomány és a technológia fejlődésének egyik elsődleges feltétele az a meggyőződés kell, hogy legyen, hogy semmi sem áll az ember megismerési és alkotási képességén kívül.

Az amerikaiaknak van a legkevesebb titokzatosságuk magával az emberrel kapcsolatban is. A vallásos emberek tudják, hogy a Biblia szerint Isten teremtette az embert. De a társadalom tovább bontja az embert körülvevő misztériumot. Gyakori, hogy az orvosok mellkasi üregeket és koponyákat nyitnak fel, szíveket és agyakat mozgatnak, és a nehézség pusztán technikai jellegű, fogalmi elem nélkül. Az amerikaiakat leginkább a műszívek átültetése érdekli. Az amerikaiaknál van az egyik legtöbb mesterséges megtermékenyítés a világon. Demisztifikáció, az amerikaiak mesterséges emberek felé való elmozdítása.

A serdülőkori szexuális nevelés szintén a nem misztifikáció terméke. A szex kérdését sok társadalomban titokzatosság övezi. Az amerikai társadalomban a szex olyan közismertté vált, mint az olaj és az ecet. A meztelen magazinok, bár egyesek ellenzik, a legtöbb ember számára természetesnek tűntek, akiknek nincs különösebb érdeklődésük az olvasásuk iránt. Ez a hozzáállás magához az emberhez nemcsak a természettudományokat, hanem a társadalomtudományokat is érinti. Ha az ember valóban tudja, hogy mi az ember, akkor semmilyen tekintetben nem marad rejtély.

A politika sok társadalomban tele van rejtélyekkel, és az amerikaiak a legkevesebb titokzatosak. Néha az a benyomásunk, hogy az amerikaiak túlságosan gyakorlatiasak és pragmatikusak. A politikát gazdasági

tevékenységként működtetik, és hiányzik belőle a kulturális elem. A kultúra nem misztikus aspektusa alulértékelt szerepet játszik a politikai

rendszer. A politikai karikatúrák ezt bőségesen bizonyítják. A politikai karikatúrák főszereplői gyakran politikai sztárok. Az 1988-as elnökválasztási kampány esetében Joe Sharpnack politikai karikaturista egy olyan képet rajzolt, amelyen egy ágyban hempergő, síró és sikoltozó gyerek látható, aki azt mondja: "Alelnök akarok lenni! Én akarom! Akarom!" Egy másik személy, aki úgy néz ki, mint Bush, egy zászlót tart a kezében, és azt mondja: "Oké, oké, nézd, apa csinált neked egy új kabátot". Ez egy szatíra a republikánus elnökjelöltekről, Bushról és Quayle-ről. A politika nem misztifikálása a sajtóban is megjelenik, a sajtó nagyon aktív a politikai tudósításokban.

Az olyan botrányok, mint a Watergate, a sajtó, az Irán-Contra, a Védelmi Minisztérium vesztegetési ügye, mind az újságírókkal és a politikával kapcsolatosak. Mint minden más tevékenység, nem sok embert érdekel. Egy kongresszusi képviselőjelöltnek a saját autójával kell körbejárnia, hogy szavazatokat gyűjtsön.

A társadalomnak sincs semmi titokzatossága, amely emberi alkotás, nem pedig fordítva. Bármikor újrateheremthető, amikor csak szükséges. Nemrégiben egy informatikus főiskolai hallgató készített egy programot, amelyet betápláltak a Pentagon hálózatába, és az megsemmisítette a Pentagon adatbázisát. A programja egy "számítógépes baktérium" lett, amely folyamatosan növekszik. Az amerikaiakat különösen nem misztifikálja, amit az emberek maguk állítanak be és hoznak létre. Ha első alkalommal meg tudod teremteni, akkor másodszor is meg tudod teremteni.

A gyermeknevelésben, amely a nem misztikus szocializáció mechanizmusa, kevés a misztifikáció. Az amerikaiak szinte egyáltalán nem hisznek a szellemekben. Az amerikaiak sok szellemet találnak ki és képzelnek el, valószínűleg többet, mint bármely más ország a világon, de nem hisznek a szellemekben. A gyerekeknek nincs fogalmuk a szellemekről, és Halloween idején a gyerekek mindenféle szellemnek öltöznek be, és járkálnak a környéken. Az amerikaiak abban a mentalitásban nőnek fel, hogy a szellemek nem ijesztőek, hanem az emberek az igazán ijesztőek. Egyes társadalmakban ennek az ellenkezője igaz: az emberek nem félelmetesek, a szellemek ijesztőek. Minden bizonnyal érdekes lesz megvitatni, hogy ennek a két különböző hitvallásnak milyen következményei lesznek.

A társadalmi fejlődés szempontjából a demisztifikációnak előnyei és hátrányai egyaránt vannak. Mindennek vannak negatív és pozitív aspektusai is, jó és rossz. Ez az állapot gyakran komoly problémát jelent az emberi társadalom fejlődésében. A demisztifikáció kétségtelenül előmozdította az amerikaiak természetről, önmagukról és

a társadalomról való ismereteit, és ezáltal a társadalmi fejlődést.
Másképp a demisztifikáció jelentős mértékben akadályozza a

az amerikai társadalom irányítása. A demisztifikáció hajlamos arra, hogy az emberekből hiányzik a tekintély, a semlegesség, az önállóság, az önbizalom. Egy olyan társadalom, amelyben mindenki azt a gondolatot táplálja, hogy nem kell mindent végérvényesen elhinni, lehet a legnagyobb hajtóerő, vagy a legnagyobb romboló erő. Ezt értem az emberi társadalom rejtélyén: nem lehet misztifikációnk, és nem lehet titokzatosságunk sem.

A kérdés az, hogyan alakult ki ez a nem misztikus kultúra. Attól tartok, ez túl bonyolult rejtvény ahhoz, hogy egyszerre tárgyaljuk. De egy ponton talán van némi érték. Az amerikai társadalom egy olyan országban fejlődött ki, amelynek nem volt hosszú kultúrtörténete. A természeti erőforrások bősége és a földrajz arra készítette a korai amerikaiakat, hogy felfedezzék, hogy bárki gyakorlati erőfeszítéseit bőkezűen jutalmazza, korán főként a föld.

Nem voltak olyan kulturális rejtélyek, amelyeket misztifikálni kellett volna, és a mindennapi élet arra figyelmeztetett, hogy az egyszerű és egyetemes igazságok felismerése kifizetődő lesz. A pragmatizmussal való hosszan tartó foglalatosság és a gazdasági fejlődésre való összpontosítás szintén elősegítette a demisztifikációt. Azt is mondhatnánk, hogy a pénz hozta létre a demisztifikációt. A pénz által hajtva az emberek először a természet misztikus birodalmából való kitöréssel kezdték, majd később kiterjesztették magára az emberre és a társadalomra, amelynek része. A gazdasági fejlődés megköveteli a demisztifikációt, és a demisztifikáció bizonyos feltételek mellett elősegítheti a gazdasági és társadalmi fejlődést. Ennek két oka van: először is, az amerikaiak szeretnek különbözni és eredetiek lenni; másodsor, az amerikaiak hozzászoktak a kihíváshoz és a hódításhoz. Az amerikai kultúra agresszív kultúra, a kínai kultúra pedig védekező kultúra.

Mit jelent a misztifikáció? A misztifikáció az a meggyőződés, hogy vannak olyan dolgok, amelyek túlmutatnak a hétköznapi emberek felismerési és változtatási képességén, vagy olyan dolgok, amelyek nem tartoznak a hétköznapi emberekhez.

Természetesen itt nem istenítésről beszélünk. A divinizáció az ember és a természetfeletti erők közötti kapcsolatról beszél, a misztifikáció pedig az ember és az ember közötti kapcsolatról.

4. Megszentelés

Az amerikaiak hajlamosak demisztifikálni, de ők hajlamosak leginkább szakralizálni is. A szakralizáció még mindig nem istenítés, mert az emberek közötti kapcsolatokat érinti. Az amerikaiak ritkán istenítenek

bármit is. Egyes társadalmakban egy dolgot gyakran akkor istenítenek, ha az túlmutat az átlagemberek képességein. Ilyenek például a jelenségek, amelyeket a

"Az istenek autója" című könyv szerzője. A csendes-óceáni szigeteken néhányan úgy istenítették az amerikai hadsereg egyik repülőgépének a második világháború idején történt véletlen landolását, hogy fából valóságos repülőgépet készítettek és azt imádták. Sok társadalomban a boszorkánydoktoroknak misztikus jellege van. Az amerikai társadalomban nincs ilyen kultúra, és bár előfordultak olyan esetek, amikor több száz ember tömeges öngyilkosságot követett el, mint a People's Temple Church, ezek ritkák. Az amerikai nemzet nem hajlamos misztifikálni vagy isteníteni, de van egy sajátos természete, amit én "szakralizációnak" nevezek.

Mi az a "szakralizáció"? A megszentelődés elsősorban világi terület. Kultikus jellegű, de nem vallási kultusz. A megszentelés folyamata egy földi jelenségnek nagyon magas rangra emelése. Ezt a folyamatot nem egy személy vagy szervezet kezdeményezi, hanem egy szocializációs folyamat. Nézzünk konkrét példákat arra, amit én szakralizációnak nevezek, mielőtt elemeznék e jelenség társadalmi funkcióját.

Az amerikai nemzet egy olyan faj, amely nagyon fogékony az érzelmi impulzusokra, és egy olyan nép, amely nagyon fogékony a külső dolgokra. A szakralizáció a politikai színtéren is megfigyelhető. Mindkét párt országos konvenciója tipikus megnyilvánulása ennek a megszentelődésnek. A lelkesedés, az izgalom, a teremben ülők őszinte meghatottsága ritka érzelmi visszhangot keltett. A két párt jelöltjei. A két párt mindkét jelöltjét szívélyesen fogadják ezen a helyszínen. Amikor kijönnek, az emberek akár tíz percig is éljenezhetnek. Beszédeiket folyamatosan taps és éljenzés szakítja meg. A kampány során mindkét párt jelöltjeit így köszöntik, bárhová is mennek. Ahogy az egy ilyen individualista és egalitáriánus kultúrában lenni szokott, nehéz, ha egy személyt így imádnak. Ennek egyik oka, hogy megszentelik őket, ők csak egy szimbólum, egy kultúra vagy egy cél szimbóluma, amit mindenki követ. Az emberek inkább a megszentelt szellemre törekszenek.

Az amerikaiak is rendkívül hajlamosak ilyen messzire menni az egyénnel. Mindegy, hogy az illető milyen ember, milyen szakmában dolgozik, amíg elért valamit, hajlamos könnyen szentté avatni. Egészen az elnökig elmondható, hogy Washington és az alapító atyák, Lincoln, Roosevel, Kennedy stb. szentté avatottak. Azzal, hogy az amerikaiak őket ünneplik, egy szellemet is ünnepelnek. Az egyének megszentelése nem csak a politikai szférában történik; a sport világában sok híres labdajátékos vagy más sportoló szerepel a

megszentelődési folyamat, mint például az atléta Lewis és a műugró Loganis. A gazdasági világban még nagyobb a lehetőség a megszentelődésre, és Iacocca egykor az ilyen megszentelődés egyik forró pontja volt. Iacocca dicsőséges teljesítményt ért el a Ford Motor Company-nál, majd miután elüldözték a Fordtól, a Chrysler Motorshoz csatlakozott, ami ismét figyelemre méltó volt, és könyve bestseller lett. A filmsztárok természetesen a megszenteltek közé tartoznak, és ez alól a híres rendezők és művészek sem kivételek. Ueberroth, aki a 23. olimpiai játékok megszervezésével szerzett hírnevet, szintén megszentelődött. North alezredes, akit nemrégiben belekeverték az Iran-gate botrányba, valóban megszentelődött, mert sokan úgy érzik, hogy hűséges a kötelességéhez és Amerika szellemét képviseli. Úgy tűnik azonban, hogy kevés professzor volt a megszentelés tárgya. Az énekesnő természetesen nem volt más, mint June, Madonna annyira népszerű volt, Jackson pedig annyira, hogy még Reagan elnök is valamilyen kitüntetést adott neki. A hatás, amit az előadásai elérnek, elképesztő, és a hallgatók olyan energiával imádják, hogy utálják, ha vége van. A technológia világában dolgozó emberek is rendkívül könnyen szentesíthetők, mint például az Apple Computer alapítója és Wang An a Wang An Computer alapítója. Ez a megszentelési folyamat teljesen nyitott, nem egy központ dönti el, hogy ki lehet a megszentelés tárgya, hanem a társadalom egésze választ.

Ez a megszentelődés természetesen más módon is megnyilvánul. A futballmeccsek például valóban megszentelődnek. Az emberek nem azért vannak ott, hogy a labdát nézzék, hanem azért, hogy lássák, ki miben hisz és mit vall. A játék egész folyamata, a himnusz lejátszásától kezdve a szertartásokon, a megjelenéseken, a játékon át a stadionban a szünetben történő előadásokig, túlmutat magának a játéknak az értelmén. Például a Szabadság-szobor alatti esemény az ország kétszázadik évfordulójának megünneplésére élénk, nagyszabású volt, és nem egy szokásos jellegű ünnepség, a megszentelődés bizonyos ízével. Ez a kormány munkája. A kormány gyakran a megszentelődés előmozdítója, mint például a hadsereg esetében, és a hadsereg megszentelődése nyilvánvaló. Ez különösen nyilvánvaló a katonai győzelmekhez és a csatában elesettekhez való amerikai hozzáállásban. Van egy különös vietnami háborús emlékmű Washingtonban, ahol minden harcban elesett férfi otthagya a nevét. A harcban elesetteknek hivatalos temetéseket tartanak, pompával és pompával. A kormány hozzáállása az űrsiklóhoz szintén kiváló példa. Amikor a Challenger űrsikló felrobbant, a kormány nagy dicséretben és tiszteletadásban részesítette a meghalt űrhajósokat, akiket úgy tekintett, mint

elkötelezett emberek, akik az amerikai szellem úttörői voltak. A Discovery űrsikló sikeres indítása, amelyet a kormány az amerikai szellem diadalának tekintett, az űrhajózás technológiai áttöréseinek túlmutató jelentőséggel bírt.

A megszentelődés folyamata tulajdonképpen az a folyamat, amelynek során az emberek különböző jelenségeket, amelyekben hisznek és amelyeket választanak, az amerikai szellemben emelnek, valamint az a folyamat, amelynek során az emberek elfogadják az amerikai szellemet. A társadalom ápolja ezt a mechanizmust, és az emberek szilárd pszichológiai letétet képeznek a hősimádat és a teljesítményimádat terén. A westernben ábrázolt alapszellem a hősimádat és a teljesítményimádat. A Star Wars más módon testesíti meg ezt a szellemiséget. A mai hősök már nem az egykori cowboy-képek, és a mai teljesítményfelfogás is változik. A hősimádat és a teljesítményimádat jellege azonban az amerikai népben még mindig létezik. Az amerikai nemzetből hiányzik a szellemek és az istenek kultusza, helyükre az első két kultusz lépett.

Ez a kétfajta imádat az emberek szívében van elrejtve, és akkor tárul fel, amikor erős és erőteljes hívást éreznek. Az egalitarizmus, a nihilizmus és a relativizmus növekedése a mai amerikai kultúrában mélyen elnyomta ezt a jellemet. Átlagos körülmények között nehéz elképzelni, hogy az amerikaiaknak ilyen erős istentiszteleti érzéseik lennének. A szakralizáció folyamata egyrészt a társadalmi indukció, másrészt az önfelszabadítás folyamata. Ha megnézzük a labdajátékok, a szórakozóhelyek és a koncertek közönségének frenetikus érzelmeit, láthatjuk, hogy ezek hogyan elégítik ki a fent említett két alapvető emberi szükségletet: az imádat és a személyes felszabadulás érzését.

Ez a világi istentisztelet különbözik az istenimádatától. Az istenimádat az emberfeletti és természetfeletti erők, például istenek, halhatatlanok, szellemek, totemek stb. imádata. Az Isten iránti érzelem egy hit, egy érzelem, egy meggyőződés, és több, mint imádat Amerikában. Az amerikai nemzet nem misztikus hajlamai megnehezítik az istenimádat kialakulását, és az emberi imádat iránti igény a világiak felé fordul. Az emberek a saját környezetükben keresik az imádatot. Az amerikaiak pragmatikus emberek, akik nehezen tudnak absztrakt, legendás és láthatatlan tárgyakat imádni, de a sikert, a bátorságot, a kalandot és a bölcsességet a saját környezetükben tudják imádni. Ez az imádat elemek komplexumával fonódik össze, racionális, irracionális, érzelmi, nem érzelmi, tudatos és tudattalan elemekkel. A folyamat

a megszentelődés valójában nem az egyén megszentelődése, hanem egy szellem megszentelődése. Ez a szellem alkotja a kultúra hagyományát, és annak génjévé vált. A társadalom megszentelődésének folyamata viszont folyamatosan megszilárdítja azt. Nehéz megnevezni, hogy milyen szellemről van szó. Elvontan a jelenlét. Erről lásd Commager "Amerikai szellemiség" című könyvét.

A megszentelődés folyamatának van egy alapvető társadalmi funkciója, amely a társadalom alapvető értékeinek fenntartása és továbbadása. A társadalom megszentelődési folyamata nagyon fontos szerepet játszik. Egyrészt a társadalom minden szintjén terjeszti szellemiségét, másrészt vonzza az embereket, hogy csatlakozzanak a megszentelődési folyamathoz. Itt az emberek érzelmei, gondolatai, meggyőződései és törekvései valamiféle összhangba kerülnek. Rousseau érvelése jut eszembe, miszerint a társadalomnak rendelkeznie kell egy polgári vallással, és úgy érzem, hogy a társadalmi megszentelődés folyamata nagyon hasonlít egy polgári vallás létrehozásának és terjesztésének folyamatához. Egy ilyen individualista, énközpontú társadalomban a megszentelődés a legjobb mechanizmus az alapvető értékek terjesztésére.

Egy társadalom nem tud kiegyensúlyozottan fejlődni alapvető értékek nélkül. A kérdés az, hogy honnan származnak az alapértékek, és hogyan tartják fenn őket. Ha az embereket körülvevő dolgok kitermeléséből származnak, és maguk az emberek terjesztik és tartják fenn őket, akkor ezek lehetnek a legerősebb mechanizmusok.

5. Az űrsikló félrevezetése

"A Discovery űrsikló sikeresen elindult, és egyenesen a kék égbe repült. Minden televíziós csatorna élőben közvetítette a felvételeket. A kilövés rendkívüli volt az Egyesült Államok számára, amely 1986 januárja után több mint két évig nem indított űrsiklót. Abban az évben a világot megrázta a Challenger felrobbanása és az űrhajósok tragikus halála. Két és fél évvel később indult útjára a Discovery, amely sokak álmát váltotta valóra.

Az űrsiklóprogram példázza legjobban az amerikai szellemet, vagy ahogy Commager fogalmazott, az amerikai hitet, hogy semmi sem lehetetlen, és hogy nem nyugszunk, amíg mindent meg nem nyerünk. Az űrkutatás ezt a hitet testesíti meg. Az űrsikló építése, indítása és irányítása rendkívül összetett folyamat. Elég csak

Ha megnézzük az irányítóközpontban lévő több száz számítógép szédítő sorát, el tudjuk képzelni, milyen technológiai képességekre van szükség. A Challenger balesete óta az amerikai űrszektornak két és fél év kellett a program fejlesztéséhez, összesen több mint négyszáz technikai fejlesztés. Az amerikaiak hite a fentiek szerint, ezért bíznak abban, hogy megtalálják a módját és kitartanak. Ez a szellemiség készítette őket sok rendkívül merész elképzelés megvalósítására, mint például a Csillagok háborúja program, az űrsikló stb. és arra is, hogy elfogadjanak sok apró, jelentéktelen találmányt, mint például a borítékok, konzervdobozok felnyitására szolgáló gépek, elektromos ceruzahegyező stb. El kell mondani, hogy ez a hit nagyon fontos erő, amely a társadalom fejlődését mozgatja.

Ez a meggyőződés azonban elidegenítő is lehet. Ez a hit arra készíti az amerikaiakat, hogy megoldásokat találjanak az előttük álló problémákra, ami a tudományos és technológiai fejlődés magas szintjét eredményezi, de a tudományos és technológiai fejlődés magas szintjét gyakran az az illúzió követi, hogy nem az ember az, aki végső soron megoldja a problémát, hanem a tudomány és a technológia válik a végső hatalommá, és az ember annak rabszolgájává.

Egy professzorral vitatkoztunk erről a kérdésről, és ugyanezt éreztük. Ez az illúzió uralja a társadalom nagy részét. Néhány bonyolult társadalmi és kulturális problémával szemben az amerikaiak hajlamosak tudományos és technológiai problémaként gondolkodni. Vagy a pénzről van szó (ami a kommercializmus szelleméből fakad), nem pedig az emberekről, a szubjektivitásról. Ez a politikai szférában is igaz. A szovjet hatalom növekedésének megközelítése az volt, hogy kétségbeesetten fejlesszenek ki a szovjet fegyverrendszereknél jobb felszereléseket, beleértve az esetlegesen javasolt Csillagok háborúja programot is. A terrorizmus ellen úgy lehet fellépni, hogy fejlett támadóerőkkel csapunk le a másik félre. A nemzetközi vizeken jelentkező fenyegetésekkel szembeni fellépés módja egy erős és jól felszerelt flotta. A nem tetsző rezsimekkel úgy lehet megbirkózni, ha az ellenzék sok fejlett fegyverzettel látjuk el. Ennek legjellemzőbb illusztrációja a fogyatékkal élők által kapott felszerelések, az automatikusan irányított kerekeslábak, az automatizált úgy melletti kiszolgáló berendezések és a vakokat irányító szemüvegek. A fogyatékkal élők szabadon mozoghatnak. De mint emberi lények, a problémáik nincsenek megoldva. Ez a politika és a nemzetközi kapcsolatok területén is igaz.

Egyrészt az emberek túlságosan hisznek a technológiában, másrészt pedig a technológia politikussá vált. Miután a Discovery

sikeres indítás után Forrest McCartney, a Kennedy Űrközpont igazgatója azt mondta: "Ma minden amerikai felhúzta a szemöldökét". Reagan elnök Washingtonból nézte a televízióban, és beszédet mondott: "Amerika visszatért az űrbe". Valójában az űrprogram a kezdetektől fogva politikai súlyt jelentett. Az 1960-as években a Szovjetunióknak sikerült a Holdra szállnia, és az amerikaiak annyira feldühödtek, hogy Kennedy elnök elrendelte a teljes űrprogramot, majd az Apollo holdraszállást, amely mérföldekkkel felülmúlta a Szovjetuniót. A technológiai verseny mögött politikai verseny áll, és a politikai versenynek szüksége van a technológiai versenyre, a technológiai verseny pedig támogatja a politikai versenyt.

A huszadik században az emberiség számára fontos irány a politika és a technológia magas szintű integrációja. A politika technológia nélkül nem lehet erős politika, és természetesen a technológia politika nélkül nem lehet erős technológia.

A technológia és a politika e kombinációjának eredményeképpen maga a technológia is elidegenedett. Ez a jelenség az Egyesült Államokban különösen szembetűnő. Néha nem az emberek uralják a technológiát, hanem a technológia uralja az embereket. Ha le akarjuk győzni az amerikaiakat, akkor egy dolgot kell tennünk: felül kell múlnunk őket a tudomány és a technológia terén. Sok nép esetében ez másképp van; a technológia megléte nem elég; szükség van kulturális, pszichológiai és szociológiai feltételekre is.

Az amerikaiak már régóta kiváltságos helyzetben vannak, szinte az első világháború óta, amikor is kialakult a kiváltságos helyzetük. Hetven év alatt az Egyesült Államoknak több generációja volt, és a második világháború után születettek már a negyvenes éveikben járnak. Ez az amerikai generáció az "America First" légkörében él, és kialakult egy pszichológiai sztereotípiája. Ennek eredményeként az Egyesült Államok is olyan nemzet, amely nem engedheti meg magának, hogy veszítsen. A technológiai fölény fokozatosan nemzeti fölénybe fejlődött, és el sem tudják képzelni, hogy bármely nemzet felülmúlhatja őket. Japán gyors felemelkedése a háború utáni évtizedekben szokatlanul gyors fejlődést eredményezett a csúcstechnológia területén, amely néhány tekintetben, például az elektronikai termékek és az autók terén, felülmúlta az Egyesült Államokat. Japán termékek özönlöttek az amerikai piacra, és japán pénz áramlott az Egyesült Államokba.

Egyesek szerint Hawaii ingatlanjainak nagy része a japánok kezébe került, mert a japánok házakat jöttek vásárolni, így a földek ára az egekbe szökött. Az amerikaiakat ez nem győzi meg, gyakran

megvetik a japánokat, és mindig megvetően beszélnek róluk. Az amerikaiak sokáig nem akarják elismerni Japán sikerét. Fu Gao-Yi, a Harvard professzora sok energiát fordított arra, hogy az amerikaiakkal megértesse ezt a tényt. "Japán első helyen áll" című műve álomszerűen ébresztette fel az amerikaiakat. Azt hiszem, az amerikaiak hasonló helyzettel fognak újra találkozni.

A politika és a technológia e csodálatos kereszteződésében az űrsikló is részt vesz. És ez a csúcstechnológia ennek a kapcsolatnak a koncentrált tükörképe. Néhány tudós felismerte ezt, és elkezdte kritizálni ezt az "elidegenedést". Egy Allen nevű fizikaprofesszor azt állította, hogy a Challenger indításának kudarca után a NASA a sikeres indítást helyezte előtérbe, hogy megőrizze a jó hírnevét, és politikai indíttatásból. Amikor azt mondom, hogy az űrsikló félrevezetése, metaforikusan beszélek, de valójában a tudomány és a technológia félrevezetésére utalok. Lehet, hogy nemzedékekbe telik, amíg az amerikaiak felismerik ezt a "félrevezetést".

6. Munka etika

Az amerikaiak munkához való hozzáállása természetesen nem mondható egyértelműnek, nagy a különbség. Ha a társadalom egészének munkaerejéről beszélünk, a különbség óriási. Sokan inkább állami segílyt kapnának, minthogy munkát vállaljanak, és ha van is, akkor sem teszik meg. Ez nagy probléma a társadalomban, és sok adófizető panaszkodik: Miért veszi ki a kormány a pénzt a zsebünkől, és adja oda azoknak, akik tétlenek? Különösen a középosztály dühös emiatt.

Ha a dolgozó emberekről beszélünk, az egy másik történet. A legtöbb ember, aki dolgozik, keményen, szorgalmasan és aktívan dolgozik. Ezt sokféleképpen lehet értelmezni. A munkamorál a társadalom legértékesebb értéke. Ha az emberek munkához való hozzáállása komoly és szorgalmas, akkor a társadalom ezt a gazdagságot elnyeri. Fordítva, a társadalom elveszíti ezt a gazdagságot. Japán, Szingapúr, Hongkong és Dél-Korea gazdasági fellendülése szorosan összefügg az emberek munkához való hozzáállásával.

Természetesen a különböző társadalmakban az emberek különböző módon támogathatják a munkamorált. Például a keleti kultúrákban, mint Japán, Dél-Korea, Szingapúr és Hongkong, a szigorú vezetési rendszer fontos tényező lehet. A fejlett kapitalista országokban, mint például az Egyesült Államokban

Államokban, ahol az individualizmus dominál, érdemes elemezni, hogy mi segíti elő az emberek munkához való hozzáállását. Mindenesetre a jó munkához való hozzáállás bármilyen módszerrel is inspirál. Ez egy társadalom első számú értéke.

Az amerikai munkamorál komolyan és szorgalmasnak mondható, és vannak, akik ezt nehezményezik.

Minden kormányzati hivatalban, nyilvános helyen, üzletben, repülőtéren, pályaudvaron, étteremben stb. a legtöbb embernek jó a munkához való hozzáállása. Lelkiismeretesek, lelkesek, kezdeményezők és jól ismerik a szakmájukat. Sok állami és magánhivatalban jártam, némelyikben kutatni, némelyikben üzletelni, és az ott dolgozók többsége hozzáértőnek mondható a munkájában. Saját kezdeményezésükre dolgoznak. Megel képviselő úr irodájában kutattam, az ottani két hivatalnok mindent alaposan, darabról darabra elmagyarázott, és kotorászott a referenciaanyagok között. A három titkárnő a politikatudományi tanszéken, ahol dolgoztam, minden nap ott ült, három ember, akik ritkán beszéltek, és a saját dolgukkal foglalkoztak. A tanszéken a legtöbb ember elfoglalt, tétlenkedő ember szinte alig akadt.

Ha a terciér szektorba megyünk, a szolgáltatási hozzáállás jó. Vendéglátás az éttermekben, meleg kezdeményezés; üzletek, ugyanaz az eladó, válaszoljon minden kérdésre, gyakran kezdeményezi, hogy kérdezzen, mit segít. A buszsofőrök mindig gondolnak az utasokra. Én egyfajta buszt vettem, a távolság miatt. A sofőr tudta, hogy hol lakom, és kezdeményezte, hogy álljon meg azon a kereszteződésen. Ha repülsz, ha bármi probléma van, a légitársaság elintézi az egész folyamatot. Az egyik barátom szülei az USA-ba jöttek, és az idősek nem beszéltek angolul, és a gép késett. A légitársaság elintézt mindent, beleértve a hotelek és a transzferek megszervezését is. Ha pizzát szeretnél enni otthon, felhívhatod a céget, és ők majd kiszállítják neked. Az egész szolgáltatóipar nagyon kényelmes, és ez nem furcsa.

Ami a munkamorált illeti, sok amerikai is rendkívül szorgalmas. Az egyik fiatal adjunktus, akit ismerek, szinte minden szombaton és vasárnap bejön az irodába dolgozni. Éppen a doktori disszertációját fejezte be. A legtöbb oktató minden nap bejön a tanszéki irodába, és a számítógép előtt ülve írja a könyveket. Néhányan állítólag kevésbé szorgalmasak, ha eléri a rendes professzori pozíciót. Az egyik professzor felesége, aki lézerrel dolgozik, elképesztő munkamorállal rendelkezik. Ő

szinte minden este és vasárnap a laborban dolgozott. Talán a japán munkamorál még ennél is lenyűgözőbb. Nem szokatlan, hogy a japánok késő éjszakáig dolgoznak. A japánoknak van egy híres mondásuk: "dolgozz, amíg a pisilésed piros nem lesz". Az Egyesült Államokban sokan szintén keményen dolgoznak, de van egy különbség köztük és a japánok között.

Az amerikaiaknak van egy speciális szavuk az ilyen emberek leírására, a Workaholics, amit egyesesen "alkoholista munkásoknak" fordítanak, és a "munka" és az "alkoholizmus" szavakból áll.

A kérdés az, hogy mi motiválja az amerikaiakat arra, hogy így dolgozzanak? Milyen erők motiválhatják őket erre egy ilyen kapitalista társadalomban, egy ilyen individualista társadalomban? Ha a munkához való hozzáálláshoz hatalmas intézményekre lenne szükség, hogy elősegítsék azt, az elviselhetetlen terhet jelentene a társadalom gazdasági irányítására.

Többféle értelmezés létezik, ezek egyike a munkamorál. A munkamorál a munkához való hozzáállás, amelyet a munkamorál befolyásol. A munkaetika puritán etika és protestáns etika is lett. Egyesek úgy vélik, hogy ezek kemény munkára ösztönzik az embereket. Ezt az etikát a korai gyarmatosítók hozták Európából Amerikába, és azon a szellemiségen alapul, hogy az anyagi siker Isten ajándékának jele, és hogy azok, akik ezeket a sikereket elérik, Isten kiválasztott népe lesz, és a mennybe jutnak. Weber, aki könyvet írt a puritán etika és a kapitalizmus kialakulása közötti eredendő kapcsolatot elemezve, ezen iskola kiemelkedő teoretikusának tekinthető. Napjainkra ez a vallásos felhang már régen jelentősen elhalványult, de a szellemiség kis mértékben még mindig létezik. A legtöbb emberről már nem mondható el, hogy e vallásos szellem hatása alatt áll. A kultúra fejlődése ezt a vallásos szellemet már régen távoli helyre szorította. Ha az idősebbeknek még meg is van ez az elképzelés, a fiatalabb generáció nem tudja, mi ez a vallásos hit. Tehát nyilvánvalóan nem lehet vallásos érzelmekkel magyarázni. A vallásos érzések az új generáció számára már nagyon távoli történet.

Egy másik magyarázat szerint az amerikai álom kemény munkára készíti az embereket. Akik látták az Ellis Island című tévésorozatot, könnyen megérthetik, mi a tipikus amerikai álom: meggazdagodni és gazdaggá válni. Arról szól, hogy meggazdagodjunk és egyre gazdagabbak legyünk. Fizetést kapsz a kemény munkáért, gazdagabb leszel, és javítod a társadalmi státuszodat. Az a magyarázat, hogy a bevándorlók az Egyesült Államokba jönnek, és ennek következtében "meggazdagodnak", még mindig érvényes, és a legtöbb dolgozó amerikai több tényező összejátszása motiválja, többek között a következők.

A pénz megszerzése nagyon alapvető. De nehéz megmondani, hogy mindenki vagyona akar-e szert tenni. Sok amerikainak már nincs ilyen érdeke, amíg kényelmesen meg tud élni a sorból.

Pszichológiai szempontból is van magyarázat. Ez a magyarázat úgy véli, hogy a munka elégedettséghez vezethet, mint például Maslow szisztematikus elméleti elemzése. Valójában valóban számos amerikai van, aki a munkájában keresi a pszichológiai elégedettséget. Ezt a jelenséget bizonyítja az önkéntes munkavállalók nagy száma. Az önkéntes munkások nem kapnak fizetést, és teljesen kötelesek, de munkájukkal megszabadulhatnak személyes magányuktól, társadalmi elismerést kapnak, és megtalálják létezésük értelmét. De végül is nem sokan vannak, akik tisztán pszichológiai szempontból vizsgálják a problémát.

Kell lennie valamilyen más mechanizmusnak, amely kemény munkára ösztönzi az embereket. Úgy gondolom, hogy a legfontosabb dolog az, hogy az emberek élet utáni vágya csak akkor elégíthető ki, ha keményen dolgoznak. Két fő alapelv van, amely ezt a mechanizmust eredményezi: először is, az életszínvonal javulását elsősorban a jövedelem összege határozza meg, az a pénzösszeg, amely az élet fenntartásához és javításához szükségessé válik; másodsorban, a legtöbb munkahelyet a magánszektor biztosítja, mind a köz-, mind a magánszektorban, teljes foglalkoztatási joggal és nem élethosszig tartó foglalkoztatással. Egyrészt az embereknek dolgozniuk kell, hogy túléljenek vagy jobban éljenek, másrészt, ha továbbra is dolgozni akarnak, vagy jobban meg akarják fizetni őket, keményen kell dolgozniuk, különben kockáztatják, hogy elveszítik a munkájukat. Ez a két elv a fő motiváció a legtöbb amerikai számára, hogy ma keményen dolgozzon.

Természetesen mindkét elv működéséhez más feltételek is szükségesek. Gazdasági értelemben a megfelelő áruforgalom az egyik legfontosabb feltétel. A teljes áruforgalom lehetővé teszi, hogy mindenki, akinek van pénze, bármit megvásárolhasson, és a státusz, a hatalom és a család többé nem jelent korlátot, így mindenki a pénzre fog törekedni, és semmi másra.

Kulturálisan, mivel a pénz minden munka előtt egyenlő, az egyes szakmákban a magas és az alacsony közötti különbség már nem fontos; ami számít, az az, hogy a pénzzel el lehet-e érni a kitűzött célt. A szanálók által megkeresett pénznek nincs rossz szaga, és a társadalomban is kering. Ha az emberek fogyasztási vágya teljes mértékben felpettedül, amíg van pénzük, addig megtehetik, és a munka jellegének különbsége a dolgok második szintje.

Mondhatjuk, hogy ez a mechanizmusok összessége kényszerítő jellegű, minden embert bevon a kapitalista működési módba, és mindenkit, aki belép ebbe a mechanizmusba, arra kényszerít, hogy engedelmeskedjen a szabályaiknak, vagy mondhatjuk, hogy a szállítás a magántulajdon kényszerítése. Mindenkit kiutasíthatnak, aki nem akar engedelmeskedni ennek a mechanizmusnak. Az emberek itt pénzt kapnak, a tőke pedig profitot. Ez a mechanizmus az alapvető, amely lehetővé teszi a kapitalista társadalom működését. Ugyanakkor ez a mechanizmus kívül áll a politikai rendszeren, és az emberek munkamorálját ez a mechanizmus biztosítja, nem pedig a politikai rendszer. A politikai rendszer sokkal könnyebbnek tűnik.

A fenti állítás általánosítás, miszerint a társadalomban vannak társadalom- és rendszerellenes erők. Sokan inkább kimaradnak a rendszerből.

Az amerikaiak keményen dolgoznak, de pihenni is ők tudnak a legjobban. Amerikai kifejezéssel élve ez azt jelenti, hogy keményen dolgozni és keményen játszani, keményen dolgozni és keményen játszani. Ez eltér a japánoktól, akik valószínűleg csak az első felét, a kemény munkát. A japánok nemrégiben a "túlhajszoltság okozta halál" nevű betegségről beszéltek, amelyben sokan meghalnak a krónikus túlhajszoltság miatt középkorban. Az amerikaiaknak vannak a legambiciózusabb tervei a pénzköltésre a hétvégéken vagy az ünnepek alatt. A diákok is hétvégén a legvadabbak. Talán túl sok kényszert és elnyomást szenvedtek el a munkahelyükön, és ki akarják engedni a gőzt.

A jó munkamorálnak minden társadalomban van egy előfeltétele, és ez egyszerű: találjuk meg a módját annak, hogy minden ember úgy érezze, hogy önmagáért dolgozik, nem pedig másokért. A legtöbb ember számára ez fontos. Az, hogy az emberek hogyan érezhetik ezt az érzést, változó lehet. Ez az érzés nem feltétlenül csak a gazdasági szférában jön létre, hanem más feltételek, például a politika és a kultúra is szükséges hozzá. Valójában a társadalmi szervezetek, bármilyen módon, ritkán teszik lehetővé, hogy mindenki önmagáért dolgozzon, így a társadalom nem lenne társadalom, és a legfontosabb dolog az, hogy az emberek ezt az érzést, ezt a hitet érezzék.

7. Szexuális felszabadulás

A nyugatiak szexuális felszabadultsága egyszerre csábító és hihetetlen a keletiek szemében. A legtöbb keleti ember hallott már a nyugatiak szexuális szabadságáról, az alkalmi szexről és a szexuális áthatóságról. Valójában ezt a kérdést nem is olyan könnyű felfedezni

egy olyan személy számára, aki éppen csak

lépett be az Egyesült Államokba, mert lehetetlen behatolni az amerikai életbe. A szemlélődők láthatnak X-besorolású filmeket vetítő mozikat és prostituáltak csoportjait New York utcáin. A televíziós műsorokban is van meztelenség és szexualitás. A könyvesboltokban és az élelmiszerboltokban olyan pornográf kiadványok jelennek meg, mint a Playgirl, a Playboy és a Penthouse. De ezek mind a kommercializált szexuális felszabadítás voltak. Az igazi amerikai átlagember szemlélete a szexualitásról nem ilyen könnyen érthető. Amit elemeztem, az inkább elméleti, mint gyakorlatias, mert nem igazán jutottam be az átlag amerikaiak gondolkodásába és életébe. Emlékszem a "Dicsőség és álmok" című könyvre, amely nagyon dokumentáltan ábrázolja a szexuális felszabadulást.

Egy dolog biztos: A nyugati emberek és az amerikaiak ma sokkal másképp látják a szexualitást, mint a tizenharmadik században, még a két világháború előtt. A hagyományos nyugati felfogás és etika is a nők tisztaságát és önbecsülését hangsúlyozza, és szigorú viselkedési szabályokat állít fel a nők számára. A régi európai kultúra jobban foglalkozott ezzel. Ma ez egészen másképp van. A klasszikus elmozdulás az, hogy a szex nem korlátozható a testi gyönyör meghatározására, és nem értelmezhető csak a mély emberi kötődés szimbólumaként (Elizabeth Janeway). Ha ugyanis így értelmezzük, a szexuális tevékenység társadalmi, vallási és erkölcsi értékeknek van alávetve. Az európai középkor vallásos élete a szexuális vágy elfojtását jelentette, és azt szorgalmazta, hogy az ember Isten iránti odaadásban nyomja el vágyát. A Dekameron az emberek belső keresését ábrázolja ezen elfojtás alatt. Az európai vallásos lelkeség alapvetően a szexuális tevékenységet a testiség keretein belül, és nem a lélek felemelkedésében látta. Az Istenbe vetett hitet a lélek szublimálásában és az emberi ösztönök megfékezésében kell követni. Az emberi vágyak hagyományos korlátozása a nyugati társadalomban ezekből a mélyen gyökerező eszmékből eredt. A második világháború után ezek az eszmék gyorsan megváltoztak, és már nem azok, amik voltak. Az amerikaiak a szexualitás régi felfogását a "szexualitás merev viktoriánus szabványaként" emlegetik. Ennek a szabványnak a lényege az volt, hogy a szexet a házasságra kell korlátozni, hogy a prostitúció kétségtelenül bűn, hogy a pornográfia erkölcsileg romlott, és hogy a homoszexualitás gonosz. Mára ezek az elképzelések megváltoztak. Természetesen nem lehet azt mondani, hogy eltűntek, hiszen még mindig sokan vannak, akik még mindig fenntartják a hagyományos elképzeléseket.

A felfogás megváltozását néhány számadattal szemléltethetjük. A Kereskedelmi Minisztérium adatai szerint a férfiak és nők tizenöt százaléka élt együtt házasság nélkül (1980), és 660 000 gyermek volt

1980-ban született hajadon. Az 1980-as évek elején körülbelül 2 millió prostituált volt, akik közül 600 000 18 éves vagy annál fiatalabb lány volt. A pornóipar az 1980-as évek elején évente mintegy 4 milliárd dollárt termelt. A homoszexualitás is egyre nagyobb társadalmi státuszt kapott. Egyes helyeken a homoszexualitás legális volt, és a házasságokat hivatalosan is be lehetett jegyezni. A homoszexuálisok gyakran tüntettek "törvényes jogaikért".

A televízió és a filmek adják a legjobb példát erre az elmozdulásra: a "szexmozgalom" lépten-nyomon felbukkan. Természetesen a legjobb filmek közül néhány, például az Oscar-díjas filmek esetében ez nem így van.

Hogy jobban megértsük ezt a változást, vessünk egy pillantást Bruno Leone és M. Teresa O'Neill könyvére, a Szexualitás: Opposing Perspectives (Ellentétes perspektívák) című könyvét, amely különböző nézőpontokat mutat be a szexualitás megközelítésének eltolódásáról.

Elfogadhatóak-e a házasságon kívüli szexuális kapcsolatok? Egyesek úgy vélik, hogy a szex elsődleges funkciója az élvezet nyújtása, így az elsődleges kérdés nem az, hogy házas vagy nem házas, hanem az, hogy van-e élvezet. Egy másik elképzelés szerint a szex a szerelem megéléséről szól, és a szerelemnek van egy konkrét tárgya, míg a szexnek nincs konkrét tárgya, így a kettőt nem lehet egyenlőségjelet tenni. Mások tisztán tudományos szempontból gondolkodnak a kérdésről. Vannak, akik a szexről mint kikapcsolódásról, önmeghajtásról, élményszerzésről, a házassági lehetőségek előmozdításáról, a féltékenység csökkentéséről, időmegtakarításról, a szexuális diszkrimináció megszüntetéséről, a prostituáltak korlátozásáról stb. gondolkodnak.

Az ellentétes vélemények azt sugallják, hogy a szexualitás kölcsönös alkalmazkodást igényel, hogy a személyes kommunikáció a szexualitás kulcsa, hogy a bűnös elme akadály lehet stb. Ellentétes nézetek vannak azzal kapcsolatban is, hogy kell-e állami szabályozást bevezetni, egyesek szerint az állami szabályozás sérti a magánszférát, míg mások szerint az állami szabályozás elősegíti a család növekedését.

A szexuális felvilágosítás népszerűsége a kiskorúak körében az Egyesült Államokban szintén vitát váltott ki ezzel a kérdéssel kapcsolatban. Egyesek úgy vélik, hogy a szexuális felvilágosítás szexuális aktivitáshoz vezet, mivel a gyerekek nincsenek tisztában ezekkel a kérdésekkel, és ha egyszer világossá válik, mindenki ki akarja próbálni, ami tizenéves terhességhez vezet. Egy másik elképzelés szerint a szexuális felvilágosítás elősegíti a felelős szexuális viselkedést, és mivel a 15 és 19 év közötti fiatal nők 10 százaléka esik teherbe évente, a szexuális felvilágosítást biztosítani kell.

Valójában egy ilyen szexuálisan felszabadult társadalmi környezetben a tizenévesek minden oldalról hallanak és látnak, és a szexuális felvilágosítás "kényszerű" választás. E felfogásbeli különbség miatt egy harmadik vélemény szerint a szülőknak van a

szavazati joguk arról, hogy a gyermekeik milyen szexuális nevelésben részesüljenek, illetve ne részesüljenek.

Elfogadható a homoszexualitás? Az egyik konzervatívabb felfogás szerint a homoszexualitás káros a társadalomra. Ez az elképzelés szerint a homoszexualitás a férfi elv hanyatlásához vezet. A női homoszexualitás lehet, hogy ártalmatlan, de a férfi homoszexualitás nagyon káros, mert nem hagy családot. A másik elképzelés ennek az ellenkezője, hogy a homoszexualitás társadalmilag felelős hozzájárulás, hogy nem patológia, és hogy összehozza az embereket. Egyesek azt javasolják, hogy a homoszexualitásnak "zárt ajtók mögött" kellene lennie, és nem nyíltan. Vannak, akik azt támogatják, hogy a homoszexuálisoknak joguk van a nyílt élethez, és hogy a napfényben kell élniük, ami emberi jog.

1968, Nixon elnök különbizottságot szervezett a kérdés kivizsgálására. A bizottság nyolc tagja pornográf kiadványokat és filmeket vizsgált. Jelentésükben arra a következtetésre jutottak, hogy a pornográfia ártalmatlan. Úgy vélték, hogy ezek a médiumok növelhetik a felnőttek közötti kölcsönös megértést, és a közvélemény elfogadhatatlannak tartotta a pornográfia elleni törvényhozást. Ez volt a többségi jelentés. A bizottság kisebbségi jelentése károsnak találta a pornográf kiadványokat, azzal érvelve, hogy azok rendkívül károsak a társadalomra, a közérkölcsekre, az emberi értékekre, a családi magatartásra és a kultúrára, és hogy a pornóipar ellentétes az emberi természettel. A vita ebben a kérdésben nagyon eltérő a két frakció között, a tiltást támogatók úgy vélik, hogy a pornográfia szexuális erőszakot, fiatalkori romlottságot, családi széthullást és egyéb problémákat okoz.

Az ellenzők úgy vélik, hogy a pornográfia megnyugtató az emberi pszichét, és megfelel a szabad társadalom normáinak. Abban is megoszlanak a vélemények, hogy a pornográfia elősegíti-e az erőszakot vagy sem.

Bűncselekmény prostituáltként lenni? A prostitúciót a kínaiak általában "prostitúció" alatt értik. Az Egyesült Államokban is egyértelmű a vita e kérdés körül. Egyesek azt állítják, hogy a prostitúció bűncselekmény. Mások úgy vélik, hogy a prostitúció nem bűncselekmény. A két gondolkodási iskola ellentétes álláspontot képvisel.

Ezek az érvek mind a szexuális felszabadítással kapcsolatosak. Valamikor régen ezek a kérdések magától értetődőek voltak, de ma már meglehetősen érthetetlenek. Az amerikai kultúra ma már a szexualitással szembeni tolerancia kultúrája, és mind az öt fajtája létezik. Ez egyszerűen erőssége és

az amerikai kultúra gyengesége. Attól tartok, hogy Amerikában létezik a legjobb és a legrosszabb.

A "szexuális felszabadulás" befolyásolta a fiatalabb generáció szexualitását. A most felnövő szülők többsége a hatvanas évek generációja, a "szexuális felszabadulás" csúcspontján. Az emberek általában nyitottabbak a szexuális felszabaduláshoz. A középiskolások számára normális, hogy barátnőjük vagy barátjuk van. Ez különösen igaz a középiskolásokra és a feljebb járókra. A fiatalok inkább az élvezetekben gondolkodnak, és úgy tűnik, hogy az élvezeteket nem kapcsolják össze a családalapítással, ami egy másik dolog. A szülők is hozzászórtak ezekhez a dolgokhoz.

Gyakran oktatják a gyerekeiket arra, hogyan kell helyesen szexelni, hogy a lányok ne essenek teherbe. Az egyik professzor azt mondta nekem, hogy a gyerekeinek nincs szükségük az ő útmutatására, és amint megszólalt, a gyerekei jelezték, hogy már három éve tudják. A főiskolások közötti szexuális kapcsolatok a keletiek számára is megszokottabbak és kötetlenebbek, akiknek még mindig nehéz elfogadni bizonyos fogalmakat.

Mi az a "szexuális felszabadulás"? Nézzük meg a Szexuális jogok és kötelességek új chartáját, amely 1976 februárjában jelent meg. A Charta kimondja: "A testi élvezet ugyanolyan érték, mint az erkölcsi értékek.

A hagyományos vallási és társadalmi felfogás gyakran vádolja a testi örömeket "bűnnel". Ezek az elképzelések embertelenek és tönkreteszik az emberi kapcsolatokat. A viselkedéstudomány eredményei azt mutatják, hogy a testi örömök megvonása, különösen az antropogén időszakban, gyakran vezet a család széteséséhez, gyermekbántalmazáshoz, bűnözéshez, erőszakhoz, alkoholizmushoz és más embertelen viselkedésekhez. Kijelentjük, hogy a testi örömök az emberi kapcsolatok keretein belül alapvető fontosságúak". Ez tulajdonképpen a szexuális felszabadítás kovása: a testi gyönyörtől való félelemtől a testi gyönyörök hajszolásáig.

Attól tartok, hogy az amerikai "szexuális felszabadulás" elérte a csúcspontját. Semmi sem maradt a jövő generációi számára, amit felfedezhetnének. A pornográf magazinok mindent felfedtek a férfiakról és a nőkről. Minden további felfedezés anatómiai lenne. A pornográf magazinok gyakran használnak nagyméretű színes fényképeket az emberi test ábrázolásához, beleértve a nemi szervek finom részleteit is. Sok államban ezek a magazinok nyilvánosan megvásárolhatók. A pornográf filmek hemzsegek a szexuális aktusoktól. Ilyen környezetben természetesen heves viták alakulhatnak ki.

A legnagyobb problémát a fiatalabb generáció jelenti. Annak

érdekében, hogy megbirkózzanak az ilyen testi vágyakkal teli
korosztállyal, az iskolák tanfolyamokat kínálnak ezen a területen.
Ott

számtalan más kézikönyv van a tizenévesek és a szülők számára. Mindenféle könyvtárban vannak ilyen kézikönyvek. A tizenéves diákok veszik ezt az órát. Ezek a könyvek általában világosan tájékoztatják a fiatal férfiakat és nőket a fiziológiájukról, a pubertáskori változásokról, a fogamzásgátlás használatáról stb. Ez a fajta oktatás nagyon népszerű.

Bár azt mondják, hogy "szexuális felszabadulás", sok embernek még mindig megvan a saját véleménye a szex kérdéséről. Egy barátom azt mondta nekem. Az amerikaiak nem olyan lazák, mint ahogy a filmekben ábrázolják őket, legalábbis ő komolyan veszi a kérdést. A politikai életben a házasságon kívüli szexuális kapcsolat botrányos. választáson 1988 Gary Hart, aki eredetileg elnökjelölt akart lenni, az ilyen történetek miatt kénytelen volt visszalépni a versenytől. Olyan területeken, mint például az iskolák, ez néha problémát jelenthet. Quayle, a republikánusok alelnökjelöltje egyszer már belekeveredett egy ilyen fiaskóba, de szerencsére nem történt vele semmi baj. Tehát a társadalom alapvető rendjét fenntartó etikai normák nem sérültek meg teljesen, még mindig érvényben vannak.

A kérdés az, hogy miért volt "szexuális felszabadulás" az 1960-as évek után, és miért nem előtte? Van-e logikus összefüggés e között és az anyagi termelés magas szintje között? Kell, hogy legyen. Freud azt mondta, hogy a civilizált élet fejlődése elkerülhetetlenül elnyomta az emberi ösztönöket.

Marcuse ezt "szükséges elnyomásnak" nevezte. De az anyagi élet teljes kifejlődése után az embereknek nem kell minden energiájukat a természettel való megbirkózásra és a fizikai túlélés fenntartására fordítaniuk, az emberi ösztönök felszabadulnak. A társadalom anyagi szintjének fejlődése az erkölcsi fogalmak forradalmához vezet. Ennek a folyamatnak a fontosabb kérdése az, hogy felveti a társadalmi irányítás új kérdését: az anyagi termelés irányításától az emberi viselkedés irányítása felé. Attól tartok, hogy ezzel a problémával minden társadalom szembesül, miután elérte az anyagi szint egy bizonyos szintjét.

Marcuse a "szexuális felszabadításban" a modern embernek a nagy kapitalista gépezet elnyomása alól való felszabadításának eszközét látja, politikai értelmet adva neki. Eddig azonban ez a politikai jelentés nem annyira nyilvánvaló. Egy dolog megerősíthető, hogy a szexuális felszabadulás társadalmi jelentése nem az egyén több testi élvezet utáni vágyában rejlik, hanem az emberek felfogásának megváltozásában, ami a társadalom irányítása szempontjából nem elhanyagolható tényező.

A "szexuális felszabadulás" új problémákat teremtett. Amikor a szexuális tevékenységet szigorúan szabályozták, a szexuális elnyomásból eredő konfliktusok és ellentmondások gyakran a család- és társadalomirányítás fontos szempontjává váltak. A szexuális felszabadulás megszünteti ezeknek a konfliktusoknak a léttalaját, és a család és a társadalom irányítása jelentős teherrel mentesül. Bár a társadalom új terhet visel, mégiscsak megváltozik. A társadalomirányítás számára trükkös feladat a régi rend és a régi eszmék fenntartása. Minél tovább tart, annál nehezebbé válik. Természetesen az új rend és az új eszmék fenntartása is trükkös feladat, és minél rövidebb az idő, annál nehezebb. Úgy tűnik, hogy a kettő között ellentmondás van, egy dilemma, amely megnehezíti a választást. Ebben rejlik az amerikai társadalom problémája. A "szexuális felszabadulás" a legjellemzőbb példája az általa felvetett új problémáknak, amelyek most jelentek meg, és a jövőben még inkább ki fognak derülni.

8. A magányos szív

Egy író nemrég írt egy könyvet "A magányos amerikai" címmel, amely nagy port kavart. A könyv fő gondolata az, hogy a mai amerikai társadalomban mindenféle ember nagyon magányossá vált, legyen az egyedülálló, házaspár, tinédzser vagy idős. A magány, vagy az emberek szívében mélyen érzett magányosság sok nehézséget és problémát okozott a társadalomnak. Különösen az érzelmi és interakciós szükségletekkel rendelkező emberek, akik ebben a környezetben nagyobb valószínűséggel lesznek keserűek, elveszettek, sivarak, bizonytalanok, csüggedtek, szorongók és szomorúak..... Ezek a belső eltérések, valamint a lelki nyomás nagymértékben meghatározzák az emberek viselkedését, és így nyomást jelentenek a társadalom működésében. Az emberi magány egyre komolyabb kihívást jelent a társadalom számára, és a társadalomirányítás és a kormányzati adminisztráció fontos szempontját képezi.

Hogyan magányosak az amerikaiak? Vannak, akik szerint az amerikaiak sem magányosak, vagy legalábbis nem biztos, hogy mindannyian így gondolják magukról. Talán nem igaz, hogy minden amerikai magányos, de rengetegen vannak, akik magányosnak érzik magukat.

Teljesen lehetséges, hogy a gyerekek magányosak legyenek otthon. Számos oka lehet annak, hogy a gyerekek magányosnak érezhetik magukat. Sok gyermeknek csak egy "egyedülálló szülője" van, azaz egy apa vagy egy anya. Ennek oka lehet a szülők válása, vagy az is, hogy az anya nem házaspár, és az anya

gyerekek. Egy ilyen családban a gyermek nélkülözi a szükséges családi melegséget, és idővel kialakul a magányosság érzése. Az "egyedülálló családok" jelensége rendkívül gyakori, és a gyermekek és serdülők nagy része ilyen családban él. Még egy ép családban is könnyen kialakulhat ez a helyzet. Ha a szülők a munkával vannak elfoglalva, nincs idejük a gyermekeikre. Sok család az amerikai nevelési módot alkalmazza, ami a függetlenségre való ösztönzést jelenti. A gyerekeket korán külön szobába helyezik, és magukra hagyják őket. Bizonyos értelemben ez jót tesz a gyermekek fejlődésének. Bizonyos tényezők kombinációjában azonban ez a gyermekek elszigeteltségének érzéséhez is vezethet. Nem merem azt állítani, hogy ez a fajta gondozás feltétlenül magányossághoz vezet az emberek tudatában, de az a lenyomat, amit a gyermekek tudatában hagy, aligha magányellenes. A pszichológusok megállapításai azt mutatják, hogy a serdülőkorban szerzett élettapasztalatok kitörölhetetlen hatással lesznek az illető életére.

Mondhatjuk, hogy a tizenévesek nem ismerik a magányt, magányban születtek, nem ismerik a magányt. De az idősebbek nagyon is érzik ezt.

Az idősek magányossága komoly fejfájást okoz az amerikai társadalomban. A legtöbb idős ember a magány állapotában van. A gyerekek általában nem élnek együtt az idősekkel, mindenkinek megvan a maga dolga. Az idősek számára kevés a lelki vigasz. Amikor a gyerekek visszajönnek látogatóba az ünnepekre, az is egy örvénylés. A mindennapi életükbe a gyerekek ritkán avatkoznak bele, úgy gondolják, hogy az mindenki magánügye, és nem akarnak beleszólni. Sok idős ember idősök otthonában él, és oda költözik, ha elég idős. Az "On Golden Pond" című, Oscar-díjas film Henry Fonda főszereplésével mélyen ábrázolja egy idős házaspár belső magányát és a probléma szellemes megközelítését, ami erősen rezonál az emberekre. Az időseknek számos saját szervezete van, amelyek mind a magányosság elleni küzdelmet célozzák. Például a temetési bizottság, amely többnyire idős emberekből áll, az idősek halála után az idősek temetési ügyeinek intézéséért felelős. Ennek a szervezetnek a létezése valószínűleg nagyon sokatmondó.

A gyermekkor és az időskor közepén lévő emberek különböző okokból szintén különböző magányt éreznek. Úgy tűnik, hogy a dolgozó emberek is nehezen találnak valamilyen mechanizmust a magány megszüntetésére. A munka tisztán technikai vagy anyagi tevékenység, ami azt jelenti, hogy hiányzik az érzelmi és szellemi kommunikáció. Természetesen nem igaz, hogy bármelyik munkahelyről hiányzik egy ilyen mechanizmus, de nem könnyű egy ilyen mechanizmust kialakítani. Az amerikai egoizmus, amely gyakran tükröződik

a munkában, a munka az érzelmi és spirituális kommunikáció legnagyobb akadályává válik. A társadalmi munka nagyfokú mobilitása szintén akadály a hipertechnikus kapcsolatok kialakulásának. Sokan, akik rész munkaidőben dolgoznak, általában három vagy öt napot dolgoznak, majd elmennek, így hogyan beszélhetnénk személyközi kommunikációról? A házasság férfiak és nők általában kevésbé érzik magukat magányosnak, de ez nem mindig van így. Sok partner még mindig nehezen kommunikál egymással lelkileg. Az elvált férfiak és nők, nem kell beszélni a magányról, és ez a probléma az Egyesült Államokban jelentős társadalmi problémává vált. A válási arány az Egyesült Államokban valószínűleg a legmagasabb a világon. A válás után a férfiak és a nők nagyon hajlamosak a magányra, és gyakran élnek magányos helyzetekben.

Az amerikai magány vagy felszínes, vagy mély, és különböző formákban nyilvánul meg. Ez is egy betegség, amely minden fejlett társadalomból származik. Egy barátom mesélt nekem egy történetet, amely szemléletesen tükrözi az amerikai magányt. A történet főszereplője egy majdnem ötvenéves nő. Gazdag családból származik, egy professzorhoz ment férjhez, majd elvált. Gyermekai felnőttek, és önállóan élnek az otthonon kívül. Most egyedül él egy házban. Nincs munkája, és rövid munkaidőben végzett munkával keres némi pénzt. Lelki depressziója miatt gyakran iszik sokat. Amikor iszik, félrebeszél, sír és sikít, amit természetesen a lelki magányossága okoz. De ami miatt az emberek úgy érzik, hogy magányos, az nem a helyzete, hanem az emberek hozzáállása hozzá. A barát, aki a házban lakott, gyakran aggódott a nő állapota miatt. Felhívta a gyermekeit. A gyermekei azt mondták, hogy ez az ő dolga, és ők nem szólhatnak bele. Ha úgy érezte, hogy kórházba vagy rendőrségre kell mennie, azt ő maga dönti el, ők nem dönthetnek. Gyakorlatilag azt mondták, hogy nem tudják irányítani, csak hagyják, hogy megtörténjen. Amikor felhívta a legjobb barátját, a válasz ugyanaz volt, azt mondta, hogy nem tehet semmit. Bár a legjobb barát, de nem is tud túllépni a hatóság, a barát gyakran csak nézni a részeg örület, tehetetlenül. Az a legjobb barátja azt mondta: "Megpróbál úgy bánni velem, mint egy anyával, és elkényeztetni". Szíve mélyéből az a barátnő is megvetette őt. A kérdés az, hogy miért volt ilyen? Ez mélyen gyökerező magányosság volt. A magányossága nemcsak önmagában volt, hanem abban is, ahogyan a társadalom kívülről kezelte. Egyedül volt a társadalomban, és a társadalom egyedül volt benne. Ez az a helyzet, amivel egy magányos amerikai találkozik.

Hogyan magányosak az amerikaiak? Erre a kérdésre nehéz egy mondatban válaszolni. Azt mondhatjuk, hogy az amerikai gazdasági rendszer teremtette meg az emberi magányt, és a pénz kiemelkedő szerepe és fontossága a társadalomban monetizálta az emberi kapcsolatokat, miközben az emberi érzések a pénzkapcsolatokba szorultak. Egy kis melegség pénzt jelenthet. Mondhatjuk, hogy Amerika uralkodó értéke – az individualizmus – az egyén elszigetelődéséhez vezet. Tocqueville szerint az amerikai forradalom az individualizmus növekedéséhez vezetett, de az individualizmus egyúttal önállótlaniságot is jelent. Az önállóság elfogadása nélkül a feloldódástól való félelem is megnehezíti az individualizmus feltételeinek valódi megteremtését. Az individualizmus túlsúlyos helyzete a társadalomban jó jegy lehet a magányos amerikai számára. Mondhatnánk, hogy a magánterület amerikai védelme a magányosságot is védi; mindenki nem szereti és nem is akarja, hogy mások behatoljanak a saját életterületére. Ez a vágy táplálja a magányt. Talán az amerikaiak szeretik a magányt, vagy pontosabban, mérsékelt mennyiséget akarnak belőle. A kérdés az, hogy vajon képesek-e megbirkózni a nagyobb vagy társadalmilag kikényszerített magányossággal. Azok a mechanizmusok, amelyeket az emberek maguk találhatnak ki és építenek fel a mérsékelt magány biztosítására, a társadalomban összegződnek, hogy elviselhetetlen és elviselhetetlen magányt kényszerítsenek az egyénre. Az ilyen mechanizmusok által az egyén számára teremtett problémák a társadalom számára is potenciális problémává válnak. Az emberi magány a társadalmi intézmények terméke, és nehéz megoldásokat találni mindaddig, amíg ezek a társadalmi intézmények érintetlenek maradnak. Egy intézmény számára a legnehezebb dolog, amit leküzdeni, a saját melléktermékei.

A Megatrendek szerzői azt állítják, hogy a csúcstechnológia fejlődése fokozta a magas érzelmekre való törekvést. Egy társadalomban az egy dologra való túlzottan koncentrált törekvés politikai irányítási problémát jelent. Az emberek elszigetelődése a politikai rendszer nagy terhére vált, és ez a jövőben is így lesz. A kormány számos politikai intézkedését elemezve könnyen belátható, hogy az alapvetőbb motiváció az egyes emberek magányának összetett és állandó szerepében rejlik.

9. Jövő világa

Az amerikai mentalitás egy összetett szintézis, amely néha olyan ellentmondásosnak tűnik. A közkeletű nézet szerint, mióta James és Peirce kidolgozta a pragmatizmus filozófiáját, a nemzet a leginkább

pragmatikus emberek. A pragmatizmus eszméje és az "értékteremtés" követelménye az amerikai szellem minden szegletét áthatja.

Az úgynevezett pragmatizmus, amely a meteorológiai társadalmi életben és az emberi viselkedésben testesül meg, azt jelenti, hogy mindent a hasznos, hatékony, gyakorlati célok elérésére összpontosít, és elutasítja a homályos, elérhetetlen vagy látszólag nem létező értéknormákat. A mai Egyesült Államokban ez a szellemiség a "money first" (először a pénz) szellemében materializálódik, a pragmatizmus próbaköve a pénz látványa. A pénzcsinálás bizonyos értelemben a pragmatizmus lényegévé vált a jelen korban.

A társadalomnak bizonyára van egy jelentős része, amely még mindig küzd, politikai, erkölcsi, etikai, vallási, szociális vagy filozófiai értékeket követve. De azok többsége, akik ezeken a területeken dolgoznak, nem ennyire idealista. A kormányzati szektorban nagyon sok a hivatalnok, valószínűleg nem túl sokan gondolnak közülük mindig az amerikai eszmékre, és azért végzik a munkájukat, mert az csak egy munka, mindenféle felelősségérzet nélkül, mintha "vas vállon hordoznák az erkölcsöt". Azért végzik a munkájukat, mert ez csak egy munka, és nincs bennük felelősségérzet, mint "a vas vállon cipelt emberben"; a jóléti gépezetben az emberek buzgón gondoskodnak a szegényekről és a fogyatékkal élőkéről, de nehéz azt mondani, hogy mindegyikük azért teszi ezt, mert együttérzőek az alsóbb osztálybeliekkel és a szegényekkel, hanem mert ez egy munka, és mert valaki fizet érte; az egyetemi professzorok könyveket írnak, és szenvedélyesen beszélnek az osztályteremben, kritizálják a kormányt, és változtatásra szólítanak fel, de a legtöbb professzor ezt csak munkának tekinti, és nem olyan sokan közülük, mint az értelmiségiek küldetéstudata és felelősségérzete. Ez csak azt mutatja, hogy a pragmatizmus mennyire uralja az amerikai szellemet és társadalmat, különösen egy olyan társadalomban, amely a pénzt ismeri el, de az embert nem.

Másrészt nem elhanyagolható és furcsa, hogy a társadalom tele van egy másik szellemmel, amelyet "futurizmusnak" fogok nevezni. Ebben a materialista társadalomban ritkán van olyan erő, amely felülírja a pragmatizmust. A futurizmus eszméje azonban különösen nagy vonzerővel és csábító erővel bír. Ezért a futurizmus e társadalom általános szellemiségének is alapvető magját képezi. Más eszméket nehéz meggyőzni, de a futurizmus eszméje erős és erőteljes. Futurizmus alatt olyasmit értünk, aminek jelenleg nincs közvetlen hatása, de a jövőben lesz hatása, legyen az egy konkrét anyag, egy elvont eszme vagy egy állapot. Ha így nézzük a dolgot, kiderül, hogy a pragmatizmus és a futurizmus egymásnak ellentmondó

páros, az egyik a jelen pillanat értékét keresi, a másik a jövő értékét. De ez a két szellem uralja ezt a társadalmat, ezért azt mondják, hogy ez egy összetett szintézis.

Megnézhetjük a futurisztikus spiritualitás példáit.

Politikai téren nézzük meg az 1984-es elnökválasztást. A Bush és Dukakis közötti vita népszerű témája volt Amerika a XXI. században, illetve a világ és Amerika a XXI. században. Meg tudja-e az Egyesült Államok tartani jelenlegi pozícióját a világban? Merre fog az Egyesült Államok haladni a Japán és Európa, esetleg Kína által támasztott kihívásokkal szemben? Hogyan fog választani az Egyesült Államok, amikor a Szovjetunió és a kelet-európai országok minden fronton kihívást jelentenek az Egyesült Államok számára? Mindkét párt a választók megnyerésére tett erőfeszítései során arról beszélt, hogy politikai stratégiájukkal a XXI. századot továbbra is amerikai évszázaddá teszik, amelyet az Egyesült Államok évszázadának tekintenek. Most arról beszélnek, hogy a 21. század Japán vagy Kína évszázada lesz. Bush gyakran mondta, hogy a XXI. század az amerikai század lesz. Az ilyen szlogenek elég meggyőzőek. Nixon 1987-ben megjelent könyve, az 1999: Győzelem háború nélkül” című könyve, amelyben visszatérő téma, hogy az Egyesült Államok hogyan fog győzni a jövőben, milyen fenyegetésekkel fog találkozni az Egyesült Államok a jövőben, és hogyan kell az Egyesült Államoknak megválasztania a válaszlépéseket, azonnal bestsellerré vált. Nyilvánvaló, hogy ez az aggodalom nemcsak a politikusokat, hanem a közvéleményt is foglalkoztatja, különben nem lenne sikeres a választók bevonására irányuló stratégia.

Katonai téren az amerikaiak szintén erősebb futurisztikus érzékenységgel rendelkeznek. A jövőbeli hadviselés, a stratégia és a fegyverkutató tekintetében az Egyesült Államok nagyon aggódik, és nagy összegeket fektetett be. A Csillagok háborúja programra költött több tízmilliárd dollár egy futurisztikailag dominált termék. Ezt a sokak számára hóbortos ötletnek tűnő tervet az amerikaiak komolyan elhatározták, hogy a jövőben a stratégiai fegyverek versenyének egy lehetséges új fordulójaival szemben komolyan megvalósítják. Az e terv miatti felzúdulás egyik oka, amely sok vitát váltott ki a bíróságon és az országban, a pragmatizmus és a futurizmus szelleme közötti konfliktus. A legtöbb esetben a futurizmus szelleme érvényesül, amikor fegyverzetfejlesztésről van szó. Ráadásul a fegyveripar többnyire támogatja a futurizmust, mert az nyereséges. Még akkor is, ha ők maguk mindannyian valódi pragmatikusok. A B2 bombázó közelmúltbeli bevezetése tipikusan ezt a futurizmust tükrözi. Ez a futurizmus inkább

mint a pragmatizmus, amely a pragmatizmus látszata ellenére is dominál a stratégiai imperatívuszok kialakításában. A nicaraguai, a Fülöp-szigeteki és a közel-keleti konfliktusokban és ingadozásokban az amerikai kormányzat hozzáállása nagyrészt a futurisztikus stratégiai gondolkodáson alapult.

Ha a tudományos és technológiai fejlődésről van szó, az amerikaiak futurisztikusabbak. A futurizmus eszméje rendkívül virágzik az olyan alapvető területeken, mint az alapelmélet, az asztrofizika, a biológiai tudományok és a kémia. Gyakran mondják, hogy az amerikai egyetemeken a természettudományokra jut a legtöbb pénz. Ez a pénz mind alapítványoktól vagy bármilyen, az egyetemen kívüli intézményektől származik. A vezető gondolat, hogy miért hajlandóak ezek az intézmények nagy összegeket befektetni, a jövőbe tekintés. A közelmúltban jelentették be, hogy a világ legnagyobb ütköztetőjét az Egyesült Államokban, amelynek teljes hossza 80 kilométerek, csodálatos projektnek hangzik. De a jövőt szem előtt tartva az amerikaiak úgy döntöttek, hogy finanszírozzák az építkezést. Ha számítógépekről van szó, az amerikaiak is a jövőbe tekintenek, és a vállalatok nagy összegeket fektetnek a legújabb modellek kifejlesztésébe. A környezetvédelem, amely példátlan figyelmet kapott ebben a társadalomban, a kormányzati politika alapvető erejévé vált, és a közvélemény soha nem látott egyetértése alakult ki ebben a kérdésben. Futurisztikus szellem nélkül nehéz lett volna ilyen konszenzust kialakítani.

A városépítésben a futurizmus jegye még mélyebb. Akár Iowában, egy néhány tízezer lakosú kisvárosban, akár New Yorkban, egy több mint tízmilliós metropoliszban, a futurizmus központi szerepet játszik a városépítés tervezésében. Az egyik feltétel, amelyet szem előtt kell tartani ahhoz, hogy egy városterv sikeres és megvalósítható legyen, az, hogy mi lesz a tervből az elkövetkező évtizedekben. Akadály lesz-e a további városfejlesztésnek? Vagy híd lesz a további városfejlesztés felé? Sok városban az autópályákat, metrókat, épületeket és otthonokat a jövő világát szem előtt tartva tervezik és építik. A New York-i Nemzetközi Kereskedelmi Torony például egy fenséges, magasan álló épület, az alatta lévő világ pedig még lenyűgözőbb, egy hatalmas földalatti szinttel, ahol metró és vonat közlekedik New York és a szomszédos államok minden részébe. A tervezők a jövőbeli városfejlesztés igényeit szem előtt tartva tervezték meg. Sok városban a lakások nagy része ötven vagy akár száz évnél is idősebb, de mégsem tűnik romosnak vagy szűkösnak, és egy kis épület, felújítva, még mindig nagyon tartalmas lakásnak számít. Ez egy összehasonlíthatatlan

erőforrás. Ha annak idején a lakások öt vagy húsz évre épültek, hogy aztán megszűnjenek vagy lakhatatlanná váljanak, akkor nem lehet elérni a mai szintet. A futurizmus a városépítésben százéves tervként jelenik meg.

A futurizmus a tehetséggonдозásban is megmutatkozik. Az amerikaiak megértik, hogy a jövő világa a mai gyerekek és fiatalok világa. Meg tudnak-e felelni ennek a világnak a kihívásainak és a holnap világának kihívásainak? A "gyermekparadicsom" kifejezés egy olyan társadalomra utal, ahol a gyermekekről holisztikus módon gondoskodnak, hogy meg tudjanak felelni a jövő kihívásainak. Ez az egyetemi oktatásra is igaz. A siker és a státusz, amelyet ma elértünk, elválaszthatatlan az egyetemi oktatástól. Az oktatás sikere a legerősebb erő egy társadalmi rendszer fenntartásában és fejlesztésében. Bármilyen jellegű is legyen ez a társadalmi rendszer, sikeres oktatás nélkül nehéz fenntartani. Mind a kormány, mind az egyetem nagy erőfeszítéseket tett a jövő világával való megbirkózás érdekében.

A futurizmus szellemisége sok szempontból tükröződik. Ezért nem lehet ezt a társadalmat egyszerűen pragmatikusnak tekinteni. Magától értetődik, hogy a pragmatizmus dominál. A kérdés az, hogy megértsük, hogy ez a társadalom miért nevel ilyen erős futurizmust. És hogyan egyeztethető össze ez a két szellemiség? Az amerikai hagyomány szelleme mindig is a pragmatizmus volt. Attól kezdve, hogy az első telepesek betették a lábukat erre a területre, és elkezdtek otthonokat építeni és harcolni a természettel ezen az újonnan felfedezett földön, a pragmatizmust kellett hirdetni. Itt nincs olyan hosszú kulturális hagyomány, nincs annyi filozófia, nincs annyi pénz és vagyon, hogy az emberek az elképzelhetetlenbe bocsátkozzanak. A túléléshez pragmatikusnak kell lenni. A korai bevándorlók által kialakított szellemiség vált a társadalom uralkodó szellemiségévé, ahogy a hatalmas terület fejlődik.

Másrészt a huszadik század óta az Egyesült Államok fokozatosan bekapcsolódott a nemzetközi közösségbe, és a világ vezető hatalmává vált. A második világháború után az Egyesült Államok lett az első számú hatalom. A történelem évtizedei erős mentalitást alakítottak ki az amerikaiak körében: "Mi vagyunk az első számúak a világon". Ennek a státuszának a fenntartása érdekében a nemzet konszenzusává vált, a "főnök" státuszának fenntartása érdekében a mai versenyképes világban természetes, hogy a futurizmust választja, különben lemarad. Attól tartok, nehéz itt pontos következtetést levonni, mivel a "világelső" mentalitás a futurizmus népszerűsítésében benne rejlik. De ha egy ország

első helyen áll a világban, és nem akarja, hogy mások felülmúlják, és hogy minden tekintetben mások előtt legyen, akkor természetesen kiesik.

Ha mélyebben belenézünk az egyéni pszichológiába, talán az, hogy az amerikaiak a futurizmust követik, azzal függ össze, hogy mindenki túl bizonytalannak érzi a jövőt. Az amerikaiakról aligha mondható el, hogy bármi is garantált lenne az életükre a foglalkoztatás, a társadalmi élet, a házasság, az oktatás stb. tekintetében. Az amerikai rendszerben ritka, hogy az egyén élethosszig tartó biztonságot kapjon az államtól; az egyetlen lehetőség a társadalombiztosítás, és ahhoz, hogy ez biztosított legyen, munkahelyre vagy súlyos egészségügyi állapotra van szükség. A társadalom minden tagja számára a jövő bizonytalansága fontos motivációt jelent az egyének számára, hogy higgyenek a futurizmusban.

Itt a pragmatizmus és a futurizmus egyszerre áll szemben egymással és alkot szintézist. A szintézis pillanatában mindkét gondolatáramlat előnyösnek találja. A konfliktus pillanatában ez a kettő közötti nézeteltérés pillanata. A legtöbb konfliktus és vita, amely ebben a társadalomban számos kérdésben előfordul, e két szellemiség közötti hasonlóságokhoz és különbségekhez kapcsolódik, ami természetesen egy mélyebb konfliktus. Sok esetben az emberek a futurizmusban hisznek, gyakran pragmatikus gondolkodásból, más esetekben pedig a pragmatizmusban, ismét a futurista gondolkodásból.

Ennek a földnek a fejlődése elválaszthatatlan az itt élő embereknek a jövő világával kapcsolatos aggodalmától. Akik aggódnak a jövő világáért, azoknak különböző céljaik lehetnek, például a világ uralása, a világ fejlődésének előmozdítása vagy személyes indítékok, de ez az aggodalom fogalommá és szellemmé válik egy társadalom fejlődésében, és olyan hajtóerőt hoz, amelyet nem lehet más erővel helyettesíteni. Általánosságban elmondható, hogy csak akkor találják meg valóban a fejlődéshez vezető utat, valamint a széles és átfogó jövőképet, ha bármelyik ember figyelmet fordít a jövő világra, és kideríti, hogy milyen pozíciót foglal el vagy milyen pozícióért fog küzdeni a jövő világában.

10. Az emberek mindig emberek

Általánosságban úgy vélik, hogy az amerikai társadalomban az emberi kapcsolatok egyszerűbbek és kevésbé összetettek, és az emberek a társadalomban a képességeik, tudásuk és pénzük alapján élnek, nem pedig a kapcsolatok, a család alapján,

és egyéb tényezők, amelyek a legnagyobb különbséget jelentik a keleti és a nyugati társadalmak között, és a keleti társadalmak kultúrája, különösen a konfuciánus kultúrkörön belül, az identitást, a fegyelmet, az etikettet és a vért hangsúlyozza, míg a nyugati kultúra a tehetséget, a jogot, a profitot és a tekintélyt. Általánosságban, és csak általánosságban elfogadható ez a felosztás. De nem szabad azt feltételezni, hogy ez abszolút igaz az amerikai és a nyugati társadalmakra. Ahogy a keleti társadalmakban sem mindig a kapcsolatokra támaszkodnak, úgy a nyugati társadalmakban sem mindig a kapcsolatokra.

A fejlett gazdaság és az anyagi bőség miatt vannak olyan problémák, amelyek az amerikai társadalomban könnyebben megoldhatók, és nem igényelnek túl bonyolult működési folyamatokat. Az a személy, aki a legnehezebb és legfárasztóbb munkát végzi (útjavítás, takarítók, hordárok stb.), a pénz felvétele után bármilyen árut megvásárolhat a boltban, bármelyik magas színvonalú szállodában megszállhat, bármelyik étterembe elmehet enni és inni.

A legtöbb dolgot, amit a gazdag emberek megtehetnek, mások is megtehetik, akiknek van pénzük. Ezt nevezte Marcuse asszimilációnak vagy integrációnak. Marcuse ezt kritikusan szemlélte, azzal érvelve, hogy ez a mechanizmus asszimilálja az osztálykülönbségeket, és hogy a munkásosztály asszimilálódott a kapitalista rendszerbe, és nem tudatosult benne a kizsákmányolás és az elnyomás. Ez a magasan fejlett árugazdaság eredménye volt. Az áruk teljes áramlása harmonizálta a társadalmi ellentmondásokat. Valójában sok társadalomban a különböző társadalmi ellentmondások oka az áruk szűkössége. Az átlagemberek nem gondolkodnak annyira magas és mélyreható problémákon; saját élelmük, ruházatuk és lakásuk szempontjából gondolkodnak. A társadalmi koordináció középpontjában nem egy nagy elmélet kifinomult magyarázata áll, hanem a hétköznapi emberek mindennapi szükségleteinek kielégítése.

Az amerikai kapcsolatok elvontan kevésbé összetettek, de az interperszonális interakciók is kevésbé mélyek. Az amerikai élet középpontjában a magánszféra védelme áll. Ezért kevesen szeretik, ha mások túlságosan behatolnak, vagy túlságosan behatolnak másokba. Ez más, mint a keleti kultúrákban. Így a barát amerikai fogalma is különbözik a keleti kultúrától. A barát lehet egy ismerős, vagy valaki, akivel az iskolában, a templomban, a sportpályán vagy a munkahelyen találkoztál. De ez a fajta interakció nem mély, és ritka a szoros barátság. Az amerikaiaknak könnyű gyors barátságot kötni, de mély barátságot nem. Hasonlóképpen a kínaiak számára is könnyű a gyors barátság, de nem a mély barátság. Nagy a társadalmi mobilitás, az amerikai családok egyötöde költözik.

minden évben, és az anyagi bőség megteremti ennek a választásnak a feltételeit. A nagyfokú mobilitás kétféle ösztönzést teremt: egyrészt az emberek sokat mozognak, és szükségük van olyan mechanizmusokra, amelyek segítségével gyorsan találnak barátokat, másrészt ez a mobilitás megnehezíti a valóban megszakíthatatlan barátságok kialakítását. Az emberek közötti nem rokoni interakciók a tinédzserkorból és a fiatal felnőttkorból származnak. Egy családdal nehéz mély barátságokat kialakítani. Az energia, a pénzügyek és a kultúra nem teszi ezt lehetővé. A tinédzser és fiatal felnőtt korban pedig könnyebb. Miután több mint tíz évig egy helyen élsz, a gyermek- és tinédzserkorodat egy embercsoporttal töltöd. A dolgok megváltoznak, amikor eljutsz az egyetemi évekbe. A főiskola mechanikája is megnehezíti a mély barátságok kialakulását; a főiskolai hallgatók nagyrészt magányosak, nincs fogalmuk az órákról, felveszik azt az órát, amit választanak, és a következő félévben külön utakon járnak. A jó lakhatási körülmények elszigetelik az embereket, ahogyan a főiskola és a társadalom is. Az amerikaiak hosszú ideig egyedül élnek, így gyakran introvertált és passzív mentalitással rendelkeznek, nem tudják, hogy egy idegennel foglalkozniuk kell-e.

Ez különösen igaz a külföldiekre, akik ritkán kezdeményezik, hogy foglalkozzanak velük. Bár az amerikaiak számára idegen a "külföldi" fogalma, gyakran nem tudják megkülönböztetni, hogy ki a "külföldi" és ki a "bennszülött". Valójában ez nagyon nehéz, csak hogy a külföldiek gyakran gondolják fejben, hogy ők külföldiek, ebben az esetben egyértelműen azonosított külföldiek. De az amerikaiak gyakran nagyon szívélyesek, ha a külföldi kezdeményez. És így tovább és így tovább. Egyesek szerint ez jót tesz a társadalom fejlődésének, mert nincsenek bonyolult személyközi kapcsolatok, és mindenki a képességei szerint lehet. Egyesek szerint nem jó a társadalom fejlődésének, mert nincs mély barátság az emberek között, és az emberi érzések túl vékonyak, és a társadalmi élet nem harmonikus.

A fentiek csak egy általános megállapítás, valójában, ha az amerikai társadalmat nézzük, az emberi kapcsolatok nem jelentéktelenek, hanem létfontosságúak. Az emberek mindig emberek, és kapcsolatok nélkül hogyan lehet fenntartható a társadalom? Az emberi kapcsolatok sok tekintetben nagyon hasonlítanak a keleti kultúrákban kialakult kapcsolatokhoz. Egy professzor azt mondta nekem, hogy Amerikában az emberek jól élhetnek kapcsolatok nélkül is, de jobban élnek, ha vannak. Attól tartok, ez egy objektívebb értékelés. Valójában ez nem egy nemzet egyedi jelensége, hanem csak más-más mértékben, különböző kulturális feltételek és gazdasági fejlettség mellett.

Mondhatok néhány példát az amerikai mentalitásra.

A politikában a kapcsolatok szerepe egyértelmű. az elnökválasztás 1988 kampány egyik legnagyobb vitája a republikánus alelnökjelölt Quayle volt, akit a közvélemény nem tekintett kiemelkedő személyiségnek, nem a saját küzdelmével jutott előre, hanem az évi kétmillió dollárt kereső családjával. Nem teljesített jól az iskolában, szó volt a behívásáról, és így tovább. A család hatalma még mindig fontos Amerikában. Családi háttér nélkül ember feljebb kerülhet, családi háttérrel pedig nagyobb eséllyel kerülhet feljebb. A Kennedy család egy példa erre. Amikor George W. Bush lett az elnök, hatalma volt minden politikai tisztségviselő kinevezésére, és sok régi barátja magas rangú pozíciót kapott, még akkor is, ha a közvélemény nem kedvezett némelyiküknek. Nem térek ki ezekre a jelenségekre a politikában, mivel részletesen tárgyalni fogom őket.

Az egyik professzor, aki afrikai kérdésekkel foglalkozott, azt mondta nekem, hogy a jó kutatáshoz terepmunkát kell végezni Kelet-Afrika különböző országaiban és régióiban, és hogy ehhez nem vehetek részt a tanszéki órákon. A tanszékvezető engedélyt adott rá. A többi professzor ekkor nagyon féltékeny lett; a felszínen nem mondtak semmit, de a színpalán mögött sok pletyka keringett arról, hogy ez a professzor túl jó üzletet köt, amiért nem tanít, külföldre megy, és közben fizetést is kap. Ezzel szemben ők túlságosan veszteségesek voltak. Megkérdeztem tőle, hogyan tudta megszerezni a tanszékvezető engedélyt. Azt mondta, hogy a tanszékvezetővel jó a kapcsolata. Egy terven dolgozott, hogy ráveszi a tanszékvezetőt, hogy menjen el egy afrikai országba egy körutazásra, és mellette előadásokat tartson. Ez a professzor nagyon rendes ember, de tudja, hogyan érje el az akaratát.

Amikor egy keleti parti egyetemen jártam, egy barátom elmondta, hogy a tanszék professzorai között bonyolult volt az interperszonális kapcsolat, a professzorok egymással veszekedtek és hátba szúrták egymást. Néha az osztályteremben is voltak viták. Az egyik professzor az órán kritizálta az egyik iskolát, hogy nincs elmélete és elvont adatai vannak, mire egy másik professzor a teremben azonnal megkérte, hogy legyen konkrétabb. Ez tulajdonképpen konfliktus volt kettejük között. A professzorok gyakran vetélytársként tekintenek az azonos szakterületen dolgozó professzorokra. Természetesen vannak harmonikus kapcsolatok.

A munka és a munka társadalmában az interperszonális kapcsolatok fontosabbak, hogy a főnökkel való kapcsolat, a művezetővel való kapcsolat hogyan befolyásolja közvetlenül az ember státuszát és

jövő. Azt hiszem, ez igaz a felsőoktatási intézményekre, nem is beszélve másokról.

Egy egyetemen a tanszéken a tanszéki hatalmat a megbízással rendelkező professzorok gyakorolják, míg a többieknek kevés hatalmuk van. A rendes professzorok dönthetnek a többi munkatárs előléptetéséről és megtartásáról, és ez a hatalmi viszony határozza meg a tanszéki professzorok alapvető viszonyát. A többi oktató vágya, hogy jó kapcsolatot ápoljon a rendes professzorral, nagyon nyilvánvaló. Nem azt mondom, hogy ez a kapcsolat önmagában rossz, hanem a személyközi kapcsolatok létezését próbálom szemléltetni.

Egy másik figyelemre méltó esemény egy egyetemen látott helyzet volt, amely nagyon jól illusztrálja, hogy az amerikaiak nem hagyják figyelmen kívül az emberi kapcsolatokat. A japán üzleti közösség küldöttsége érkezett az egyik egyetemre, hogy előadást tartson Japán néhány nagyvállalatának és fontos tudományos intézményének képviselőiben. A japánok gazdagok és már ismertek a világban. A fogadáson sok amerikai tisztelettel bánt a japán képviselővel, és kereste a mondanivalót. A helyi önkormányzat egyik női tisztviselője percekig fogta egy japán férfi kezét, aki végig mosolygott, és egyenesen azt mondta, hogy a japán férfinak gyönyörű nyakkendője van. Kényelmetlenül éreztem magam, amikor ránéztem. Valójában a nő japán befektetéseket próbált szerezni a helyi területre. Az amerikaiak többnyire lenézik a japánokat, de a japánokhoz való hozzáállásuk és a belső gondolkodásuk más.

A személyközi kapcsolatokra rengeteg példa van. Szerepük és mechanizmusuk azonban más és nem olyan fontos, mint a keleti társadalmakban. Az amerikai rendszer egy feltételt kínál: nagy üzlet, hogy menjen. A magántulajdonban normális, hogy az emberek elhagyják az egyik egységet, hogy egy másikban keressenek munkát. De egyes társadalmakban, ahol ez a mechanizmus nem áll rendelkezésre, a személyközi meghatározó tényezők sokkal nagyobbak. A társadalmi intézmények, az anyagi bőség és a kulturális mentalitás határozzák meg, hogy az Egyesült Államokban az interperszonális kapcsolatok különböznek a keleti társadalmakétól. De idealizmus lenne azt állítani, hogy az emberi kapcsolatokat itt nem értékelik, és nincs rájuk szükség.

Az emberek mindig emberek, és minden kedvességet vagy gyűlöletet viszonzni fognak. Az emberek mindig emberek, az embereknek emberi érzelmeik vannak, az embereknek emberi szükségleteik vannak. Meg kell vizsgálni, hogy a modernizáció milyen mértékben képes megváltoztatni az ember természetét.

IV. Többszintű társadalmi szabályozás

1. A láthatatlan kéz

A nyugati gazdaságok és társadalmak a "láthatatlan kéz" elve alapján működnek, azaz a gazdasági mozgást a gazdasági kar, a piac szabályozza. Amióta Adam Smith a liberalizmus gazdasági elvét javasolta, a keynesianizmus és a jóléti állam térhódítása ellenére a liberalizmus elve maradt a nyugati gazdaságok és társadalmak működésének alapelve. A "láthatatlan kéz" egykor átalakult "látható kézzé", azaz a teljes gazdasági és társadalmi folyamatok közvetlen kormányzati ellenőrzésévé, és ma már a nyugati kormányok sokkal inkább szabályozzák a gazdasági viselkedést, mint korábban.

A nyugati társadalmakban azonban még mindig a "láthatatlan kéz" koordinációja dominál. Mind a "láthatatlan kéz", mind a "látható kéz" a kormány magatartásával függ össze. Az, hogy melyik megközelítést alkalmazzák, meghatározza a kormányzat feladatának és terheinek nagyságát. Általánosságban elmondható, hogy a "láthatatlan kéz" csökkenti a kormányzati terheket, míg a "látható kéz" növeli azokat. A modern társadalomban a politika és a gazdaság annyira összefonódik, hogy a gazdaság szabályozásának megváltoztatása a politikai és közigazgatási rendszer szerkezetének és működésének megváltoztatását jelenti.

A "láthatatlan kéz" azt jelenti, hogy a politikai és közigazgatási rendszer közvetett módon irányítja a gazdaságot és a társadalmat, csak az adózás, a pénzügyek, a jog stb. területén. Az egyes vállalkozások konkrét gazdasági műveletei azonban az egyes vállalkozásokra vannak bízva, hogy tegyék a dolgukat a piactgazdaság tengerében. Ez kiterjedt versenyt eredményez.

Ahhoz, hogy egy vállalat nyerni tudjon egy gazdaságban, hogy nagyot nyerjen, jónak kell lennie a versenyben, jónak kell lennie abban, hogy piacokat és ügyfeleket nyerjen el más hasonló vállalatoktól, különben a lefolyóba kerül. Nincs kormányzati szerv, amelyre támaszkodhatnának, és a kormányzat struktúrája teljesen más, mint a gazdaság struktúrája a törvények és a meghatározó eljárások tekintetében, amelyekben nehéz átvágni. Ha nem versenyeznek jól és nem működnek jól, akkor tönkremennek és csődbe mennek. Az ilyen helyzet előfordulhat egy vállalkozáson belül, azaz valami elromlik a vállalkozás belső működésében, vagy egy vállalkozáson kívül, azaz más vállalkozások jól üzletelnek, jól

irányítás, és a környezet változik. Ahhoz, hogy legyőzhetetlen legyen, minden vállalkozásnak egyedinek kell lennie és folyamatosan fejlődnie kell. A legfontosabb verseny a szolgáltatás minőségében rejlik. Legyen szó termékekről, szolgáltatásokról, tárgyi vagy immateriális javakról, végső soron a szolgáltatás minőségének tulajdonítható. A szolgáltatás minősége nélkül nem lesznek ügyfelek, nem lesz piac, nem lesz nyereség, és megszűnnek. Ez egy ellenállhatatlan erő, amely minden vállalkozást arra ösztönöz, hogy folyamatosan javítsa a szolgáltatás minőségét és versenyezzen a piacért.

Ebben a gazdasági modellben a kormány nem tétlen. A kormány jogi, pénzügyi és adózási eszközökkel szabályozza a gazdasági magatartást, azonban a kormány nem vesz részt közvetlenül a gazdasági folyamatban. A kormány három szakaszban szabályoz: amikor egy vállalkozás elindul, amikor működik, és amikor bezár. A szabályozás nem menedzsment, és valószínűleg joggal mondhatjuk, hogy a szabályozás határozza meg, hogy mit szabad és mit nem szabad tenni ebben a társadalomban, a menedzsment pedig azt, hogy mit lehet és mit kell tenni ebben a társadalomban. Ez persze csak egy nagyon elvont érv. A politikai és közigazgatási rendszer feladata nem az, hogy megtanítsa a vállalatoknak, hogy mit kell tenniük, hanem az, hogy ellenőrizze őket, hogy ne engedjék el a kezüket, és hogy a társadalmi fejlődés általános irányába terelje őket. Ez nem azt jelenti, hogy ez a koordinációs mechanizmus tökéletes, hiszen a "láthatatlan kéz" játszik vezető szerepet, sok olyan terület van, ahol a politikai és közigazgatási rendszer nem vagy alig tud beavatkozni.

Néha a politikai és közigazgatási rendszert is fel lehet használni arra, hogy elkerüljék a felelősséget és félreálljanak.

A "láthatatlan kéz" szerepének illusztrálására íme egy példa az utazási irodák közötti versenyre San Francisco kínai negyedében. Attól tartok, nehéz megmondani, hány utazási iroda van San Francisco kínai negyedében, de valószínűleg több tucatnyi. Ha San Francisco kínai negyedében sétál, látni fogja az utazási irodák tábláit. Ha kinyitja a helyi kínai újságot, az utazási irodák hirdetései bővelkednek. Ezen utazási irodák többsége etnikai kínaiak tulajdonában van, és általános szolgáltatásaik közé tartoznak a csoportos utazások, a repülőjegyek, ajándékok és külföldi számlák vásárlása, valamint a kínai közlekedési szolgáltatások. Mivel az utazási irodák nagyjából ugyanazokat a szolgáltatásokat kínálják, éles verseny folyik közöttük a piacért és az ügyfelekért.

Véletlenül meg tudunk nevezni néhány utazási irodát, mint például a Pan Wai Travel and Transport, Lida Travel, Waiya Travel, Your Travel, Soon Wind Travel,

Cathay Travel, Gold Mountain Travel, Lishan Travel Consultants, Fei Fei Travel Company, Jet Airways, Swire Express, East Wind, Seven Seas Travel, Flying Boat Travel, Reed Travel, Wing On Travel, Envoy Travel, és így tovább. Ez csak egy kis részük, és csak a kínai negyedben található utazási irodák, amelyek alapvetően a kínaiak és a tengerentúli kínaiak kiszolgálására szakosodtak. Ha hozzávesszük a China Townon kívüli utazási irodákat, elképzelhetjük az éles versenyt.

Az ilyen utazási cégek világméretű utazási programokat bonyolítanak Európába, Ázsiába, Latin-Amerikába, de belföldi utazási projektekhez is. A verseny miatt mindegyiküknek új és magas szintű trükkökkel kell rendelkeznie a szolgáltatások terén, többek között: különleges olcsó repülőjegyek, útvonaltervezés, szállodairoda, autóbérlés stb. A repülőjegyek tekintetében az árak eltérőek.

Például a San Franciscó-i nemzetközi repülőtérrel Japánba, majd Sanghajba egyes utazási irodák 480 dollárt, mások 460 dollárt, megint mások 440 dollárt kínálnak. Ez az árverseny természetesen arra készítette az utazási irodákat, hogy megpróbálják az árakat ésszerű tartományon belül tartani, különben elveszítik a piacot. Az alacsony árak megadásához, de magában foglalja az egész üzletvezetést is, ha az ár alacsony, nincs nyereség, az üzlet természetesen összeomlik. Ezért a köztük lévő verseny nem csak az árverseny, hanem a menedzsment képesség, az emberi minőség és az üzleti stílus versenye is. Ez a verseny a "láthatatlan kéz" ellenőrzése alatt álló vállalati verseny általános jellemzőit tükrözi.

Ami a szolgáltatást illeti, a verseny miatt az utazási irodáknak meg kell próbálniuk javítaniuk a szolgáltatás minőségét is. Én egy itteni utazási irodánál foglaltam jegyet San Franciscóból Sanghajba. Miután felhívtam és megkérdeztem az árat, az utazási iroda számítógépen lefoglalta nekem a jegyet. Néhány nappal később elmentem a jegyemért, minden el volt intézve. Megkérdezték, hogy kell-e változtatni a dátumon és a járaton, és **h**em kell változtatni, akkor kiállították a jegyet. Miután a helyszínen átvettem a jegyeket, az ügynök azt is elmondta, hogy 72 órával az indulás előtt meg kell erősítenem a nemzetközi jegyemet, és azt mondta, hogy az utazási iroda fogja intézni az indulást San Franciscóból, és hogy ne felejtsem el az utazási irodát, miután megérkeztem Japánba. A japán vízumhoz szükséges nyomtatványt is kivette és átadta nekem, ami egyfajta mellékes szolgáltatás. Mondtam, hogy nem tudok semmit japán vízum ügyintézéséről, **ő** azonnal felhívta Japán San Franciscó-i főkonzulátusának vízumirodáját, és tájékoztatást kért. Néhány nap múlva felhívott a Travel Du, hogy közölje velem, hogy a járat a

Tokióból Sanghajba törölték, és megkérdezték, hogy melyik napon szeretnék helyette indulni. Nagyon felelősségteljes az ügyféllel szemben.

Tanszékünk egy másik professzora is kint volt San Franciscóban, és Japánba, Hongkongba és Szingapúrba készült. Kicsit több gondot jelentett a jegyvásárlás, mert ezeket a helyeket össze kellett kötni, és vízumidővel is járt egy-egy helyen, és így tovább.

Végül kiválasztottak egy utazási irodát, és ők állították ki a jegyeket. Alaposan kiszámolták, a legalacsonyabb árat adták, és segítettek a vízumügyintézésben. Ahhoz, hogy hongkongi vízumot kapjon Los Angelesbe, nem volt kényelmes egyedül menni, és adott, hogy ezt megtegye az Ön nevében. Különböző utazási irodák a szolgáltatás szempontjából, az ügyfelek bármilyen követelményt próbálnak figyelembe venni, hogy megfeleljen, és gyakran a kezdeményezést az ügyfelek érdekében.

Miért van ilyen szolgáltatási minőség? Az ok nagyon egyszerű: a magas szolgáltatási minőség a jólétet, az alacsony szolgáltatási minőség a halált jelenti. A versennyel teli társadalomban egy vállalkozás csak bizonyos ideig maradhat fenn.

A "láthatatlan kéz" szerepe azonban erőteljes, de bizonyos feltételek mellett. Az erőforrások bősége fontos feltétel. Ha nagyon sok utazási iroda van, de nem olyan sok légitársaság, a repülőjegyeket nem lehet megvásárolni, a légitársaságok monopolárral rendelkezhetnek, anélkül, hogy az utazási irodákat megkérnék, hogy segítsenek nekik a promócióban. Ha a légitársaságok között is van verseny, akkor az utazási irodáknak lesz forrásuk a jegyekhez. Ugyanez igaz a társadalom egészének gazdaságára is, mert az egész gazdaság versenygazdaság, minden láncszem versenyben van, és a "láthatatlan kéz" működhet. Ha a makrokörnyezet nem versenyképes, több vállalkozás nem lesz képes versenyezni, a "láthatatlan kéz" túl kicsire nő, a "látható kéz" túl nagyra. A versenyképes gazdaság fokozatosan fejlődik, és nem érhető el egyik napról a másikra. Az amerikai társadalomnak évszázadokba telt, amíg ezt a mechanizmust kifejlesztette.

E mechanizmusok kialakulása fontos következményekkel jár a politikai és közigazgatási rendszerre nézve. Ez pedig az, hogy nagymértékben megszabadulhat a konkrét irányítás nehéz terheitől. A társadalom közlekedésének, kommunikációjának, napi fogyasztási cikkeinek, ingatlanjainak és élelmiszereinek túlnyomó többségét a versenyben lévő magánvállalkozások kezelik. A kormányzat szerepe közvetett irányítás, amelyben a "láthatatlan kéz" csökkenti a kormányzat terheit, a "látható kéz" pedig növeli azokat.

A "láthatatlan kéznek" is megvannak a maga hiányosságai, mert a "láthatatlanság" miatt nem tudjuk, hol van a kéz. Gyakran, amikor a dolgok egy bizonyos szintre jutnak, akkor döbbennek rá az emberek, hogy a kéz ott van. Ekkorra a gazdaság és a társadalom működése már jelentősebb problémákat is kialakíthatott. A nyugati társadalmak fejlődése, különösen a második világháború után, erős példája lehet ennek a ciklusnak.

Nem a gazdasági viselkedést szeretnénk megfigyelni, hanem azt, hogy a különböző gazdasági modellek milyen korlátokat szabnak a politikai és közigazgatási rendszereknek. A "láthatatlan kéz" modellben a politikai mozdony nem kapcsolódik a gazdaság hosszú vonatához, és a gazdaságnak van egy gazdasági mozdonya. Előnye, hogy mindkettőnek könnyebb a terhelése, és gyorsabban haladhat; hátránya, hogy mivel két mozdony van, nehéz irányítani és összehangolni őket egymással. A "látható kéz" modellben a politikai mozdony gazdasági kocsik hosszú sorához van csatolva. Hátránya, hogy súlyosan megterhelt és nem könnyű gyorsan mozogni; előnye, hogy könnyen lehet szabályos irányban mozogni, mivel ugyanaz a mozdony. A politika nem tartozik ide. Politikai szempontból a következtetés megint más lehet.

Egy társadalom politikáját nem lehet a gazdasági modelltől elszigetelten vizsgálni. Ugyanez igaz bármely konkrét politikai magatartásra is. Az amerikai társadalompolitika struktúrája és természete nem magyarázható meg a gazdasági modellen kívül.

2. Money Management Society

Egy tipikus kapitalista társadalomban, mint az Egyesült Államok. A "pénz mozgatja a világot" kifejezés tökéletesen alkalmazható, amihez hozzátehetjük: a pénz mozgatja az árukat. Az amerikai társadalomban valóban van egy kézzelfogható érzés: a zöldhasúak (mert a dollár zöld) beütik a világot. Az árgazdaság fejlődése mindenkit egyenlővé tett a pénz előtt, és a pénzzel mindent meg lehet venni, ami megvásárolható, elhatárolt határok nélkül. A pénz a kapitalista társadalom fejlődésének kézzelfogható mozgatórugója, a pénz utáni hajsza pedig a gazdasági és társadalmi fejlődést hajtja. Az amerikaiak sok mindent a pénzkeresés elsődleges céljával tesznek, a professzorok tanítanak, többnyire az országért és a népért való aggodás belső készítése nélkül, ami egyfajta munka; a politikusok aligha idealisták, szolgálnak a

politikai pártok kampányai is a pénz érdekében, és így tovább, és így tovább. Mert minden olyan társadalomban, ahol a pénz az érték szimbóluma, nincs megélhetés nélküle. Az amerikai társadalom bizonyos mértékig a pénz köré szerveződik.

Ennek a ténynek a felismerése egy csodálatos jelenséget tár fel, amit én úgy hívok: "A pénz irányítja a társadalmat". A pénz alapvető médiummá válik a társadalom irányításában. Az emberek kezelik a pénzt, és ugyanakkor a pénzt használják az emberek kezelésére. A pénzre összpontosító mechanizmusok egy sora az amerikai társadalom irányításának fontos mechanizmusa. Az emberek a pénzt szolgálják. A pénz fontossága miatt az emberek megpróbálták mechanizmusokat, módszereket és technikákat kitalálni a pénz kezelésére.

Ennek eredményeképpen a pénz eszközén keresztül egy hatalmas irányítási rendszer alakul ki. Pontosan ezt a rendszert használja a tőke az értéktöbblet megszerzésére. Ez a rendszer független a kormánytól, független a politikai rendszertől, és nem igényli a politikai rendszer közvetlen ellenőrzését. Magától vállalja a nagy és összetett irányítási folyamatot. Marx azt mondta, hogy a kapitalista rendszerben az árugazdaság látszólag a dolgok közötti kapcsolat, de valójában az emberek közötti kapcsolat. Ez a leghíresebb mondás, és minden olyan emberek közötti kapcsolatra érvényes, amely anyagi kapcsolatok formájában valósul meg. Amikor az emberek a pénzzel gazdálkodnak, akkor valójában emberekkel gazdálkodnak. **Ez a nem kormányzati pénzmechanizmus szabályozza az emberek gondolkodását, érzelmeit és viselkedését.**

A pénzhasználat folyamata a kapitalista társadalomban rendkívül kényelmes az egyén számára, bár a gazdálkodási folyamat szempontjából nem.

A bankok a menedzsment elsődleges ágazatát képezik. A bankoknak sokféle típusa létezik. Az állami bankok általában erősebbek. A bankok különböző társadalomszervezési funkciókat látnak el. Minden felvételi egység kifizeti a béreket, és azokat közvetlenül az egyes alkalmazottak bankszámlájára utalja, és nem ad át nagy pénzkötegeket minden egyes embernek, aki aztán elmegy a bankba, hogy felvegye a pénzt. A bank közvetlenül letétbe helyezi.

Nagy összegű pénzt magánál hordani nem biztonságos és kényelmetlen. Nyilvánvalóan kényelmetlen egy pénztárcányi pénzt magunkkal vinni, ha színes televíziót vagy hűtőszekrényt akarunk vásárolni. A csekkek olyasvalami, amit az Egyesült Államokban vagy a nyugati társadalmakban gyakran használnak. A bankok különböző típusú csekkek közül választhatnak a pénz befizetése után. A csekken szerepel a tulajdonos neve és címe. Mindez a folyamat

két héten belül rendezni kell, és elvileg a csekkek az Egyesült Államokban és a világ legtöbb pontján elérhetőek. A jogosult egyszerűen megírja, hogy kinek és mennyit kell fizetnie, majd aláírja és átadja az üzletnek vagy a szállodának. Aki a csekket átveszi, az átutalja a bankon keresztül, amely automatikusan leemeli ezt az összeget a csekket kiállító személy számlájáról. Havonta egyszer a bank írásban beszámol a befizetőnek, és elküldi a csekket, amelyet a bank a befizető aláírásával ellátott. A betétesnek nem kell magának a készpénzzel foglalkoznia. Természetesen, ha a csekk elveszik, az problémává válik, mert a csekket az aláíráson kívül bárki felhasználhatja. Vannak olyanok is, akiknek nincs betétjük a bankban, elhasználták, és még mindig a csekkeket használják. A biztonság kedvéért néha a csekket átvevő félnek igazolványt kell látnia, vagy fel kell jegyeznie egy telefonszámot.

Az utazást illetően utazási csekkeket is beválthat. Az utazási csekkek használhatatlanok, ha nincsenek aláírva. Természetesen az elvesztésük is problémát jelent, és az elvesztésüket be kell jelenteni. A bank másik szolgáltatása a pénzfelvételi kártya. Ez egy műanyag kártya, amelynek hátoldalán mágneses csík van. Ezzel a kártyával készpénzt vehet fel egy automatából. Minden kártyatulajdonosnak van egy PIN-kódja, amelyet beír a gépbe, amely számítógépes, az pedig automatikusan felismeri, és kiadja az ügyfélnek a szükséges készpénzmennyiséget. A legtöbb ilyen automata helyi, de vannak országos automaták is. Ezek a gépek betétet is tudnak készíteni. Csak adja meg a jelszavát, tegye a befizetni kívánt összeget a gép mellett rendelkezésre álló borítékba, és tegye a befizetési nyílásba.

Ezek mellett a hitelkártyák (Credit Cards) is nagyon népszerűek a nyugati társadalmakban. A hitelkártyát a legtöbb országban használhatja. Kínában sok üzlet vagy szálloda is elfogad hitelkártyát.

A hitelkártyák igénylést igényelnek. A hitelkártya egy plasztikkártya, amelyen a tulajdonos száma és neve szerepel. Ahhoz, hogy ezt a kártyát bárhol használni lehessen, a feltételes kártyabirtokos a kártyát egy speciális számítógépes eszközre helyezi, és egy képernyőn megjelenik, hogy elfogadható-e a kártyabirtokos kártyája, elveszett-e az ilyen kártya, van-e hitel stb. Ezután a kártyát és a szóban forgó fizetésről szóló számlát egymás mellé helyezik, megnyomják egy speciális eszközön, amely a kártyaszámot és a nevet a számlára nyomtatja, és a vásárlót megkérlik, hogy írja alá. Ily módon az ügyfélnek nem kell készpénzzel fizetnie, és a hitelkártya-társaság minden hónapban elküldi a számlát a kártyabirtokosnak. A kártyabirtokosnak egy bizonyos időpontban kell befizetnie a számlát a vállalatnak. Sok ilyen kártya létezik, a legismertebbek a Visa, a Master, az American Express, a Discover és a

Visa.

így tovább. A kártyáknak különböző szintjei is vannak, főként az egyszerre megvásárolható áruk összmenyiségére vonatkozóan, például 1500 dollár vagy annál nagyobb összeg. A hitelkártyák valóban nagyon kényelmesek, ugyanakkor minden hitelkártya-tulajdonost a kártyakibocsátó szabályoz.

A kártyabirtokosok a számláikat a hitelkártya-társaságnak úgy fizetik be, hogy csekket írnak és otthonról elküldik, és sok mindent postán és csekken keresztül intéznek. Adót fizet a kormánynak? Küldjön csekket. Rendelés leadása? Küldjön csekket. Küldhet egy csekket és egy filmet egy fénykép kifejlesztéséhez. Küldhet csekket, hogy visszafizesse a valakitől kölcsönként pénzt, és az érintett felek bankjai közvetlenül Önnel fognak üzletelni.

A pénzzel való gazdálkodás a hitelfelvételben is megmutatkozik. A bankok pénzt adnak kölcsön vállalkozásoknak és magánszemélyeknek. A vállalkozások kölcsönt vesznek fel, mint beruházási tőkét, ami a szocialista országokban is létezik. Természetesen a vállalkozások magánvállalkozások, és egyfajta személyi kölcsönt kapnak. De a kölcsönnek ez a része a tőkebefektetéseikbe megy. Vannak tisztán személyi kölcsönök is, mint például a házvásárlásra, autóvásárlásra stb. használt kölcsönök, amelyeket egy banktól lehet felvenni. A személyi kölcsönt részben minden hónapban vissza kell fizetni a fizetendő kamatokkal együtt. A kamat, amelyet a bank kap, nem csak a vállalkozástól, hanem a magánszemélytől is származik. Ez eltér Kínától. A kölcsön következtében az egyén kapcsolódik a bankhoz. Ha a kölcsönt nem fizetik vissza, a banknak jogában áll a hitelező ingatlanát beszámításként elvenni, a rendőrség támogatásával.

A bankokon kívüli hitelfelvétel és a tartozás viszonyában is van egy szervezett irányítási rendszer. Ha például orvoshoz mentél egy kórházba, sok pénzt költöttél, és nincs pénzed, hogy kifizessed az orvosi kezelést. A kórház ekkor ezt az ügyet egy erre szakosodott behajtóügynökségnek adja át. Az adósságbehajtó ügynökség feladata a tartozások behajtása, és jól ismeri a törvényeket, és erre a területre szakosodott. Tervet készít az adós számára, hogy minden hónapban fizesse a pénzt, és ha nem, akkor bírósághoz fordul.

A bankok mindenféle lehetőséget kínálnak, és szigorú ellenőrzési rendszerrel is rendelkeznek. Aki ezt a kényelmet szeretné igénybe venni, annak el kell fogadnia ezt az ellenőrzési rendszert. Ha hitelkártyát igényel, ki kell töltenie egy igénylőlapot. Az igénylőlapon a név, születési dátum, társadalombiztosítási szám, lakcím, otthoni telefonszám, a helyi lakhelyen való tartózkodás hossza, saját vagy kölcsön lakás,

korábbi lakcím, lakóhely hossza, legközelebbi rokonok és barátok, akik külön élnek, lakcím, anyja neve, amikor nem volt házasság, munkáltató vagy cég neve, munkaviszony jellege, státusz, lakóhely hossza, cím, telefonszám, korábbi munkáltató vagy cég (három éven belül kell megadni), Az éves fizetés, egyéb jövedelem, egyéb jövedelem forrása, a használt név igazolása, telefonszám, bankbetét száma, bank neve, bank címe stb. A kártyakibocsátónak mindezeket az információkat ellenőriznie kell, mielőtt a kártyát kiadná a kérelmezőnek, így láthatjuk, hogy az emberek a pénzkezelésből hogyan tudnak a pénzkezelésből az emberkezelésbe fejlődni. Ezek az adatok személyes aktává válnak, még hozzá nagyon részletes aktává. A hitelkérelmeknek stb. szintén át kell esniük ezen a folyamaton.

Vannak olyan cégek is, amelyek magánszemélyek hitelképességének kezelésére szakosodtak. Ezeket a cégeket hitelinformációs cégeknek nevezik. Ezek a cégek magántulajdonban vannak, törvény által szabályozottak, és ténylegesen személyes ügyékkötő ügyeket gyűjtenek, főként gazdasági, nem pedig politikai szempontból. Sok ilyen cég létezik, országos és helyi szinten egyaránt. Minden személynek, aki bankkal vagy pénzügyintézettel üzletelt, van egy neve az aktában. A bankok és a különböző pénzügyintézetek megkérdezhetik az ilyen cégeket az ügyfeleikről. Ha hitelkérelmet nyújt be, a bank a saját számítógépes terminálján keresztül ellenőrizheti a helyzetet, például a korábbi számlafizetéseket, hiteleket stb. Ha a hitelképesség rossz, a bank elutasítja a kölcsönt. Ez egy nagyon erős hálózat. A bankok partneri viszonyt ápolnak az ilyen cégekkel, ahol a bank proaktívan jelenti nekik az ügyfél helyzetét, a hitelinformációs cég pedig cserébe csökkenti a banknak az információk felhasználásáért felszámított díjakat. Ez a mechanizmus erőteljesen kezeli azokat az embereket, akik pénzzel akarnak foglalkozni, vagy nem tudnak meglenni nélküle, úgy mond a világ összes embere a zsákban van.

Természetesen, ha valaki jó hitelképességgel rendelkezik, élvezheti a fenti lehetőségeket. Ez a mechanizmus szabályozza mindenki viselkedését, és ha valaki ki van zárva a fenti mechanizmusokból, akkor mindenféle pofával fog találkozni. Mik a kényelmi szempontok? Nézz meg, mit kínál az American Express a pénzen túl: több mint utazás, 400 irodát a világ városaiban, 1,000, amelyek segítenek az utazásszervezésben, vészhelyzetekben és még sok másban.

Ez azt mutatja, hogy a tőke milyen hatékonyan és erőteljesen irányítja a társadalmat, és ezáltal a társadalom egészét. Az ebben a halmazban szereplő intézmények többsége magánintézmény, de valójában az egész társadalom ügyeinek igen nagy részét irányítják. Ez az irányítás nem kényszerítésen és parancson, hanem az egyes emberek önkéntességén alapul. Az emberek vagy önként, vagy a társadalmi körülmények által vezérelve automatikusan törekszenek arra, hogy kormányozzák őket. Az amerikaiak szeretik a legkevésbé, ha kormányozzák őket, de a pénzt szeretik a legjobban. A pénz logikája arra készíti az embereket, hogy kormányozzák őket. Ez a mechanizmus az egyes emberek alapvető túlélésével, és ezért a hatékony irányítással függ össze. Talán egy társadalom pénzének az emberek kormányzására való képességének mozgósítása nagyon fontos szempont a politikai rendszerre nehezedő nyomás csökkentésében. A pénz elképesztő dinamizmusa összeköti az egyéneket az egyénekekkel és az intézményeket az intézményekkel. A kormányzat túllép ezen a mechanizmusok halmazán, és közvetett módon, jogi eszközökkel irányítja őket. Az ebben a mechanizmusban szereplő emberek, akik mindannyian a saját érdekükben működnek, fenntartják ennek a mechanizmushalmaznak az egyensúlyát. Attól tartok, hogy ha csak betéti viszonyról lenne szó nem alakult volna ki irányítási mechanizmus. A kulcskérdés az, hogy a pénz milyen mértékben fejlődött olyan intézményrendszerre, amelytől az embereknek függniük kell. Az amerikaiak hisznek a szabadságban, és nem támaszkodnak más intézményekre, de erre az egy intézményre igen. Egy társadalmat nem lehet hatékonyan irányítani egy olyan alanyi irányítási rendszer nélkül, amelytől mindenki függ.

A társadalmak a fejlődés különböző szakaszaiban különböző alanyi rendszerekkel rendelkeznek, és egy teljesen fejlett gazdaságban előfordulhat, hogy át kell térni a politikai rendszerről a gazdasági rendszerre.

3. Az emberek szabványosítása

A szabványosítás a modern társadalomban szükségszerűség. Az amerikai társadalom e tekintetben elért egy bizonyos szintet. Megállapítható, hogy mindenféle ügyre és mindenféle munkára meghatározott kritériumok vonatkoznak. Különösen vannak szabványosított értékelési eljárások a személyzet kiválasztására, vagy az emberek tudásának és készségeinek értékelésére.

Az Egyesült Államok egy rendkívül mobilis társadalom, ahol az emberek

nem rendelkeznek rögzített számlákkal vagy munkaköri nyilvántartással,
és különböző iskolai végzettséggel és

rendszerek. Hogyan állapítja meg, hogy egy személy megfelel-e bizonyos követelményeknek, vagy hogy képes-e elvégezni egy bizonyos munkát? Nagyon fontos eljárás, hogy az egyének szabványosított vizsgákat tesznek le. A munkáltatók gyakran ezekre a tesztek eredményeire támaszkodnak annak eldöntésében, hogy felvesznek-e egy személyt, vagy sem, az iskolák pedig ezekre a tesztekre támaszkodnak annak eldöntésében, hogy felvesznek-e diákokat, vagy sem. A kínai diákok ismerik a TOEFL-t vagy a GRE-t, mint ezeket a tesztek.

Az ilyen vizsgákat gyakran nem kifejezetten a kormány, hanem magán, szakosodott cégek bonyolítják le. A kormány megbízza ezeket a cégeket, hogy speciális vizsgadolgozatokat tervezzenek, vagy meghatározhatják, hogy milyen vizsgákat kell letenni egy pozíció betöltéséhez, és senki sem töltheti be a pozíciót a meghatározott vizsga letétele nélkül. Például az ügyvédeknek meghatározott vizsgát kell letenniük. Az ilyen vállalatok felelősek a vizsgák megszervezéséért, megtervezéséért, elemzéséért és lebonyolításáért. A társadalomirányítás szempontjából nagyon fontos funkciót vállalnak a társadalom működésében.

Meglátogattam egy ilyen vállalatot, és beszéltem Richard L. Fergusonnal, a vezérigazgatóval.

Az ACT egy független, nonprofit szervezet, amely számos szolgáltatást nyújt diákoknak, szülőknek, középiskoláknak és főiskoláknak, valamint szakmai szervezeteknek és kormányzati szerveknek. Az ACT számos más programot is kifejlesztett az oktatás, a tanulói felvételi, a szakképzés és az engedélyek megszerzése terén. Az ACT központja Iowa Cityben található, és irodái vannak Washingtonban, Kaliforniában, Denverben, Atlantában, Austinban és Albanyban. Minden iroda több államért felelős, így egy országos hálózatot alkotnak.

Az ACT irányító testülete két részből áll: az ACT Corporation, amely az államok által választott képviselőkkel áll, és évente ülésezik a politika felülvizsgálatára; valamint az Igazgatótanács, egy 15 tagú testület, amely negyedévente ülésezik az ACT igazgatásának felülvizsgálatára. Az igazgatótanács nevezi ki a vezérigazgatót, aki az ACT legfőbb ügyvezető tisztviselője.

Az ACT üzleti tevékenysége számos aspektusból áll, és több szempontot is megvizsgálhatunk.

ACT értékelő program. Ez egy átfogó program, amely a főiskolások, a középiskolások és a főiskolára készülő diákok számára nyújt segítséget. A diákok egy ACT által kidolgozott tesztet töltenek ki, amely oktatási és önéletrajzi kérdőíveket, négy vizsgát (angol, matematika, társadalmi

tanulmányok és

Miután az ACT elemzi a tesztlapokat, jelentést készít róluk a diákok, a középiskolák és a főiskolák számára. A jelentés felhasználható pályaválasztáshoz, tantervtervezéshez, diákfelvételhez stb. Évente körülbelül egymillió középiskolás és középiskolás diák teszi le az ACT tesztet. A teszteredményeket egyetemek, főiskolák, akadémiai intézmények vagy állami oktatási rendszerek használják fel. Ez azt jelenti, hogy az olyan felvételi teszteket, mint a College Admissions Test, nem a kormány szervezi, hanem az ACT, egy privát nemzeti vállalat, de minden intézmény elismeri a teszt tekintélyét.

Az Oktatási Lehetőségek Szolgálat (ACT) számítógépek segítségével elemzi a tesztet kitöltő diákokra vonatkozó információkat, beleértve az oktatási terveket, érdeklődési köröket, erősségeket és oktatási célokat.

Beiratkozási Információs Szolgálat (EIS). Ez a szolgáltatás két alapvető összetevőből áll, egy piacelemző és egy bevételelemző szolgáltatásból. E két szolgáltatás a fent említett vizsgálatokból nyert adatokon alapul.

Az iparági tesztelési program, az ACT több mint szabványosított 40 vizsgával rendelkezik, amelyek célja, hogy a szakmai képzéssel nem rendelkezők olyan szakmai bizonyítványt szerezzenek, amely bizonyítja, hogy a gyakorlati munka vagy az önálló tanulás során elérték a középiskola utáni szintet. A vizsgák többek között a művészetek, a természettudományok, az üzleti élet, az oktatás és az ápolás területét ölelik fel. A résztvevő intézmények a vizsgák eredményei alapján adnak ki bizonyítványokat, terveznek tanterveket stb.

Az ACT számos más típusú szolgáltatást is kínál, többek között karriertervezést, számítógépes adatelemzést és pénzügyi elemzést. Egy másik fontos tevékenység a szakmai szervezeteknek nyújtott szolgáltatások nyújtása. A társadalomban a szakmai vagy szakmai szervezetek minden típusa nem kormányzati szervezet. Ahhoz, hogy a szakmai szervezetek létezzenek a társadalomban, és hogy megbízzanak bennük, magas színvonalúnak és magas színvonalúnak kell lenniük, különben nem lesznek túl hasznosak. Ezért, bár a szakmai szervezetek nem kötelesek vizsgáztatni tagjaikat, ők maguk szervezik meg saját tagjaik vizsgáztatását. Az ACT mintegy nyolcvan ilyen szervezetnek nyújtja ezt a szolgáltatást, köztük szakszervezeteknek és kormányzati szervezeteknek. Az ilyen típusú vizsgák elsősorban arra szolgálnak, hogy felmérjék egy személy szintjét és képzettségét egy ösztöndíj, bizonyítvány vagy engedély megszerzéséhez, illetve a továbbtanulásra való felvételhez.

szakmai képzés egy programban, és meg lehet nézni, hogy mely egyesületek kapcsolódnak az ACT-hez.

Amerikai Szemészeti Akadémia. Amerikai

Fül-orr-gégészeti Akadémia. Amerikai

Üzleti Iskolák Szövetsége. American

Society of Teachers of German.

Amerikai Mikrobiológiai Társaság.

Amerikai Oktatási Tanács.

Amerikai Fogászati Szövetség.

Az Amerikai Orvosi Főiskolák Szövetsége.

Sürgősségi Ápolási Egyesület.

Jogi Felvételi Bizottság. Országos

Gyógyszerészeti Egyesület.

Amerikai Védelmi Minisztérium; stb.

Az olyan vállalatok, mint az ACT és számos más nagy, nemzeti vállalat. Ezek között a cégek között is van verseny, és túl kell élniük, valamint a hírnév és a minőség. A vállalatok sok energiát fektetnek abba, hogy kutassák, hogyan javíthatják és finomíthatják a vizsgákat és a dolgozatokat, hogyan értékelhetik jobban a vizsgázókat, és hogyan határozhatják meg a megfelelő normákat. Ugyanakkor felelősek a titoktartás megőrzéséért, és azért, hogy a vizsgakérdések és -dolgozatok ne szivárognak ki, hiszen a vállalat hitelessége forog kockán. Ha meghamisítja a tesztet, az egész cég összeomolhat, mert elveszíti az üzletet. Ha elveszítik az üzletet, a cégek nem maradhatnak fenn, mert magáncégek. Bár nem profitorientáltak, a fizetések és az adminisztratív költségek ezekből az üzleti tevékenységekből származnak. Az ACT-nek például közel 500 főállású és óraszámú alkalmazottja van. Ez az amerikai bérek alapján nagy kiadás. A kormány nem felelős a vállalat kiadásaiért, mert nincs kapcsolat.

Mint látható, az ilyen vállalatok létezése a társadalom szabványosítás iránti igényével függ össze. Ha a társadalom nem igényelné a szabványosítást, ilyen vállalatok nem léteznének. A modern társadalom

egyúttal egységes társadalom. A szabványosítás szempontjából az ilyen társaságok két dologból profitálnak: a kormányzati szabályozásból, amely meghatározza, hogy melyik társaságnak milyen típusú tevékenységhez vagy szakmához milyen vizsgát kell letennie, valamint a nem kormányzati szervezetekből, például az iskolákból és a szövetségekből. Bárki, aki egy szakmát szeretne gyakorolni, vagy be akar lépni egy iskolába vagy intézménybe, nem teheti ezt meg a szükséges vizsgák letétele nélkül. Ez a megközelítés egyrészt rengeteg pénzt takarít meg a kormánynak, mivel nem kell külön osztályt létrehozni az ilyen vizsgák lebonyolítására, míg a magánszektor a díjakon keresztül fenntartja a társadalomban az egységesített eljárásokat. Másrészt egy szabványosított eljárás valósul meg. A kormánynak teljes szabadsága van arra, hogy egy adott szakmát egy adott cégtől, vagy egy másik cégtől egy adott vizsgát követeljen meg, ha úgy érzi, hogy az előbbi cég nem felel meg a minőségnek és a szabványoknak.

Más szervezeteknek ugyanez a joguk, és mindannyiuknak meg kell őrizniük hitelességüket és megbízhatóságukat, így elérve egyfajta ellenőrzés és egyensúlyt.

Természetesen egy másik fontos feltétel, hogy a társadalomban általános szabványosításra van szükség. Ha a társadalomban nem alakul ki ilyen légkör, akkor az ilyen magánvállalkozások számára nehéz lesz a túlélés. Ilyen légkör csak akkor alakulhat ki, ha a társadalom minden sejtje úgy szerveződik, hogy valóban a saját érdekeit és túlélését tartja szem előtt. Ha minden sejtnek nincs érdekérvényesítő képessége, nincs mire támaszkodnia és mire támaszkodnia, és nem felelős azért, hogy jó vagy rossz, akkor nem lesz ilyen légkör. Csak akkor fognak az emberek egységesítésre törekedni, ha minden egyes ember felvétele szorosan kapcsolódik a saját érdekeihez.

A szabványosítás másik hajtóereje az emberek széles körű mobilitása. A társadalom olyannyira mobil, hogy mindenkinek szüksége van arra, hogy készségei és tudása érvényesüljön, és minden intézménynek megbízható igazolásokkal kell rendelkeznie az egyes személyek készségeinek és tudásának igazolására.

A helyi megbízólevelek már nem elegendőek e követelmény teljesítéséhez. A túl átfogó bizonyítvány, például az egyetemi diploma nem elegendő a szakmában való jártasság bizonyítására. Az emberek széleskörű mobilitása megköveteli, hogy mindenki, aki egy bizonyos pozíciót szeretne megszerezni, hatékonyan bizonyítsa tudását és képességeit. Az ilyen bizonyítás megszerzéséhez az embereknek meg kell felelniük a társadalmilag elfogadott normáknak. Ez a kölcsönös folyamat hajtja az emberek szabványosítását. A tanúsítványok termékutalások és megfelelőégi igazolások minden embertípus

számára. Az emberek a piacon vásárolnak árukat, és aszerint vásárolnak, hogy a

használat, teljesítmény és méret. Amikor az emberi erőforrások fejlődése elér egy bizonyos szintet. Az emberek szabványosítása akkor a társadalom alapvető részévé válik.

4. Szabályozási kultúra

Minden társadalomnak szüksége van bizonyos szabályozásokra, amelyek szabályozzák az emberek közötti kapcsolatokat. Függetlenül attól, hogy milyen típusú társadalomról van szó, más a rendszer, más a kultúra, a szabályozások szabályozása elengedhetetlen. A szabályozásoknak különböző szintjei lehetnek, az alkotmány a legmagasabb szint, a törvény egy másik szint, a konkrét szabályozások pedig egy másik szint. A szabályozás olyan eszköz, amelyet az emberek a konfliktusok és ellentmondások feloldására használhatnak. Természetesen a szabályozások státusza a különböző kultúrákban eltérő, és változó a szabályozó szerepük, valamint az is, hogy milyen formában jelennek meg a különböző társadalmakban, egyesek írott törvények, mások hagyományos tabuk, megint mások pedig vallási előírások formájában.

Az amerikai társadalom szabályozási társadalom, rengeteg szabályozással, és a társadalmi élet minden területét bizonyos szabályozások határozzák meg. Érdekes megvizsgálni, hogy miért alakult ki egy ilyen "szabályozási kultúra". Nézzük először a társadalom szabályozási kultúrájának konkrét aspektusait: néhány példával illusztráljuk ezeket a kérdéseket.

Az Egyesült Államok legnagyobb törvénye az alkotmány. Ebben a társadalomban az alkotmány a kultúra központi része, nem csak a politika és a jog központi része. Emlékszem, egyszer egy professzor eljött a Fudan Egyetemre előadást tartani, és egy kínai diák feltett egy kérdést: "Az Egyesült Államokban nincs rögzített ideológia, mi alapján egységesítik az emberek a gondolataikat?". Ez egy nagyon tipikus kínai kérdés volt, és a professzor értetlenkedett. Miután elmagyarázta, megértette, mit akart kérdezni a diák. Egy darabig gondolkodott, majd azt mondta: "Az alkotmány". A válasz szelesnek tűnt; az Alkotmány egy törvény, nem pedig egy ideológia. Az ideológiák nem rendelkeznek a törvény erejével. De a válasz tükrözi a szokásos amerikai választ: az Alkotmány kultúra, nem csak törvény. Az Alkotmány mélyen megtestesíti a Nyugat uralkodó ideológiáját. És ezt teszi joggá. Az Alkotmány több mint kétszáz éve mélyen bevésődött az emberek szívébe és elméjébe, és a társadalmi viták végső döntőbírájává vált. Nem mindenki gondol állandóan az Alkotmányra, de ha vita merül fel, az egyetlen dolog, amire mindenki támaszkodhat...

amiről úgy érzik, hogy bízhatnak az Alkotmányban. (Lásd az 2,5. fejezet "Az alkotmány két évszázada" című részét.)

Az Alkotmány túlságosan elvont jogszabály, és több ezer konkrét jogszabály szabályozza az emberek viselkedését nap mint nap. Személy szerint úgy érzem, hogy a keleti társadalmak és keleti kultúrák legtöbb embere túl szigorúnak találhatja ezeket a szabályokat. A keleti kultúrában felnövő emberek, ha valóban az amerikai társadalomban élnek, néha nem érzik magukat olyan kényelmesnek és szabadnak.

Alkohol, szigorú előírások vannak az ellenőrzésre. A kiskorúak nem fogyaszthatnak alkoholt, és az alkoholfogyasztás törvénytörésnek minősül. Az üzleteknek állami engedélyt kell szerezniük az alkohol árusításához, és egyetlen üzlet vagy étterem sem árusíthat alkoholt engedély nélkül. Iowa City szupermarketjei vasárnap délelőtt 12:00 óra előtt nem árulnak alkoholt, azzal az indokkal, hogy az embereknek ilyenkor a templomban kell lenniük a misén. Természetesen ez nem kormányzati szándék, hanem vallási befolyás és hagyomány.

Az élelmiszeripari termékeket is szigorú előírások szabályozzák. Például a gyümölcsökben és zöldségekben található kémiai elemekre vonatkozó maximális előírások, valamint a húsról vonatkozó forgalmazási előírások. A vonatkozó előírások túllépése esetén az élelmiszer nem hozható forgalomba, az előírások megszegése esetén pedig súlyos büntetések járnak. Nagy összegű bírságokat szabnak ki.

Autók, olyan sok van belőlük, hogy elképesztő, hogy mennyi van belőlük, alapvetően minden családnak jut egy, és sok családnak kettő is. Az autókkal való gazdálkodás a társadalom egyik legnagyobb problémájává vált. Szigorú szabályozások születtek az "autós viselkedés" szabályozására. A közlekedési szabályok nagyon szigorúak voltak. Mindenkinek, aki jogosítványt akar szerezni, külön vizsgát kell tennie. Nagy sebességnél az embereknek is be kell tartaniuk ezeket a szabályokat, különben nem lehetetlen, hogy egy autó elpusztítsa az embereket. A torlódásos közlekedés fejfájást okoz. A parkolás (parkolás) nagy probléma. Az utca mindkét oldalán egyértelmű táblák jelzik, hogy lehet-e parkolni. Ha olyan helyen parkolsz, ahol nem szabad, akkor bírságot (Ticket) kapsz, és ha nem fizetsz, akkor a bíróság értesít, hogy jelenj meg a bíróságon, vagy legközelebb nehezen tudod megújítani a jogosítványodat. Az autópályáknak, az úgynevezett autópályáknak szintén szigorú szabályok vonatkoznak arra, hogy milyen gyorsan haladhatnak az autók, általában 50-65 km/h között. Az autópályán rendőrjárőrök járőröznek, és a gyorsajtáson tetten ért autókra több tucat dolláros bírság szabható ki, ami egy tipikus összeg.

Ha autóban ül vagy vezet, az elöl ülő személynek be kell kötnie a biztonsági övet. Ha Ön nem kapcsolja be a biztonsági övet, szintén törvénysértést követ el. (Ebben a tekintetben az egyes államok törvényei nem teljesen azonosak, egyesek előírják, hogy autópályán való közlekedés során be kell kötni a biztonsági övet, mások pedig előírják, hogy városi utcán való közlekedés során is be kell kötni).

Az adózás tekintetében attól tartok, hogy itt vannak a legrészletesebb szabályozások, valószínűleg azért, mert ez a kormány bevételeivel kapcsolatos. A kormányzati adószabályok olyan részletesek, hogy az átlagembernek hosszú ideig kellene tanulmányoznia őket. Minden részletre vannak szabályok. Ha megszegi ezeket a szabályokat, akkor nagyon szigorúan megbüntethetik. Ezért mindenkinek óvatosnak kell lennie, amikor az állami adókkal foglalkozik. Ha nem fizeted vagy nem tudod fizetni az ingatlanadót, a kormánynak joga van elvenni az ingatlanodnak azt a részét, és eladni az adód ellenében. Mindenkinek be kell jelentenie a jövedelmét a kormánynak. Ebben a tekintetben az amerikaiak a legkevésbé szabadok. (Lásd a 4. fejezet 5. szakaszát, "Az adórendszer" és a 7. fejezet 6. szakaszát, "Átlátható döntéshozatal").

Az iskolai oktatásban is szigorú szabályok vonatkoznak a felvételre, a vizsgákra, a tandíjra, a kreditekre, a tanársegédek állására, az egészségbiztosításra és minden másra. Ezek a szabályok szabályozzák az iskola tevékenységét. Teljesen lehetséges, hogy ezek a szabályzatok az azokat megszegő diákokat távol tartják az iskolától.

A gyárak, kormányzati szervek, iskolák, katonai szervek és más területek saját részletes szabályzattal rendelkeznek. Az emberi természetből adódóan az emberek nem akarnak engedelmessé válni a szabályoknak és előírásoknak, szabadon és korlátlanul akarnak élni. A szabályozások azonban kötelezőek, és az embereknek be kell, vagy be kell tartaniuk azokat. A parkolóknak vannak speciális helyek a fogyatékkal élők számára, amelyeket az emberek általában nem használnak. Az utca menti parkolóhelyeken néha automata díjfizetési időmérő berendezések vannak, és a legtöbb ember automatikusan bedobja az érmét, és nyomon követi az idejét.

A közlekedési szabályokat is mindenki betartja. Még ha nincsenek is autók, az emberek nem mennek át az úton, amíg a lámpa nem jelzi, hogy átkelhetnek az úton. Az emberek nem dohányoznak olyan helyeken, ahol ki van írva, hogy "Dohányozni tilos". A buszok általában személyzet nélküliek, és az érmét automatikusan bedobják egy készülékbe, és a sor végén, amikor a sofőr néha nincs a fedélzeten, az utasok általában bedobják az érmét. Ez különösen igaz a törvényre. Miért történik ez?

A híres tudós, H. S. Commager azt mondja, hogy egy amerikaitól egy bizonyos szabály betartását kérni sértés és kihívás számára, vagyis amit az emberi természet követelményei és a megfelelés összeegyeztethetlenségéről mondtam. De hozzáteszi, hogy az amerikaiak sajátos módon viszonyulnak a törvényekhez. Első pillantásra úgy tűnik, hogy az amerikaiak nem tartják be a törvényt, és mindenki bűnös kisebb szabálysértésekben, pedig az amerikaiak tisztelik a törvényt. Commager magyarázata szerint az amerikaiak úgy gondolják, hogy az amerikai nemzet a hagyományok és a tekintély megvetéséből él, a szabályok a hagyományt, a fegyelem pedig a tekintélyt képviselik. A kormány és az alkotmány azonban érvényes, és nem tűri a támadásokat és az engedetlenséget, amint azt a társadalom fejlődése bizonyítja. Ezért tisztelik az emberek a törvényt. És a modern társadalom legtöbb kimerítő szabályozását a törvényhozás fogadja el. A fent említett, jogi formát öltő szabályozások közül sokan bizonyos értelemben harmonizálják a szabályozásellenességet és a törvénykövetés érzését.

Az amerikai társadalom "szabályozási társadalomként" írható le, bár a törvénytelenesség és a bűnözés jelensége meglehetősen aggasztó. A társadalom egész folyamatát azonban különböző szabályozások szabályozzák. Kell, hogy legyen oka annak, hogy a törvények úgy működnek, ahogyan működnek. Természetesen nem tudom megmondani, hogy mi lehet az oka, de Kang Maji elemzése mellett újra elgondolkodhatok.

Tény, hogy az Egyesült Államok egy fiatal társadalom, amely történelmileg nem alakított ki összetett társadalmi osztályszerkezetet, ellentétben az európai és keleti társadalmakkal. Az európai és keleti társadalmaknak hosszú történelmük van, amelyben a hagyomány és a nem-hagyomány, a tekintély és a nem tekintély megszemélyesült. Egyes csoportok a hagyományt, mások a tekintélyt képviselik. Ezek a csoportok vagy osztályok bizonyos pozíciót foglalnak el a társadalomban, és a társadalmi konfliktusok és érdeellentétek kialakulásakor a személyközi viselkedés koordinálásának funkcióját veszik át. A hosszú történelemmel és kultúrával rendelkező társadalmakban a koordináló tényező a kultúrával, hatalommal, gazdagsággal vagy hagyományokkal rendelkező csoportok "humanizálódása" a társadalomban. Ebben a kulturális légkörben a szabályozás nem domináns szerepet. Amíg ez az interperszonális struktúra vagy humanizált koordinációs mechanizmus nem változik, addig a szabályozás nehezen lehet hatékony. **Ezzel szemben, amikor az Egyesült Államok új nemzetként lépett a történelem színpadára, nem volt erős "humanizált" koordinációs mechanizmus. Egy társadalomnak viszont koordinációs mechanizmusokkal kell rendelkeznie.** Ezért volt erősebb helyzetben a közös szabályrendszer. Mindenki érdekeit a törvények védik, és

nincs "humanizált koordináció". Ez az Egyesült Államok "szabályozási társadalmának" alapja. Mondanom sem kell, hogy ezen az alapon alakultak ki a szabályozások, és vannak érdekorientációs különbségek, és nem lehet egy társadalom minden tagját egyformán védeni. A történelmi fejlődésből eredő kulturális mechanizmusok szerepét a szabályozási társadalom kialakulásában itt csak hangsúlyozzuk.

A másik fontos ok a technológia gyors fejlődése a második világháború után. Úgy gondolom, hogy ez is hozzájárult a társadalom szabályozásához. A csúcstechnológia fejlődése, különösen annak az eredménye, hogy a csúcstechnológia bekerült az átlagemberek otthonába, így az embereknek be kell tartaniuk a szükséges szabályokat, mert szabályok nélkül nemcsak hogy nem lehet élvezni a csúcstechnológiát, de veszélyes is lehet.

Például az autók egyre gyorsabbak és gyorsabbak lesznek, szigorú szabályok nélkül ez életveszélyes lesz; ahogy az autópályák egyre jobban kiépülnek, azok, akik nem tartják be a szabályokat, nem utazhatnak; a televízió, videomagnó, videokamera, mosógép, rizsfőző, mikrohullámú sütő, hangberendezés, porszívó, gyomirtó, tojásverő, szeletelő, borítéknyitó, konzervnyitó, masszírozó, elektromos fogkefe, borotva, videojátékok stb. ismerete szükséges, mint a természetes társadalomnak. Az egyszerű eszközök sokkal összetettebb szabályrendszert igényelnek. A technológiában az olyan modern eszközök, mint a számítógépek, lézer írógépek, faxok és fénymásolók nem hajlandók működni, ha felhasználóik nem tartják be a szabályokat. A nyilvános helyeken az automata telefonok, újságautomaták, árusító automaták, automata kamerák, pénzváltó automaták, bélyegautomaták, pénzbefizető és pénzfelvevő automaták mind megkövetelik a szabályok betartását. És így tovább és így tovább, sokféle néven. Ha a szabályokat nem tartják be, a gépek nem hajlandók működni. A társadalom, a csekkek, a hitelkártyák, a kölcsönök, a részvények stb. működésére szintén részletes szabályok vonatkoznak. Az amerikaiak ilyen környezetben nőnek fel, egyfajta "társadalmi kényszerben", hogy kövessék a szabályokat. Ahhoz, hogy ebbe a társadalomba lépj, követned kell a szabályokat. Ez nemcsak egy életmód, hanem kultúrává is vált. Az emberek megszokják a szabályok követését. Van egy érdekes összehasonlítás. Az amerikaiak főzött étel, szigorúan a recept szerint, szigorú mérés a különböző fűszerek, a különböző mérőeszközökkel, egy percig nem akar eltérni. Kínai emberek főzés, ritkán nézd meg a receptet, fogd egy marékkal van. A fejlődés a tudomány és a technológia az amerikai társadalomban, a fejlesztés egyre több és több speciális kellékek, megkövetelik minden ember, aki használni akarja őket meg kell felelnie a szabályoknak.

Természetesen a szabályok betartása a történelmi körülményektől függően előnyös vagy nem előnyös a társadalmi fejlődés szempontjából. Ha azonban egy olyan társadalomban élünk, ahol viták vannak és csoportok élnek együtt, mindig szükség van a konfliktusok kibékítésére szolgáló mechanizmusokra. A közösen meghatározott szabályok összehangolása lehet tökéletlen, de a legnagyobb valószínűséggel ezt követik. A szabályozási harmonizáció hatékonysága nagymértékben kibővül, ha a technológia racionalizálási elveivel párosul. A hétköznapi emberek nem fogadják el közvetlenül a magas technológiai logikákat; ezek csak azután válnak finom erővé, miután behatoltak a társadalom életébe.

5. Adórendszer

Az Egyesült Államok adórendszere rendkívül összetett rendszer, amelyet nem könnyű kiismerni. Sok amerikai sem érti igazán. Egy politológia professzor mesélte nekem, hogy egyszer nem értett meg egy kormányzati adóügyi dokumentumot, felhívta a tanszéket, és azt mondta: "Politológiából doktoráltam, de még mindig nem értem a dokumentumokat".

Az adók fontos politikai kérdés. Az elnökválasztás egyik fő vitatémája az volt, hogy emeljük vagy csökkentjük az adókat. Az újságok szerint Bush sikeresen meggyőzött sok szavazót arról, hogy Dukakis politikája adóemeléssel jár, ezért Bush vezet a felmérésekben. Az adókérdés arról szól, hogy a kormány hogyan költi el az emberek pénzét, ezért a választókat ez foglalkoztatja leginkább. Valójában az adók jelentették az Egyesült Államok alapját, hiszen a függetlenségi háború egyik fő oka az volt, hogy fellázadtak az akkori 13 észak-amerikai államot súlyosan megadóztató brit kormány ellen. A modern országokban az adózás soha nem gazdasági, hanem politikai kérdés.

Az adórendszer összetettsége miatt itt csak a főbb pontokat lehet összefoglalni.

Hogyan fizetnek az emberek adót? Mennyi adót fizetnek az emberek? Ez egy nagyon fontos téma a szociális irányításban. Egyes adókat a Pénzügyminisztérium kezel, ez a szövetségi adó. A helyi adókat az egyes államok kezelik. Ezen a két adón kívül minden családnak ingatlanadót kell fizetnie, ha van háza. Ezen a három adón kívül van még egy forgalmi adó, amit bárkinek, aki vásárol valamit egy boltban, szintén meg kell fizetnie a legtöbb áru után. Az adónak ez a része

a számításban szereplő árak árához hozzáadva, ami körülbelül négy és nyolc százalék között mozog. Ez az adófizetés alapkoncepciója.

Ami a szövetségi adókat illeti, minden év végén a szövetségi kormány adóügyi osztálya adóügyi dokumentumokat és nyomtatványokat küld. A nyomtatványokat mindenkinek részletesen ki kell töltenie, és az esedékes adókkal együtt áprilisig vissza kell küldenie. A szövetségi kormány által küldött 15. dokumentumok és nyomtatványok meglehetősen bonyolultak. Az állampolgároknak be kell jelenteniük minden jövedelmüket, például a béreket, részvényosztalékokat, javadalmazásokat, egyéb jövedelmeket stb.

Egy állampolgár nem tehet feljelentést? Általában baj van, másrészt pedig illegális. Az adótörvények megsértése elég súlyos lehet ahhoz, hogy börtönbe kerüljön. Egyesek figyelmetlenek, és elmulasztják jelenteni a jövedelmüket, ami súlyos következményekkel jár. Mert ezen a ponton nem egyértelmű, hogy gondatlanságról vagy szándékosságról van-e szó. A kormány mindent tud az állampolgárok által kapott jövedelmek nagy részéről, a fizetésekről, díjakról, részvényosztalékokról stb. Az Egyesült Államoknak meglehetősen fejlett számítógépes rendszere van. Az állampolgárok mindegyike rendelkezik társadalombiztosítási számmal, és az egyes cégek és szervezetek fizetéskor beviszik ezeket az adatokat a kormány számítógépébe. Így a kormány ellenőrizni tudja a számítógépen, hogy az állítás igaz-e vagy sem. Természetesen sokan vannak, akik adót csalnak el, és számos magas rangú tisztviselő keveredett már botrányba ezen a területen.

A szövetségi és állami adók jelentős része már közvetlenül levonásra kerül, amikor a tipikus bérbeadó szervezet a béreket kifizeti. Ez a pénz nem találkozik az állampolgárral, és közvetlenül a szövetségi és állami kormányzati számlákra megy. Ezenkívül a munkáltató közvetlenül levonja a társadalombiztosítás költségeit is, amelyeket a polgár társadalombiztosítási száma alatt tárolnak a jövőbeli nyugdíjazás érdekében. Tehát amikor a polgárok megkapják a fizetésüket, az adók jelentős részét már levonták.

Az állampolgároknak különböző szabályok vonatkoznak a nyomtatványok kitöltésére, például hogy házasok-e vagy sem, vannak-e gyermekeik, a szüleik jövedelemfüggők-e stb. A különböző kategóriákra különböző szabályok vonatkoznak. Minden személynek ki kell töltenie a részleteket. Arra vonatkozóan is egyértelmű szabályok vannak, hogy milyen jövedelmeket kell bejelenteni, és milyen jövedelmeket nem kell bejelenteni, például a rokkant veteránok kifizetéseit, a munkavállalói rokkantsági kifizetéseket, a gyermeknevelési támogatásokat, az ajándékokat vagy más örökölt vagyontárgyakat, az együttérző kifizetéseket, a katasztrófa-kompenzációs kifizetéseket, a

részosztódíjakat stb. amelyeket nem kell bejelenteni, de a pénzt

az alapítványoktól, tanításból, kutatásból stb. kapott jövedelmeket, a bérjövedelmeket, a személyes tulajdon értékesítéséből származó nyereséget, az ösztöndíjakat és az Egyesült Államokon kívül kapott pénzeket kell jelenteni. Ennek elmulasztása jogellenes. Részletes szabályok vonatkoznak minden éves jövedelemre, kivéve azokat, amelyek a törvény szerint mentességet élveznek, mint például a nyugdíjból származó jövedelmek egy része, a több évesnél 65idősebb személyektől, vakoktól, gyermekektől stb. származó jövedelmek egy része. Ezen túlmenően összetett rendelkezések vonatkoznak a befektetések, hivatali költségek stb. adómentességére. Ezekon kívül ezek mind adókötelesek.

Mivel a kormány előre elveszi az állampolgár pénzének egy részét, az állampolgárnak ki kell számolnia, hogy a kormány által elvett rész nagyobb vagy kisebb-e, mint a beszedendő adó összege. A fentiekon kívül vannak bizonyos orvosi és fogorvosi költségek, állami és helyi adók (vannak az önkormányzatok közötti megállapodások), ingatlanadók, az állampolgárok által fizetett kamatok, fizetett kölcsönök, a személyi jövedelem 65%-os kamatai, támogatások, katonai kifizetések (a politikai hozzájárulások, egyesületek, klubtagdíjak, véradások stb. nem vonhatók le az adóból).

A munkavégzéshez szükséges kiadások egy része is adómentes, például a biztonsági berendezések, a szerkentyűk, a szükséges ruházat, a védőruházat, az orvosi vizsgálat díja, a szakmai szervezetek díjai, a szakmai kiadványok előfizetése stb. Mindezen tételek tisztázása és kiszámítása után a végösszeg az a rész, amely a szövetségi kormány által adóköteles. A szövetségi kormány által küldött kézikönyvből megtudhatja, hogy mennyi jövedelmet kell megadóztatni, majd ezt összevetheti az előre levont részével, és pótolhatja a többletet.

Azt, hogy mennyi adót fizet egy átlagos család, megnézhetjük. A különböző adómentességek levonása után a jövedelem fennmaradó összegét kell megadóztatni, és itt van különbség a négy kategória között: egyedülálló, együttesen bejelentkező házaspár, külön bejelentkező házaspár és háztartásfő. Az átlagos amerikai család átlagos éves jövedelme az összes adómentesség levonása után 30 000 és 50 000 dollár között van. Utánanézhünk (1988-as szabvány).

	Egyetlen	Házaspár (közös bejelentés)	Házaspár (külön- külön bejelentke- zve)	Házaspár fő
\$30,950 - \$31,000	\$6,695	\$4,913	\$7,386	\$5,583
\$40,000 - \$40,050	\$9,863	\$7,447	\$10,554	\$8,259
\$49,950 - \$50,000	\$13,345	\$10,581	\$14,210	\$11,741

Amint a fentiekből látható, a szövetségi adók meglehetősen magasak. Így érthető, hogy az adózás miatt vált a politika egyik fő témájává.

A szövetségi adók mellett vannak állami adók is, amelyek hasonlóak a szövetségi adóeljáráshoz. Az állami kormány minden egyes állampolgárnak dokumentumokat és nyomtatványokat küld, és az állampolgár nyilatkozik az adómentességekről, beleértve bizonyos orvosi és fogászati kiadásokat, a fizetett adókat, a fizetett kamatokat, az adományokat stb., amelyek nagyjából hasonlóak a szövetségi kormányéhoz, majd ellenőrzi a táblázatot, és megállapítja, hogy 29 950-30 000 dollár éves jövedelem esetén az állami adó 1837 dollár. Mivel az állami adót előre levonják, ezért az is több mint visszatérítendő.

A szövetségi és állami adókon kívül ingatlanadót is kell fizetnie a helyi önkormányzatnak. Iowa Cityben házanként körülbelül 1000 dollárt fizet, amelyet a helyi hatóságok a ház értékének felmérése után állapítanak meg, és amelyet a város útépitésre és köztulajdonban lévő létesítmények, például könyvtárak fenntartására fordít.

A fenti három tételt összeadva egy 30 000 dolláros adóköteles jövedelemmel rendelkező házaspár több mint 7 000 dollár adót fizet, ami a teljes jövedelmük körülbelül egynegyedét teszi ki.

Az adórendszer meglehetősen fejlett és jól működik. Az adótörvények meglehetősen szigorúak, és az adócsalást a helyzet súlyosságától függően különböző mértékben büntetik. Az amerikaiaknak minden évben van egy fontos feladata, és ez az adókkal való foglalkozás. Az embereknek gyakran nagyszámú dokumentumot és bizonylatot kell vezetniük, hogy igazolják jövedelmük egy részét, amely adómentes lehet. Rengeteg papírmunka van a

adók egy év alatt. Természetesen az adók "központi titok", főként azért, mert az egyes családok valódi jövedelmét tükrözik.

Az adózás az amerikai politika, valamint a kapitalista országok politikájának egyik központi kérdése. A szocialista országokban nincs rendszeres, általános személyi jövedelemadó-rendszer. Van-e a jövedelemadó-rendszernek a nyugati országokban bármilyen társadalmi vagy politikai funkciója? Ezt a kérdést érdemes elemezni.

Az amerikaiaknak legalábbis van egy nagyon világos elképzelésük: a kormány által elköltött pénz az a pénz, amit ők adóként befizetnek, így általában elvárják, hogy a kormány a megfelelő helyekre költse azt, és hogy odafigyeljenek a kormány politikájára és intézkedéseire. Az adórendszer nélkül az emberek nem törődnének annyira a kormányzati politikákkal és elképzelésekkel, mert azok nem lennének relevánsak az egyén számára, még ha valójában azok is. Az adórendszer a nyugati politikai rendszer egyik alapja.

Mindenki, aki egy bizonyos összeget ad a kormánynak, felelősséget érez annak ellenőrzéséért. A kormánytisztviselőknek gyakran meg kell magyarázniuk a politikájukat, csak hogy megmutassák, hogy nem költik könnyelműen az adófizetők pénzét, a választók pedig azért figyelnek jobban a választásokra, mert érdekük fűződik ahhoz, hogy kit választanak meg. Legyen szó elnökről, szenátorokról, képviselőről, kormányzóról, állami szenátorokról, állami képviselőről és helyi tisztviselőről, mindegyiküknek közvetlen érdeke fűződik az egyes polgárok érdekeihez. Az adózás révén a tisztviselők "szerződést" kötnek az emberekkel. Az adórendszer elősegíti a felelősségtudatot, legyen az bármilyen passzív is. Egy olyan társadalomban, ahol az emberek nem fizetnek adót, a kormánynak is költenie kell pénzt, csak más csatornákon keresztül, de az emberek sokkal kevésbé felelősek a kormánynak.

Az adórendszernek van egy másik funkciója is, mégpedig az egész társadalom megszervezése. Az adóhivatal egy kifinomult számítógépes rendszeren keresztül a társadalombiztosítási számokat használja arra, hogy az egyéneket, szervezeteket és kormányokat egy szorosan irányított hálózatba kapcsolja össze. Az egyéneket talán nem irányítja senki, de az adóhatóság irányítja őket, aminek egyik szimbóluma, hogy be kell jelenteni a család "magtítkát". Ezért mondják egyesek, hogy az adóhivatalnokok "keményebbek", mint a biztonsági tisztviselők.

6. Tudomány és technológia az emberek uralmára

Az Egyesült Államok egy olyan ország, ahol mindenki tiszteli az individualizmust, ahol az individualizmus uralkodik, és ahol nincs olyan hatalom, amelynek joga lenne beleszólni ebbe. Ha megkérdezed a legtöbb embert, ezt a benyomást fogod kapni.

Rengetegen aggódnak amiatt, hogy az individualizmus túlságosan elterjedt. A más kultúrkörökből származó emberek, akik időt töltöttek amerikaiakkal, nyilvánvalónak és néha nehezen elfogadhatónak találhatják individualizmusukat (nem mindet). Az egyéni szabadság és a magánszféra szentségének eme állítása mellett mi az az erő, amely ezt a mintegy 200 millió embert megszervezi, és a társadalom nagy gépezetének minden részébe beviszi őket, hogy ez a társadalom megfelelően működhessen? Van itt egy paradoxon: a társadalom, különösen a nagy társadalmak megfelelő működése megköveteli a tagok jó együttműködését és közös cselekvését, és az emberek által követett értékek az egyén elsőbbsége és a magánterület elsőbbsége.

Különböző erők koordinálják ezt az órát, a politikai rendszerek koordinációja, a törvények koordinációja, a téték koordinációja, a pénz koordinációja és így tovább és így tovább. Mindenféle koordináció között van egy olyan erő, amelyet nem lehet figyelmen kívül hagyni, és ez a tudomány és a technológia.

A tudomány és a technológia fejlődése két irányba hat: egyrészt a tudományos és technológiai fejlődés magas szintje megköveteli a finomabb munkamegosztást, hogy minden embernek saját, világos feladata legyen, ami technikailag garantálja az individualizmus értékét. Az elektronikus automatizálás, lehetővé teszi, hogy minden egyes ember a saját speciális munkáját a saját speciális pozíciójában végezze, anélkül, hogy másoktól kellene függenie, vagy emberi utasításoknak kellene engedelmessé válnia. Csak a géptől való függés és a gép parancsainak való engedelmeskedés. Ez pontosan az emberi elidegenedés egyik aspektusa, amelyet Marcuse elemzett. A tudományt és a technológiát, különösen a csúcstechnológiát, hogy a konkrét termelési folyamatra lehessen alkalmazni, számtalan láncszemre kell lebontani, amelyek mindegyike egy-egy erre szakosodott embert igényel. Bár nagyon kis láncszemről van szó, mégis nehéz őt képzés nélkül helyettesíteni. Minél több a csúcstechnológia, annál inkább. Míg a tizenhetedik században egyetlen mesterember képes volt egy terméket az elejétől a végéig legyártani, addig ma már teljesen megváltozott a helyzet. A tudomány és a technika fejlődése általánosságban véve emelte az egyén státuszát, növelte öntudatát, és erősítette önértékét.

felelősség. Minden egyes ember megtalálta a maga meghatározott helyét a társadalom nagy gépezetében. Azokban a társadalmakban, ahol a technológia kevésbé fejlett vagy hagyományos módon termelt, az egyén helye a társadalomban nem túl egyértelmű, a szerepek felcserélhetők, és a társadalmi szervezetben nagyobb a káosz és az instabilitás lehetősége, főként a szerepek felcserélhetősége miatt. Ennek nemcsak gazdasági, hanem politikai jelentősége is van. Amíg egy társadalomban az emberek jelentős része nem tisztában van a szerepeivel, addig az adott társadalomban strukturális káosz uralkodhat.

A tudomány és a technológia fejlődése is szoros szervezettséget igényel. Egyrészt a tudomány és a technológia apró láncszemékké való átalakítása, hogy azok működtethetők legyenek, másrészt ezeket a láncszemeket végül össze kell kapcsolni, hogy egy egészet alkossanak. Ez a társadalom legerősebb szervezőereje. Kívül áll a politikai és jogi erőnkön, de erős és hatalmas. A technológia az ész logikáját használja arra, hogy az embereket rávegye egy szigorú szabály betartására. Ez a folyamat korlátozza az individualista felsőbbrendűség fogalmát. Képzeljük el, hány emberre van szükség egy olyan projektben, mint az űrsikló, és hány emberre van szükség annak szigorúan szervezett rendszerében. Képzeljük el, hogy az IBM hogyan szervezte meg az egyes egyéneket, hogy szolgáljanak. Ez a fajta rend nem politikai rend, hanem technikai rend, ahogy John Kenneth Galbraith mondta, a Technológia imperatívusza (folyamatrend), a mai emberi társadalomban van egy sajátos jelenség: az embereket nehezebb rávenni arra, hogy engedelmessé legyenek a politikai és jogi parancsoknak, mint arra, hogy engedelmessé legyenek a technológiai parancsoknak, százszor nehezebb.

Mindenki gondosan tanulmányozza az óvintézkedéseket, mielőtt gyógyszert szed. De sokkal kevesebben hallgatnak a politikusokra, amikor a faji megkülönböztetés eltörléséről és a végrendelet betartásáról van szó.

A társadalom szervezetségi foka általában magasabb a magas technológiai fejlettségű társadalmakban, míg az alacsony technológiai fejlettségű vagy technológiailag kevésbé fejlett helyeken általában kevésbé szervezett és kevésbé racionalizált. Az amerikai társadalom szerveződési funkciójának nagy részét a tudomány és a technológia logikáját megvalósító nagyvállalatok és nagyvállalatok látják el. Egyes gazdaságilag kevésbé fejlett társadalmakban gyakran furcsa jelenségek figyelhetők meg, ahol a szervezetségi foka bizonyos területeken és helyeken, ahol a csúcstechnológia megvalósul, sokkal magasabb, mint a társadalom általános szintje.

A tudósok is tanulmányozták ezt a kérdést. A híres közgazdász,

Galbraith Az új ipari állam című könyvében tárgyalja nézeteit.
Érvelése szerint

hogy a technológia széles körű alkalmazása hat eredményt fog eredményezni: (1) a technológia alkalmazása elválasztja bármely munka kezdetét annak végső befejezésétől; (2) a termeléshez felhasznált tőke megnő; (3) az idő és a pénzügyi erőforrások jobban meg lesznek határozva egy adott munka elvégzésére; (4) a technológia speciális munkaeerőt igényel; (5) a technológia nagyfokú szervezettséget igényel; (6) az idő és a pénzügyi erőforrások felhasználása, valamint a nagy szervezetek szükségessége miatt a társadalomnak a magas technológia alatti piaci feltételek miatt terveznie kell.

Galbraith koncepciója tehát az, hogy a technológia fejlődése és használata elkerülhetetlenül egy szervezettebb társadalomhoz vezet. A gazdasági és technológiai rendszerekről hivatásos menedzserek fognak dönteni, akik az egész rendszert irányítani fogják. Galbraith ezt nevezi "Technostruktúrának".

A technológiai fejlődés végső szakaszában néhány ember automatikusan átveszi a menedzseri funkciót, és ők apolitikus menedzserek lesznek. De ez a menedzsment nagymértékben csökkentheti a politikai rendszer terheit. A politikai rendszer egyik funkciója az emberi viselkedés összehangolása, és a társadalom könnyen kormányozható lesz, ha egy mechanizmus képes az emberi viselkedést a racionalizáció határain belül korlátozni.

Egy másik kortárs szerző, John Naisbitt a *Megatrendek: The New Directions Transforming Our Lives (Az életünket átalakító új irányok)* című könyvében ugyanezt a jelenséget ábrázolja, de sokkal emberibb, pszichológiai és fizikai formában. A High Tech és High Touch kifejezéseket használja e folyamat leírására. A technológiának az embereket uraló hatalmas erejét úgy ábrázolja, mint a Kényszertechnológia, a csúcstechnológia alkalmazása, amely az embereket egyre erősebben köti a technológiai folyamathoz, és elidegeníti őket. Ez ellen az ember feletti hatalom ellen lázadás támadt: lázadás az elektronikus átviteli technológia és az elektronikus automatikus lekérdezési technológia ellen.

Naisbitt ezt annak tulajdonítja, hogy a technológia elveszi az emberi érintést és érzéket, ezért az embereknek lázadniuk kell ellene.

Valójában egy további réteggel is kiegészíthető, vagyis a technológia gyors fejlődése az emberek irányításának saját eszközeit rendkívül kifinomulttá tette, és áttörhet az általános technikai irányításon, és behatolhat az egyes emberek belső világába, behatolva az emberek magánterületére. A mai Amerikában valószínűleg nincs olyan hatalom, amely képes lenne áttörni az individualista meggyőződések és a magánszféra korlátait, de a technológia rendelkezik ezzel a hatalommal. A technológia garantálja az anyagi jutalmakat, ami egy

másik feltétel. Az a tény, hogy az emberek arra törekszenek, hogy

a magas indukció a kormányzás elleni lázadás jele, és ez csak azt mutatja, hogy a technológia milyen hatalommal bír az emberek felett.

A technológia az emberek kormányzására teljesen váratlan eredmény, és azt lehet mondani, hogy a virágokat nem szándékosan ültetik, és a fűzfát véletlenül ültetik. Míg a technológia alkalmazásának korábbi hívei nem voltak kifejezetten tisztában azzal, hogy az emberek irányításának eszközévé válik, addig mára a technológia alkalmazása a társadalom egyik leghatásosabb eszközévé vált az emberek irányítására. Az amerikai társadalmat nagymértékben a technológiai folyamatok irányítják. Az emberek jobban engedelmessé válnak a technológiának, mint a politikának. A technológiai fejlődés a társadalmat apró, egymással összekapcsolt szférákra bontotta, egy-egy egyénre. Egy területre való belépéshez speciális képességek szükségesek, és az oktatási rendszer lényegében e cél körül működik. Így az oktatás ismét beépül ebbe a kormányzási folyamatba. Az oktatás folyamatosan levezeti és fejleszti a technológiai kormányzás energiáját és a technológiai kormányzás kultúráját.

A radikálisok ezt a jelenséget elidegenedésként kritizálják, ami emberi szempontból érvényes lehet. De egyetlen társadalom sem nélkülözheti a tudományt és a technológiát, és a tudomány és a technológia logikája elkerülhetetlen. A tudomány és a technológia megbecsülése, csodálata, alkalmazása nyilvánvaló, hogy ez nem csupán termelési, gazdasági vagy tisztán technikai kérdés. Ezért a tudomány és a technológia fejlesztése során attól tartok, hogy a probléma, amelyen el kell gondolkodni, nem ilyen egyszerű. Mindennek van jó és rossz oldala, a kulcs az, hogy milyen történelmi körülmények között kell választani, és hogyan kell a választás után koordinálni.

7. A kutyák és macskák nem szabadok

Az előző bekezdés a szabályozások kérdésével foglalkozik az amerikai társadalomban (e fejezet IV. szakasza, "A szabályozások kultúrája"). Ez valóban az amerikai társadalom egyik jellemzője. A szabályozási társadalom kialakulásának különböző okai vannak. Amint azt a "Szabályozási kultúra" című fejezetben elemeztem, az egyenlőségi szabályok harmonizálása és a tudományos és technológiai fejlődés magas szintje fontos feltétele a szabályozások átvételének.

Másrészt, a nemzeti identitás szempontjából nem tartom az amerikai nemzetet mérsékelt és vitathatatlan népnek. A felszínen gyakran könnyű azt a benyomást kelteni, hogy ez a helyzet.

A legtöbb amerikai nem hangoskodik és nem randalírozik, és ritkán látni verekedést az utcán vagy az autóban. A munkahelyen is ritkán látni heves vitákat. Valójában ezek a jelenségek a szabályozás szerinti koordináció eredménye. Ma már mindenféle szabályozás eléggé fejlett, és egyértelmű szabályozások vannak mindenféle érdekek összehangolására. A fő oka annak, hogy ennyi szabályozás van, az, hogy a társadalomnak szüksége van rájuk. A társadalomnak azért van rájuk szüksége, mert viták vannak a kérdéses dolgokról. Ha van vita, akkor lesznek szabályozások; ha nincs vita, akkor nincs szükség szabályozásokra.

Az amerikaiak természetüknél fogva vitatkozóak. Ahol a szabályozás nem egyértelmű, ott gyakran előfordulnak viták. Ez a jelleg több okból is adódik. Azt mondhatnánk, hogy az Egyesült Államok fejlődése mutatja, hogy miért van ez a természet, hiszen egy hatalmas, tulajdon nélküli földterületen fejlődik, ahol mindenki azt állíthatja, hogy valaminek a tulajdonosa, és ahol semmi sem lenne, ha nem lennének viták vagy viták. A westernek élénk történeteket mutatnak be a viszályokról. A modern fejlődés fényében az individualizmus is hajlamos a vitákra, és a szabályozások nemcsak a konfliktusokat, hanem az individualizmust is összeegyeztetik. Ebben a kultúrában természetes, hogy a szabályozások a rendszerezés felé haladnak.

A kollektívizmussal kapcsolatos kérdésekben pedig a szabályozás gyakran nem egyértelmű. A japánok általában ritkán fordulnak bírósághoz, ellentétben az amerikaiakkal, akik minden alkalommal bírósághoz fordulnak.

Ennek eredményeképpen különböző típusú szabályozások születtek a viták rendezésére. A legtöbb tevékenységnek van szabályzata. Vannak szabályozások a teleképítésre, az autók parkolására, a hóeltakarításra, a gyermeknevelésre és az idősek támogatására.

A szabályozás finomságának illusztrálására nézzük meg a háziállatokra vonatkozó rendeletet (ez a rendelet egy településen van érvényben).

A jogszabály így kezdődik: "A törvény védi az embereket, és a törvény védi a háziállatokat. Bár a háziállatok tartása személyes jognak minősül, egyes állatok problémákat okoznak, ezért szabályozni kell őket. A szabályozások célja, hogy a lakosságot egészségesebbé és biztonságosabbá tegyék. Az állampolgároknak el kell olvasniuk ezeket a rendeleteket, és meg kell érteniük, hogy miért kell Önnek és háziállatainak betartaniuk ezeket a törvényeket. "

Úgy tűnik, itt az állatoknak az emberekkel egyenlő jogaik vannak. Sokan tartanak állatokat az otthonukban, a család egyenrangú tagjainak tekintik őket. Amikor tehát törvényt hoznak, a tulajdonosnak ezt az érzését tiszteletben kell tartani, és nem szabad megsérteni. Az alábbiakban ezt a jogszabályt ismertetjük.

Veszettség. Minden hat hónaposnál idősebb haszonállatot, beleértve a macskákat is, immunizálni kell veszettség ellen, mivel a vadon élő állatok átadhatják ezt a gyógyíthatatlan betegséget a háziállatoknak. A veszettség az emberre is átvihető, ezért a törvény mind az embert, mind a háziállatokat védi ettől a betegségtől. Az állattenyésztőknek meg kell őrizniük az oltási igazolásokat.

Pórázon tartott állatok: Minden kutyát, mérettől függetlenül, pórázon kell tartani, kivéve a tulajdonos saját házában és ingatlanán. Ha az állat póráz nélkül van kint, az törvénysértésnek minősül. Ha az állat elveszik, a tulajdonos pénzbírságra számíthat, és az állatot lefoglalják.

Engedély: A hat hónapos vagy annál idősebb háziállatoknak az önkormányzat által kiadott engedéllyel kell rendelkezniük, és az engedély igényléséhez veszettség elleni oltási igazolással kell rendelkezniük. Az engedélyek díja változó. Az engedélyt évente kell igényelni, és minden év március 1-je után, aki nem kéri, további 15 dollárt kell fizetnie. Minden engedély 31 minden év decemberében lejár.

Bírságok. Az állatfelügyelőnek jogában áll a kóbor állatot elzárni és pénzbírsággal sújtani. Kutyák esetében az első vétségért 10 dollár, a másodikért 20 dollár, a harmadikért 30 dollár, a negyedikért 40 dollár, és így tovább; az elsőért 5 dollár, 10 dollár a második, 15 dollár a harmadik, 20 dollár a negyedik, és így tovább a macskák esetében. Ha a tulajdonos 24 órán belül nem jelentkezik az állatért, kutyák esetében további 8 \$/nap, macskák esetében pedig 5 \$/nap díjat kell fizetni. A tulajdonosnak oltási igazolást és engedélyt kell bemutatnia az állatért. Négy nap elteltével a tulajdonos elveszíti minden jogát az állathoz, és az állatot örökbe adják vagy elaltatják. Minden állampolgárnak joga van az elveszett állatért folyamodni, és ha valaki panaszt tesz, a tulajdonosnak bírósághoz kell fordulnia, ahol bírságokat és büntetéseket szab ki a bíró. Ha jogsértés történt, mindig lehet hívni a bejelentő vonalat, hogy feltárják az adott állat szabálytalanságát.

Egyéb jogsértések. Ide tartozik az állat elhagyása a városban, az állat ugatásának és mások zavarásának engedélyezése, az állat kikötése közterületen, az állat megfelelő élelem vagy víz nélküli helyen tartása vagy kikötése, az állat olyan helyen való tartása, amely

befolyásolja az egészségét, az állat zavarásának engedélyezése, stb.

Ez csak a jogszabály lényege. Ez a jogszabály sokkal részletesebb. A kutyák és macskák összehangolására szolgáló ilyen jogszabály oka a különböző érdekek miatt is van. Amerikaiak, egyesek halálosan szeretik a kutyákat és macskákat, mások pedig halálosan utálják őket. Tehát a kettő összeegyeztetése érdekében szabályozásra van szükség. Tanúja voltam egy családnak, akiknek a kutyája a szomszéd gyepére szaladt játszani, a gazdi pedig kijött és kiabált velük. A kutya gazdája kirohant és hazavitte a kutyát. Ebben az esetben nincs szabályozás a konfliktus összehangolására.

Láthatjuk, hogy a törvény nagyon részletes, minden lehetséges vita szerepel benne, ha vita van, követheti a szabályokat. Ha nincs részletes jogszabály, attól tartok, hogy a közvélemény azt fogja mondani, hogy a közvélemény véleménye ésszerű, az anya azt fogja mondani, hogy az anya véleménye ésszerű, a meny azt fogja mondani, hogy a meny véleménye ésszerű, a fiú azt fogja mondani, hogy a fiú véleménye ésszerű.

Egy kicsit több beszélgetéssel úgy érezhetjük, hogy az amerikai társadalom nem is olyan "szabad", és nem is olyan szabad, mint gondolnánk, hogy azt tehetünk, amit akarunk. Még a kutyák és a macskák sem szabadok, és akiknek macskájuk és kutyájuk van, azok kötődnek hozzájuk, és véleményem szerint önszántukból. Bár vannak, akik úgy szeretik a kutyákat, mint az életet magát, és virágzik a kutya- és macskaipar, kutyaházak, kutyaautók, kutyaruhák, kutyatápok, minden. De a kutyák és macskák nagyon korlátozottak. Ha a kutyáknak és macskáknak lenne egy kis eszük, akkor Washingtonba mentek volna tüntetni, és követelték volna a "kutyák jogait" és a "macskák jogait".

Minél vitatottabb egy társadalom, annál több koordinációra van szükség. A különböző kulturális klímákhoz különböző koordinációs mechanizmusok választhatók. A választott mechanizmustól függetlenül egy dolgot mindig szem előtt kell tartani: a lehetséges vitás területek folyamatos azonosítását és a koordinációs mechanizmusok folyamatos fejlesztését. A koordináció különböző típusai nagyjából két kategóriába sorolhatók: "humanizált koordináció" és "szabályozási koordináció". Függetlenül a koordináció típusától, a lényeg az, hogy minden egyes lehetséges vitatípushoz megfelelő koordinációs mechanizmussal rendelkezünk, és azt eljárászerűvé tegyük. Minden olyan helyen, ahol vita merül fel, nemcsak a konkrét vitát oldják meg, hanem egy általános koordinációs eljárást is kidolgoznak. Ily módon a társadalom egyre inkább a rendezett vitarendezés kialakulása felé haladhat. A modern társadalom egyben olyan társadalom is, amely mentes a rendezetlen vitarendezéstől.

V. Egymásba fonódó politikai erők

1. Szamár és elefánt uralja az országot

A szamár a Demokrata Párt, az elefánt pedig a Republikánus Párt jelképe. Egyesek képzeletben úgy jellemezték az Egyesült Államokban zajló választási kampányt, mint "a szamár és az elefánt csatáját". Valójában mindkét párt a társadalom uralkodó osztályát képviseli és irányítja a politikát, így azt is mondhatjuk, hogy "a szamár és az elefánt uralja az országot". Amikor elemezzük a

Az amerikai választások kapcsán fontos megérteni a két párt sarkalatos helyzetét. Lehetetlen megérteni az amerikai politikát és annak működését a kétpárti politika megértése nélkül. Az amerikai politikát mindkét párt irányítja, de valójában egyik párt sem politikai párt, csak egy "összesített tömeg". A legtöbb nyugati és keleti politikai párttal összehasonlítva egy egyenletes "csőcselék". Megnézhetjük, hogy az amerikai politikai pártok miért inkább "csőcselék".

Egyrészt egyik pártnak sincs meghatározott tagsági rendszere (bizonyos regisztrációs eljárások), sőt, a szó szoros értelmében nincsenek tagjaik, és a választópolgárok azt a pártot választják, amelyikhez akarják. A választópolgárok azzal a párttal azonosíthatják magukat, amelyekre a választáson szavaznak. Senki sem ismeri el őket "párttagként", és nincs szükségük arra, hogy elismerjék őket ahhoz, hogy azt mondhassák: "Republikánus vagyok" vagy "Demokrata vagyok". Valószínűleg még a párt magas rangú vezetőinek sem volt kezdettől fogva fogalma a "párttagságról". Mindkét párt ajtajai tággra nyíltak, és a belépés szabad volt, mint egy templomba.

Másodszor, egyik pártnak sincs szisztematikus elmélete, és a két párt között számos kérdésben vannak különbségek. De a két párt között is vannak különböző nézetek, balról jobbra, középről, stb. A két párt tagjai között minden elképzelés hallható. A mindkét párt által jelölt és megválasztott szenátorok vagy képviselők is szabadon dönthetnek arról, hogy mit tesznek, és akár a saját pártjuk javaslatait is ellenezhetik.

Harmadszor, egyik pártnak sincs teljes programja, és ha a demokrata vagy a republikánus párt programjának egy példányát szeretné megtalálni, soha nem fogja megtalálni. A politikai pártoknak általában csak kétféle dokumentumuk van, amelyek az álláspontjaikat és javaslataikat jelzik, az egyik a platform.

a jelölőgyűlésen alakult, de nem kötelezhet senkit. A másik az elnök erről szóló beszéde. Tehát egyik párt sem tudja világosan megmondani az embereknek, hogy mit is akarnak valójában. Csak néhány bel- és külpolitikai reformelképzelést javasolnak a választások idején, de nem az alapvonalait.

Negyedszer, egyik pártnak sincs szoros szervezete, és ritkán hallani, hogy melyik párt tart fiók- vagy taggyűléseket általában. Az amerikai politikai pártok választási pártok, vagyis csak a választások idején aktívak, és nem egyértelmű, hogy a hétköznapiakban ki maga is tagja a pártnak. Olyan ez, mint amikor valaki a piacon van, és addig nem tudja, hogy mit kell tennie. A szövetségi rendszer is megakadályozza, hogy mindkét párt jól szervezett párttá váljon. Minden államnak megvan a maga független hatalma, és a szövetségi és az állami pártok közötti határok jól ismertek, minden államnak tulajdonképpen saját demokrata és republikánus pártja van. Azt, hogy a helyi pártszervezetek mit tesznek a választások idején, az országos szervezet nem tudja. Ettől függetlenül az emberek arról beszélnek, hogy a pártjuk logójával ellátott jelöltet meg lehet-e választani.

Ez azt mutatja, hogy a két párt fogalma nagyban különbözik egy normál politikai párt fogalmától. Az ilyen laza szervezeteket azonban nem szabad alábecsülni; néha éppen ebben a lazaságban rejlik az erejük. Természetesen nem arról van szó, hogy a két párt nem szervezett, csak arról, hogy ezek a szervezetek a választásokon kívül nem túl hatékonyak.

Az Egyesült Államokban kétféle politikai pártszervezet létezik: egy állandó és egy ad hoc. A legalacsonyabb szint az úgynevezett Precinct Committee, amelynek általában csak egy személy a vezetője. Ugyanezen a szinten vannak a városi bizottságok és egyéb bizottságok. A legfelső szint a megyei bizottság, amelynek bizottsága (általában) a körzetek tagjaiból áll, és a megyei bizottság a fontosabb réteg. A megyei és az állami bizottságok között van egy kongresszusi kerületi bizottság, amely a kongresszusi jelölteket állítja. A ranglétrán feljebb van az állami bizottság. Mivel az állami jogszabályok államonként eltérőek, az állami bizottságok létrehozásának mechanizmusa is nagyon eltérő és nem egységes. Az állami bizottság a párt állandó szerve az államban, és feladata a párt népszerűsítése és konszolidálása. A bizottság elnöke a politika kiemelkedő személyisége. Végül létezik az országos bizottság. Az Országos Bizottság minden egyes állam képviselőiből áll. A Nemzeti Bizottság laza, kevés hatalommal rendelkezik, és nem sokat tehet. Mindkét

a pártoknak nincs hivatalos központi bizottságuk vagy állandó bizottságuk, és nincs "amerikai állandó bizottság" fogalma sem. Az országos bizottság elnöke felelős a kampányközpont vezetéséért, a jelöltek népszerűsítéséért, az adománygyűjtésért és egyéb ügyekért, és kevés hatalommal rendelkezik, csak intéző szerepet tölt be.

Ezen túlmenően mindkét pártnak lesz központja a választási szolgáltatásokhoz, az országos központoktól kezdve az állami központokon át a megyei központokig.

Úgy tűnhet, hogy a két pártnak még mindig van egy tisztességesebb felülről lefelé, vagy alulról felfelé irányuló szervezete, de a valóságban nagyon kevés kapcsolat van a szervezetek között, mert nincs elmélet, nincs pártprogram, nincs rögzített tagság, és nincs elképzelés arról, hogy hogyan kapcsolódjanak össze. Az országos bizottság és az állami bizottságok között volt némi kapcsolat, lejjebb pedig kevés. Az országos központnak nem volt ellenőrzése a helyi központok felett sem, amelyek az országos központ zászlaja alatt végezték a dolgukat. Mivel a helyi központok fő célja a választások megnyerése, más előnyöket nem tudtak elérni, például nagyobb részesedést a házból, olcsó árucikkek vásárlását és egy szép kis autóban való utazást. Az emberek, akik dolgozni jönnek, már azelőtt megértik, hogy mit csinálnak, mielőtt jönnek, így ez jól működik. Amíg meg lehet nyerni a választást, addig bármilyen trükköt bevethetsz. Az Országos Bizottság sem foglalkozik az ellenőrzéssel.

A két párt a leginkább hajlandó arra, hogy mások is harcoljanak a zászlajuk alatt. Azt csinálsz, amit akarsz, amíg a zászlóm alatt játszol, és bizonyos feltételekről tárgyalasz. Országos franchise-üzletek, például a McDonald's, a Hardee's és a Kentucky Fried Chicken országszerte elérhetőek. A központnak fogalma sincs arról, hogy mit csinálnak azon kívül, hogy ugyanazt az árut árulják. Az amerikaiak ugyanazokat az elképzeléseket valósítják meg a politikában és a gazdaságban. A két párt olyan, mint egy nemzeti franchise, ahol minden ág a saját dolgát teszi, hogy eladja a termékeit.

Valójában nemcsak a két párt létezik, hanem számos kisebb párt is, mint például a Szocialista Munkáspárt, az Amerikai Párt, a Néppárt, az Amerikai Kommunista Párt stb. De ezek soha nem váltak olyan nagy párttá, amelyek felvehették volna a versenyt a republikánus és a demokrata párttal. Ennek egyik fontos oka, hogy a két pártnak nincsenek világos határai, köztük sok a "disszidens",

Nincs szükségük arra, hogy másoknál keressenek menedéket, vagy elfoglalják a hegy tetejét, mert ki vannak zárva.

Néha hihetetlen, hogy a politikát uralni képes két nagy párt ennyire lazán szervezett. Valójában a két párt energiája éppen a lazaságban rejlik.

Egyrészt az amerikai kultúra nehezen fogad el egy jól szervezett politikai pártot, és nehezen ért meg egy olyan pártprogramot, amely húsz évig használható. Az amerikaiak pragmatikusak, és nem is olyan könnyű nekik az ötlet. Meg akarják oldani azokat a konkrét problémákat, amelyekkel a társadalomban találkoznak. Az individualizmus, amellyel az embereket nevelik, megnehezíti számukra, hogy olyan mélyen bekapcsolódjanak egy politikai szervezetbe, hogy figyelmen kívül tudják hagyni a saját érdekeiket. Az emberek saját érdekükben választanak politikai pártot.

Másodszor, mindkét párt nyitott ajtók, bárki be- és kiléphet, a párt alapemberei nem beszélhetnek fegyelemről. Az amerikai politikai pártok egy csúnya "hodgepodge", jól ismertek a befogadásukról. Valójában ez a két párt hosszú távú fennmaradásának fontos feltétele. A két pártnak nincs olyan mechanizmusa, amely kizárja azokat, akik hajlandóak támogatni őket, de van olyan mechanizmusa, amely felszívja a különböző embereket. Mivel nincsenek világos határok, bárki, aki akar, bejöhet, és bárki, aki akar, kimehet, és nincs igazán értelme ellenkezni velük. A közvélemény csak felháborodni tud, a párt főhatalma a pártvezetők egy kis csoportjának kezében volt, a közvélemény számára elérhetetlen.

Harmadszor, mindkét párt választási párt, amelynek fő célja a választások megnyerése, és nem rendelkezik rögzített politikai céllal. Mindent megtesznek, ami segít nekik a választások megnyerésében. Ez a mechanizmus arra motiválja őket, hogy a lehető legnagyobb mértékben megfeleljenek a választók törekvéseinek, és hogy egyesüljenek a választóikkal. A politikai elképzelések, amelyekről mindkét párt beszél, valójában a választók problémáit foglalják össze, majd megoldásokat javasolnak. Ez az alkalmazkodóképesség mindkét párt számára fontos a pozíciójuk megtartása szempontjából is. Ebben a folyamatban a pártok vezetői a nagy pénzek és bizonyos osztályok érdekeinek képviselőjének gondolatát is hozzáadják. Természetesen a választások megnyerése után előfordulhat, hogy figyelmen kívül hagyják minden kampányígéretüket, és mást tesznek. A választóknak ilyenkor kevés kontrolljuk van.

2. Politikai pártok megtermékenyítése

A politikai pártok megtermékenyítési rendszere elméletileg már nagyon korlátozott. A közszolgálat tizenkilencedik század végi bevezetése óta a közszféra tisztviselői és alkalmazottai két kategóriára oszlanak, egy választott és egy állandó közszolgálatra, és a legtöbb tisztviselő az utóbbi rendszerből származik. Őket nyílt és versenyztetéses mechanizmuson keresztül választják ki (lásd a 7. fejezetet, "A tisztviselők kiválasztása"), függetlenül attól, hogy egy párt megnyeri vagy elveszíti a választásokat, és nem a párttal dolgoznak. A gyakorlatban azonban a választást megnyerő párt még mindig nagyon jól áll, és a politikai tisztviselők között még mindig létezik a zsírosztás rendszere, még hozzá nem is kis számban. A *New York Times* szerint az elnök által kinevezett mindenféle - teljes vagy részmunkaidős, érdemi vagy tiszteletbeli - kinevezettek száma körülbelül 8000-re tehető. A cikk becslése szerint a szövetségi tisztviselők száma körülbelül kétmillió (egyes becslések ennél jóval magasabbak), tehát jelentéktelen számnak tűnik 8,000, de nem az. Ezek a pozíciók 8,000 mind fontos pozíciók, a státusz fontos, és rengeteg pénzről van szó. Ha egy politikai párt győz, akkor kap egy darab húst, és aki érdemi teljesítményt nyújtott a választásokon, azt címmel és fizetéssel jutalmazzák. Nem sokkal azután, hogy Busht megválasztották negyvenegyedik elnöknek, Reagan megkérte az összes ilyen tisztviselőt, hogy általában mondjon le, hogy a megválasztott elnök új csapatot szervezhessen.

Miért zsíros ez a húsdarab? nézzük meg, mit tartalmaz ez a hús.

14 kabinetminiszter 99 800 dolláros éves fizetéssel.

Helyetteseik évi 75 500 és 89 500 dollár között keresnek.

134 külföldi nagykövet, évi 75 500 dolláros fizetéssel.

A különböző ellenőrző bizottságok vezetője, éves fizetése: 1 000 EUR. \$82,500.

Fehér Házi ügyvéd és orvos évi 89 500 dollárért

És így tovább, 8000 pozíció sok pénz. Ha összehasonlítjuk az egyetemi professzorok fizetését, képet kaphatunk róla. A nagyon híres professzorok, különösen a természettudományok és az orvostudományok területén, felfelé is kereshetnek.

évi 200 000 dollár, míg a bölcsészprofesszorok általában kevesebbet keresnek: a rendes professzorok 40 000–60 000 dollárt, a docensek kevesebb mint 40 000 dollárt, az adjunktusok pedig még kevesebbet, annak ellenére, hogy rendelkeznek doktori címmel. Természetesen nem mindenkinek 8,000van ilyen magas fizetése. Vannak, akik nem is foglalkoznak politikával, mert ezek a fizetések a vállalati világhoz képest szánalmasan kicsik lehetnek.

A Chrysler Motors vezérigazgatója, Iacocca éves fizetése 1987-ben hétmillió volt. Egy professzor megjegyezte: "Senki sem ér ennyit". A közszféra fizetései viszonylag alacsonyabbak, mint a vállalati világnak, de ezeknek a pozícióknak további tulajdonsága a politikai jelentőség – az uralkodás joga.

Az elnökválasztás megnyerése után a politikai pártoknak el kell gondolkodniuk azon, hogyan osszák el a zsírt. Ez egy érzékeny és összetett projekt: egyrészt meg kell elégedni mindazokkal, akik hozzájárultak a választásokhoz, másrészt hatékony csapatot kell alkotni. Ha ugyanazt a pártot választják újra, ez azt is magában foglalja, hogyan kezeljük a meglévő csapatot. Nézzük meg azt a két kulcsfigurát, akiket Bush már kiválasztott.

Az 58 éves James Baker külügyminiszter Houstonban ügyvédként dolgozik. Mind a négy Bush-kampánynak ő volt az elnöke, és tette le a névjegyét. Reagan kabinetfőnöke volt, és pénzügyminiszterként is szolgált. Bushhoz közel áll, mondhatni a család legkedvesebb barátja.

John Sonunu kabinetfőnöknek, New Hampshire kormányzójának⁴⁹, az MIT-n végzett mérnöki doktornak tulajdonítják Bush megmentését a New Hampshire-i előválasztáson. Bush kis híján vereséget szenvedett egy másik republikánus jelölttől, Dole-tól, és Sonunu mint kormányzó beindította a gépezetet, és megmentette Bush életét. Bush őt választotta kabinetfőnöknek, a hivatalban lévő kabinetfőnök, Craig Fuller helyére. Fuller 1985 óta volt Bush kabinetfőnöke, és lojális volt, de Sonunu egyszerűen túlságosan érdemdús volt ahhoz, hogy Bush kihagyja.

Bush folyamatosan jelenti be választásait és kinevezéseit. A választások előtt a gazdagok pénzt adnak, a hatalmasok hozzájárulnak, és miután a választást megnyerték, fel lehet pattintani a koronát, és hivatalos pozíciót kapnak mindazok, akiknek érdemei vannak. A győztes a király, a vesztes az ellenség. A választáson legyőzött pártjelöltek és a sok kampánysegéd, meg kell nézni ezeket a zsíros üres állásokat.

Ez a folyamat nem fékek és ellensúlyok nélküli, mert ez egy zsíros munka, és egy olyan társadalomban, mint az Egyesült Államok, egy mechanizmus szükségszerűen

fejlődni. Az elnök által kinevezhető hivatalos tisztségek közül a szenátus megerősítését igénylik⁷⁰⁰, például a nagykövetek és hasonlóak. A Fehér Ház csapatát és a tanácsadói csapatot nem kell a szenátusnak jóváhagynia. Ez a mechanizmus ellenőrzi az elnök kinevezési jogkörét, és arra készteti, hogy mérlegelje egyes tisztviselők kinevezésének megvalósíthatóságát.

Elméletileg az amerikai tisztségviselői rendszer jelentősen meggyengítette a párthizlaló rendszert, de a párthizlaló rendszer a gyakorlatban még mindig létezik. Ez a mechanizmus nemcsak az elnökválasztásokon, hanem a kongresszusi és szenátusi választásokon is megtalálható. Ha valakit megválasztanak a képviselőházba vagy a szenátusba, akkor csapatot szervezhet, és azok az emberek, akik segítettek a politikusnak a választáson előrébb jutni, jutalmat kapnak. Ez a hivatalos hivatalos álláspont.

A hivatalos pozíciók hatalommal járnak, a hatalom pedig döntéshozatallal. Ezek a fontos hivatalos pozíciók gyakran képesek meghatározni a kormányzati pénzügyek irányát, és a hivatalos kinevezetteken kívül sokkal több embernek is hasznára válhat egy párt választási győzelme. Ráadásul, ha egyszer magas tisztséget tölt be, biztos jövője van. Ha a párt elveszíti a következő választást, vagy maga is elbukik, vagy távozni akar, a nagyvállalatok vagy intézmények szívesen alkalmazzák őket magas fizetéssel. Sok korábbi kulcsfontosságú kormánytisztviselő dolgozik most nagyvállalatoknál. Voltak a Fehér Házban vagy Washingtonban, és fontos erőforrást jelentenek.

A kérdés az, hogy milyen szerepet játszott ez a rendszer a társadalom irányításában? Miért maradt fenn a politikai párthizlaló rendszer ezen része?

A párthizlaló rendszer megváltoztatásának egyik fő oka a XIX. század végén az volt, hogy az önzéshez, eredménytelenséghez, korrupcióhoz vezetett, és egyúttal az egész társadalom számára instabil kormányzati rendszert eredményezett. Minden hivatalnokot kineveztek, és lehet, hogy a következő ciklusban el kellett sétálnia, ezért szűkös pénzt kellett megragadniuk. Mivel a kormánytisztviselők forgószélszerűen váltják egymást, a kormányzati irányítás nem következetes és koherens. De a csúcson lévő zsírosztó rendszer még mindig megmaradt. A zsírmegosztási rendszer biztosítja, hogy a megválasztott politikai párt hatékony csapatot építsen ki. Bár ennek számos hátránya is van. Vezetési szempontból azonban az elnök ugyanazon párt barátait és rokonait nevezi ki a politikai rendszer minden egyes kulcspontjának betöltésére, ami könnyen kialakít egy rendkívül integrált és kényelmes politikai parancsnoki láncot. Ez a rendszer mindenféle dolgot

megtehet, jót és rosszat, de a politikai parancsnokságból,

ilyen rendszer nélkül nehéz lesz előrehaladni. Képzeljük el, hogy az elnöknek nincs hatalma megszervezni a csapatot, a csapat minden tagjáról másoknak kell dönteniük, hogyan működhet az egész kormány? Ez minden bizonnyal kölcsönös korlátokat és konfliktusokat fog kialakítani. Tíz ok, amiért megmaradt, az az, hogy szükséges a társadalmi irányításhoz és a politikai kormányzáshoz. Bárki, akit megválasztanak az elnökségbe, ilyen hatalmat szeretne birtokolni, ezért nem változtattak rajta.

Másodszor, ez a hatalom bizonyos mértékig korlátlan, és az elnök kedvére élhet vele, ugyanakkor vannak korlátok, a Kongresszus képviselőháza és szenátusa bizonyos mértékben felügyeli a kormánytisztviselőket, beleértve magát az elnököt is. Nixonnak a Watergate-botrány miatt kellett lemondania. Számos kormányzónak kellett lemondania a kormányzása során. A legnagyobb korlátot a négyévente esedékes elnökválasztás jelenti. Az új elnök megválasztása után, különösen, ha a másik párt jelöltjét választják meg, minden kinevezett tisztviselőt újra ki kell nevezni, vagy ha nem nevezték ki őket, akkor szabadon távozhatnak. Általánosságban elmondható, hogy amikor a másik párt jelöltje van a Fehér Házban, akkor minden kinevezettnek fel kell göngyölnie és távoznia kell. Az a csapat, amelyiknek nem sikerül megnyerni a szíveket és az elméket, és elveszíti a választásokat, elveszíti a hivatalát. Az ilyen vagy olyan korlátozás ellenére, ha egyszer elnökké választják, megoszthatja a zsírt a pártjával, és "egypárti diktatúrát" alakíthat ki a szövetségi kormányban. Valójában a szövetségi kormány is "egypárti diktatúra", csak hogy a választások, az időkorlátok és a Kongresszus korlátai próbára teszik. Az utód a király, a vesztes az ellenség, az amerikai politikában ez a megdönthetetlen igazság.

Harmadszor, miközben a zsírmegosztási rendszer bevezetése előnyös a győztes fél számára, kihívást jelent azok számára is, akik élvezik a zsíros állásokat. Ha a párt veszít, el kell veszíteniük a posztjukat, és akkor hol találnak majd munkát? A tisztviselők számára nincs ilyen probléma, hiszen ők nyugodtan visszavonulhatnak otthonukba. De nem a politikai tisztségviselőknek, akiknek fel kell készülniük a jövőjükre, ha megváltozik a széljárás. A vezető kormánytisztviselőknek természetesen nincs túl sok problémájuk, de sok alacsonyabb szintű kormánytisztviselőnek vannak ilyen gondjai. El kell mondani, hogy az Egyesült Államok társadalmi mechanizmusa megteremtett bizonyos feltételeket a zsírmegosztási rendszer megvalósításához, amely nélkül a zsírmegosztási rendszer nem valósulhatna meg. Hová megy az a személy, aki miniszter vagy tárcavezető, ha hirtelen nincs munkája? Az amerikai társadalom egy olyan társadalom, ahol mindenkinek el kell mennie dolgozni, és senki sem szervez munkát. Ez a mechanizmus, amely

töbnyire

magánvállalatok és hivatalok, az iskolák és más ágazatok is gyakorolják. Ha valaki nagyon versenyképes, találhat munkát. Azok az emberek, akik Washingtonban vezető beosztást töltöttek be, erősebb versenytársakkal rendelkeznek, mint az átlagember, akik közül néhányan eredetileg saját vállalkozással rendelkeztek, és néhányan visszatértek korábbi munkahelyükre. A társadalom biztosítja a mechanizmust ezen emberek felszívására, hogy ez ne jelentsen komoly társadalmi problémát. A közigazgatási tisztviselők először erre a mentalitásra készülnek fel, amikor tisztviselővé válnak. Felkészülve arra, hogy néhány év múlva búcsút mondanak Washingtonnak, már régóta keresik a kiutat. A kormánytisztviselőknek nincs megbízási rendszere, és aki akar, az bekapja a csalit. Egyébként minden kormánynak váltani kell a módszereket és ennyi fontos embert, nem jelentene ez komoly társadalmi problémát.

A politikai pártok megtermékenyítésének vannak hátrányai, a kérdés az, hogy hogyan találunk mechanizmusokat ezek ellenőrzésére és ellenőrzésére. Ugyanakkor nem minden társadalom tudja megvalósítani ezt a rendszert, ez attól függ, hogy a társadalmi környezet rendelkezik-e a megfelelő mechanizmussal. A politikai pártokat nagymértékben azért hízlatják, hogy garantálják az adminisztratív csapat egységét és hatékonyságát, valamint az uralkodó osztálycsoporton belüli lépésszerűséget, ami egy alapvető mechanizmus.

3. Érdekcsoportok

Az érdekcsoportok, más néven nyomásgyakorló csoportok fontos jelenségek az amerikai politikában és társadalomban. Az érdekcsoportok és a nyomásgyakorló csoportok megértése nemcsak az amerikai politika megértésének fontos része. Az amerikai társadalmat működtető folyamatok megértésének is fontos része.

Mi az a nyomásgyakorló csoport? Általánosságban egy olyan csoport, amely közös erővel akarja befolyásolni a politikai folyamatokat. Ennek a csoportnak gyakran sajátos érdekei vannak, és saját érdekeik védelme vagy nagyobb előnyök elérése érdekében gyakorolnak befolyást a politikai folyamatra.

Csak kevés érdekcsoport idealista. Az érdekcsoportok tevékenységének alapvető mozgatórugója az önérték. A politikai rendszer döntései nagymértékben befolyásolják a társadalmi érdekek mintázatát és a társadalmi juttatások elosztását. Aki meg akarja védeni vagy ki akarja terjeszteni az érdekeit, annak elsősorban a politikai döntéseket kell befolyásolnia. Ebben rejlik az érdekcsoportok tevékenységének alapja.

Az érdekcsoportokat szintén a pluralizmus alapjának tekintik. A politika akkor pluralista, ha az érdekcsoportok befolyásolni tudják a döntéshozatali folyamatot. Ha a társadalomban nincs olyan erő, amely befolyásolni tudná a kormányzati döntéshozatali folyamatot, akkor a politika monista. Az érdekcsoportok különböző eszközökkel befolyásolhatják a politikai folyamatot, amelyek közül a lobbizás az alapvető eszköz. A Washingtonban tevékenykedő lobbisták közül sokan érdekcsoportok képviselői.

Az érdekcsoportok a kapitalista társadalmak és egyes fejlődő országok egyik jellemzője. Az érdekcsoportok gyakran sajátos szerepet játszanak. A politika és a gazdaság összekapcsolása. A kapitalista rendszerben a kormány nem irányítja közvetlenül a gazdaságot. Az ellentétes gazdasági érdekeket látszólag a kormány politikai és törvényei koordinálják. A különböző érdekcsoportok saját tevékenységükkel befolyásolják a politikák és törvények kialakítását, hogy azok a lehető legnagyobb mértékben tükrözzék saját érdekeiket. Ez a folyamat valójában összekapcsolja a gazdasági csoportokat a politikai csoportokkal, vagy inkább a gazdasági csoportok egy részét a politikai csoportokkal. Más típusú csoportok ugyanígy cselekedhetnek.

Az érdekcsoportok a kapitalizmus elkerülhetetlen termékei. A magántulajdon feltételei között az egyéni érdekek világosak és jól meghatározottak, és a nagyobb érdekek érvényesítésére irányuló törekvés és mechanizmus erős és erőteljes, így természetes, hogy az egyéni érdekek a nagyobb hatalom érdekében csoportérdekekké állnak össze. Az érdekcsoportok különböző típusúak: gazdasági, nyelvi, kulturális, vallási, etnikai, szakmai és így tovább. A kapitalista rendszer egyik jellemzője, hogy a kormányzat passzív (hagyományosan a legkisebb kormányzat a legjobb kormányzat), és ahhoz, hogy a kormányzatot az egyéni érdekek védelmére és kiterjesztésére használjuk, nyilvánvaló, hogy az egyéni hatalom nem működik, csak a csoporthatalom. Társadalmi szervezetére jellemző, hogy hagyománya és kultúrája van a csoporthatalomnak, hogy változtatni tudjon.

Egyes kutatók szerint tíz amerikai felnőttből hatan tartoznak valamely szervezethez. Vannak politikai és nem politikai érdekcsoportok. A politikaiak közé tartoznak a republikánus és demokrata klubok, politikai aktivista csoportok stb. Az egyéb érdekcsoportok olyan sokfélék, mint az iskolai szolgáltató szervezetek, ifjúsági szervezetek, veteránszervezetek, farmerek szervezetei, etnikai szervezetek, egyházi szervezetek, testvéri szervezetek, szakmai szervezetek, munkásszervezetek és sportszervezetek. Ezek a következők

minden olyan független "tömegszervezet", amely nem áll vezetői kapcsolatban a kormánnyal, és ezért meg kell találnia a politikai folyamatok befolyásolásának módját.

A legfőbb érdekcsoportok az üzleti, a munkaügyi és a mezőgazdasági szervezetek. Az üzleti szervezetek sok pénzzel rendelkeznek, és fel tudnak bérelni szakavatott embereket, hogy lobbizzanak a nevükben a politikai folyamatok befolyásolása érdekében, mint például a Gyártók Országos Szövetsége és az Amerikai Kereskedelmi Kamara. A szakszervezetek rendkívüli hatalommal rendelkeznek, mivel nagy tagsággal és nagyszámú emberrel rendelkeznek. A különböző érdekcsoportok különböző mértékű befolyással rendelkeznek. Természetesen a kisebb érdekcsoportok nem hasonlíthatók a nagyobbakhoz. Ami igazán működik, vagy gyakran működik, azok a nagy érdekcsoportok, a kis érdekcsoportoknak pedig van cselekvési szabadságuk, de gyakran nem túl hatékonyak. Ettől függetlenül egy társadalom politikai folyamatában nem lehet mindenki bedugva, ebben az esetben a társadalom elveszítené egységét. Egy ilyen rendszer természetes fejlődése nagy érdekcsoportokat eredményez, amelyek gazdasági és politikai hatalommal is rendelkeznek.

Az érdekcsoportok egyenlőtlensége megmutatkozik azokban az eszközökben, amelyekkel az érdekcsoportok befolyásolják a politikai folyamatot. Nem minden érdekcsoport rendelkezik azzal a hatalommal, hogy besétáljon az elnök vagy egy kongresszusi képviselő irodájába, és utasítsa őket valamire. Be kell őket befolyásolniuk ahhoz, hogy elérjék ezeket a célokat.

Először is rendelkezniük kell a pénzügyi forrásokkal, hogy támogassák azokat az embereket, akik kizárólag az érdekcsoportoknak, azaz a lobbistáknak dolgoznak, és akik a kormányzat szövetségi, állami és helyi szintjén tevékenykednek.

Másodszor, szükségük van tagokra, és nyilvánvaló, hogy csak egy tucat ember hét vagy nyolc fegyverrel nem tud dolgokat megvalósítani; van azonban egy olyan nézet, hogy a "közjó" és a "szabad út" [nyitott ajtó] jellege miatt. Van azonban egy olyan nézet, hogy a "közjó" és a "Free Ride" [nyitott ajtó] természete miatt a nagy csoportok nem olyan szervezettek és hatékonyak, mint a kis és közepes méretű csoportok.

A harmadik szakértelmet igényel, egy olyan rendszert, amelyben senki sem beszélhet a maga nevében olyan politikák és törvények elfogadásakor, amelyek egy adott érdekcsoportnak kedveznek; ezeket törvénybe kell foglalni és meg kell szavazni, ami megköveteli az érdekcsoportoktól, hogy ésszerű, elégséges és tudományos módszereket alkalmazzanak.

Természetesen vannak piszkos ügyletek, de a politikai folyamatok kizárásával minden érdekcsoport figyelemmel kíséri a többiek működését,

és ebben a helyzetben az érdekcsoportoknak speciális, szisztematikus ismeretekkel kell rendelkezniük róluk, és ezeket kell felhasználniuk céljaik eléréséhez.

A negyedik, hogy hozzáférjen, vannak emberek, akik jó tisztviselők, és nagy különbség van a tudás és a nem tudás között. Ezekből a feltételekből adódóan a nagy érdekcsoportok természetesen sokkal élénkebbek és erőteljesebbek. Tehát, ha az amerikai politika pluralista, akkor ezen a területen nem pluralista. Ezt az amerikai politika tanulmányozásakor figyelembe kell venni.

A nagy vagy erős érdekcsoportok gyakran valódi hatalmat tartanak a kezükben, ami megalakulásuk és létezésük feltétele. Egyesek az ilyen érdekcsoportokat "kvázi-kormányoknak" nevezik. Ellenőrizhetik bizonyos szakmák gyakorlását, ami főként a szakmai szervezetekre korlátozódik; normákat és szabályokat állapíthatnak meg; közpénzeket oszthatnak szét, és a kormány által biztosított sokféle pénzeszközt végül magáncsoportok osztják szét. A kormány által meghatározott szabályok ellenére, de a megyei tisztviselők gyakran kevésbé hatékonyak. Az ilyen ügyekért felelős magáncsoportok természetesen felsőbbrendűek; nagy hatalmuk van a gazdaság vagy a gazdaság egy ágazatának befolyásolására, ez arra készteti a kormányt, hogy kétszer is meggondolja, mielőtt beavatkozik, és így tovább.

Az érdekcsoportok létrehozásának különböző okai vannak. A gazdaság privatizációja szintén az érdekcsoportok létrejöttének alapja. A kapitalista termelési mód megköveteli, hogy a kormány ne avatkozzon bele a gazdasági folyamatba, hogy együttműködést érjen el és irányítsa a gazdaságot, illetve hogy szabályozza a gazdaságot és más társadalmi tevékenységeket. A kormánynak nem lehetnek vágyálmai, és komolyan kell vennie a nagy érdekcsoportokat. Ezzel szemben a törvény és a politika által koordinált érdekcsoportoknak törvényesen kell működniük, és a kormány arcát is meg kell nézniük. Ez a kölcsönhatási mechanizmus a társadalmi-politikai és szabályozási folyamat egyik jellemzője.

Az érdekcsoportok kölcsönhatásáról elmondható, hogy különböző igényeket táplálnak a politikai rendszerbe, és kommunikációs szerepet játszanak, a politikai rendszer és a társadalom egészének összekapcsolását szolgálják; azt is mondhatjuk, hogy az érdekcsoportok a lakosság egy szegmensének érdekeit képviselik, és hogy hatalom nélkül nem alakulhat erős tömegekből erős érdekcsoport. Mindkét jelenség létezik. A társadalomirányítás szempontjából az előbbi funkció objektíve létezik, bár sok érdekcsoport nem

szubjektíven van ilyen napirendjük. Ez utóbbi jelenség azonban a szociális menedzsment egyik problémája. Ha a jól szervezett, jól felszerelt érdekcsoportok képesek a legjobban befolyásolni a politikai folyamatokat, akkor ki képviseli az átlagemberek érdekeit? Elég demokratikus-e az amerikai demokrácia? Lehet kérdőjelet tenni. Az érdekcsoportok létezése, ahogy már elemeztem, az amerikai társadalmi rendszer, politikai rendszer és kultúra elkerülhetetlen terméke. Ebben a hármas struktúrában lehetetlen más utat találni a politika és a társadalom összehangolására. A kérdés az, hogy e mechanizmus eredendő gyengeségei és erősségei mikor kerülnek annyira egyensúlyából, hogy válság alakul ki.

A társadalomirányításban és a politikai folyamatokban a társadalom érdekigényeit összegyűjtő, szintetizáló, összegző és csatornázó csoportok létezése fontos feltétele annak, hogy a politikai rendszerek képesek legyenek a legnagyobb érdekigények kielégítésére. Minden politikai rendszer korlátozott erőforrásokkal rendelkezik, és gyakran csak az érdekigények egy részét tudja kielégíteni. A legjobb politika nem az, amelyik a társadalom összes érdekét kielégíti (ami lehetetlen), hanem az, amelyik a lehető legtöbb érdeknek tesz eleget azonos erőforrásokkal. Ehhez a politikai rendszernek különböző csatornákon keresztül meg kell próbálnia megérteni a társadalomban létező különböző érdekeket.

4. Laikus szószólók

“Lay Advocates” [乐辩士] az én fordításom a lobbista szónak, fonetikusán és parafrázálva. Sokan folyosói tanácsosoknak [走廊议员] vagy lobbistának [说客] fordítják. A lobbisták nagyon fontos jelenségek az amerikai politikai életben, és nem lehet figyelmen kívül hagyni ezt a fontos területet az amerikai politika megértésében.

Mit jelent a lobby és ki a lobbista? Karen Sagstetter *Lobby* című könyve szerint a lobbisták olyan emberek, akik az emberek meggyőzésére szakosodtak, és akik a helyi tanácsok, valamint az állami és szövetségi törvényhozások és ügynökségek tagjaival dolgoznak. Megpróbálják befolyásolni a kormányzati politikát és a jogalkotást, és különleges magán- vagy közérdekű csoportokat képviselnek. Mindenhol lobbiznak, hogy rávegyék a kormányt vagy a törvényhozást, hogy tegyen valamit, vagy ne tegyen valamit.

A lobbisták fogalmában nincs semmi lealacsonyító vagy becstelen, és ez nem sunyi vagy láthatatlan. A lobbisták, mindannyian,

láthatóak, sőt erőteljesekek voltak. Frank Cummings írt egy könyvet *Capitol Hill Manual* címmel. Ebben a könyvben a szerző bölcsen megtanítja a képviselőket arra, hogy bár sok történelmi történetben benne van az, hogy a "lobbizás" csúnya szó, itt nincs bűn. Lényeges. Cummings azzal érvelt, hogy egyetlen képviselő vagy szenátor sem lehet szakértője semmilyen kérdésnek, és hogy még a kongresszusi szakértők sem tudhatnak mindent mindenről; a jogalkotók sem tudhatják, hogy egy adott csoport mit gondol egy adott kérdésről, így a jogalkotás és a társadalom irányítása szempontjából a lobbista feladata valójában az információnyújtás és az érdekérvényesítés.

Természetesen minden laikus szószólónak vannak szándékai, és a legtöbbjük nem az általános érdekekért, hanem egy adott érdekért érvel. Ha az érvelés sikeres, gyakran egy speciális érdekcsoport is profitálhat belőle. Vegyünk egy (hipotetikus) példát. A kínai textíliák olcsók, és öltönyönként 50 dollárért adják őket, míg az amerikai munkaerő drága és költséges, és öltönyönként 100 dollárért adják őket, ezért a fogyasztók a kínai öltönyöket fogják választani.

Ez lehetetlenné teszi az amerikai gyártók számára, hogy nyereséget termeljenek. Ezért az amerikai textilipar lobbistái lobbizni fognak a Kongresszusban, hogy olyan törvényeket fogadjanak el, amelyek vagy adót emelnek, vagy korlátozzák az importot. Ha a kongresszus elfogadja a törvényt, akkor ez az érdekcsoport jelentősen nyer.

Mindenféle lobbisták léteznek, mindenféle formában és méretben. Néhányan közülük magáncsoportoknak dolgoznak, és sokan vannak. Néhányan közülük társadalmi szervezeteknek dolgoznak, például szakszervezeteknek, környezetvédelmi szervezeteknek és közjóléti szervezeteknek. Sok külföldi kormány is van, akik hasznot akarnak húzni a kongresszusi törvényhozásból, vagy pénzt akarnak keresni vele, ezért lobbistákat alkalmaznak, hogy szolgálják őket. Dél-Korea például 1969-1970-ben nagyszámú embert küldött Washingtonba hét hónapra, hogy 50 millió dollárnyi további segélyt kapjon. Néhányan közülük az Egyesült Államok elnökével tárgyaltak, akinek a Kongresszus támogatását is meg kellett szereznie a hatalmi ágak szétválasztása miatt. Az elnök lobbistáinak többsége az elnök alá tartozó ügyvezető tanácsadó, és néha tanácsot alkotnak, hogy a Kongresszussal tárgyaljanak. Az elnöki tanácsnak sokféle elnevezése van, de az alapvető funkciója ugyanaz: befolyásolni a törvényhozás jogalkotási tevékenységét vagy a végrehajtó hatalom döntéseit.

A lobbisták mindenféle eszközt felhasználnak tevékenységük végzéséhez, találkozniuk kell a törvényhozókkal, dokumentumokat kell készíteniük, vagy éppen

ebéd. A lobbista munkája nem olyan egyszerű. Ahhoz, hogy azzá válj, bizonyos követelményeknek kell megfelelned. A lobbista fő feladatai közé tartoznak: (1) kutatás, egy adott kérdés és egy adott törvényjavaslat részletes tanulmányozása; (2) tanúskodás meghallgatásokon; (3) együttműködés a jogalkotókkal, beszédek megfogalmazása, jelentések készítése, törvénytervezetek kidolgozása, levelek megválaszolása stb. A közvetlen lobbizás mellett léteznek más taktikák is, mint például a Grassroots Lobbizás, amely a választók befolyásolásával kezdődik, a törvényhozó saját választókerületében lévő választók befolyásolásával; a Cross-Lobbizás, amikor több különböző érdekcsoport dolgozik együtt a vitázókkal, hogy szavazási jegyzőkönyveket tegyenek közzé, szavazási jegyzőkönyveken vagy a közvéleményen keresztül nyomást gyakoroljanak a törvényhozókra, stb.

Az érem másik oldalán a törvényhozóknak is szükségük van lobbistákra. Szükségük van a törvényjavaslatról való véleménynyilvánításhoz szükséges információk és anyagok ismeretére. Ezért a törvényhozók gyakran nem ülnek és várják, hogy a lobbisták eljőjenek hozzájuk, hanem saját kezdeményezésükre keresik fel őket. Természetesen a lobbistákhoz különbözőképpen viszonyulnak, van, aki ellenük, van, aki mellettük. Egy dolog biztos, mégpedig az, hogy minden lobbistának megvan a maga célja. Mindig saját szándékaik vannak, amikor a törvényhozók megkönnyítéséről van szó. Ezért mondja a *Capitol Hill kézikönyv*: "Itt veszély van".

A lobbisták tevékenységének normalizálódása bizonyos fokú intézményesülésben nyilvánult meg. Az Egyesült Államokban 1946-ban fogadták el a lobbisták tevékenységét szabályozó fő törvényt. Mindenkinek, aki befolyásolni akarta a jogalkotási folyamatot, regisztrálnia kellett magát, ha ezért fizetést kapott. Ily módon magánszemélyek, egyesületek és vállalatok egyaránt e körbe tartoznak. A regisztráció során meg kell adni a tevékenységi kört és területet, a cég nevét, címét, a munkáltató nevét, a debreceni évek számát, a fizetést, azt, hogy ki fizeti a fizetést és a napi kiadásokat, milyen jogszabályok érdeklék, ki kap pénzt és milyen célra. A törvény szempontjából természetesen jó. De valójában rendkívül hibás. Sokan befolyásolják a jogalkotási folyamatot, de azt állíthatják, hogy ők nem lobbisták, és nem érdekeltek a jogalkotási folyamatban. Összesen körülbelül 20 000 lobbista dolgozik Washingtonban.

A lobbisták tevékenysége gyakran hatékony és jelentős. Izraelnek például nagyon erős és hatékony platformja van. Az Egyesült Államokban körülbelül hatmillió zsidó él, és átlagon felüli az iskolázottságuk, a társadalmi státuszuk és a politikai

tevékenység. Az egyik legnagyobb lobbiszervezetük, az AIPAC 75 taggal és 5,7 millió dolláros költségvetéssel rendelkezett a természetben 1985., az arab lobbiszervezetek is nagyon erősek. A Washington Lobby című könyv számos példát hoz a lobbisták tevékenységének hatékonyságára. Mondanom sem kell, hogy kevés hétköznapi embernek van saját lobbistája.

Az amerikai társadalom egyik jellemzője, hogy a politikai színtér egy nagy árupiaccá változott, és a politika egyfajta kereskedelmi piaccá vált, mint a gazdasági piac. Eladhatod benne a saját "termékeidet", vagy megveheted mások termékeit. A politikusok alkudoznak benne, versenyeznek egymással.

Ezt a folyamatot törvény szabályozza, de a törvény először ezt a politikai modellt ismeri el, amelynek előnyei és hátrányai egyaránt vannak. Az előnyök közé tartozik, hogy a politikai versenyben általában könnyebb minőségi termékeket értékesíteni, ami arra kényszeríti azokat, akik versenyezni akarnak, hogy jó termékekkel álljanak elő. Másrészt a nagyvállalatok monopolizálhatják a piacot, saját termékeiket vagy gyengébb termékeket népszerűsíthetnek, és "monopolprofitra" tehetnek szert. Bár a politikai színteret senki sem tudja könnyen monopolizálni, a gazdag és erős csoportok természetesen előnyben vannak. Ez a politikai szellem nagyon fontos eleme az amerikai politikai kultúrának, és valójában fogékony a magasan fejlett árugazdaság szellemére. Az árutermelő gazdaság követelménye, hogy a piacon a legjobb pártfogókat találjuk meg, a termékeket forgalmazzuk, a legjobb technológiát, a legjobb feltételeket szerezzük meg, és a maximális haszon elérése érdekében. Ez az elv köti össze a lobbistákat a törvényhozókkal és a kormánytisztviselőkkel. Ők mindig az eladók vagy a vevők pozíciójában vannak.

Egy másik kulturális tényező, amely ebben tükröződik, a politika szekularizálódása. Probléma a vallás szekularizációja, és probléma a politika szekularizációja is. Az emberek ugyanúgy részt vesznek a politikában, mint bármi másban, mint például az üzleti életben, a tudományos kutatásban, a pénzkeresésben stb. Kevésbé érzékelhető, hogy a politikának különleges státusza van. A politika hétköznapi, mindennapi ügyé válik, és bár a politikai hatalmat a társadalom felső rétegei birtokolják, a politikához szekularizálódniuk kell, különben nem fog működni.

5. Radikális szervezetek

A belvároson áthaladva egy lánynak volt egy könyvesbódéja egy forgalmas helyen. Nem sokan látogatták. Véletlenül arra sétáltam, és megnéztem a könyveket, amiket árult, és kíváncsivá tett. A standon lévő könyvek között volt *A kommunista kiáltvány*, Castro beszédeinek gyűjteménye és Trockij beszédeinek gyűjteménye. Könnyen lehetett látni, hogy a nő egy baloldali radikális szervezethez tartozik. Állítólag több száz ilyen kis szervezet vagy mikroszervezet van az Egyesült Államokban. Aktívak, de kevés politikai befolyással rendelkeznek, és a lakosság nagy része nem törődik velük.

A lány a szervezetük újságját, a *The Militantot* is árulta, a következő főcímmel: A szocialista hetilap, amelyet a munkások javára adnak ki. *A Militant* 16 oldalas újság volt, akárcsak a sanghaji *Xinmin Evening News*, és példányonként egy dollárért árulták, ami drágább volt, mint egy átlagos újság.

A The Militantot böngészve az ember egy-két érdekes és elgondolkodtató hírt láthat.

A legnagyobb teret egy Mark Curtis nevű férfi védelmének szentelték. Ez a férfi a szervezet aktív tagja volt, és szexuális zaklatással vádolták. A történet szerint márciusban az őt azonosító 4,1988, lány, Morris otthon volt és tévét nézett, amikor körülbelül délután 8 valaki a szüleit hívta, és azt mondta, hogy nincsenek otthon. Tíz perccel később kopogtak az ajtón, és amikor a lány kinyitotta, a férfi szexuálisan bántalmazta és megverte. *A The Militant* közzétette Curtis azon az éjszakai tevékenységét, hogy bizonyítsa, Curtisnek erre nem volt ideje, és az újság nyilvános szolidaritásra szólított fel Curtisszel.

Szintén a hírekben: Thatcher miniszterelnök bírálata, amiért kiutasította az Egyesült Királyságba a kubai nagykövetet és a kubai nagykövetség harmadik titkárát. Oscar Fernandez Mell, Nagy-Britannia kubai nagykövete a Kubai Kommunista Párt egyik alapítója volt, beválasztották a Kubai Kommunista Párt első Központi Bizottságába, és Che Guevarával együtt segítette Zaire antiimperialista harcát. Az újságárus lány egyszer azt mondta, hogy Kuba az egyetlen szocialista ország, ami a világon még létezik. Volt egy nagy riport a politikai

burmai mozgalmak. Egyikük beszámolt egy 250 fős zimbabwei gyűlésről, amelyen Che Guevara és a kubai forradalomról vitáztak, valamint egy cikk a pennsylvaniai bányászok sztrájkjának tapasztalatairól.

Egy cikket érdemes megemlíteni, hogy valószínűleg meg lehessen érteni ennek a radikális szervezetnek az alap gondolatát, az "Egy Karib-tenger, egy végzet" címet viseli, és egy New Yorkban tartott konferenciáról szól. A konferencia témája az antiimperialista harc kilátásai voltak. A konferenciát a Karibi Egység Koalíció szervezte. Ez a szervezet országok²³ politikai³⁸ szervezeteiből állt. A fő előadó a volt grenadai miniszterelnök sajtótitkára volt. Az ő nyilatkozatát érdemes elolvasni. A következőket mondta: "Amiről tárgyalni fogunk, az a mi koalíciónk alkalmazása az övékkel szemben. A mi koalíciónk, vagyis a munkások, a gazdák, a halászok, a fiatalok, a diákok, a szenvedő emberek koalíciója. Az ő koalíciójuk a hatalommal, kiváltságokkal, tőkével és vagyonnal rendelkező emberekre vonatkozik". A mai világban még mindig sokan vannak, akik ilyen szavakat mondanak. Sok résztvevő elítélte a

Az Egyesült Államok beavatkozása Kubában és Nicaraguában, mondván, hogy az agresszió, és jelentős akadálya annak, hogy az emberek lakáshoz, oktatáshoz, kenyérhez és az élet más alapvető szükségleteihez jussanak.

Ami még érdekesebb, hogy az újságok az elnökválasztáson¹⁹⁸⁸ induló Szocialista Munkáspártról is hírt adtak. Az elnökjelölt Warren volt, az alelnökjelölt Mickells, és volt egy kampánybizottság is. Egy ilyen jelölt természetesen nem sok vizet zavart volna, és valószínűleg teljesen alulmaradt volna Bush és Dukakis zajos kampányában.

A The Militant című újság népi előfizetésre szólított fel, hirdelve, hogy a The Militant az igazságot mondja el, a tényeket és az igazságot közli az Egyesült Államok által a világ népei ellen vívott háborúról, és hogy ha az igazságot csak a nagy tömegkommunikációs eszközökön keresztül kapnánk meg, akkor nem tudnánk az Egyesült Államok által El Salvador, Guatemala és Nicaragua népei ellen vívott háborúról.

Amint a fenti jelentésekből láthatják, ez egy radikális csoport, és számtalan ilyen radikális csoport létezik az Egyesült Államokban és más nyugati társadalmakban, de a legtöbbjüknek nincs nagy hatása. Néhány kérdés, amiről ezek a szervezetek beszélnek, igaz, és néhány elképzelésük nem haszontalan a társadalmi fejlődés szempontjából. Ezeknek az önjelölt szocialista szervezeteknek a státusza különösen alacsony az Egyesült Államokban. Attól tartok, hogy ezeket a jelenségeket nem lehet a kontextusban látni

programjait és tevékenységeit, hanem valójában a mai világ két fő ideológiája közötti kapcsolatot tükrözik. Mivel a háború utáni szocialista országok egy-két fordulatot szenvedtek el, gazdasági fejlődésük messze elmaradt a kapitalista országokétól, így általános vonzerejük nem elégséges. A kapitalista országok gazdasági fejlődése ezzel szemben elsősorban vonzerőt eredményezett. Általánosságban elmondható, hogy a közvélemény nem az intézmények, struktúrák, eszmék, szellemiség, emberi természet stb. szempontjából ítéli meg a társadalom érdemeit, hanem a saját mindennapi életéből, vagyis zsigerből, nem pedig az agyából. A gazdasági és társadalmi fejlődésben meglévő hatalmas szakadék miatt a kapitalista rendszer reformját szorgalmazó szervezeteknek és eszméknek nem lesz nagy hatása a nyugati társadalomban. Ezért az amerikai társadalom is magára hagyja őket. Ha egy nap a gazdasági szint megfordul Kelet és Nyugat között, attól tartok, hogy szabályozni kell őket. Valójában nem fogunk fejlődni rajtuk túl, csak kiegyenlítődni, és az ideológiai harc újra fellángolhat. Egy barátom azt mondja, hogy ez egy jó érv, és hogy még néhány komolyabb recesszióval lesz piac a radikálisoknak.

6. Sokszínűség vagy kiválóság

Számos olyan ember van, aki az Egyesült Államokat pluralista társadalomnak tekinti, és az amerikai politikai rendszert pluralistaként ábrázolja. Ennek az érvelésnek egyik korai képviselője David Truman volt, aki A *kormányzás folyamata* című könyvében ábrázolta a pluralista politika alapvető mechanizmusait. A második Robert Dahl volt, aki a kortárs amerikai politikai folyamat alapvető mechanizmusait mutatta be *Who Rules?*

Lefordítottam Dahl *Modern politikai elemzését*, és jobban megértettem az elképzeléseit. Az ő koncepciója, szigorúan véve, a poliakizmus, nem pedig a pluralizmus. De bármilyen fogalmi különbségek is vannak, az alapgondolatuk ugyanaz: az amerikai társadalomban a hatalom megosztott, sok egymással versengő érdek törekszik a hatalomra, amelyben egyetlen érdek sem monopolizálhatja a hatalmat, és a lakosság egyetlen része sincs teljesen kizárva belőle. A hatalom a különböző társadalmi csoportok között ilyen mechanizmusokon keresztül oszlik meg. Nyilvánvaló, hogy a pluralizmusnak az érdekcsoport-elméleten kell alapulnia.

A pluralizmus alaptézise, hogy a különböző társadalmi csoportok befolyásolhatják a hatalmi folyamatokat. A kérdés az, hogy ilyen lehetőség, és a pluralizmus hívei azt állítják, hogy igen.

Egyrészt az Egyesült Államok a bevándorlók országa, a társadalom tele van különböző etnikai, nyelvi és vallási csoportokkal, és a különböző iparágak közötti különbségek még mindig egyértelműen léteznek. Más szóval az Egyesült Államok egy "olvasztótégely társadalom", ahogy Naisbitt mondta.

Másodsor, igaz, hogy az amerikaiaknak természetes hajlamuk van arra, hogy csoportokat hozzanak létre saját érdekeik érvényesítésére. Sokféle csoport létezik, mert a kormány minél kevesebb ellenőrzést gyakorol, annál jobb, ezért azt akarja, hogy valaki ellenőrizzen bizonyos dolgokat, vagy úgy, hogy megszervezi magát, vagy úgy, hogy megszervezi a kormány befolyásolását. A választási rendszer is elősegíti ezt a mechanizmust, és az amerikai választási tapasztalat az, hogy bizonyos számú ember bizonyos erőt tud alkotni.

Harmadszor, a kormányzat hatalommegosztási struktúrája szintén megalapozza a pluralizmust. A hatalommegosztás megakadályozza, hogy bármelyik kormányhivatal kizárólagos hatalommal rendelkezzen, így a hatalmat az Egyesült Államokban számos egymással versengő erő vitatja. A társadalom különböző érdekcsoportjai versengés, tárgyalás és kompromisszum útján osztoznak a hatalmon. A kormány a szabályozó, és a kormánynak megvannak a maga sajátos érdekei.

A másik csoport elutasítja a pluralista politika gondolatát, és úgy véli, hogy az amerikai társadalom a "kiválóság demokráciája". A legtöbb ember nem élvezi a politikai hatalmat. Főleg a nagy szervezett csoportok tudnak versenyezni, és nehéz megmondani, hogy a kis csoportoknak milyen szerepük van.

A nagy csoportok sokkal nagyobb hatalommal rendelkeznek, mint a kis csoportok. És a csoportokban részt vevő emberek nem tartalmazzák a terület összes emberét. A csoportoknak van egy bizonyos tendenciája, hogy érdekeik vannak. Ráadásul a legerősebb kormányzat nem kiszolgáltatott; hatalmát erőteljesen felhasználhatja saját politikája folytatására és saját szándékai elérésére.

Az elitisták úgy vélik, hogy a nyilvánosságnak, a választott képviselőknek és az érdekcsoportoknak nincs hatalmuk. A hatalom a "hatalmi elit" kis csoportjának kezében van. Azok közé tartozik, akik ezt az elképzelést képviselik, Grant McConnell, aki könyvet írt *Private Power and American Democracy* (1970) címmel, Theodore Lowi, *The End of Liberalism* (1969), Wright Mills és Ralph Miliband. A *hatalom kiválósága* (1956), Ralph Miliband, *Az állam egy*

Capitalist Society (1969) és mások. Mills némi tekintéllyel azt mondja, hogy a hatalmi elitek irányítják a modern társadalom főbb hierarchikus struktúráit és szervezeteit. Ők irányítják az államapparátust, vezetik a katonai szervezeteket, és stratégiai parancsnoki pozíciókat töltenek be a társadalmi struktúrában. Azt állította, hogy az amerikai társadalomban a hatalom három fő forrásból származik: a nagyvállalatokból, a katonai szervezetekből és a politikai vezetőkől. Az amerikai gazdaság több száz nagyvállalat kezében volt, amelyek meghatározták a társadalom társadalmi-gazdasági irányát. A politikai hatalom egyre inkább a szövetségi kormányzatban összpontosult, az elnök hatalma egyre bővült. A hadsereg lett a kormány legnagyobb költségek és legnagyobb intézménye. E három szféra vezetői alkotják a hatalmi elitek osztályát, akik élet és halál kérdéseiben döntenek. A közvélemény csak a hatalomra nézhet, és nem tehet semmit.

Mills nem csak ezt, hanem azt is, hogy a hatalom e három területét összekapcsolódónak és egymást kiegészítőnek tekinti. Egy nyugalmazott tábornokot felvesznek egy védelmi üzem vezetőjének; egy sikertelen elnökjelölt egy nagyvállalat tanácsadójaként dolgozik; egy nagyvállalat elnöke vagy vezetője kormánytisztviselővé válik. Thomas R. Dye-nak van egy könyve *Who Rules America?* címmel, amelyben az a gondolat szerepel, hogy Amerikát 5000 mogul irányítja.

Thomas Dye másik, szintén érdekes könyve *A demokrácia iróniája* címet viseli: *Egy szokatlan bevezetés az amerikai politikába*. Fő mondanivalója az, hogy azt állítja, hogy az amerikai társadalmat a kiválóság uralja. Azt mondja, hogy Amerikát az alapítása óta a briliánsok uralják, és a mai napig is a briliánsok uralják. A zsenialitás uralmának eredménye a nép elidegenedése, a zsenialitás hatalma és a társadalom tiltakozása, ami az amerikai politika dilemmáját jelenti. A demokrácia jelentése a nép által, a népért és a népből való uralom, de a politika tényleges működése a zsenialitás elkerülhetetlen uralma. Az úgynevezett zsenialitás uralma azt jelenti, hogy a hatalmat egy kis csoport ember gyakorolja.

Ezért a társadalom irányítása végső soron a ragyogó emberek egy részének kezében van, függetlenül attól, hogy ez a szám ötezer vagy ötvétezer, ők mindenképpen a társadalom kisebbségét alkotják. A zsenik uralma a kapitalista rendszerben működő társadalmak közös jellemzője. Ez tehát felveti az emberi társadalom fejlődésének kérdését: vajon a szoros értelemben vett demokrácia összhangban van-e a fejlődés törvényeivel, vagy az eredendő

a nagyméretű emberi társadalom követelményei. Miközben az amerikaiak elméletileg védik az intézményes és alkotmányos demokráciát, pszichológiailag és kulturálisan is imádják a kiválóságot. Kevés olyan nép van, amely úgy imádja a kiválóságot, mint az amerikaiak. Bár úgy tűnhet, hogy sok amerikai sok minden nem érdekel, a hőskultusz mentalitása valójában nagyon erős az amerikai kultúrában. Ez talán az amerikai történelemmel és a nemzeti neveltetéssel függ össze. Ez a mentalitás és a kulturális értékek képezik az Amerikában uralkodó kiválóság uralmának alapját. Az amerikaiak fogalmilag a népi demokrácia hívei, gyakorlatilag pedig elfogadják a kiválóság uralmát (lásd a 3,4. fejezet "Szentség" című részét).

Ez az amerikai társadalmi rendszer sajátos és kimondhatatlan aspektusa, és számos tudós felismerte, hogy a kiválóság általi uralom jelensége ellentétes a népi demokrácia elveivel. De a népi demokrácia termeli ki, és egyesek kihasználják, és nem lehet kényszeríteni a megszüntetésére és korlátozására, ami viszont aláássa a demokrácia elvét. Ez a dilemma az amerikai társadalmi rendszer jövőbeli működésében meg fog törni, de hogy milyen irányba, azt még nem lehet megjósolni.

7. Részvétel a demokráciában?

Az elmúlt években számos tudós a kapitalista köztársaságok legújabb fejleményéről – a részvételi demokráciáról – mint "a XXI. század demokráciájáról" beszélt. Alvin Toffler *A harmadik hullám* és John Naisbitt *Megatrendek* című könyve a legjobb példái ennek az elméletnek, amelyek azt állítják, hogy a részvételi demokrácia "forradalmi változásokat" okoz. Harlan Cleveland, a Minnesotai Egyetem Hubert Humphrey Közügyek Intézetének igazgatója azt írja, hogy a részvételi demokrácia "a demokrácia legújabb definíciója lehet" az "információs társadalomban".

Az Egyesült Államokban a hatalom megszervezésének formája a republikanizmusra jellemző. Az amerikai demokratikus köztársaság létrejötté történelmi mozgás terméke volt, és kialakulását történelmileg a kapitalizmus gyors fejlődése okozta az akkori tizenhárom gyarmaton. A tizenhárom gyarmat megalakulása után hamarosan kialakult a szabad kapitalista gazdaság, és a legfejlettebb iparágak akkoriban a gyapjú- és kohászati ipar voltak, amelyek még a brit anyaországgal is felvehették a versenyt. A

a brit uralkodó osztály által a gyarmatokra kirótt gazdasági és politikai korlátozások a tizenhárom gyarmat és uralkodók közötti konfliktusok kiéleződéséhez vezettek. A tizenhárom gyarmat határozottan követelte saját rendszerük létrehozását a gyarmati kapitalista gazdaság védelmére és fejlődésének előmozdítására, és így született meg a politikában a demokratikus köztársaság megteremtésének történelmi igénye.

A tizenhárom gyarmaton a kapitalista gazdaság kialakulása azt jelentette, hogy az árutermelés és az árucseré uralkodóvá vált. Az árutermelésből és az árucseréből pedig elkerülhetetlenül következik a demokratikus köztársaság igénye, ami annak köszönhető, hogy az áruérték entitása differenciálatlan absztrakt munka, és ezzel a minőségi egyenértékűséggel az árut áruval lehet cserélni. Az árukat értéküknek megfelelően egyenlő mennyiségben cserélik, és az értéket meghatározó társadalmilag szükséges munkaidőt a társadalom spontán módon számítja ki a normális termelés, az átlagos szakértelem, az átlagos munkaintenzitás stb. feltételei mellett. Ezek a feltételek önmagukban egyenlőséget jelentenek, ami azt jelenti, hogy nincs különbség az áruk magas és alacsony termelői között. A demokratikus köztársaság annak a gazdasági elvnek a politikai intézményesítése és legalizálása, hogy "az áruk eredendően egyenlők".

Az elmúlt két évtizedben a társadalmi termelékenység, a tudomány és a technológia fejlődésével, valamint a társadalmi ellentmondásokkal néhány új jelenség jelent meg a demokratikus köztársaságokban: a polgárok részvétele a politikai döntéshozatalban vagy a jogalkotási tevékenységben rengeteg, és a demokratikus formák mélységükben és szélességükben drámaian fejlődtek. Egyes tudósok úgy vélik, hogy az ipari korszak politikai rendszere és politikai intézményei elavulttá és gyengévé váltak, és mára a "részvételi demokrácia" vagy a "félig közvetlen demokrácia" szakaszába lépett. *A harmadik hullámban* Toffler azt állítja, hogy "a harmadik hullám forradalmi kihívást jelent a második hullám elavult intézményei számára, és hogy ennek a kihívásnak nem lehet egyszerűen a szabályozás megváltoztatásával megfelelni. Ugyanis a második hullám politikai elméletének legalapvetőbb koncepcióját, a képviseleti kormányzás eszméjét sújtja". Naisbitt azt állítja, hogy az Egyesült Államokban "a képviseleti demokráciából a részvételi demokráciába való átmenet következett be". Amerikai tudósok sokféleképpen írtak a "részvételi demokráciáról", amelyeket a következő három területen foglalhatunk össze.

Először is, az államhatalom tényleges birtokosát, azaz a végrehajtó hatalom vezetőjét a lehető legszélesebb körben közvetlenül kell megválasztani. Az úgynevezett közvetlen választás a korábbi közvetett választáshoz képest relatív. Egyes tudósok például úgy érvelnek, hogy az elnök nép általi megválasztása átmenetet jelent a választási kollégiumi rendszerből a de facto közvetlen választás felé, amelyben az elnökválasztók gyakorlatilag semmiek, és még a politikai pártok is nélkülözhetőek.

Másodsor, az előzőnél is fontosabb az összes polgár és a helyi államok és városok széles körű részvétele a politikai döntéshozatalban vagy a jogalkotási tevékenységben. Az Egyesült Államok alapító elvei nagy hangsúlyt fektettek az egyén emancipációjára, beleértve a szólásszabadságot és az egyén feletti kormányzati befolyás minimálisra csökkentését. Ennek az elvnek a megvalósítását azonban nagymértékben veszélyeztették a kommunikációs és egyéb eszközök korlátai. Ma már a fejlett kommunikációs eszközökkel a polgárok szabadon részt vehetnek a politikai döntésekben vagy a jogalkotásban, sőt, akár otthon is maradhatnak, és gombokat nyomogathatnak, hogy kifejezzék akaratukat. Az Ohio állambeli Columbusban működő "elektronikus városi önkormányzat" kiváló példa arra, hogy a politikai kérdéseket hogyan lehet megvitatni egy televíziós rendszeren keresztül. Naisbitt adatokkal bizonyítja, hogy az 1970-es évek voltak az alkotás és a népszavazás fénykora az Egyesült Államokban, amiből arra lehet következtetni, hogy az Egyesült Államokban a legtöbb törvényt ma már közvetlenül az állampolgárok vagy az államok hozzák.

Harmadszor, az első két pont miatt a logikus következmény a politika "decentralizálásának" tendenciája. Mivel a polgárok szabadon részt vehetnek a politikai döntésekben és a jogalkotásban, és maguk oldják meg problémáikat, nem számít, ki az elnök, és a polgároknak és az államoknak mindegy, hogy kit választanak a Kongresszusba, nincs szükségük többé képviselőkre. De egyelőre még mindig választunk képviselőket két fő okból: (a) eddig is mindig így csináltuk; és (b) politikailag könnyebb így tenni. Nem akarunk bármit megszavazni, csak azokról a dolgokról akarunk szavazni, amelyek valóban érintik az életünket". Így "a hatalom központosítása már nem működik", és a központosított demokrácia "decentralizált" demokráciává vált.

A "részvételi demokrácia" valóban kiterjesztette a formális demokráciát, de a de facto centralizációt is megerősítette. Ez egy bonyolult mozgásfolyamat, amelyben a cselekvés és a reakció erői kölcsönhatásban vannak.

A tudomány és a technológia, különösen az elektronika, az információ, az energia és a számítógépek jelentős áttörése és széles körű alkalmazása révén a termelés gyorsan fejlődött, ami a termelési folyamat irányításának további demokratizálódásához és az emberek irányításának további központosításához vezetett. A részvények decentralizálása és a kis- és középvállalkozások számának növekedése nagyon fontos szerepet játszott ebben a változásban.

A mai amerikai vállalatok részvényei rendkívül széttörédezettek, egy nagyvállalatnak gyakran több ezer vagy több tízezer részvénytulajdonosa van. A munkavállalók is rendelkeznek bizonyos számú részvénytulajdonnal. Bár a munkavállalók tulajdonában lévő részvények száma meglehetősen alacsony, többé-kevésbé a vállalat tulajdonosai közé tartoznak, ezért ezek a részvényesek is igényt tartanak arra, hogy részt vehessenek a vállalati döntésekben. Ráadásul, mivel a monopolkapitalista vállalkozás monopolprofitja nem származhat saját magától, meg kell tartania azokat a kis- és középvállalkozásokat, amelyek monopolprofitot tudnak biztosítani számára. Minél inkább növekszik a monopólium, annál inkább nő a kis- és középvállalkozások száma. Ezeknek a kis- és középvállalkozásoknak a gazdaság társadalmi szintű irányításában való részvétele lehetővé teszi, hogy tevékenységüket saját fejlődésük érdekében növeljék. Ilyen körülmények között az egyenlőség elve az árutermelésben olyan koncepcióvá fejlődött, amelynek középpontjában a demokrácia áll. Ez a koncepció olyan társadalmi-politikai rendszert igényel, amely formálisan összeegyeztethető vele.

Ez a követelmény mindenekelőtt a közügyek intézésének demokratizálásában nyilvánul meg. A társadalmi közügyek szorosan kapcsolódnak a társadalmi termeléshez. A kortárs közügyek tartalma és léptéke folyamatosan bővül és változik, és nagyon fontos szerepe van a termelés fejlődésében. Akadályozhatja, valamint védheti és elősegítheti a termelés fejlődését. Emiatt a társadalom minden rétegéből származó emberek vagy a gazdaságirányításban részt vevő kis- és középvállalkozások kénytelenek követelni a közügyek irányításában való részvételt a felépítmény szférájában, hogy az a saját termelésük fejlődését elősegítse.

A munkásrészvények azonban nem rendelkeznek döntő hatalommal a vállalat felett, és ezeket az alapokat pontosan a nagy részvénytulajdonosok ellenőrzik. A részvények szélsőséges széttörezettsége miatt a nagytőke ma már akár több millió kis részvényt is ellenőrizhet az egész

vállalkozás két-három százalékkal. Ily módon a nagytőke kivétel nélkül a társadalmi tőkét mozgatja meg, magasabb fokú koncentrációt hozva létre. Hasonlóképpen, mivel a kkv-k csak a profit elszívóiként léteznek, különböző erőfeszítéseik, hogy részt vegyenek a közügyek döntéshozatalában, miközben hozzájárulnak saját fejlődésükhöz, bővítik a profit forrásait és elősegítik a tőkés termelés koncentrációját. Ez elkerülhetetlenül a formális demokrácia és az érdemi centralizáció helyzetéhez vezet.

Ennek a helyzetnek a következménye az, hogy formálisan az emberek több demokratikus joggal rendelkeznek, és részt vehetnek a termelési folyamatban és a közügyek irányításában; de tartalmilag minden demokratikus tevékenységüket csak "tudatosan", a tőke további koncentrációjának követelményei szerint végezhetik, és cselekedeteik egy akarat alatt egyesülnek. A frankfurti iskola Marcuse elemezte az amerikai társadalom gazdasági és politikai szerkezetét, és elgondolkodtató megállapításra jutott: "A magánélet terét a technológiai világ realitásai megsértették és leszűkítették. A tömegtermelés és a tömeges elosztás az egyén teljes kisajátítását követeli". Ez a folyamat elkerülhetetlenül átgyűrűzik a politikai folyamatba, és olyan magas fokú politikai egységet eredményez, amelyet egyetlen képzett kézműves vagy zenekarvezető sem tudott volna elképzelni.

Naisbitt a részvételi demokrácia vezérelveként azt a követelményt határozza meg, hogy azokat, akiknek az életét egy döntés érinti, be kell vonni a döntések meghozatalának folyamatába, és ezt a követelményt mély gazdasági okokból elemeztük.

A demokráciában való részvétel azonban nagyon korlátozott. Naisbitt az amerikai politikáról szóló elemzésében először a "helyi politikára" korlátozta azt. Az "új demokrácia eszközei", az alkotás és a népszavazás szintén a helyi ügyekre korlátozódtak, és nem játszottak szerepet az országos tevékenységekben. Ráadásul az alkotás és a szavazás felülvizsgálata csak bizonyos társadalmi kérdéseket érintett, mint például a repülőgépekről történő gyomirtószeres permetezésének tilalma, a nemdohányzó területek kialakítása, a sörösüvegek újrahaznosítása, a közvilágítás színe és más kérdések, amelyek egyes érdemi ügyekben nem voltak hatékonyak. A hetvenes évek végén a kaliforniai Proposition 13, adócsökkentés elfogadása miatt az Egyesült Államokban volt egy adócsökkentési mozgalom, és minden állam javasolta a saját programját, de ez egy év után elhalt.

Valójában a politikai hatalom egyre inkább centralizálódik, és a modern technológiai eszközök jó anyagi feltételeket biztosítanak ehhez a centralizációhoz. Sok amerikai gondolkodó látta ezt, és még maga Toffler is érzékenyen reagált erre az irányra *A harmadik hullám című* elemzésében, mondván, hogy a harmadik hullám kormányzatának első eretnek elve a kisebbségi hatalom, hogy a második hullám korszakának rendkívül fontos és legitim elve, a többségi uralom egyre inkább elavulttá vált, hogy most már nem a többségé a szó, és hogy a politikai rendszernek ezt a tényt jobban tükröznie kell.

Nézzük meg az amerikai politikai rendszert. A "részvételi demokrácia" homlokzata mögött a központosítás folyamata drámaian felgyorsul. Majdnem minden hatodik dolgozó amerikai a szövetségi kormány vagy annak "leányvállalatai" alkalmazásában áll. 1976-ban, több mint 15 millió szövetségi és helyi kormányzati alkalmazottal és 167 milliárd dolláros bérköltséggel, Robert J. Ringer kérelhetetlenül írta: "A világ egy mesterséges szörnyeteg, a kormány kezében vergődik. A kormány, amely egyre nagyobb és nagyobb, és egyre ellenőrizhetetlenebb. Ez a megzabolázhatatlan fenevad lassan életünk minden területére kiterjeszti csápjait, és megszokásból lábbal tiporja az emberi jogokat".

Daniel Bell, a Harvard Egyetem kiváló professzora 1976-ban azt mondta, hogy a nyugati politikai rendszerek központi problémája a széles körű részvétel iránti vágy és a bürokratikus politika közötti kapcsolat. Ezt az ellentmondást mostanra a "részvételi demokrácia" alatt ideiglenesen feloldották. Az állam úgy működik, hogy az egyik struktúrát, a formális demokratikus részvétel kiterjesztését fejleszti egy másik, az uralom megerősítése érdekében. Ez az uralom közvetettebb és hatékonyabb formája, amely jobban megfelel a javak előállításában való egyenlőség elvének.

Az általános választójog a modern Amerikában kiegészült a létrehozás és a népszavazás elemeivel, ami részben átalakította az általános választójog formáját közvetett formából közvetlen formává, ahol egyes ügyekbe, amelyeket korábban a választott tisztségviselők kezeltek, most közvetlenül az általános választójog avatkozik be. A tudomány és a technológia fejlődése ezt a formai bővítést is lehetővé tette, és ezek a formai változások nem változtatták meg az amerikai politikai rendszer alapvető jellegét.

VI. Befejezetlen kampány

1. Harc a Fehér Házért

Az 1988-as év választási év volt. A négyévenkénti elnökválasztási kampány a politikai élet legizgalmasabb és legélénkebb része. Minden választáson a két párt élet-halál harcot vív a Fehér Házért és annak elfoglalásáért. Ezen az elnökválasztáson a Demokrata Párt Dukakis massachusettsi kormányzót, a Republikánus Párt pedig Bush hivatalban lévő alelnököt indította. Mindkét jelölt és alelnökjelöltjük kampánybeszédekkel és szavazatszerzéssel van elfoglalva.

Van egy hatékony mechanizmus a hivatalokért való induláshoz, és ez a választói szavazat. Ha nem kapja meg a választók szavazatait, akkor semmit sem lehet tenni. Csak ha megkapod a választók szavazatainak többségét, akkor tarthatod a kezekben a hatalmat, és bejuthatsz a házba. E mechanizmus vonzásában az általános választásokon a jelölteknek először is ki kell fejteniük véleményüket a közérdeklődésre számot tartó kérdésekről. Valójában nincs ideológiai különbség a két párt között; csak az alapvető és konkrét politikák terén vannak különbségek ugyanazon ideológia alatt. Úgy is mondhatnánk, hogy a köztük lévő különbségek abban rejlenek, hogy milyen álláspontot képviselnek néhány közösen elfogadott kérdésben.

Összehasonlíthatjuk Dukakis és Bush nézeteit néhány fontos kérdésben (az amerikai újságok szerint).

Dukakis

külpolitikája:

Ellenzi a nicaraguai kontráknak nyújtott támogatást

Meg akarja szigorítani a Dél-Afrika elleni gazdasági szankciókat, átfogóbb embargóra törekszik

felszólít az Izraellel való stratégiai kapcsolatok megerősítésére, ellenez minden olyan fegyverüzletet, amely árthat Izrael biztonságának, és ösztönzi az Izrael és Jordánia közötti közvetlen tárgyalásokat

A Perzsa-öbölre vonatkozó nemzetközi fegyverembargót szorgalmazva a nemzetközi haditengerészeti erők védik a tengerek szabadságához való jogot

Költségvetés:

Egyetért a jövedelemadó emelésével, de csak végső megoldásként Ellenzi a tőkenyereségadó csökkentését

Az "egységes vétójog" támogatása

Hajlandó csökkenteni a hiányt, de nem érvel, azt mondja, fenntartja a jelenlegi katonai kiadásokat

Egészségvédelem:

Támogassák az egyetemes egészségbiztosítási programokat, amelyek megkövetelik, hogy a munkáltatók fizessék a munkavállalók biztosítását.

Az AIDS-kutatási alapok növelését szeretnék; támogatják a hadsereg és a magas AIDS-arányú országokból érkező bevándorlók irányelv szerinti tesztelését.

Környezetvédelem:

A savas eső fő összetevőinek, a kén-dioxidnak és a nitrogén-dioxidnak az átvitelét csökkentő nemzeti szabványok megállapításának előírása.

Ellenezze az olajkitermelést a fontos környezetvédelmi és haltermelő területeken.

Ellenezzék az új kereskedelmi atomerőművek létesítését, előbb a biztonsági kérdésekkel foglalkozzanak.

Foglalkoztatás:

A teljes foglalkoztatottságot nevezte az első célnak

A minimálbért 4,25 dollárra akarja emelni

óránként Fegyverzetellenőrzés:

A Star Wars program ellenzése

Az átfogó nukleáris kísérleti tilalomról szóló tárgyalásokra szólít fel

Tárgyalásokat szorgalmaz a műholdellenes fegyverek tesztelésének és fejlesztésének befejezéséről

Szociális kérdések:

A halálbüntetés ellenzése

Támogatja a 2,5 milliárd dolláros törvényjavaslatot, amely a szegény és közepes jövedelmű családok megsegítésére szolgáló állami pénzalapokat juttatna el az államoknak

Ellenzi az abortusz legalizálását célzó alkotmánymódosítást, támogatja a szövetségi támogatásokat

Támogassa a fegyvertartáshoz való

jogot Fegyverek:

A teljes kábítószer-ellenes program irányítására kabinetszintű bizottság felállítását szorgalmazza.

Több támogatást fog nyújtani a külföldi országoknak, hogy segítse őket a kábítószer-termelés betiltásában; segíteni fogja azokat a kormányokat, amelyek hajlandóak megakadályozni a kábítószer bejutását az Egyesült Államokba.

Több támogatást ígér a helyi drogellenes és rehabilitációs programoknak

Oktatás:

Nemzeti alap létrehozása a tanárok felvételére

A vállalatokat arra fogják ösztönözni, hogy az alkalmazottak három-öt évig dolgozzanak a tanítási egységekben.

A szakértelemmel rendelkező nyugdíjasok újbóli foglalkoztatásának támogatása

Oktatási beruházási programot hoznak létre, hogy a főiskolai hallgatók visszafizethessék a tandíjhiteleket

Létrehoznak egy főiskolai esélyalapot, és a kormány garantálja a tandíjat, ha a szülők pénzt biztosítanak gyermekeik oktatásához.

Bush

Külpolitika:

Megállapodik, hogy katonai és humanitárius segítséget nyújt a nicaraguai kontráknak.

A Dél-Afrika elleni további szankciók ellenzése

Az Egyesült Államoknak közvetítőként kellene fellépnie a Közel-Keleten, és elő kellene segítenie a tárgyalásokat. De aztán feltételeket támasztani, hogy soha ne hagyja magára Izraelt.

Költségvetés:

Ígéretet tesz arra, hogy semmilyen körülmények között nem növeli a jövedelemadót A tőkenyereség adóját 28%-ról 15%-ra akarja csökkenteni.

Egyetértés az "egységes vétójoggal".

Rugalmasságot követel a befagyasztáshoz, de nem hajlandó megmondani, hogy milyen programokat vágnak meg

Egészségvédelem:

Meg akarja szüntetni az életbiztosítás, az IRA átalakításának tevékenységét a hosszú távú védelmi tervek végrehajtása érdekében

Javaslatok a csoportos biztosítási konstrukciók megvásárlásának előmozdítására

A helyi AIDS-ellenes felvilágosítás mellett; a fogvatartottak, bevándorlók AIDS-tesztelése mellett

Környezetvédelem:

Szénmosási eljárás kifejlesztése a savas eső csökkentése érdekében Atomreaktor-állomások építésének

támogatása Foglalkoztatás:

Nyolc év alatt egymillió30 munkahely létrehozására vonatkozó követelmény; később túl optimistának ítélték.

A minimálbér-emeléssel szembeni

ellenállás Fegyverzetellenőrzés:

A Csillagok háborúja kutatásának támogatása, űrkísérletek

támogatása Az átfogó atomcsend-szerződés ellenzése A műholdak

elleni fegyverek tesztelésének és fejlesztésének támogatása

Szociális kérdések:

A halálbüntetés mellett

Ellenzi a szövetségi könnyítéseket; támogatja egy új, 10 millió dolláros adójóváírás létrehozását minden egyes gyermek után, aki évi 20 000 dollárnál kevesebbet keres egy családban.

Ellenzi a szövetségi fegyver-nyilvántartást és -engedélyezést, támogatja a fegyvertartási törvények lazítását

Drogok:

A kábítószer-ellenes műveleteket vezető kabinet szintű bizottság felállításának szorgalmazása A kábítószerrel kapcsolatos bűncselekményekért kiszabható halálbüntetés szorgalmazása

A latin-amerikai országok találkozójának összehívása a kábítószerektől való gazdasági függőség megszüntetésének módjáról.

Támogatja a jogosítványok és a szövetségi diákhitelek elkobzását a visszaeső bűnözőktől

Oktatás:

500 Millió dolláros alapot terveznek a diákok oktatását elősegítő középiskolák javítására

Több tesztet követeljen meg a diákoktól és több jártassági tesztet a tanároktól.

Létrejön egy főiskolai takarékkötvény-program, amely adómentességet biztosít, ha a nyereséget főiskolák és egyetemek számára használják fel.

A fenti összehasonlításból láthatjuk, hogy mindkét párt jelöltjei foglalkoznak a közvéleményt foglalkoztató kérdésekkel, és megvitatják azokat. Az, hogy ezekről a kérdésekről beszélnek, éppen a szavazók megnyerését szolgálja. A fenti kilenc terület mind olyan témák, amelyekről naponta beszélnek a tudományos életben, a sajtóban, a politikában és a nyilvánosságban. A költségvetés, az egészségügy, a környezetvédelem, a munkahelyek, a kábítószer, az oktatás stb. mind fejfájást okoznak. Egy párt elnökjelöltjének ezekre a kérdésekre kell megoldásokat kitalálnia. Valójában minden jelölt nem tudja, hogy meg tudja-e oldani ezeket, és ahhoz, hogy megválasztják, megoldásokat kell kínálnia. Valójában ezek a megoldások már régóta a társadalom rendelkezésére állnak, és többféle megoldás létezik. Mindkét párt feladata csupán az, hogy azt a lehetőséget válassza, amelyik a legnagyobb támogatottságot vagy szimpátiát élvezheti, mint sajátja. Azt is mondhatjuk, hogy a "választás" nem túl pontos szó. A politikai pártok szempontjából ez egy árucikk, a jelölt piacra dobása, a

választók szempontjából pedig vásárlás a piacon elérhető árucikkek között.

Ennek eredményeképpen a választások furcsa logikát alakítanak ki: a pártok választják a választókat, vagy a választók választják a pártokat. Sok esetben feltehetően a pártok választják a választókat. Az eredmény az, hogy a pártoknak nincs egységes programjuk, a párttagok határozatlanok lehetnek, a szavazók pedig balra és jobbra is lehetnek. Ez a választások hatalma (lásd az 5. fejezet 1. szakaszát: "A számár és az elefánt uralja az országot").

Valójában a választási kampány során nem ellenőrizhető, hogy egy politikai párt a megválasztása után képes-e megvalósítani a programját, és hogy hajlandó-e megvalósítani a programját. Mire ez ellenőrizhetővé válik, a pártot már megválasztották, és az már ismét ellenőrizhetetlen. A vesztes párt legfeljebb a következő fordulóig várhat, és akkor a fenti jelenség ismét bekövetkezhet. A választási kampányban csak annyit kell tenni, hogy "beszélni kell a beszédről".

Ezt a jelenséget a tudósok sokat tanulmányozták. Egy másik lehetőség, hogy a választást az előző kormányzat teljesítményének "népszavazásaként" tekintik, hogy eldöntsék, le kell-e váltani a kormányzatot. Itt az a lényeg, hogy leváltsák a személyt, nem pedig az, hogy hogyan végezzék a munkát az új személy beiktatása után. Akárhogy is, bármit lehet tenni a Fehér Ház és az elnökség megnyeréséért, legyen úgy. Ez a logika nagyfokú politikai rugalmasságot és agilitást igényel, hogy a társadalom igényeinek barométerévé váljon, különben lehetetlen bejutni a Fehér Házba.

2. Az elnök útja

1988 októberének végén már javában zajlott az elnökválasztás. A demokrata és a republikánus elnök- és alelnökjelöltek már háromszor vitáztak a televízióban, és a különböző közvélemény-kutatások eredményei elárasztották a televíziók képernyőit. Az elnökjelöltek az államokban turnéztak, és néhány héten belül megtartották volna az elnökválasztást.

Az Egyesült Államok elnöke a világ leghatalmasabb kormányfőjének és államfőjének tekinthető. Az Egyesült Államok nagy hatalma áll mögötte, és gyakran képes olyan politikákat létrehozni, amelyek megfordítják a történelem menetét. Ezt már akkor érezni lehet, amikor az ember meghallgatja az elnökjelöltek beszédeit, mindegyikük azt állítja, hogy hogyan fogja megtartani a

Az USA az első a világon. Nixon új könyve, amely a népszerű "1999: Győzelem háború nélkül" című könyvében van mondanivalója az elnöki trónon ülő emberek gondolkodásmódjáról: "A béke és a szabadság nem

lehet

anélkül, hogy az Egyesült Államok központi szerepet játszana a nemzetközi közösségben. Egyszerű tény, hogy – ahogy André Malraux mondta egyszer nekem – "Amerika az első nemzet a történelemben, amely anélkül vált világhatalommá, hogy szándékosan világhatalmi státuszra törekedett volna". Ha azonban nem tudjuk vezetni a szabad világot, akkor nem lesz szabad világ, amelyet vezetni lehetne". Ez a nagyszerű kijelentés, attól tartok, nem tehető meg különösen jó önérzet nélkül.

Honnan jött az elnök? Furcsa kérdésnek tűnhet. Egy olyan politikai rendszerben, mint az Egyesült Államok, az elnököt a választók választják, és bárki, aki megkapja a választók szavazatát, besétálhat a Fehér Ház Ovális Irodájába. Valójában a választók reálértéken is szavaznak, a demokrata és a republikánus jelöltek közül választanak. Aki nem kapja meg a szavazatok többségét, az nem lesz elnök.

Hiba lenne azonban ebből azt a következtetést levonni, hogy mindenki elnökké válhat. Absztrakt módon minden polgárnak megvan a lehetősége arra, hogy elnök legyen, ha megfelel a követelményeknek. Konkrétan az ország alapítása óta eltelt kétszáz évben csak körülbelül negyven embernek volt ilyen szerencséje. Másoknak lehetnek álmaik arról, hogy elnökké váljanak, de nagyjából ennyi.

Az elnökválasztás mechanizmusa hosszú utat tett meg azóta, hogy a nemzet hivatalosan is szavazott. Ez a mechanizmus, bár informális, a politikai élet központi része.

Valójában a kisebb pártok jelöltjei gyakran kiesnek a rostán, és senki sem tud róluk. Attól tartok, hogy egy kis lárma és felhajtás után csak egy kicsit lesz több "névismeret", de valószínűleg nem sok minden más. Csak a republikánus és a demokrata jelölteké az utolsó szó, tehát ahhoz, hogy valaki elnök lehessen, előbb meg kell szereznie valamelyik párt jelölését. Ez nagyon sok embert kizár, és mindkét párton belül van egy kisszámú ember, akit jelölhetnek.

Mindkét pártból egy kis csoport alkotja a kaukuszokat. A kaukuszok jelölnek jelölteket különböző közhivatalokba, például kormányzónak, állami hivatalokba és az elnökségbe, bár a kaukuszoknak különböző szintjei vannak, az állami hivatalokat általában az állami törvényhozás gerincéből álló kaukusz jelöli. Országos szinten a caucus jelöli az elnökjelölteket. A caucus döntő fontosságú, és az 1988-as választások caucusát Iowában tartották.

A caucus után előválasztás (Primary) következik. Az előválasztások valójában párton belüli választások, amelyekre a pártkongresszuson kerül sor. A konvenciós küldötteket az állami és helyi pártszervezetek választják, és reprezentatívabbak, mint a caucus. A caucus meghatároz egy bizonyos számú jelöltet, akik mind ugyanabból a pártból származnak. A pártkonvenció ezután kiválasztja e jelöltek közül a legalkalmasabbat, aki a hivatalos választáson a párt jelöltje lesz.

Ha megnézzük a folyamatot, világossá válik, hogy az átlagember nem valószínű, hogy megkapja a jelölést. Csak a két párt kiszemelt jelöltjeinek adatik meg ez az áldás. Itt azonban még egy dolgot tudni kell, hogy a választási folyamat jelöltjeinek irányítását és szervezését valójában a pártok vállalják fel, nem pedig a kormány. A két párt korlátozza a lehetséges jelöltek számát, ez egy olyan mechanizmus, amelynek minden demokratikus választásnál meg kell lennie. Ez egy trükkös feladat, és a kormány nem tudja elvégezni, ha nincs a társadalomban szervezet, amely ezt elvégezné. A kormánynak szükségszerűen ellentétes lenne a demokratikus elvekkel, ha ezt a feladatot elvégezné. Egy demokratikus társadalom számára fontos, hogy átgondolja, milyen mechanizmusoknak kell létezniük e funkció betöltéséhez.

Mindkét párt konvenciói a politikai élet fontos eseményei. Aktivisták százai gyűlnek össze, és a televíziók élőben közvetítik őket. A pártkonvenciók két dolgot tesznek: bemutatják a párt programját, és megválasztják az elnökjelöltet. A választók csak a jelöltjük választása alapján választhatnak. A konvenció küldöttei döntő fontosságúak. Megválasztásuk módja államonként változik: egyes államok választanak küldötteket; egyes államokban van némi mérlegelési jogkörük; egyes államokban korlátlan önrendelkezési jogkörük van; egyes államokban bizonyos küldötteket a választók választanak, egyes küldötteket pedig a megyei és állami pártszervezetek neveznek ki.

Ha jelöltet akarsz állítani, először befolyásolnod kell a jelölőgyűlés küldötteinek létrehozását. A küldöttgenerálási mechanizmusok sokfélesége összhangban van a politikai rendszer sokféleségével, ami az Egyesült Államok egyik jellemzője.

Nem bárki lehet küldött. A küldöttek általában tisztviselők, kongresszusi tagok, kormányzók, polgármesterek, állami törvényhozások tagjai, egyszóval a párt méltóságai. Az átlagemberek csak arra számíthatnak, hogy küldöttek lehetnek. A küldöttek feladata, hogy eldöntsék, mit terjesszenek a választók elé. A két párt konvenciói összesen két embert határoznak meg, mindkét pártból egyet-egyed. A választók valójában

e két ember közül választani a jövőben, de természetesen lesznek párton kívüli jelöltek is különböző helyeken, de ők nem jutnak el országos szintre.

Az elnökválasztási küzdelem azután kezdődik, hogy mindkét párt kiválasztotta jelöltjét. Ez a folyamat az amerikai típusú demokráciát tükrözi, de ez egy két, legfeljebb négy ember demokratikus kampánya. Ezért "tökéletlen kampány", ahogyan a közgazdaságtanban a tökéletlen verseny fogalmát használják. Attól tartok, hogy a demokráciának ez utóbbi rétege nem lett volna lehetséges a két párt korábbi, kevésbé demokratikus tevékenysége nélkül. Képzeljük el, mi történt volna, ha több száz jelölt vett volna részt egy országos kampányban. Mindkét párt jelöltjei szaladgálnának, beszédeket tartanának, és megnyernék az emberek szívét és elméjét. Ez a pártgyűű nagyon fontos, mert megválasztásuk a választók szavazatától függ. Ez a gyűű valóban az igazi. A választóknak nincs túl sok választási lehetőségük, de ezeknek az embereknek elég, ha egyiket vagy a másikat választják.

A szavazók nem közvetlenül választják meg az elnököt, amikor leadják szavazatukat, hanem a Választási Kollégiumot (EC) választják. Minden államnak annyi szavazata van, ahány képviselője van a kongresszusban, például Kaliforniában 47, Iowában 8, és az államnak 8 képviselője van.

Bármelyik elnökjelölté is legyen a többség egy államban, az összes szavazat az adott államban az övé.

A nagy államok pedig különösen fontosak, akárcsak a nagy népességű államok. Ezért tartották 1988-ban Bush és Dukakis második vitáját a kaliforniai Los Angelesben, az ottani 47 szavazat ellenében. Kaliforniában és New Yorkban voltak szavazatok⁸³, és szavazatokra²⁷⁰ volt szükség a megválasztáshoz. Az egyes államok szavazói választják meg az elektori kollégium tagjait, akiket az állami pártkongresszusok, pártbizottságok vagy más módon választanak meg. Ezeknek az elektoroknak a párt hivatalos elnökjelöltjét kell támogatniuk. A választók nem a választások napján választják meg az elnököt, hanem ezeket az elektorokat. Csak az elektorok többsége által képviselt választóknak van lehetőségük kifejezni akarataikat; a többi választó akarata az elektorok többsége "kényszeríti" rájuk.

December második szerdáját követő első hétfőn a győztes választók összegyűlnek az államok fővárosaiban, hogy átadják a választási igazolásokat és regisztráljanak. Valójában ez már egy "séta a

park”, mert ha már megválasztották az elektorokat, a helyzet egyértelmű, és már most világos, hogy ki lesz a következő elnök.

A másik nehézség, ami az átlagember számára nehézséget jelent, hogy elnökjelölt legyen, a kampányköltségek. A kampányköltségek elképesztő dollárszámot értek el. 1972-ben hivatalosan 10 millió dollárra hirdették meg, de nem hivatalosan... ebbe most nem megyünk bele, és hogy 1988-ban mennyi volt, azt még nem közölték. A pénz egy bizonyos határon túl az átlagember számára is ugyanolyan: lehetetlen megszerezni. Az elnökjelöltek szokásos kiadási forrásai az adományok és az ajándékok. Persze aki adakozik, annak megvannak a maga szándékai, aki kapja, az pedig megéri azokat. Rockefeller egyedül több mint 3 millió dollárt költött a kampánya különböző kiadásaira. Hogyan élvezhetik a hétköznapi emberek ezt a fajta demokráciát?

Elemzésem célja nem az, hogy egy diszfunkcionális politikai rendszerről beszéljek, hanem az, hogy rámutassak arra, hogy a demokrácia meddig képes kibontakozni, hogy a végén egyetlen politikai vezető legyen, aki képes irányítani egy nagy társadalmat. Az amerikai demokrácia elemzése ezt a rejtélyt mutatja be. A politikai és társadalmi irányításhoz centralizált folyamatra van szükség. Ha teljesen és tökéletesen demokratikus lenne, az Egyesült Államok sajnos még elnököt sem tudna választani.

Az Egyesült Államokban a politikai pártok a hivatalos rendszeren kívül központosító szerepet játszanak. Valójában nem demokratikus módon központosítják a véleményt. A választók választása ezt a központosítási folyamatot követi, és "másodkézből" történik. Miért van egy ilyen folyamatnak még mindig a demokrácia látszata? Szerintem két dolog miatt.

Egyrészt az amerikai politikai pártok úgy működnek és szerveződnek, hogy kívül esnek a politikai rendszeren. Nem használhatják az államot vagy a kormányzati szerveket programjaik megvalósításához. De az a tény, hogy a politikai rendszeren kívül állnak, megakadályozza, hogy tevékenységüket hivatalosan a politikai rendszer részének tekintsék. A központosítottabb politikai tevékenységnek ez a része informális folyamatban, a társadalmi tevékenységek keretében történik. A politikai pártok az elnökjelöltek és különböző jelöltek megválasztása révén irányítják a politikát. Miután megválasztották őket, a jogi folyamatot is felhasználhatják akarataik érvényesítésére. Minden társadalomnak a politikai tevékenység két aspektusára van szüksége, egy központosítottabb folyamatra a politikai vezetés előállításához, és egy demokratikusabb folyamatra a politika irányításához. Ez utóbbi tevékenységgel az amerikai politikai rendszer megbirkózik. Az előbbi tevékenységet a politikai pártok határozzák meg.

Másodszer, az amerikai politikai pártokon belül is kialakult egy programszerűbb működési folyamat (nem teljesen azonos a demokrata és a republikánus pártok esetében). A különböző kongresszusokon és gyűléseken van némi mozgástér, bár ezeket a párt központi figurái irányítják. A pártkongresszusokon az egy párthoz tartozó különböző jelöltek közötti versenyek zajlanak. Ez a folyamat nemcsak a központosítás végső megnyilvánulását – a végső döntés jogát – leplezi le hatékonyan, hanem a párton belüli konfliktusok megoldására is módot talál. Az amerikai politikai pártok esetében külön elemzést fogok végezni.

Van egy csodálatos dolog az amerikai politikai rendszerben: nem lehet azt mondani, hogy nem demokratikus, és azt sem, hogy demokratikus. Ezért mondom azt, hogy az amerikai választások "nem teljesen vitatottak".

3. Második kerületi demokrata párti gyűlés

Miután felosztottuk a politikai pártok makrotevékenységét az egész választáson, van egy elképzelésünk a politikai pártok szerepéről a politikai életben, valójában a politikai pártok tevékenysége nem választható el az alulról szerveződő szervezetektől, az alárendelt szervezetek aktív és hatékony tevékenysége nélkül minden szinten, a politikai párt üres héjjá válik.

A hétfőn, amikor két szabadnap van, és szombaton és vasárnap senki sem dolgozik, népszerű pénteken azt mondani, hogy "jó hétfőt". Ez az életmód az emberi kapcsolatokban is tükröződik. Valószínűleg az ősemberek, amikor találkoztak és elbúcsúztak, azt mondták: "Lőjetelek egy nyulat".

Szeptemberben az Iowai Egyetem Activity Centerében¹⁶, 1988, több egyetemistával futottam össze, akik a demokrata Dukakis jelölt és a helyi jelöltek mellett kampányoltak. A büfé előtt egy kis asztalt állítottak fel két lánnyal és egy fiatalemberrel. A két lány nagyon félénknek tűnt, egyáltalán nem voltak politikusok. A fiatalember viszont nagyon aktív volt, és örömmel hallotta, hogy politológia professzor vagyok, és meg akarta tanulni, hogyan működik a helyi politika. Azonnal meghívtak a második kerületi Demokrata Párt potluckjára, vagyis piknikjére, amelyet a hétfőn tartottak. A meghívás természetesen nem ingyenes volt, hanem "illeték", hiszen az ilyen összejövetelek fő célja, hogy pénzt gyűjtsenek a jelölteknek.

Délután 5 óra körül érkeztünk meg a helyszínre, amely Iowa City külvárosában volt. A helyszín egy viszonylag nyugodt helyen volt, vagy egy farmon vagy egy parkban. Egyszerű berendezés volt, egy nagy házzal, valahogy úgy, mint az előadóterem, ami nekem volt a kadétiskolai munkaidőmben, csak padlóval és egy nagy, faburkolatos fészerrel kívül. A fészerben két fiatalember árult italokat, mivel az ilyen találkozók célja maga is az adománygyűjtés, és lehetetlen sok ingyen italt biztosítani. Mellettük néhány fiatal lány árulta a kampányszlogenekkel vagy a jelöltek nevével ellátott pólókat, a reklámozás eszközeként. Volt egy "Polaroid" fényképezőgép is, ahol Dukakis demokrata elnökjelölt kartonból kivágott mása állt, pontosan úgy, mint a valódi személy. Oda lehetett állni mellé, és fényképet készíteni róla, ami elég valóságos volt. Az adománygyűjtés fő módszere az "étkezési díj" befizetése.

Az "étkezési díj" magas, 8 dollár egy személynek, 24 dollár egy családnak és 6 dollár egy gyermeknek. Ez volt az a helyzet, hogy "a gyömbéres halász bekapja a csalit". A legtöbb ember, aki eljött, a Demokrata Párt aktivistája volt, így hajlandóak voltak pénzt adományozni. Valójában ezek az aktivisták is a Demokrata Párttól függenek. Köztük vannak kongresszusi képviselők, szenátorok, állami képviselők, állami szenátorok és különböző helyi prominens személyek. Őket nem lehet megválasztani ezekre a tisztségekre a Demokrata Párt támogatása nélkül, így természetesen nagyon lelkesek, és attól tartok, nem is tudnak nem lelkesedni a Demokrata Párt tevékenységeiért. Ez egy "hálózattá" vagy "kapcsolattá" vált. E "hálózat" nélkül az ember sok erőforrást elveszítene. Ésszerű azt mondani, hogy egy ilyen társadalomban, ahol az individualizmust és a magánterületeket értékelik, az embereket ez nem fogja érdekelni. Valójában azt tapasztaltam, hogy az embereket nagyon is érdekli. Olyan emberek, akik nem részei ezeknek a hálózatoknak, megpróbálnak bejutni, és néhányan rossz szándékkal jönnek ide.

A helyi Demokrata Párt fontos személyiségei is jelen voltak. Az ilyen összejövetelek maguk számára is fontosak. Furcsa kölcsönhatás van közöttük, hogy ezeknek az embereknek jelen kell lenniük az ilyen összejöveteleken, és hogy ezeknek az embereknek "kötelességük" és saját "nyilvános imázsuk" részeként jelen kell lenniük az ilyen találkozókön.

A megjelentek közül a legmagasabb rangú egy Nagel nevű képviselő volt, aki almazöld pólót viselt, és körbe-körbe járt, hogy üdvözlje az embereket, lazán és lendületesen nézett ki. Volt egy másik iowai kormányzójelölt is, egy demokrata, magas, szemüveges, meglehetősen tudós, Christal nevű, aki körbejárt. Odamentem hozzá, hogy beszélgessek vele, és nagyon laza volt, és megkérdezte, hogy mit gondolok a

Gorbacsov reformjai. Azt mondtam, hogy Gorbacsovnak sok nehézséggel kellett szembenéznie. Azt mondta, hogy a szovjet rendszer szilárd, és nem könnyű megváltoztatni. Helyi emberként nem könnyű az Egyesült Államokban ennyire aggódni a nemzetközi kérdések miatt. A helyi emberek nemzetközi perspektívája az Egyesült Államokban gyenge, és nem felel meg az Egyesült Államok nagyhatalmi státuszának.

Ezután a beszélgetés után kezdtem érdeklődni iránta. John Christal, egy iowai farmer fia, 1949-ben szerzett közgazdasági diplomát az Iowai Egyetemen, 1949–1959 között farmot vezetett, 1959-ben banki tevékenységet folytatott, és 1960 és 1984 között az Iowa Savings Bank elnöke volt. Az Iowa State Savings Bank elnöke volt 1960-tól 1984-ig, és az Állami Bankárok Szövetségének elnöke. 1960-ban 1973. "Iowa év mezőgazdasági vezetője" címet 1987, kapott. 1956 óta aktívan részt vesz a Demokrata Párt politikájában. A szakirodalomban az is szerepel, hogy több mint huszonöt éve a legelismertebb tanácsadója szovjet kérdésekben. Hogy ez utóbbi képességére hogyan tett szert, nem világos számomra. Tapasztalatai alapján úgy tűnik, hogy teljesen üzleti és politikai irányultságú volt.

Sok politikus nem hivatásos politikus, a legtöbbjük akkor foglal politikai állást, amikor szükséges. Carter elnök mogyorótermelő volt, Reagan elnök színész volt; a legfelsőbb országos vezetőktől a kis önkormányzati köztisztviselőig minden ugyanolyan. Attól tartok, ez a politikára is jellemző.

Ez a formátum lehetővé teszi a legtöbb köztisztviselő számára, hogy rendelkezzen tartaléktervvel, és nem kell számukra különleges intézkedéseket hozni. Talán még ennél is fontosabb, hogy ezek az emberek a kormányzatba hozzák a régóta meglévő üzleti gondolkodásmódjukat és szociális készségeiket, ami különösen alkalmassá teszi őket a gazdasági kérdések és a társadalmi fejlődés kezelésében. Az önkormányzat nem annyira politikai, mint inkább olyan, mint egy nagyvállalat, amely különböző szociális ügyekkel foglalkozik. Christal jó gazdasági tapasztalattal rendelkezik, ami szükséges feltétele annak, hogy belépjen a politikába.

Találkoztam Jane állami szenátorral is, akit 1987-ben interjút készítettem az állami szenátus helyzetéről és működéséről. Éppen a nevével ellátott legyezőket osztogatott, ami szintén a PR egyik formája. Az ilyen alkalmak természetesen fontosak és kritikusak, és az embernek ott kell lennie, hogy megjelenjen. Találkozott a megye néhány demokrata párti vezetőjével is.

Kerry Bowen, Nagel képviselője ebben a megyében, azzal viccelődött velem, hogy ha elmegyek egy republikánus potluckra, ne mondjam el nekik,

mi folyik itt.

Így megállapíthatjuk, hogy mindkét párt, bár lazán szervezett és fegyelmezett, mégis viszonylag jól működik felülről lefelé. Bár az alsóbb szintű szervezetek tevékenységét kevéssé vagy egyáltalán nem vezérli felülről "ideológiai vonal", és kizárólag a saját választóköri körzetükben történő szavazatszerzésre irányulnak, esetleg csak a saját választóköri körzetükben az azonos párthoz tartozó, állami vagy helyi tisztségért induló személyekre, és nem kizárólag az országos elnökjelöltekre. Az ilyen tevékenységek azonban erősítik a gyülekezet azonosulását egy párttal, legyen az demokrata vagy republikánus. Egy politikai párt státusza inkább az emberek fejében alakul ki, így elmondható, hogy a párt fogalma politikai, valamint kulturális és pszichológiai. Az egyik legfontosabb dolog, ami miatt mindkét párt országos rendszere hatékonynak tűnik, hogy nagyon nagy és aktív alulról szerveződő rendszerrel rendelkeznek.

Az egész rendszert az érdekek struktúrája tartja össze. A pártoknak ugyanis nincsenek nagyon egyértelmű nemzeti érdekeik, és a pártok által az elnökválasztáson javasolt programokat az államok valóban támogatják a meggyőződésük és értékválasztásaik miatt, nem pedig azért, mert azok az államok konkrét érdekeit tükrözik. Minden államnak és minden pártszervezetnek megvannak a maga érdekei és értékei, némelyik nagyon is eltérő, és mindkét párt zászlaja alatt védik és követik a saját érdekeiket, az országos pártszervezetek pedig szívesen hagyják, hogy ezt tegyék, ami egyfajta centripetális erőt biztosít. Az állami és helyi szintű pártszervezetek tevékenységükön keresztül megvalósítják a helyi hatalmi szereplők szándékait és érdekeit. Ennek a folyamatnak az a sajátos hatása, hogy valójában a párt országos koalícióját erősíti, még akkor is, ha a helyi pártszervezetek többnyire csak a saját érdekeikkel foglalkoznak. Ez a pártrendszer egyik fő jellemzője.

4. TV-viták

Az 1988-as elnökválasztás, mint a korábbiak, szoros és nagyon élénk volt. A demokrata elnökjelölt Dukakis, a republikánus jelölt George W. Bush, a két ellenfél mindenütt kampánybeszédet tartott és tevékenységet folytatott. Minden napra jutott egy új csavar, egy-egy lövés a választók megnyerésére. A programjukban szereplő érveiket már korábban leírtam (lásd a fejezetet)

6, 1. szakasz, "Verseny a Fehér Házért"). Az ilyen kampányokban valójában nem az a fontos, hogy a választók megértsék a politikai platformokat. Az Egyesült Államokban kellően fejlett a tömegmédiá, így senkinek sem nehéz megértenie politikai nézeteit. Az ilyen tevékenységek alapvető célja, hogy növeljék befolyásukat, építsék imázsukat, kapcsolatba lépjenek a közvélemény érzelmeivel, és növeljék hatalmukat. Ma a választókat kevésbé érdeklik a politikai platformok, és sokkal inkább az elnökjelöltek személyisége, képességei és imázsa. Egy egyetemi tanár azt mondta nekem, hogy nem kedveli Busht, és amikor megkérdeztem, hogy miért, azt válaszolta: "Bush arca megbízhatatlannak tűnik; Dukakis sokkal megbízhatóbb". Miféle kritériumok ezek?

A választás 1988 egyik csúcspontja a szeptember 25-én este Bush és Dukakis között megrendezett televíziós vita volt, amelyet 90 percen keresztül élőben közvetített a televízió az országos közönségnek. Sokan voltak kíváncsiak erre a vitára. Az iowai egyetem politológia tanszékének professzorai sokáig beszéltek róla, talán a szakmájuk miatt. Természetesen sokan voltak, akik nem vettek róla tudomást. Utána a televízióban levetítettek néhány felvételt, és a riporterek több járókelőt is megkérdeztek az utcán, akik azt mondták, hogy nem figyeltek oda, és nem nézték. A politológia professzorok aznap délután piknikeztek. Amikor eljött az idő, mindenki hazahajtott, és várta a vitát.

Egy professzor házában néztem a közvetítést. A felesége, aki lézeres technikus, szintén ott ült csendben. A fia, aki általános iskolás, szintén érdeklődőnek tűnt, és egészen a végéig nézte, amikor a vita 7 órakor elkezdődött. Két szembenálló pódium állt, egy Bushé és egy Dukakisé, és előttük négy tévés műsorvezető ült, természetesen vezető újságírók, hogy kérdéseket tegyenek fel. Hátul egy nagy terem volt, ahol körülbelül pár száz ember ült le. A bemondóasztal előtt piros és zöld lámpák jelezték a felszólalók idejét. A bemondók háttal álltak a közönségnek, szemben a felszólaló utasítása. Míg ők ültek, a két prominens jelölt felállt.

Az eljárás nagyjából a következő: az egyik riporter feltesz egy kérdést az egyik jelöltnek, majd a jelölt válaszol, és a válasz után a másik jelölt hozzászól, ami tulajdonképpen egy cáfolat. Mindkét oldal nagyjából egyenlő számú kérdést kap.

A vita, mondhatni, heves volt. Bush a vita során azt mondta: "Bárcsak kevésbé barátságos este lett volna". Mindkét fél vitázott az adókról, a hiányról, az oktatásról, a kábítószerokról, az abortuszról, a fegyverkezésről és a nemzetközi kapcsolatokról. A tartalom nagyrészt a különböző alkalmakkor már kifejtett meglátásaik megismétlése volt ezekben a kérdésekben, és mivel élőben zajlott a vita, mindig volt egy kis szellemesség és humor is.

Dukakis rögtön az elején azt mondta: "Ha ezt meg tudná csinálni, ő lenne az amerikai politika Joe Isuzuja", célozva arra, hogy Bush olyan, mint egy kutyaiparúkat áruló tévéreklámos, amin a közönség jót nevetett. Nem sokkal később Bush is tett egy zseniális megjegyzést, mondván: "Ez a válasz olyan világos, mint a bostoni kikötő". Boston Massachusetts állam fővárosa, amely erősen szennyezett, és Dukakis az ottani kormányzó, és Bush úgy értette, hogy amit Dukakis mondott, az nem volt világos. Volt néhány cimboraváltás is a két fél között. Dukakis azt mondta: "Biztosra akarok menni, hogy soha ne üzleteljek a panamai diktátorral". Bush itt Noriegára utalva azt mondta: "Mind a hét kormányzat foglalkozott Noriegával, de a Reagan-Bush kormányzat állította bíróság elé". Dukakis azt mondta: "A legtöbb ember számára Quayle elnök gondolata rémisztő". Quayle volt Bush alelnökjelöltje. Bush azt mondta: "Nagyszerű munkát végezett". Dukakis azt mondta: "Nyilvánvaló, hogy az alelnök kétségbe vonja a hazafiságomat. Szerettem ezt az országot, hiszek benne" – mondta Bush: "Nem vonom kétségbe a hazafiságát, de lehet-e az országot ennyire baloldalivá tenni? Ő ennyire baloldali és a mainstream Amerikától balra van". Az egész vita 90 percig tartott, időnként taps és nevetés kísérte a felszólalókat.

A két jelölt a feszültség miatt hibázott is. Bush egyszer alelnök helyett elnöknek nevezte magát. Dukakis is hibázott egyszer, ami nevetést váltott ki. Bush annyira kifinomult volt, hogy beszédének felénél nem jutott eszébe egy védelmi rendszer neve, és azt mondta: "Csak a jégemberek nem hibáznak soha". Egy idő után a moderátor elszámolta magát, nem jött el az idő, hogy Bush abbahagyja a beszédet, Bush szólalt fel védekezésésképpen, a moderátor azt mondta: "Sajnálom, tévedtem, azt mondta, hogy mindenki hibázik".

A vitában a két fél használja az eszét. Bush Dukakist Massachusetts kormányzójának nevezte, azt a benyomást próbálta kelteni, hogy Dukakis csak egy "helyi hivatalnok". Dukakis pedig Bush-t "Mr. Bush" vagy "George", kerülve az alelnöki cím említését.

Ezek a szempontok nagyobb súllyal esnek latba, mint az érdemi fizikai megjelenés a vitákon, ami nagyban meghatározza, hogy a jelöltek képesek-e

a szavazók pszichológiai meghódítása. Ezen kívül mindkét fél különös figyelmet fordított az imázsra. Az újságok kommentárjai szerint mindkét jelölt sikeres volt a nyelvezetben, a hangnemben és a stílusban. Mindketten régóta politikusok, így természetesen jól tudnak beszélni. Az Egyesült Államokban az első követelmény, hogy valaki politikus legyen, az, hogy tudjon beszélni. A jelmezeket is gondosan megtervezték. Frank Greer, Dukakis kampánytanácsadója elmondta, hogy az elegáns megjelenés érdekében Dukakis több inget és több nyakkendő is hozott magával, hogy a kamerák elé állhasson. Dukakis kék és szürke öltönyt, fehér inget és piros nyakkendőt viselt, akárcsak Bush. Az amerikai felfogás szerint a politikusok imázsa nem személyes kérdés, hanem az, hogy az emberek megbíznak-e bennük, ezért nagyon imázstudatosak.

A vita után az élet minden területéről érkeztek kommentárok. Egyesek szerint Bush nyert, mások szerint Dukakis. Az emberek érzelmekkel teli hozzászólásokat tettek, mondván, bárkit is támogattak, az volt a jó. Az újságírók a helyszínen interjút készítettek a jelöltek kampánycsapatának tagjaival, és mindannyian azt mondták, hogy jó volt. NBC: "Nehéz megmondani, hogy ki vesztett vagy ki nyert." ABC: "Mindketten nagyon jók, de Dukakis valamivel jobb, így talán ő nyer." CBS: "Semmi újdonság. Ha van győztes, akkor Dukakis valamivel jobb." CNN: "George Bush nyer." Továbbá volt egy azonnali közvélemény-kutatás, hogy ki szerzett több pontot. Az a benyomásom, hogy a két férfi nagyjából egyforma, de Bush tapasztaltabb, van tapasztalata a nemzetközi politikában, és van rálátása a nemzeti politikára, Dukakis pedig ebből a szempontból valamivel rosszabb, de Dukakisnak előnye van, mert a közvélemény nagy elvárásokat támaszt Bushsal szemben, és neki csak Bushsal kell tudnia bánni, és nem kell egyértelmű fölényben lennie ahhoz, hogy teljesítsen.

Ez az eljárás nagyon érdekes és nagyfokú nyitottsággal bír. Az ilyen viták példaértékűek. A legfőbb végrehajtó vezető megválasztása nyíltan megvitatható, így valóban nyilvános ügy, még akkor is, ha a jelöltek erős pártkötődéssel rendelkeznek, amelyhez az átlagemberek nem férnek hozzá. Természetesen az átlagemberek beléphetnek a pártba, és önkéntesként dolgozhatnak a párt jelöltjéért: kampányolhatnak, kampányolhatnak, adományozhatnak stb. de ha nyerni akarnak, akkor a nyilvánosság előtt kell tevékenykedniük. Az amerikai politikai rendszer természete arra készíti a különböző politikai csoportokat és pártokat, hogy ilyen jellegű nyilvánosságot folytassanak, különben nem tudnak megválasztani.

Amikor a nyilvánosság bővítéséről van szó, a társadalmaknak kétféle motivációja van: az egyik a győzni akaró féltől származik, a másik pedig

a nyilvánosságtól származik. Számos társadalomban a nagyobb nyilvánosság iránti igény inkább az utóbbiak részéről érkezik. A társadalom anyagi bősége oda vezetett, hogy a legtöbb ember már nem figyel az elvont politikai elvekre vagy bármilyen programokra. Érzelmileg akarnak megérteni egy politikust. A rendszer viszont erre ösztönzi az embereket. Aki ebbe a hivatalba akar kerülni, annak szavazatot kell szereznie, és szavazat nélkül nincs miről beszélni. A szavazat ereje arra ösztönzi őket, hogy megtalálják a módját annak, hogy minél nyilvánosabbak legyenek. A jelöltek ugyanezen okból lobbiznak, gesztusokat tesznek, a tévében szerepelnek. Quayle-t részben az teszi olyan nyugtalanítónak, hogy túl fiatal és valószínűleg túlságosan is ifjú. Egyesek számára mindig egy kicsit nyugtalanító, és sokan gondolják így, hogy a közügyeket egy ilyen emberre bízzák. Valójában az amerikaiakat nem a politika érdekli, hanem az, hogy milyen az ember, amit a politika "depolitizálódásának" neveznek.

Ez a vitaformátum a nyilvánosság számára is lehetővé teszi, hogy jobban megismerje a jelölteket. Hosszú ideig a felnőtt állampolgároknak volt szavazati joguk, de a választók soha nem tudták, hogy kit választottak meg, milyenek, milyenek, miben jók, mit képviselnek, és a szavazatokat leadták, de nem volt demokrácia. A demokrácia fontos kritériuma: a jól tájékozott választás. Persze ezt nehéz megvalósítani, és az Egyesült Államokban sem sikerül 100 százalékban.

5. Egy képviselő álmái

A képviselőházi választásokat az elnökválasztással egy időben tartják. A választások napján (1988 novemberében) a választók egyszerre választják meg a képviselőház tagjait és az elnököt, tehát a kongresszus tagjainak megválasztása az elnökválasztással egy időben zajlik. Felvettem a kapcsolatot az Iowa City megyei Republikánus Párt székházával, és kértem, hogy megfigyelhessem a kongresszusi választási versenyeket, és a székház munkatársai voltak olyan kedvesek, hogy megengedték, hogy árnyékba kísérem Don Redfern republikánus jelöltet, és megnézzem, hogyan kampányol Iowa Cityben.

A kongresszusi választásokat választási körzetek szerint tartják. A körzeteket az összlakosság alapján osztják fel, és minden körzetben egyenlő számú ember él. Minden körzet egy-egy képviselőt választ a képviselőházba, így minden képviselő egyenlő számú embert képvisel. Minden körzet körülbelül egy vagy több megyét foglal magában. A

a helyzet a nagyvárosokban változó. Iowa kis népességű mezőgazdasági állam, így a körzetek földrajzi kiterjedése nagyobb. Mindkét pártnak van kampányközpontja minden körzetben. A körzet, amelyben Iowa City található, a 3. kongresszusi körzet. A kerületi központok alatt megyei központok vannak. Az úgynevezett főhadiszállás valójában egy-egy helyiség, amelyet mindkét párt bérel egy-két munkatárssal. A Republikánus Párt Iowa City-i központja egy kétszintes épületben van, és a hely nem kicsi, két tucat széknek van hely a beszédek megtartására. Két-három munkatárs volt, egy lány állandó alkalmazott, a többiek önkéntes alapon jöttek dolgozni. A központ feladata volt a párt jelöltjeinek megyei tevékenységének szervezése.

Redfern úr egyik tevékenysége egy zártkörű vacsora volt a kerületi vállalkozókkal. A kerület vállalkozói a helyi elit, vagy "nemesek". Saját klubjuk van a saját tevékenységükre. Minden kedd reggel találkoznak egy reggelire, általában azért, hogy információt cseréljenek, üzleti témákról beszélgessenek, és meghívjanak embereket, hogy beszédet tartsanak. Ez a helyi hatalmi csoport. Ha valaki meg akar nyerni egy helyi választást, akkor először ezt a hatalmi csoportot kell megnyernie.

A reggeli 7 órakor kezdődött, és néhány perc evés után Redfern beszédet mondott, amely az amerikai bel- és külpolitikáról alkotott nézeteit foglalta össze, lényegében a "szokásos dolgait". Ő a republikánusok jelöltje, így sok nézete hasonlít George W. Bush republikánus elnökjelöltéhez. Beszéde után a reggeli résztvevői kérdéseket tettek fel, és Redfern mindre válaszolt. A vállalkozók ezután egy játékot játszottak: mindenkinek kiosztottak egy kis papírlapot, és arra kérték őket, hogy szavazzanak színlelve, aminek eredményeként 18 szavazat esett Bushra és 2 szavazat Dukakisra. Természetesen, mivel Redfern republikánus, más lett volna a helyzet, ha egy demokrata tartja a beszédet. Már majdnem 8 óra volt, amikor a vállalkozók elhagyták a termet, és 8 órára már csak négyen maradtak. A reggeli véget ért.

A vállalkozóknak van egy vállalkozói szervezete, és aki választásokon akar nyerni, az nem teheti meg anélkül, hogy összefogná ezt a csoportot.

Jelöltnek lenni nagyon nehéz. Rengeteget kell rohangálni és sok mindent csinálni a nap folyamán. Redfern délben mérföldeket vezetett Iowa Citybe, hogy részt vegyen egy délutáni rendezvényen.

Az első tevékenység egy kirándulás volt az Iowai Egyetem oktatókórházába. Az Iowai Egyetem oktatókórháza országosan ismert, mint jól felszerelt és magasan képzett orvosi intézmény. Redfern saját maga vezetett oda, én pedig egy amerikai professzossal ültem az autójában, anélkül, hogy bárki lett volna előttem vagy mögöttem. Amikor megérkeztünk a kórházba, egy találkozóhelyre vezettek bennünket, ahol 16-18 ember volt, akik közül 5 ő volt velem (köztük mi is), 7-en a sajtóból, a többiek pedig a kórházból. A tömeg meglepően kicsi volt, de Redfernt ez látszólag nem érdekelt, szokásos lendületes beszédét tartotta az amerikai bel- és külpolitikáról alkotott alapvető nézeteiről, majd kérdéseket tett fel és zárta a beszélgetést. Húsz percet hagyott neki, hogy egyenként fogadhassa a jelenlévő riportereket, mindegyikük feltehetett néhány kérdést.

Tehát nem számít, hogy milyen kevesen vannak, a lényeg az, hogy több ezer ember tud róla az újságokon, a tévén és a rádión keresztül. Az Egyesült Államokban a legnehezebb megtalálni a közönséget. Professzorok jönnek az egyetemekre előadásokat tartani, és nem könnyű közönséget találni. Egy kongresszusi képviselőjelöltnek úgy tűnik, nincs nagy vonzereje. Ez egy nagyon érdekes jelenség az amerikai politikában. Aki politikába akar kerülni, annak a választókat kell megkérdeznie, nem pedig a választóknak kell megkérdezniük őt.

Miután elhagyta a kórházat, ugyanazzal az autóval egy diákszállóhoz ment, ahol a diákokkal akart találkozni. Odaérve Redfern fő tevékenysége az lett volna, hogy a diákmenza előtt állt volna, kezét rázott és kedveskedett volna a diákokkal. Egy darabig állt az ajtóban, találkozott a diákokkal, és azt mondta: "Üdvözlöm, Don Redfern vagyok, kongresszusi képviselőjelölt". Majd megkérdezte a diákokat, hogy elmennek-e szavazni, vagy valami ilyesmi, pusztán kapcsolatépítés céljából. Ez egy rendkívül nehéz feladat, és a diákokat nem úgy tűnik, hogy érdekli, általában csak annyit mondanak, hogy "Szia", és továbbmennek, és kevesen hajlandóak többet mondani, és néhányan rendkívül ridegek. Körülnéztem, és láttam, milyen nehéz kongresszusi képviselőjelöltnek lenni. Nem volt senki se előtt, se hátul, hárman voltunk, ő, az asszisztense és én. Ez az amerikai politika. Az ellenfele David Nagel (D). Nagel jelenleg a körzetének kongresszusi képviselője, és újraválasztásra pályázik. Nagel többször is tevékenykedett az egyetemen, beszédeket tartott és hasonlók. Redfern nem tűnt túlságosan érdeklődőnek az esemény iránt, egy darabig csak csinálta, mielőtt elindult volna a következő állomásra, és nyomott hangulatban mondta segítőknek: "Menjünk! Nem érzem jól magam". És így is lett.

A következő állomás szintén egy diákkollégium épülete volt, a "Mayflower". Ebben az épületben található a Kínában híres Nemzetközi PEN Központ. Odavezettük magunkat, egy diáklány fogadott minket, és egy tárgyalóterembe vezettek, ahol közel húsz diák volt. Redfern negyven percig beszélt, mind a bel- és külpolitikai nézeteiről, de a hangsúlyt az oktatásra helyezte. Az előadás után a diákok kérdéseket tettek fel a társadalombiztosítással, az oktatással és más témákkal kapcsolatban. A kérdések után vége volt, egy órával előtte és utána, és nem sokan voltak itt. Az üléstermen kívül volt a diákfoglalkoztató terem, ahol többen videojátékoztak, biliárdoztak és pingpongoztak, néhányan pedig tévét néztek. Egyiküket sem nyűgözte le egy képviselőjelölt beszéde, és a saját dolgukat csinálták.

Ezzel véget értek a napi tevékenységek. Redfern visszavitt az iskolába. A kocsiban megbeszéltük a kongresszusi jelöltállítás folyamatát. A kongresszusi jelölteket a választókerzet választja. Indulhat valaki, ha alkalmasnak érzi magát a jelöltségre, de csak bizonyos számú ember jóváhagyásával. Először egy előválasztáson kell átmenni, és utána lehet jelöltként indulni. Az előválasztásokat a párt aspiráns választói között tartják. Redfern megnyerte az előválasztást, és ő lett a republikánus jelölt. A Republikánus Párt támogatta a kampányát, többek között a törvény által megengedett finanszírozással és egyéb támogatással. Azt mondta, hogy a párt támogatása nagyon fontos volt, és hogy enélkül a kampányt nehéz lett volna megnyerni. Az amerikai politikában ugyanis az előválasztásokon a jelölteknek valódi versenyük van. De a pártok előválasztásai már kizárnak másokat. Az előválasztások után csak a két nagy párt jelöltjeinek van lehetősége a megválasztásra, és ez tulajdonképpen egy verseny a két párt között.

A kétpártrendszer gyakorlatilag "tisztává" teszi a jelölteket, és ezt a funkciót a kormánynak nincs módja átvenni. Mivel a pártok között verseny van, lehetővé válik az eltérő véleménynyilvánítás tolerálása. Ez nem vezet belső megosztottsághoz. Aki nem ért egyet, azt leszavazzák, és nincs sok sérelme vagy haragja senkivel szemben. Úgy tűnik, hogy ez a mechanizmus előnyös a szociális irányítási rendszernek.

Érdemes megjegyezni azt is, hogy az olyan "magas szintű választások", mint a kongresszus, nem olyan vonzóak és inspirálóak, és a legtöbb embernek úgy tűnik, hogy közömbösek. Ez a demokrácia fontos, bár nem ideális feltétele. A demokrácia nem fog éretten működni, ha mindenki

erős érdeklődés a politika iránt. Azt mondták, hogy a demokrácia legnagyobb ellensége, attól tartok, nem a zsarnokság, hanem maga a demokrácia. Az Egyesült Államokban a politika ritkán érinti közvetlenül a választók mindennapi életét, kivéve az adók esetében, így nem nehéz megérteni a választók közömbösségét. Ez a helyzet arra kényszerít minden jelöltet, hogy mindent megtegyen, hogy utazzon, beszéljen és gyűléseket tartson, hogy megismertesse magát a választókkal. Ez a mechanizmus arra kényszeríti a két pártot, hogy megjelenés, jellem, ékesszólás, tudás, társulások, társadalmi érintkezés stb. szempontjából tisztességes jelöltekkel álljanak elő, mindenkinek színpadra kell állnia, különben nincs mód a választók megszólítására.

Vegyük Redfernt, aki maga is ügyvéd, nagy tapasztalattal, jó megjelenéssel, kiváló dikcióval, jó humorérzéssel, és jól bánik az emberekkel. Nagel valószínűleg ugyanezekkel a tulajdonságokkal rendelkezik. A választási rendszer a pártrendszerrel párosulva magas színvonalú jelöltet eredményez. E kettő bármelyike nélkül neveltséges eredményeket hozhatna.

Redfern kampányát egyedül vezette, és nem sokan dolgoztak neki. Az embereket érintő konkrét kérdésekről beszélt, de nem azért, mert a jelölt hajlandó volt beszélni, hanem a választási mechanizmus ereje miatt. Természetesen van egy másik erő is, amely fontosabb, és ez a politikai pártok. A politikai pártháttér nélküli átlagemberek számára nehéz a választásokon győzni.

6. A választások napja

November 9-e a választások napja az 1988-as választási évben, amikor a közel egyéves intenzív kampány lezárul, és a választók leadják szavazataikat, hogy eldöntsék, ki lesz az elnök, valamint a képviselőház tagjai, néhány szenátor és néhány állam kormányzója. A választásokat, beleértve egyes megyei tisztviselők megválasztását is, ugyanazon a napon tartják. Így nem kell több időt fordítani a különböző választásokra.

A választás napja előtt minden választópolgárnak regisztrálnia kell. Ha a választások előtt egy bizonyos időn belül nem regisztrál, nem szavazhat. A regisztrációban szerepelhet, de az is, hogy a választópolgár republikánusként vagy demokrataként van-e regisztrálva. A választást a megyei önkormányzat egy külön hivatala irányítja, és az összes választópolgár listáját számítógépbe viszik be, és körzetekre (körzetek) osztják. A

a megadott adatok a választópolgár neve, társadalombiztosítási száma, címe stb. A kampányok arra ösztönzik a választókat, hogy regisztrálják őket a saját pártjuk szavazóiként, már jóval a választás napja előtt elkezdődik. Az iskolákban gyakran felállítanak egy-egy standot a pártpárti diákok, és arra kérnek, hogy regisztráljanak. Természetesen a székházban, vagy a választási irodában is lehet regisztrálni.

Minden párt központja rendelkezik a pártjuk szavazóiként regisztrált személyek listájával is. Amikor közeledik a választás napja, elkezdnek dolgozni a listákon. A választókerületben dolgozó pártmunkásoknak is fel kell venniük a kapcsolatot a pártjuk szavazóival. Régebben minden egyes házhoz elmentek, de ma már általában a telefonos módszert alkalmazzák. Azoknak, akik önként jelentkeztek a kampányban való részvételre a pártközpontban, szintén el kell kezdeniük a tevékenységüket, például propagandaanyagokat kell osztogatniuk.

A választás napján minden szavazóköri szavazóhelyiségeket állítottak fel. A szavazók maguk mentek el a szavazóhelyiségekbe, és az egyik szavazóhelyiségben megfigyelést végeztem. A szavazók nagy számban jöttek, és úgy tűnt, hogy felelősségtudatuk van. Lehetetlen tíz percig vezetni, sorban állni, majd szavazni anélkül, hogy ezt egy bizonyos felfogás ne irányítaná. Ez a felfogás fontos feltétele annak, hogy a politikai rendszer működjön, és kétszáz éven keresztül változatlan maradjon. Ha nem érdekel mindenkit a szavazás, vagyis az intézmény fenntartása, hogyan létezhet egy ilyen intézmény? Természetesen az anyagi feltételek alakulása bizonyos mértékig szintén feltétele az állampolgári részvételnek. A családoknak van autójuk, és könnyen lehet jönni-menni, különösen vidéken.

Néhány nyugat-európai országgal összehasonlítva azonban az amerikai választásoknak vannak bizonyos kellemetlenségei (pl. a választások előtti regisztráció, nincs munkaszüneti nap a választások idején, a tartózkodási idő korlátozása). Az alacsony választási részvételről gyakran gondolják, hogy ezzel függ össze.

A szavazóhelyiségben a választópolgárok egy kis űrlapot töltenek ki, amelyen feltüntetik nevüket, címüket és társadalombiztosítási számukat. Ezután egy másik dolgozóhoz kerül, aki a számítógép által begépelte névjegyzékben megtalálja a szavazó regisztrációját. A választópolgár aláírásával jelzi, hogy eljött szavazni, majd egy harmadik személyhez megy, hogy átvegye a szavazólapot.

A szavazólap egy hosszú, körülbelül 40 centiméter hosszú és 15 centiméter széles papírcsík (a szavazólap államonként eltérő). A jelöltek nevei vannak ráírva, az első oszlopban a demokraták vagy a republikánusok neve szerepel. Ha a választópolgár az összes jelöltre

szavazni akar, csak jelölje meg a demokrata és a republikánus jelölt utáni helyet.

pártok, jelezve, hogy a választópolgár az adott párt összes jelöltjére szavaz. Ha konkrétan egy-egy személyre szeretne szavazni, akkor alább a jelöltek nevei szerepelnek, beleértve egyes kisebb pártok elnökjelöltjeit, szenátorokat, képviselőket, megyei tisztviselőket, stb..., akiket egyenként meg lehet különböztetni. Kidolgozottan is választhat, és ugyanazon a szavazólapon szavazhat republikánus és demokrata jelöltekre is. Ez a megosztott választás tükröződött a választás eredményében. A végeredmény az lett, hogy a republikánusok nyerték a nagy elnöki trónt, a demokraták pedig a kisebb képviselőházi helyek többségét. Bár ezek a helyek egyenként kisebbek, mint a trón, ezek összesített erejét nem szabad figyelmen kívül hagyni.

Miután a választópolgár kitöltötte a szavazólapot, a szavazólapot letakarják egy borítóval, és az urnába küldik. Ebben az urnában egy automatikus számláló számolja a szavazólapok számát. Miután az urnák szombatonként 21:00 órakor bezárnak, az összes szavazólapot a választásokért felelős megyei kormányhivatalba küldik számlálás céljából. A számlálási folyamatot számítógépes úton végzik. Este 9 órától a televíziós csatornák a megyék eredményeit közvetítik a nézőknek.

A választás napján sok szavazóhelyiségben önkéntesek dolgoznak. A szavazóhelyiségben "helyiségsszabályok" is vannak, mint például, hogy a szavazóhelyiségben nem lehet kampányolni, és a szavazólapokat nem lehet másoknak megmutatni, amelyeket a falon kifüggesztve közszemlére tesznek.

Milyen hivatalos feladatokat látnak el az egyes pártok központjai a választás napján? Az egyes pártok központjainak aktivistái nem mehetnek a szavazóhelyiségekbe, hogy a választást népszerűsítsék, de minden párt küld egy személyt, aki felügyeli a szavazást minden szavazóhelyiségben. Mindegyiküknek van egy névsora. Amikor minden szavazó bejön regisztrálni, a személyzet szól nekik. Ezután megjelölik a névsorukat. Ennek két funkciója van: az egyik az ellenőrzés, hogy megakadályozzák, hogy az emberek kétszer szavazzanak, és minden pártnak meg kell akadályoznia, hogy a másik párt szavazói csaljanak; a másik pedig az, hogy lássák, hogy a pártjuk összes szavazója eljött-e szavazni. Ha valaki nem jön el, felhívják, hogy aggodalmukat fejezzék ki, ha bármilyen nehézség van, az egyes pártok központjait, hogy megtalálják a kényelem biztosításának módjait, például gyermekfelügyeletet és így tovább. Ezt hívják szavazatgyűjtésnek.

A csalás megelőzésének kérdésében az amerikaiak óvatosak másokkal szemben, és kevésbé nagylelkűek. Már az alulról szerveződő pártok előválasztásainak kezdetétől fogva intézkedéseket hoznak, például

lehetetlenné teszik, hogy egy ember

hogy mindkét párt előválasztásán részt vehessenek azáltal, hogy mindkét párt előválasztását egy időben kell megtartani. A választás napján megfigyelőket is kijelölnek minden egyes választási irodához.

A szavazatszámolás este 9 óra után kezdődött, és mivel az amerikai szárazföldön több időzóna van, a keleti államokban számolták meg először a szavazatokat, és a televíziós csatornák azonnal, apránként közölték az eredményeket, a szavazatok száma államról államra változott, így a nézők bármikor tisztán láthatták az eredményeket. Az elnökválasztás közép-európai idő szerint majdnem este 11 órakor dőlt el, és Bush-t választották meg. A nyugati államok, például Kalifornia, éppen befejezték a szavazást, és a szavazatokat éppen csak megszámlálták, ezért a nyugatiak panaszkodtak, hogy ez igazságtalan. Mert anélkül, hogy megvárta volna a véleményük kifejtését, az elnök máris eldöntötte, hogy szavazataik haszontalanok. Ez az amerikai választási rendszer egyik legnagyobb hátránya, és már léteznek olyan törvényjavaslatok, amelyek meghatározzák azt az időpontot, amikor a szavazóhelyiségek országsszerte beleegyeznek a bezárásba.

Természetesen ez azzal a feltétellel, hogy a középső és keleti államokban a szavazatok viszonylag egyértelműek. Ha a középső és keleti országrészben nehezen meghatározható a szavazat, akkor a nyugati szavazatok lesznek a döntőek. Különösen Kalifornia szavazatai, mert Kaliforniának nagyszámú elektora és nagy súlya van.

Az elnökválasztás, attól tartok, enyhén szólva is problematikus. Létezik a választási kollégiumi rendszer. Minden állam kiosztja az elektorok egy részét. A nagy államok több, a kis államok kevesebbet kapnak. A választók száma nincs közvetlen hatással az elnökválasztásra. A választók egy államon belül befolyásolják az elektori szavazatok irányát. Ha egy államban a Republikánus Párt többségben van, akár egyetlen szavazattal is, akkor az összes elektori szavazat ebben az államban a Republikánus Párté. Ebből az következik, hogy az adott államban a Demokrata Pártra leadott összes szavazat haszontalan. A végső számok alapján Bush 47 millió szavazatot kapott, ami az összes szavazat 54%-át teszi ki, Dukakis pedig 41 millió szavazatot kapott, ami az összes szavazat 46%-át teszi ki, a különbség nem túl nagy. De ha az elektori kollégium szavazatainak számát nézzük, a különbség drámai. Bush kapott

426 szavazatot, vagyis az összes szavazat 11,279 százalékát, míg Dukakis 21 százalékát kapta. A választásokon a többség dönt, és egy emberrel több már többség, míg a többiek kisebbségben vannak. Ezt a politikai dilemmát még mindig nehéz megoldani. Kell-e 10 millió embernek engedelmessé válnia 10 millió embernek?

és egy? De ahhoz, hogy demokratikus rendszert válasszunk, el kell fogadnunk ezt a valóságot. Ezúttal a kisebbség elbukik, legközelebb megküzdenek ezért az egy (vagy több) plusz szavazatért.

A választási eredmények ismertté válása után mindkét elnökjelölt beszédet mondott. Dukakis azt mondta: "Néhány perccel ezelőtt felhívtam Bush alelnököt, hogy gratuláljak neki a győzelméhez". Bush azt mondta: "Néhány perccel ezelőtt felhívott Dukakis kormányzó, és ez őszinte volt, és ez nagy hagyomány az amerikai politikában. Azoknak a szavazóknak, akik nem rám szavaztak, én is szeretnék az elnökük lenni". Mindkét fél megköszönte a választásokhoz hozzájáruló embereknek a saját székhelyükön, a családjuknak és a jelöltjeiknek. A vesztes jelölt és támogatói is elismerték a másikat elnöknek, és eszük ágában sem volt megtámadni a választási eredményt és lehúzni a rolót a másik oldalról.

Hogy ez a rendszer mennyire működik rendben, azt itt láthatjuk. Bár az elnökjelöltek kiválasztásának teljes mechanizmusa nem mindenki számára hozzáférhető, hanem a pártok kezében van, a végeredmény az igazi. A vesztes párt nem mondhatja, hogy nem fogadja el ezt a valóságot, vagy hogy más tervei vannak. Még ha valaki akarja is, attól tartok, senki nem fog válaszolni.

Általánosságban elmondható, hogy egy érett rendszer működésének jellemzője, hogy a társadalomban mindenki úgy véli, hogy a rendszer eljárási működésének bármely eredménye nem oldható meg nem eljárási eszközökkel, hanem csakis magával az eljárással. Ha meg akarjuk változtatni az eredményt, akkor az eljárást előlről kell kezdeni. Hogy mikor kell újra kezdeni, azt a törvény határozza meg. Az emberek nem azért hisznek az eljárásban, hogy magukat kössék, hanem hogy másoktól védekezzenek. Olyan eljárásokban, amelyeket egyes emberek mások kárára használhatnak, és amelyeket mások az említett emberek kárára használhatnak. A rendszer érettsége abban rejlik, hogy ez a fajta pszichológia és megértés folyamatosan hat, és hogy a társadalom megfelelő feltételeket biztosított a rendszer kialakulásához és fennmaradásához.

7. Ki a felelős?

George H. W. Busht száz csata után választották meg 41. elnöknek. Dukakis is harcedzett volt, de csúfos vereséget szenvedett.

Miért nyert Bush? Miért veszített Dukakis? Ez nemcsak a két elnökjelölt kérdése, hanem a választási mechanizmus tükre is. Tanulságos elemezni az amerikai politikai folyamat működését Bush elnökké választása és Dukakis veresége révén.

Richard Stengel a Time magazin választási különszámában (1988.11.21.) azt írja, hogy az 1988-as elnökválasztási kampányban kilenc kulcsmomentum volt, amely meghatározta Bush győzelmét és Dukakis vereségét. Ezt a cikket vesszük alapul egy olyan fontos politikai folyamat elemzéséhez, mint az elnökválasztás.

Az előválasztási szakaszban Bush New Hampshire-ben kampányolt, ahol kezdetben Bob Dole republikánus szenátor és Pat Robertson televíziós prédikátor mögé szorult. Bush azonnal sürgősen cselekedett, és összehívta Reagan kedvenc beszédíróját, Peggy Noonant, hogy térjen vissza New Hampshire-be Bushsal a hivatalos állami repülőgépen, az "Air Force Two"-on. Noonan egész éjjel dolgozott egy olyan beszéd tervezetén, amely új megvilágításba helyezi Bush személyiségét. Eközben Roger Ailes tömegkommunikációs tanácsadó Dole bírálatát szorgalmazta, míg két másik public relations tanácsadó ellenezte, azzal érvelve, hogy nem helyénvaló egy republikánus kolléga hiányosságait leleplezni. Bush eleinte egyetértett. Három nappal a választás előtt Alexander Haig Dole mellé állt. A közvélemény-kutatások azt mutatták, hogy Bush nem nyerheti meg az előválasztást a Dole-t támadó hirdetések közzététele nélkül. Bush még mindig hezitált. John H. Sununu kormányzó úgy gondolta, hogy közzé lehet tenni, és Bush asszony szerint nem volt probléma. Bush tehát úgy döntött, hogy közzéteszi. Csütörtökön megvették az összes hirdetési időt. Dole csapata szerdán is ülésezett, és úgy döntöttek, hogy nem használnak negatív hirdetéseket.

A közvélemény-kutatások szerint Dole vezetett, ezért nem készítettek azonnal új reklámot. Amikor megpróbálták használni a régi kampányhirdetéseket, azt mondták nekik, hogy minden idő betelt, és kiderült, hogy Bush nyert. Ha Bush elvesztette volna azt az állami előválasztást, hol lennének ma?

Dukakis számára jól alakultak a dolgok az előválasztáson, de két erős vetélytárral, Al Gore-ral és Jesse Jacksonnal is találkozott, és Dukakis úgy gondolta, hogy meg kell szereznie Ed Koch New York-i polgármester támogatását. Felhívta Kochot. Koch aggódott Dukakis Jacksonhoz való hozzáállása miatt, és Dukakis hozzáállása bizonytalan volt. Koch Jackson ellen volt, ezért nem volt túlságosan elégedett Dukakis hozzáállásával. Al Gore hozzáállása viszont szerény és érdekes volt Koch számára, és úgy döntött, hogy Gore-t támogatja. De Koch Jacksonhoz való hozzáállása túlságosan heves volt, és Jacksonra szidta a

ünnepeken, hogy megmutassa támogatását Gore-nak, ehelyett Gore elvesztette támogatottságát, és Dukakis nyert.

Miután a két párt jelöltjei eldőlték, Bush és Dukakis között dőlt el a küzdelem. Az első felmérések szerint Dukakis 10-12 ponttal vezetett. Ekkor Sonunu azt javasolta, hogy támadják Dukakis gyenge pontjait: a teljes általános egészségbiztosítási tervet, a bostoni kikötő szennyezését és a börtönök túlzásfoltosságát. Bush azonban egy kicsit habozott, mert meg akarta várni a republikánus nemzeti konvenciót. A közvélemény-kutatások azonban azt mutatták, hogy ha megvárja a republikánus konvenciót, Dukakis valószínűleg pontokkal 20 vezetne. Bush hirtelen döntést hozott, hogy támadó álláspontra helyezkedik.

Az alelnökjelölt, a futótárs kiválasztásakor Dukakis tanácsadói azt javasolták, hogy a személy lehetőleg délről származzon, hogy John F. Kennedy kampányát tükrözze. Dukakisnak több jelöltje is volt, de Dukakis Lloyd Millard Benson szenátort választotta, mint tapasztalt politikust.

A Demokrata Párton belül is van verseny. Dukakisnak a párt minden oldaláról meg kellett szereznie a nagy játékosok támogatását. Jesse Jackson tiszteletes az egyik. Jackson szeretett volna alelnökjelölt lenni, de Dukakisnak nem volt ilyen megfontolása. Jackson azóta is próbál Dukakissal négy szemközt együttműködni, de Dukakis tudatlanságot színlel. Jackson aztán mutatványt csinált belőle. Rich Bond, Dukakis helyettes kampányfőnöke felhívta Jacksont, aki nyafogott, hogy Dukakis soha nem konzultált vele. A probléma az – mondta Bond –, hogy soha nem támogatta kifejezetten Dukakist. Jackson meglepődött, hogy Bond őt hibáztatja, amiért túl keveset tett. A segédje azt javasolta, hogy menjen tárgyalóasztalhoz, homályosan beszélve. Dukakis egy pillanatra megdermedt, és nagyon csalódottan letette a telefont. Öt nappal később ismét találkoztak. Jackson lelkes volt, de már túl késő volt.

Bushnak is sok választási lehetősége volt, amikor alelnökjelöltjét választotta, például Jack Kemp, Peter Domenici, Bob Dole és mások. Bush ezzel a választással azt akarta megmutatni, hogy független gondolatokkal rendelkező ember. Sok megbeszélést folytatott James Baker vezető tanácsadóval és másokkal, de döntés nem született. Végül Dan Quayle-t választotta. Bush számára ez egy teljesen személyes választás volt, és a tanácsadói nem voltak biztosak abban, hogy hogyan kezeljék ezt a Quayle-t, és hogyan mutassák be a sajtónak. Egyszerűen nem készítették elő az anyagot hozzá. A segédek tanácstalanul érezték magukat.

Dukakis kampányszervezetéből hiányzott a fegyelem. John Sassót, az eredeti kampány jobbkezét, valamiért elküldték, és

ritkán beszéltek. A demokrata konvenció alatt egy szállodában szálltak meg, de nem találkoztak. Amikor Dukakis látta, hogy ez nem működik, felhívta Sassót, aki elmondta az elképzeléseit: kampánytéma meghatározása, tévékampány és a kampánycsapat megerősítése. De Dukakis nem tudott újra dönteni, és csak augusztusban, miután százalécai csökkenni kezdtek, kellett újra beiktatnia Sassót. Sasso mindent megtett, de a késlekedés túl sokáig tartott.

A második televíziós vita, a legdöntőbb. Az első televíziós vitában Dukakis nem szerepelt jól, de a második már fontosabb volt, és a segítők mind arra biztatták, hogy úgy harcoljon, mint Rambo az "Első vér"-ben, de Dukakisnak voltak fenntartásai, és végül Dukakis belement segítők tervébe, és felkészült arra, hogy a következő témákban támadja Busht: Quayle, Irán-Contra, abortusz, hazafiság, drogok és a bostoni kikötő. A vita napján Dukakis nem érezte jól magát, és elég rosszul volt ahhoz, hogy lemondja a reggeli háromórás vitatréninget; fáradt maradt, délután aludt, és csak 5 órakor kelt fel, mindössze egy órával a vita előtt! Fél órával a vita előtt újabb hívás érkezett, és Dukakis húsz percig beszélt. A segédje úgy vélte, hogy ez a hívás megakadályozta Dukakist abban, hogy koncentráljon. Alig egy perccel a vita kezdete után a kérdező egy gyilkossági ügyet említett, egy olyan témát, amelyre Dukakis soha nem készült fel, és a hat kérdésből csak az egyiket érintette, amire felkészült. A vita véget ért, és a helyzet egyértelművé vált.

Bush rosszul érezte magát az első vita után. Másnap Bush azt kérte, hogy küldjenek neki egy napi emlékeztetőt a témáról, hogy felkészülhessen a visszavágóra. Az első vitára több mint egy tucat edzőt bérelt fel; ezt a vitát maga akarta csinálni, és egy nap, amikor az emlékeztető nem érkezett meg, megkérte segítők, hogy egy órán belül szerezzék meg. Az Air Force Two fedélzetén hangosan beszélt magában, és egy képzeletbeli Dukakissal vitázott. A vita előtt Bush vitaedzője beszélgetett vele, és nevetéseket csalt ki belőle, hogy megnyugtassa. Amikor Bush felment a színpadra, és látta, hogy Dukakis nagyon ideges, támadt egy ötlete.

Ez egy ember beszámolója, amely nem biztos, hogy teljes körű és vázlatos. De feltárja előttünk az elnökválasztás néhány kulcsfontosságú aspektusát. A személyi kapcsolatok kritikusak. E kapcsolatok jó kezelése nélkül valószínűleg egyetlen jelölt sem fogja megnyerni a választást. A kampánystratégia szintén nagyon fontos; hatékony kampánystratégia nélkül lehetetlen nyerni, és minden lépés és minden kapcsolat szoros lehet. A jelöltek személyisége és képességei is

kulcsszerepet játszanak a választásokon, és sok választópolgár nem gondolkodik túl sokat az összetett politikai kérdéseken. Kizárólag az intuíciójuk alapján értékelik a jelölteket. Ebből a folyamatból kiindulva a választás mindkét párton belül az előválasztásokon belül, később pedig a két párt mindenkori jelöltjei között igazi harc, amelyet a végsőkig meg kell vívni.

Az elnökválasztáson az, hogy ki a főnök? összetett kérdés. A fenti anyagból kiderül, hogy különböző emberek, különböző pillanatokban és különböző szinteken különböző szerepet játszanak. Természetesen csak azoknak van ilyen problémája, akik a párton belüli kormányzó csoport támogatásával jutottak fel erre a szintre. Az átlagemberek nem férnek hozzá az elnökválasztáshoz, és nem tehetnek semmit. Miután mindkét párt elnökjelöltjei biztosították a jelöltséget, egy óceánnal néznek szembe, és élet-halál harcot vívnak, hogy végül ki jut át a túloldalra. Hogy ki süllyed el a tengeren átvezető úton, és ki tud átkelni rajta, az különböző tényezőktől függ.

VII. Politikai piramis

1. Capitol Hill

A kongresszust mindig is a politikai hatalom központjának tekintették az Egyesült Államokban, és elvileg a kongresszus rendelkezik a legfelsőbb hatalommal. Nem kívánom politikatudományi szempontból elemezni a Kongresszus szervezetét, felépítését, működését és hatáskörét. Az adatok bármelyik tankönyvben megtalálhatók. Valami konkrét és szemléletes dologról szeretnék beszélni.

Egy szeptemberi napon dél körül 1988, a Capitolium elé hajtottunk. Csodálatos fehér épület volt. Amint kiszálltunk az autóból, láttuk, hogy az épület elé vezető útra több háromszög alakú betoncölöpöt helyeztek el, amelyeket csavartan helyeztek el, hogy a járművek ne tudjanak egyenesen behajtani. Ez állítólag a Közel-Keletről érkező terroristák elleni óvintézkedés. Néhány terrorista azzal fenyegetőzött, hogy felrobbantja a Capitoliumot, ezért a rendőrségnek óvatosnak kell lennie. A Capitolium bejáratánál sok erősen felfegyverzett rendőr áll a bejáratnál.

Az épület ajtaján belépve még több biztonsági rendőrrel találkozunk, és az ellenőrzés folyamata megegyezik a reptéri biztonsági ellenőrzésével. A Capitolium egy szabadon látogatható hely, és minden

a látogató beléphet és meglátogathatja. Amikor nincs ülés, a látogatók beülhetnek a helyükre, hogy ízelítőt kapjanak abból, milyen is képviselőnek lenni.

Odabent először Sinclairrel találkoztam, aki a kongresszusi ügyek egyik vezető szakértője. A Kaliforniai Egyetem, Berkeley Politikai Tudományok Tanszékének professzora volt, és most átmenetileg a Kongresszusban kutató, mintha a házelnök asszisztenseként is dolgozna. Sinclair professzor röviden bemutatta a Kongresszus szervezetét, majd körbevezetett a Capitoliumban.

A túra az úgynevezett "folyosó" megtekintésével kezdődött, ahol a "lobbisták", ahogyan őket nevezik, lobbiznak egy törvényjavaslat elfogadásáért és befolyásolják a jogalkotási folyamatot (lásd az 5. fejezetet). Ők voltak felelősek a lobbizásért egy törvényjavaslat elfogadásáért és a jogalkotási folyamat befolyásolásáért (lásd 5. fejezet, 4. szakasz, "laikus szószólók").

A sok szék a folyosón jobb körülményeket biztosít a lobbistáknak, ami talán a legérthetlenebb része az amerikai politikai kultúrának. A politika nagyon komoly közérdekű ügy, a lobbisták pedig mindig egy-egy speciális érdekért lobbiznak, ami kicsit "szem előtt van". De az Egyesült Államokban ez a fajta tevékenység nyílt és legális. A kormány pedig a Capitoliumban kényelmes helyszínt hozott létre a szolgáltatások nyújtására. Itt van egy bizonyos vállalkozói szellem, vagy üzleti szellem. Törvényes, hogy a vállalkozások a saját érdekeiket szem előtt tartva üzletelnek, és nyíltan alkudozhatnak. Az Amerikai Politikatudományi Társaság Kongresszusi Kutatási Programjának vezetője, aki odavitt minket, azzal viccelődött, hogy Kínának több embert kellene ide küldenie.

A Ház tárgyalótermébe belépve a helyszín hagyományos, a dekorációtól a designig nem felel meg a modern esztétikai szabványoknak, talán szándékosan, hogy fenntartsák ezt az antik stílust. A világos kávészínű székek durvának tűnnek. A modern felszereltséget tükrözi a technika. A kongresszusi szavazás elektronikus. Minden politikusnak van egy kártyája, amelyen egy rövid szalag van, rajta a kódjukkal. A szavazáshoz a politikus először ezt a kártyát helyezi be az egyes ülésorok mögött elhelyezett készülékbe, majd megnyom egy gombot. A képviselő választása azonnal megjelenik az elől lógó hatalmas elektronikus kijelzőtáblán. Bárki láthatja.

A törvényhozási viták során általában élő televíziós közvetítés van. Külön televíziós csatorna közvetíti a politikai eseményeket, például az elnökjelöltek tevékenységét, a szenátusi vitákat, a képviselőházi szavazásokat stb. Így a választók is megtudhatják, hogy az általuk megválasztott emberek mire szavaztak. Ez egy jó módja annak, hogy

nyomon kövessék

a helyzetet. A teremben több mikrofon is van, és a felszólalni kívánó törvényhozó előre megy, hogy ezt megtehesse. Gyakran sokan vannak, akik nincsenek a teremben, amikor a törvényhozó beszél. Ez különösen igaz akkor, amikor a szenátus ülészik. Azok a szenátorok, akiket nem érdekel egy kérdés megvitatása, elhagyják a szót. Kávét isznak és kint beszélgetnek, vagy visszamennek az irodájukba. A televízióban nézik a vitát, majd amikor eljön a szavazás ideje, elrohannak szavazni. Ha egy szenátor ilyenkor vendégeskedik az irodájában, akkor valószínűleg félúton beszél, majd hirtelen azt mondja: "Bocsánat, mennem kell szavazni", és felhúzza a lábát, és futásnak ered. Ez mondhatni furcsa jelenség az amerikai politikában. Ez egy legfelsőbb törvényhozó testület, de nem követeli meg, hogy mindenki egyenesen üljön. Az emberek gyakorlatiasak ezzel kapcsolatban: az számít, hogy tud-e törvényt alkotni, nem az, hogy hogyan alkot törvényt. Ugyanez igaz minden egyes képviselőre: az számít, hogy van-e valódi szavazatom, nem az, hogy ott ülök-e vagy sem. Nem az, hogy félelem nélkül jelen legyek, hogy mi történik. Ha nem így lenne, senki sem merne messzire menni vagy magasra repülni.

Az épület megtekintése után egy "P." nevű észak-karolinai képviselővel találkoztunk. A képviselőknek saját irodájuk van. A szenátusnak és a képviselőháznak is van saját épülete. Amikor belépsz egy képviselő irodaházába, kicsit olyan, mintha repülőre szállnál, és alaposan átvizsgálnának.

Minden képviselőnek van egy nagy irodája, amelynek ajtaján annak az államnak a jelvénye lóg, ahonnan a képviselő származik. Egy nagy épületben, általában két szobára van felosztva, a belső szoba a képviselő irodája, az ajtón kívül egy titkárnő, valamint több asszisztens. A szoba tele volt különféle dokumentumokkal. Odasétáltunk "P." ajtajához, és tájékoztattuk a titkárnőt. A titkárnő behívott, és azt mondta, hogy várjunk egy pillanatot. A titkárnő lelkesen elővett egy zacskó mogyorót, amit megehattunk. Miután megkérdeztük, kiderült, hogy a képviselő szülővárosa bőségesen termel földimogyorót, és azért van itt, hogy reklámozzon.

Nem sokkal később "P." kijött, udvariaskodtak, majd bementek a belső szobába, és leültek. Némi beszélgetés alakult ki. Megállapították, hogy laza, jó beszélgetőpartner, és képes volt követni a látogatók témáit. Attól tartok, ez egy olyan tulajdonság, amivel egy törvényhozónak rendelkeznie kell. A választók mind éles kések, és soha nem udvariasak. Aki meg akarja magát választani, annak nagyon fontos, hogyan nyeri meg a választókat, és hogyan éri el, hogy higgyenek önnek.

Minden képviselőnek és szenátornak sok segítőtje van, hogy ezt a kommunikációt jól végezhesse: a képviselőnek tíz, a szenátornak pedig körülbelül húsz-harminc. Nemcsak Washingtonban, hanem a saját államukban vagy a körzetükben is vannak irodáik. A képviselőket körzetenként választják meg, így a körzetükben vannak irodáik és megyei szintű képviselőik annak érdekében, hogy teljes mértékben kommunikálni tudjanak a választóikkal. A kongresszusi képviselők rendszeresen nyomtatnak broszúrákat is, és ezeket küldik el a választóiknak, hogy beszámoljanak arról, hogy mit tettek. Az általam látott egyik ilyen broszúra a "David P. washingtoni jelentése" címet viselte. Ebben ez állt: Elkezdte támogatni egy, a lakástulajdonosok terheinek könnyítését célzó törvényjavaslatot; a képviselőház támogatta a kiadási és hitelezési törvényjavaslatát; két helyi egyetem kapott szövetségi támogatást orvosi és úrkutatásra; mezőgazdasági kérdések figyelmet kaptak; és a kongresszusi szolgálati projektek segítették a negyedik kerület polgárait.

Az amerikaiak nem félnek dicsekedni magukkal. Régóta hallom, hogy a törvényhozók elképesztő mennyiségű levelet kapnak. Ez a rész ingyenes, így a törvényhozók tömegesen küldhetik el, hogy kapcsolatban maradjanak. Amikor meglátogattam, láttam egy alkalmazottat, aki elektromos kocsit vezetett, és házról házra hordta ki a leveleket. Az egyik törvényhozó ajtajánál tizenkilenc doboznyi papírdoboz volt felhalmozva, és amikor odamentem, a dobozokon egy cetli volt olvasható: "Boríték". Valószínűleg néhány ezer darab lehetett belőlük. Nem önként vesznek részt ilyen tömeges levelezésben, semmi ilyesmi, hanem gépiesen. Ahhoz, hogy újraválásszák őket, ezt kell tenniük, képviselniük kell a választóikat. Sőt, nemcsak levelet kell írniuk és körlevelet küldeniük, hanem különböző alkalmakkor találkozniuk is kell a választóikkal, hogy megmozgassák a szálakat és fontos kapcsolatokat teremtsenek.

Egy másik említésre méltó pont a tudósok és a Kongresszus közötti kapcsolat. A kongresszusi képviselőknek általában asszisztenseik vagy tanácsadók vannak, akik lehetővé teszik számukra, hogy szakkérdésekben kifejthessék véleményüket. Az asszisztensek általában fiatal diákok, például az egyetemek politikatudományi és jogi tanszékeiken. Ez megkönnyíti ezeknek a hallgatóknak a politikai folyamatok megértését. Elképesztő belegondolni, hogy amikor egy szenátor a Fudan Egyetemre látogatott, egy autónyi drótos fiatal érkezett hozzá. Valójában ez egy figyelemre méltó jelenség a politikai életben. Ez a gyakorlat fiatalos lendülettel tölti meg a politikát, és egyúttal műveli a fiatalokat, ami a politikai szocializáció fontos folyamata.

Sok politológus dolgozott vezető tanácsadóként, és sokan meg tudják mondani, hogy melyik elnöknek vagy elnökjelöltnek adtak tanácsot egy adott kérdésben. A politológusok megfigyelés és kutatás céljából könnyebben hozzáférnek a politikai rendszerhez is. Útban a képviselői irodaépület felé megkérdeztem Sinclair professzort, hogy ez gyakori-e. Azt mondta, hogy igen, és hogy a Politikatudományi Társaságnak van egy külön programja az ilyen jellegű kutatások előmozdítására. Az akadémiai és a politikai élet közötti ilyen elkötelezettség a pragmatizmus szellemét tükrözi. A politikusok is szívesen keresnek fel akadémikusokat tanácsadóként, mint például Kissinger, Brzezinski és így tovább. Ez egyrészt tudományosabbá teheti a politikai kérdéseket, másrészt pedig a közvélemény pszichológiai megítélését erősíti egy politikáról a szakértők miatt.

Az amerikai politika szellemisége ugyanaz, mint a vállalkozói szellemé, a legjobb árut veszi a piacon. A politika sok szinten specializálódik, és ami megmarad, az az ellentmondások feloldásának, a problémák megoldásának politikája. Aki meg tudja oldani az ellentmondásokat és a nehézségeket, az népszerű. A népszerűségnek persze vannak választási lehetőségei. Ugyanazt a húst többféleképpen lehet elkészíteni, de nem minden elkészítési mód üdvözlendő.

2. Ötvenes társadalom

Az Egyesült Államok szövetségi államrendszerrel rendelkező ország, amelyben ötven állam viszonylag független hatáskörrel rendelkezik. Az államok már a szövetségi kormányzat előtt is léteztek, és ez a történelem meghatározta az államok jogainak státuszát. Valójában az országot létrehozó amerikaiak egyik alapgondolata az államok jogainak fenntartása és a szövetségi kormány hatalmának korlátozása volt. Akik az Alkotmányt írták, mind az államok képviselői voltak, és az ő irányultságuk egyértelmű volt.

Thomas Dye szerint a föderalizmus struktúrája a következő: (1) a nemzeti kormány hatáskörét az Alkotmány biztosítja; (2) az államoknak az Alkotmány garantálja; (3) az Alkotmány meghatározza a nemzeti és az állami kormány hatáskörét; (4) az alkotmányos rendelkezések előírják, hogy az államok szövetségi kormányt alakítsanak; és (5) a bíróságok értelmezik az alkotmányos rendelkezéseket.

Az állami kormányok névlegesen nem helyi önkormányzatok, nagyobb függetlenséggel rendelkeznek, és minden államnak saját alkotmánya és törvényei vannak. Az angol state [国] szó "állam", ami az eredeti jelentés jobb fordítása, de a state csak egy egyezményes fordítás, mert egy országban nem lehet állam. A politikai táj minden tekintetben nagyon hasonlít az "ötvenek társadalmára". Bár a szövetségi kormány hatalma a háború óta eltelt 40 év alatt rohamosan bővült, az államok státusza nem változott egykönnyen. Ezért az államok politikája rendkívül fontos a politikában. Sok kérdésben a szövetségi kormánynak nincs hatalma beavatkozni, és nem tehet semmit. Az állami politika vezetői uralják az állami ügyeket.

Az állami fővárosok viszonylagos függetlensége a gyors társadalmi-gazdasági és kulturális fejlődés egyik feltétele lehet. A szövetségi rendszer az Egyesült Államokat ötven "államon belüli államra" osztja, és az USA teljes neve "Egyesült Államok" [合众国], amit tulajdonképpen "Egyesült Nemzetek" [联合国]-nak fordítanak. Egy társadalom kormánya csak egy bizonyos tartományt tud kezelni, egy bizonyos tartományon túl már nem lesz elérhető, ami a közigazgatási vérellátás hiányát fogja okozni. Ez nem politikai rendszerprobléma, hanem politikai fiziológiai probléma. Az ember fizikai erejének van egy határa, amin túl még a fittebb ember sem bírja. A kormányzat sem más, és a történelem és a valóság számos példát adott erre.

A nagy országok számára a megfelelő intézmény megtalálása mindennél hasznosabb. A föderalizmus akaratlanul is pontosan ezt a funkciót szolgálta az Egyesült Államokban. A szövetségi kormány nagyjából önállósult, és a saját területének ügyeit intézi. Az Egyesült Államok szövetségi kormánya nem kicsi, de az állami kormányok sem azok, ami a kormányzati tevékenység minden szintjét elérhetővé teszi. Természetesen nem minden országban adottak a föderalizmus feltételei.

Az állami kormányok eltérőek. Az egyik rendszert "gyenge kormányzó" rendszernek nevezik. Ebben a rendszerben számos független végrehajtó tisztviselő van, és az állam alkotmánya részletesen meghatározza az állami kormányzás rendszerét. A kormányzónak nincs hatalma arra, hogy kabinetjének tagjait kinevezze vagy eltávolítsa. A kormányzó végrehajtó hatalma gyenge. A közigazgatási tisztviselők (polgári tisztviselők) nem tartoznak a kormányzó hatáskörébe. Jelenleg sok államban még mindig ez a rendszer működik.

A másik ennek az ellentéte: az "erős kormányzó" rendszer. Ez a rendszer a kormányzati igazgatásban a vállalati elvek reformjából alakult ki. Az "erős kormányzó" az egész államra kiterjedő közigazgatási hatáskörrel rendelkezik, csökkenti a testületek és ügynökségek igazgatási feladatait, és létrehoz egy kormányzókból álló kabinetet, amely elkészíti és felügyeli a költségvetést. Dye úgy vélte, hogy a kormányzó az állami politika központi figurája, és úgy vélték, hogy a kormányzó felelős az állam fejlődésével kapcsolatos ügyekért is. A kormányzó hatalma az államban egyenértékű az elnök hatalmával az országban. A kormányzó a legfőbb végrehajtó, a legfőbb törvényhozó, a párt vezetője stb. A kormányzó felelős az állami szervek koordinálásáért, a költségvetés elkészítéséért és az állami kormányzat főbb programjainak felügyeletéért. A kormányzói tisztséget általában ugródeszkának tekintik az elnöki vagy alelnöki tisztség felé vezető úton, hiszen Reagan Kalifornia kormányzója volt, Dukakis, a demokraták 1988-as elnökjelöltje pedig Massachusetts kormányzója. Ennek következtében a kormányzói tisztség a politikusok számára kötelezővé vált, és mindkét párt gyakran ádáz csatákat vív az államfőválasztásokon.

Az állam végrehajtó hatalmi ága nagyjából a pénzügyi, közjóléti, autópálya-, adó-, mezőgazdasági, ipari, természetvédelmi, biztosítási, banki, oktatási, költségvetési és rokkantügyi minisztériumokra oszlik. A "gyenge kormányzói rendszerben" ezek a hivatalok viszonylag független státusszal rendelkeznek, és az olyan tisztviselőket, mint a pénzügyminiszter, a főügyész, az államtitkár és a könyvvizsgáló, közvetlenül a választók választják meg. Közvetlenül nekik tartoznak elszámolással, és a kormányzó nem gyakorol túl nagy ellenőrzést felettük. Ez a rendszer biztosítja, hogy az egyes szakminisztériumok tisztviselői független hatáskörrel rendelkeznek, és jobban alkalmazkodnak a társadalom igényeihez, miközben a választók közvetlenül felügyelik őket. Az erős kormányzói rendszerben ilyen tisztviselők nem léteznek, vagy a kormányzónak vannak alárendelve. A mai politikai életben elképzelhető, hogy a kormányzók különböző módszerekkel befolyásolhatják az intézményeket és bővíthetik hatáskörüket, akár erős, akár gyenge kormányzókról van szó.

A végrehajtó hatalom mellett a törvényhozás áll. Az állami törvényhozás fő feladata a törvényhozás. Minden államnak van egy képviselőháza és egy szenátusa is. A szenátus tagjainak száma 19 és 67 között, a képviselőház tagjainak száma pedig 39 és 400 között változik. Az állami törvényhozások szervezete és jogalkotási folyamata általában megegyezik a szövetségi törvényhozásával, és törvényben egyértelműen meghatározott.

Az állami politika fontossága más politikai műveletekben is megmutatkozik. Az egyik, hogy az érdekcsoportok és a lobbisták aktívak az állami politikai szinten. Egyértelműbb jel, hogy a pártok

kampán

tevékenységének középpontjában az állami szintű politikai párttevékenység áll.

A

párttagok a legalacsonyabb szintről, a körzetből emelkednek fel az állami szintre, amely kulcsfontosságú szint.

Állami szinten léteznek állami pártbizottságok, valamint állami végrehajtó bizottságok. Az amerikai politikai pártszervezés egyik fő jellemzője, hogy decentralizált. Az országos pártapparátusnak gyakorlatilag nincsenek nagy hatáskörei, és az állami pártszervezetek gyakran maguk döntenek az ügyeikről. Egyes államokon belül a megyei és önkormányzati pártszervezetek is önállóak. A kantonális pártbizottságok felelősek a kormányzó, a szövetségi szenátorok és a képviselők választásának megszervezéséért. A megyei és városi bizottságok felelősek a megyei és városi tisztségviselők és az állami törvényhozás tagjainak megválasztásának megszervezéséért. Az országos bizottság valójában csak négyévente játszik szerepet, amikor is országos konvenciót tart, hogy meghatározza a párt elnökjelöltjét.

Az állami pártok külön szerveződnek, ezért egyesek szerint mindkét párt ötven vagy több párt koalíciója, és a Nemzeti Bizottság csupán az állami pártszervezetek találkozója, nem pedig vezető testület, és nem ellenőrzi az állami pártszervezeteket.

Minden államban részletes törvények szabályozzák a politikai pártok tevékenységét, és a politikai pártok szervezetét, a jelöléseket, az előválasztásokat, a párttisztviselőket, a pártok létszámát, feladatait és gyűléseit az állami törvények határozzák meg, nem pedig maguk a pártok. Annak oka, hogy az államokban részletes törvények szabályozzák a politikai pártok tevékenységét, a politikai pártok tevékenységével kapcsolatos esetleges negatív jelenségekkel, valamint azzal függ össze, hogy nincs olyan országos erő, amely szabályozni tudná a pártok szervezésének jelenlegi állapotát az államokban, és hogy a pártok tevékenysége elsősorban az állami szintű struktúrákon alapul.

Az állami kormányok azért is fontosak, mert a támogatások révén nagymértékben befolyásolni tudják a megyei és a települési önkormányzatokat. Fordítva, a szövetségi kormány is befolyásolhatja az állami kormányokat a támogatások révén. Ennek a befolyásnak azonban vannak korlátai. Az állami kormány költségvetési szervének nincs sok köze a szövetségi kormányhoz. A szövetségi kormány és az állami kormányok közötti finanszírozási támogatásnak két fő típusa van: a támogatások és a bevételek.

Megosztás. Az állami kormányzat adókat vethet ki, például jövedelemadót, forgalmi adót, benzinadót, dohány- és alkoholadót, valamint különböző díjakat vagy állami vállalatokból származó bevételeket. Az adórendszer rendkívül összetett és zavaros az átlag amerikai számára (lásd a 4. fejezet 5. szakaszát, "Az adórendszer").

A szövetségi rendszer jelentős mozgásteret biztosít az államoknak. Ez nem szokatlan a mai politikai rendszerekben. Az államok olyan nagy hatalommal és függetlenséggel rendelkeznek, hogy még az az aggodalom is felmerül, hogy ez diszfunkciót okozhat. De összességében a rendszer jól működik. Ennek többretegű társadalmi-történelmi-kulturális okai vannak.

Gazdasági szempontból az Egyesült Államok egy rendkívül egységes piac, egy teljes egész, a hamburgerek, az IBM cégek, az autógáz-állomások, a KFC, a "Greyhound" autóbusz stb. nemzeti szervezetek, de nem kormányzati szervezetek is. Autókölcsönző cégek egy jó példa, az ügyfelek San Franciscóban autót bérelni, miután vezetés New Yorkba lehet visszatérni a cég ágai, az ország ilyen szolgáltatás. Hilton és más nagy szállodai rendszerek az egész országban. Az információ és a közlekedés egyesítése együttesen tartós alépítményt ad ennek az államok társadalmának integrációjának. A gazdasági fejlődés magas szintje a nemzeti egység fenntartásának fontos funkcióját látja el. Ilyen körülmények között a politikai rendszernek viszont nem kell nagy erőfeszítéseket tennie, és a polgárháborúhoz hasonló helyzet aligha tudna megisméltódni.

Másodszor, az amerikai politikai történelem azt mutatja, hogy az államok kormányai megelőzik a szövetségi kormányt, és az államoknak már van egy ortogonálisabb működési mechanizmusa. A szövetségi kormányt csak azért hozták létre, hogy az államok eredeti státuszát fenntartsák, nehogy tönkremenjenek és meggyengüljenek. Ezzel szemben, ha előbb van központi kormányzat, majd később helyi kormányzat, akkor egészen más a helyzet. A különböző országok politikai fejlődésében vannak helyi kormányok a központi kormány előfeltételeként, és vannak központi kormányok a helyi kormányok előfeltételeként. Attól tartok, mondanom sem kell, hogy ez a két modell különböző eredményekhez vezet.

Az Egyesült Államok régóta fennálló társadalmi rendszere olyan kultúrát hozott létre, amely elfogadja a jelenlegi politikai tájat - az "ötvenek társadalmát" -, és ez a fő erő, amely fenntartja azt. Az intézmény fenntartása tulajdonképpen azt jelenti,

hogy fenntartsa magát. A szövetségi kormány bizonyos értelemben egy olyan intézmény, amelyet a G50-ekből származó emberek koordinálnak és irányítanak.

3. Megyei politika

A megye egy helyi önkormányzat; az állami kormányzat nem helyi önkormányzat. A megye kulcsfontosságú abban a tekintetben, hogy közvetlenül az emberekkel foglalkozik. Az állami kormányzatot a megye választja el, a szövetségi kormányzatot pedig az állam választja el. Az Egyesült Államokban körülbelül 3000 megye van, beleértve néhány államot, amelyek történelmi okokból nem megyének nevezik az alárendeltségüket, hanem más elnevezést használnak, például Louisiana államban Parishes (községek), Alaszkában Boroughs (járások). Fontos a megye közigazgatási funkciója. Ez mutatja a megyék politikai irányításának fontosságát.

Minden megyének van megyei önkormányzata. A kormányzat felépítése és feladatai azonban megyénként jelentősen eltérnek és nem egységesek. Ez a helyzet nem ritka az országok politikai rendszereiben. A legtöbb országban a kormányzat azonos szintjén hasonló struktúrával rendelkezik. A szövetségi rendszerekben nagyobbak a különbségek. Nem minden megyének van kormánya; körülbelül 31 megyének nincs megyei kormánya, és más közigazgatási egységeken keresztül irányítják. Néhány megyét a megyei és városi önkormányzatok kombinációja irányít, néhány megyét pedig közvetlenül a nagyvárosi területek irányítanak. A megyék száma is államonként változik: Delaware-ben csak három megye van, Texasban pedig 254. A megyék mérete is nagyban változik, a kaliforniai San Bernardino megye több mint 20 000 négyzetmérfölddel rendelkezik, ami majdnem akkora, mint két Hollandia, Massachusetts, Connecticut, Rhode Island és Delaware együttes mérete. Ezzel szemben a virginiai Arlington megye mindössze négyzetmérföld. 24

Gazdasági szempontból a megyékben általában a mezőgazdaság dominál. A megyén belüli városok jelentik a fő piacokat. Néhány megye ipari gazdaságra épül. A gazdasági tevékenység és szervezettség megyénként nagyon eltérő és egyedi.

A megyei politika figyelemre méltó. A megyei politika a politika alapja. A megyék a politikai pártszervezés alapját képezik.

A megyei politika a politika egyik legértékesebb eleme. Herbert Sidney Duncombe, a *County Government in America (Megyei kormányzat Amerikában)* című könyv szerzője szerint

hogy a megyei pártelnökök gyakran a helyi politikai szerveződések kulcsszereplői. A megyei választások és a megyei tisztségek ugródeszkát jelentenek az állami és szövetségi kormányzat felé, és a megyékben folyik a pénzgyűjtés is, mivel az önkormányzati választásokat gyakran megyéenként végzik. A politikai szervezetek megyei szinten szerveződnek. A megyei tisztviselők gyakran felelősek az almegyei körzetek meghatározásáért, a körzetvezetők kijelöléséért stb.

A megyei szint alatti alapegység a körzet (alkörzet). A körzeteknek vidéken mindössze egy tucat választópolgárunk lehet, míg a városokban 2000 választópolgárunk. A politikai pártok a körzetekben szerveződnek. Ez körzetenként változik, egyes körzetekben választott körzetvezetők (committeemen) vannak, másokat bizottságok vezetnek. Ez nem kormányzati szervezet, hanem civil szervezet. A választások idején a Committeeman feladata, hogy megszervezze pártja aktivistáit, felvegye a kapcsolatot a potenciális szavazókkal, kampánykiadványokat terjesszen, és részt vegyen a gyűléseken. Ezen a szinten zajlik elsősorban a két párt választókért folytatott kampánya.

A népesebb megyékben a kistérségek és a megyék között köztes politikai szervezetek is léteznek. A megyei politikai szervezeteket általában egy bizottság vagy a szervezet elnöke vezeti. Ezek a politikai szervezetek nem rendelkeznek közvetlen hatalommal a kormány felett, csak közvetett módon befolyásolhatják a kormányzati döntéseket. A politikai szervezeteknek maguknak kell megoldaniuk a tevékenységük, a helyszínek, a személyzet stb. finanszírozásának minden problémáját, és nem vehetnek el egyetlen centet sem az adófizetők pénzéből.

A megyék kormányzati szervezetének széles skálája létezik, ami az amerikai politika sajátossága, beleértve a hagyományos modellt, a kvázi menedzser modellt, a választott modellt, a közigazgatási asszisztens modellt és a megyei adminisztrátor modellt, amelyet Duncombe két nagy kategóriába sorol.

A hagyományos többszemélyes végrehajtó modellben a megyei önkormányzatok 85–90 százaléka rendelkezik valamilyen hagyományos, választott, többszemélyes irányító testülettel, amelyet általában biztosok tanácsának neveznek, néha megyei bíróságnak, felügyelőbizottságnak vagy más néven. Egyes megyei adminisztrációknak más funkciói is vannak, és egyes megyei adminisztrátorok városi felügyelőként, bíróként vagy más tisztségekben is tevékenykednek. A megyei irányító testület elsősorban közigazgatási szerv, amely kinevezhet bizonyos alkalmazottakat és jóváhagyhatja a pénzügyi

dokumentumok. Általában hatáskörrel rendelkeznek a megyei költségvetés elfogadására és az állami törvények által megengedett rendeletek elfogadására. Számos más megyei tisztségviselőt, például a kincstárnokot is megválasztják. Ez a rendszer egyik fő jellemzője.

A végrehajtó és igazgatási rendszerben van egy nagyobb felügyeleti jogkörrel rendelkező személy, akinek van némi beleszólása a megyei közigazgatásba. Ezen a formán belül is léteznek változatok, mint például a megyei menedzseri rendszer, amelyben a megyei tanács csupán döntéshozó testület, míg a legtöbb igazgatási feladatra egy menedzsert alkalmaznak. A menedzser szakember, akit kizárólag tapasztalata és tanultsága alapján választanak ki, tekintet nélkül a frakciókhoz való tartozásra. A menedzser nem foglalkozik a döntéshozatalsal, a döntéshozó pedig nem foglalkozik a napi ügyintézésel. A menedzser rendelkezik a legtöbb közigazgatási tisztségviselő kinevezésére, valamint a megyei költségvetés elkészítésére és végrehajtására vonatkozó hatáskörrel. A kvázi menedzser rendszer, az igazgatási tisztségviselő rendszer és az igazgatási asszisztens rendszer mind a fenti rendszer változatai, és mindegyikben a megyei bizottság által kinevezett szakmai személy felel az adminisztrációért, de a kinevezettnek nincs teljes jogköre a tisztségviselők kinevezésére és az igazgatási hatósági jogkörökre. Egy másik rendszer a Választott igazgatási tisztségviselő rendszer, amelyben a vezető igazgatási tisztségviselőt megválasztják, és a választáson a megye választópolgárai vesznek részt. A megyei bizottságnak kevés végrehajtó hatalma van, és a megyei tanácskozó testületnek felel meg. A megyei kormányzati szervek változatosak, és az amerikai gyarmatok korai történetéhez kapcsolódnak.

A megyei önkormányzat szokásos feladatai közé tartozik az ingatlanok értékelése (az ingatlan értékére kivetett helyi adók beszedése céljából), az ingatlanadóbeszedése, az ingatlanok nyilvántartása, a vidéki utak karbantartása, a szegények segélyezése, a törvények végrehajtása, a választások lebonyolítása és bizonyos igazságszolgáltatási feladatok ellátása. Ezeket a funkciókat az állami törvények határozzák meg. Ezen túlmenően a megyei önkormányzat ellát bizonyos, a megye által meghatározott funkciókat, amelyek a megye lakosainak szükségleteit elégítik ki, mint például a tűzvédelem, vízellátás, parkolás, repülőterek, közoktatási intézmények, könyvtárak, egészségügy, jólét, rendfenntartás, közlekedés stb.

A megye másik hatásköre a vagyonadó kivetésének joga, amelyet a megye beszed, majd szétoszt a városok, iskolai körzetek vagy más helyi egységek között. A megyéknek két fő bevételi forrása van: az ingatlanadó, valamint az állami támogatások és egyéb alapok. Az adóbeszedés változó

megyénként eltérő, egyes megyék elsősorban a vagyonadókra, mások elsősorban az állami adóátcsoportosításra támaszkodnak, egyes megyék pedig további adókat vetnek ki.

A megye központi szerepet játszik a politikai életben, tevékenysége és funkciói a legközelebb állnak a választókhöz. A politikai rendszer nagy része a megyei politikában tükröződik. A megyék gazdaságilag mind jelentős mértékben fejlettek, az életszínvonal és a kényelem nem sokban tér el a nagyvárosi területektől, a fiatalok többsége hozzáfér a felsőoktatáshoz, a hitelezés és a közlekedés nagyon fejlett. Az átlagos mezőgazdasági régió megyéiben sincs látható elmaradottság vagy tudatlanság. Ez fontos feltétele a megyei politika működésének.

A megyei politika nagymértékben az amerikai politika alapja. A megyei politika folyamata határozza meg, hogy az emberek milyen politikát tudnak elfogadni és milyen politikát nem. Megyei szinten inkább menedzseri dimenziója van. Az osztályérdekek közvetlenebbül tükröződnek a szövetségi és az állami kormányzatban. A megyei kormányzati szint jobban figyelembe veszi a lakosok tényleges érdekeit, és közvetetebben tükrözi az osztályérdekeket, amit tulajdonképpen a választási rendszer tesz lehetővé. A megye elég kicsi ahhoz, hogy mindenki láthassa, mit csinálnak a megyei tisztviselők. Ha elégedetlenek, legközelebb nem rájuk szavaznak. Aki több szavazatot akar szerezni, annak valódi munkát kell végeznie. Ez az alapja a politika szekularizációjának.

A megyei politikában uralkodó irányítási rendszer és különböző más intézmények tükrözik a megyei politika szekularizálódásának mértékét. Sokan a megyei politikát inkább technikai, mint politikai kérdésnek tekintik. Természetesen a megyei politikában is van politizálás, csak éppen a rendszer alapját inkább a gyakorlati ügyek jelentik.

Az amerikai politikai rendszer valójában úgy van programozva, hogy a több mint 3000 megyében hatékonyabban működjön. Ahhoz, hogy egy társadalomnak bármilyen érett politikai rendszere legyen, az első lépésnek a helyi és alulról szerveződő kormányzat hatékony működésének kell lennie. A helyi önkormányzatok közvetlen kapcsolatban állnak a választóikkal és az emberekkel, nem olyan messze egymástól, mint a szövetségi és az állami kormányok. Az emberek úgy értékelik a politika érdemeit és kudarcait, hogy azt nézik, mi áll a legközelebb az érdekeikhez. Ebben rejlik a siker vagy kudarc politikai értéke.

a helyi politikai műveletek. A társadalom több mint kétszáz éves működése után és a választási rendszer kényszerével a megyei politika elég jól működött. Azt mondani, hogy jól működött, azt jelenti, hogy jó alapot teremtett a politikai uralom egészének stabilitásához. A valóságban az amerikaiak a megyei politikát vagy a politika következő szintjét értékelik, amely csak egy szinttel arrébb van. A szövetségi politikát gyakran unalmasnak találják, mert túl messze van. Az amerikai nemzet olyan nemzet, amely a pragmatizmusról, a politikai pragmatizmusról beszél, vagyis a közvetlen jövő politikájára összpontosít. Ez a hozzáállás viszont elősegítette a helyi politika fejlődését, beleértve a megyei politikát is.

4. Politika a városban

A város az Egyesült Államok társadalmi és politikai kormányzásának alapvető egysége. Az Egyesült Államok sikere nagymértékben a városok sikere. A statisztikák 1970 szerint 56 nagyváros 250 000-nél nagyobb lakossággal, és a teljes lakosság több mint 40 millió volt. Több mint 200 "központi város" is van. Ezen kívül sok kisebb város van, mint Iowa City, amelyek szétszórva találhatóak az egész országban.

Az Egyesült Államok erősen urbanizált társadalom, ahol a lakosság több mint kilencvenöt százaléka nem foglalkozik mezőgazdasági termeléssel. Ennek következtében a lakosság nagy része a városokban koncentrálódik, így nagyon kritikus kérdéssé válik, hogy a települések jól gazdálkodnak-e vagy sem. Kína lakosságának 80%-a vidéken él, és a kínai társadalom sikeres fejlődésének kulcsa, hogy a vidéket jól kezelik-e vagy sem.

Minden társadalmi és politikai irányítás az emberek irányítása. Ezért ahhoz, hogy egy társadalom fejlődhessen, hogy a gazdaság virágozhasson, és hogy a kultúra virágozhasson, először is meg kell találnia a megfelelő módját annak, hogy a társadalom lakosságának legnagyobb részét – beleértve a kulturális, földrajzi, gazdasági, vallási és politikai eszközöket – megfelelően kezelje. Csak akkor tud egy társadalom kiegyensúlyozottan fejlődni, ha a népesség legnagyobb részét megfelelően kezelik.

Mi érdekli a városvezetést? Valószínűleg a legtöbb városi önkormányzatnak világszerte ugyanazokat a dolgokat kell kezelnie, mert az embereknek ugyanazok a végső szükségleteik vannak. Ezen az egész alapon,

az országok kultúrájuktól függően más-más ügyeket kezelnek. Demetrios Caraley, az *Önkormányzat és önkormányzati kérdések* című könyv szerzője három kategóriába sorolja az önkormányzatok feladatait.

Jólét, beleértve olyan kérdéseket, mint a tűzmelegelőzés, a vízellátás, az utak és közutak karbantartása, valamint a közegészségügy.

Ellenőrzés, az önkormányzat felelős az élelmiszer-higiéncia, a társasági adócsalás, a lakásfenntartás, a városépítés, a napi szolgáltatások, a közlekedés, a levegőszennyezés, a vízszennyezés, a faji megkülönböztetés, a városfejlesztés stb. ellenőrzéséért.

Az adók az első két funkció támogatására szolgálnak. Az egyik kategória, amelyben a város adókat vet ki, az ingatlanadók, a másik pedig az értékesítési adók.

Az önkormányzatoknak ezenfelül van némi bevételük is. Amikor Ön vásárol valamit az Egyesült Államokban, gyakran helyi adókat is felszámítanak. Röviden, aki vásárol valamit, az adót fizet. Néhány önkormányzat "kellemetlenségi adót" vagy, ahogyan ebben az országban ismeretes, "haszonadót" is kivet a kapcsolódó szervezeti egységekre. Az önkormányzat "kellemetlenségi adókat" vethet ki az általa nyújtott kényelmi szolgáltatásokra és szolgáltatásokra is, például állatkertekre, szabadidős létesítményekre, múzeumokra, hidakra, alagutakra, busz- és metrójegyekre, bérleti díjakra és kórházi szolgáltatásokra. Az önkormányzat különböző engedélyek kiadásáért is szedhet díjakat. Végül pedig vannak a bírságok.

A városi önkormányzatnak hatalmas költségvetése van. A kormánytisztviselők minden szinten nagyon egyszerűen gondolkodnak a problémákról: pénzről. Az alapvető eszköz, amellyel a kormányok bármilyen problémát megoldanak: a költségvetés készítése. Kínában a költségvetés készítése önmagában nyilvánvalóan nem működik; az interperszonális kapcsolatokat is össze kell hangolni, és fel kell szabadítani az anyagi csatornákat. A magasan fejlett amerikai gazdaság lehetővé teszi az amerikaiak számára, hogy így gondolkodjanak és ezt a gondolkodásmódot megvalósítsák.

A települési önkormányzatok szervezetéről az Alkotmány nem rendelkezik. Elméletileg az önkormányzatokat az állam kormánya hozza létre az állam által kijelölt feladatok ellátására. Az önkormányzat hatáskörét általában a városi alapszabály határozza meg, amely olyan, mint egy rendelet, és városonként eltérő. Az állami kormányzat többféle módon befolyásolja az önkormányzatokat: először is az állami alkotmány által biztosított hatáskörökkel; másodsor a törvényhozás

által történő átruházással; harmadszor az állami finanszírozással, amely az önkormányzatokat az államháztartáson belülről támogatja.

az önkormányzati kiadások mintegy egyharmada, negyedikként a közigazgatási felügyelet, ötödikként pedig a különleges vizsgálatok.

Az önkormányzatok szervezete eltér egymástól, amit az egyes helyek alkotmánya és törvényei határoznak meg. Ezért ritkán van két azonos kormányzati szervezettel rendelkező település. Általában a településeken valamilyen formában polgármester és városi tanács működik. A polgármestert külön választják meg, és ő a város vezető tisztségviselője, aki felügyeli és betartatja a törvényeket. A polgármester a város vezetője, és képviseli a várost a különböző tevékenységekben. Van egy városi tanács is, amely helyi törvényeket hozhat, terveket állapíthat meg, adókat vehet ki stb. A városi tanács elnökét általában a városi tanács választja, néhány városban, például Chicagóban és Atlantában pedig közvetlenül a választók választják meg. Egyes városokban, például New Yorkban, két törvényhozó testület van, hogy egymást féken tartsák,. A polgármester hatásköre is változó, van "erős polgármester" és "gyenge polgármester". Az "erős polgármester" nagyobb, míg a "gyenge polgármester" kisebb hatáskörrel rendelkezik, és a városi tanács korlátozza, főként a közigazgatási tisztviselők kinevezése, a tervek készítése és a jogalkotás területén.

A másik forma az úgynevezett városi tanács-menedzser forma, amelyet főként az egymillió főnél kisebb városokban, illetve az 500 000 főnél kisebb városok felében gyakorolnak. Ebben a rendszerben a városi tanács nevezi ki a városvezetőt, mint legfőbb végrehajtó tisztviselőt, és nincs külön megválasztva az ügyvezető polgármester. A városvezető a városi tanácsot szolgálja, és ha nem akarja, lemondhat. Az igazgató nevezi ki a közigazgatási osztályok vezetőit. A városi tanács általában nem avatkozhat be közvetlenül a közigazgatási osztályokba, hanem először a menedzserrel kell tárgyalnia. A városvezető készíti el a költségvetést, amelyet a városi tanács fogad el. A menedzser-tanácsi rendszerben van egy polgármester is, akit a választók választanak vagy a városi tanács választ. Ő csak a város képviselője, nem a város fő végrehajtó tisztviselője, és feladatai tiszteletbeli jellegűek, beleértve az ünnepségeken való részvételt és a törvények aláírását.

A harmadik forma a bizottsági rendszer, amely néhány 500 000 főnél kisebb lakosságú városban létezik. Ebben a rendszerben minden hatáskört egy bizottságra ruháznak, amely öt-hét tagból áll. A bizottságok együtt alkotják a városi tanácsot, és gyakorolják a törvényhozó hatalmat. Az egyes tagok a közigazgatási osztályok valamelyikének vezetői. Egyes városokban külön választásokat tartanak, majd a

bizottságok alakulnak. Egyes városokban a bizottságokat először megválasztják, majd felosztják. Ebben a formában nincs polgármester, csak egy bizottsági tag, aki a polgármesteri címet élvez, elnököl az üléseken, és a város képviselőjeként részt vesz az ünnepeken, de nincsenek kiváltságai, és a többi bizottsági taggal egyenrangúan ül. Néha közvetlenül a választók választják meg, néha pedig a bizottság választja. Egyes városokban a legtöbb szavazatot kapó biztos egyben a polgármester is.

A választási rendszer is nagyban különbözik városonként. Például a hivatali idő két és négy év között változik; egyes települések felosztják a választási körzeteket, míg mások nem; egyes települések megkövetelik, hogy a jelöltek a választásokon jelöljék meg párthovatartozásukat, míg mások nem, és azokban a településekben, ahol megkövetelik a párthovatartozást, az egyes pártok jelöltjeit általában az egyes pártok előválasztásán választják ki. Aki indulni kíván a választáson, annak bizonyos számú aláírást kell beszereznie a pártja választóitól. Más választási formák is megkövetelik, hogy valaki bizonyos számú aláírást írjon alá, és egyes városok bizonyos kauciót követelnek meg azoktól, akik indulni akarnak.

A települési önkormányzatoknak sokféle kapcsolata van más típusú önkormányzatokkal. A legtöbb nagyváros megyék területén fekszik, amelyeknek megyei önkormányzatuk van. Vannak még olyan helyi önkormányzatok, mint a különleges körzetek, városok és szatellitvárosok.

Ezek az önkormányzatok nem állnak közvetlen kapcsolatban az önkormányzattal, de tevékenységük hatással lehet az önkormányzatra. Az egyik legfontosabb kapcsolat a megyei önkormányzattal van.

A megyék és városok fogalma eltér a kínai koncepciótól. A kínai megyék általában csak a vidéki területekre vonatkoznak, és nem tartalmazzák a nagy és közepes méretű városokat. Az Egyesült Államokban a megyék egyszerre közigazgatási és földrajzi fogalmak. A nagy és közepes méretű városok általában a megyék földrajzi határain belül vannak, nem pedig a közigazgatási határokon belül. A megyéknek saját, különálló kormányzatuk van, amelyek többsége a nagyvárosokon belül található. A megyék igazgatnak bizonyos helyi bíróságokat, anyakönyveznek házasságokat, felügyelik a választásokat, és bizonyos esetekben részt vesznek a jóléti programokban, egyes városokban pedig a megyék igazgatják a kórházakat és a közegészségügyi programokat stb. Néhány megyének külön kormánya és különböző rendszerei vannak, és néhány városban is vannak megyei tisztviselők, de a városi kormányzati funkció részeként, mint például New Yorkban, Philadelphiában, Bostonban és New Orleansban. Néhány

a "városoknak és megyéknek" nevezett helyeket, mint például San Francisco, ahol csak egy kormányzati szervezet van, és a város áll az elsődleges középpontban.

A legtöbb megyei szervezet már régen megalakult, míg a városok a gazdasági fejlődéssel fokozatosan jöttek létre. A hosszú fejlődési folyamat során az erők ki- és visszahúzódtak egymásból, egyes városok és megyék egyesültek, mások szétváltak. A megyéken belüli városok az amerikai közigazgatási felosztás jellemzője.

A városok és a megyék elkülönítése a kínai közigazgatási felosztás jellemzője. A megyéken belüli városok előnyösek a vidéki területek fejlődésének előmozdítása szempontjából.

A városok a politika központjai is. A politikai pártok nagyon aktívak a nagyvárosokban. A pártok vezetői általában olyan emberek, akik fontos kormányzati pozíciókat töltenek be, vagy vezető pozíciót töltenek be a pártban. Minden várost a törvény kisebb választókerületekre, úgynevezett körzetekre oszt, amelyek mindegyike átlagosan 600-900 főből áll, a számuk 200-tól 2000-ig terjed. A szavazókörökön belül van egy-egy szavazóhelyiség. A párt támogatói az egyes körzetekben előválasztáson választanak egy (vagy több) bizottsági tagot. Ők a párt alulról jövő káderei, és pártmunkások, nem pedig pártvezetők. Feljebb van a körzet vagy a gyűlés. Ebben a választási egységben általában egy önkormányzati képviselő vagy állami törvényhozó van. Minden egyes kerületi gyűlés megválasztja a saját vezetőit, akik a város alulról jövő pártvezetők. A vezetőket vagy közvetlenül a pártjuk tagjai választják meg az előválasztáson, vagy a kerületi gyűlésen. A körzetvezetőknek általában jogukban áll kinevezni egy körzet "kapitányát". Általában a kerületi "kapitányi" tisztséget a kerületi bizottsági taggal kombinálják. Valamennyi kerületi vezető alkotja a párt városi vagy megyei központi vagy végrehajtó bizottságát, amely viszont kinevez egy megyei vagy városi pártelnököt, aki a párt városi tagozatának vezetője.

A természetben, mint más politikai szervezetek esetében, itt is sokféle variáció létezik. New York City öt megyéből állt, mindegyiknek saját pártszervezete volt, de városi bizottság vagy városi elnök nélkül. A városi és megyei pártkáderek névlegesen az állami és az országos pártszervezet részei, de a gyakorlatban nagyfokú önállósággal rendelkeznek, különösen a városi tisztségviselők megválasztásában. A tizenkilencedik században a pártvezetők meghatározó befolyással rendelkeztek a politikai folyamatokra, ami mára nagymértékben megváltozott, és az előválasztások szerepe korlátozta a pártvezetők hatalmát. Azonban ez

pontosan az a feltételezés, amely lehetővé tette a kétpártrendszer fennmaradását. Mindkét párt lehetővé teszi a véleménykülönbségeket, amelyek nélkül a szervezeti széttöredezés elkerülhetetlen. A városok stratégiai fontosságú politikai helyszínek, és bár a politikai pártok már nem azok, mint régen, a városi párttevékenység még mindig a pártpolitika fő pillére.

Az önkormányzatok a lakosság több mint kilencvenöt százalékát irányítják, és a városok fejlődési tendenciái meghatározzák a társadalom jövőbeli fejlődését. A nagy és közepes méretű városok egyre komolyabb kihívásokkal néznek szembe: növekvő bűnözési rátával, emelkedő megélhetési költségindexszel, elöregedő városi létesítményekkel és magas adókkal. Jártam San Franciscóban, Washingtonban, New Yorkban, Philadelphiában, Chicagóban, Bostonban, Atlantában, Seattle-ben, San Diegóban és más nagyvárosokban. New Yorkban ijesztő a bűnözési ráta, Chicago belvárosában sok a sivár hely, és így tovább, és így tovább.

Természetesen, a világ számos országával összehasonlítva, az amerikai önkormányzati gazdálkodás elsőrangú és modern. Az amerikai önkormányzatnak kedvező feltétele, hogy csak szabályoznia kell a gazdaságot, nem pedig irányítania; a gazdasági szférát magánirányítás alatt tartja, az önkormányzat pedig csak szabályokat hoz. Az önkormányzat elsődleges feladata a városfejlesztés irányítása, a városi életszínvonal javításának elősegítése és a városi létesítmények fejlesztése. Kínához képest az önkormányzatok felelősségi köre sokkal kisebb. Egy önkormányzat képes a fejlesztésre összpontosítani.

A társadalom fejlődése mindig új problémákat vetett fel, és folyamatosan kihívást jelentett az emberi menedzsment képességei számára. Ezekkel a kihívásokkal szemben az embereknek két választása lehet: az egyik a probléma korlátozása, a másik az ellenintézkedések megtalálása. A probléma korlátozása végső soron nem oldja meg a problémát; a problémát csak az ellenintézkedések megtalálásával lehet megoldani.

5. Grassroots Politika

A politikatudományban a Grass-roots Politics kifejezést [基层政治], vagy [草根政治], ha nem az eredeti módon fordítják. Az, hogy a megyei önkormányzat alatt hogyan bontakozik ki a politika, a társadalmi irányítási rendszer része. A megyei kormányzat az államkormányzat következő szintjeként működik, és a megyei kormányzathoz a néphez,

egyres államokban van egy alacsonyabb kormányzati szint, amely a városi vagy

települési önkormányzat. Ez a kormányzati szint azonban ismét az amerikai kultúrát tükrözi, mivel nem minden államban van városi vagy települési önkormányzat, és csak ott létezik, ahol hagyománya van az ilyen önkormányzatoknak, például keleten, a közép-atlanti térségben és másutt.

A települési önkormányzatok inkább New Englandre jellemzőek. Olyan gondolkodók, mint Thomas Jefferson, elismerően nyilatkoztak a városi önkormányzatokról, mint a közvetlen demokrácia ideális formájáról.

A városi önkormányzat a gyarmati időszakban alakult ki, amikor a kemény telek és az indiánok jelenléte miatt a korai telepesek ilyen formációkat hoztak létre a kis falvakban és az azt körülvevő földeken. A vidéki területeket és a városokat egyaránt magában foglaló területen gyakran templom is működött. A városi önkormányzat politikája viszonylag egyszerű, a döntéseket az összes választásra jogosult választópolgár gyűlésén hozzák meg, akik megválasztják a városi tisztviselőket. Az üléseket évente egyszer tartják, és szükség esetén össze lehet hívni őket. Miután az egész városra kiterjedő gyűlés meghozta döntését, a megválasztott városi tisztviselők (háromtól kilencig) egy évig kormányoznak.

Ezen kívül a választók számos más tisztségviselőt is megválasztanak. A városi tisztségviselőknek végre kell hajtaniuk a városi tanács által meghatározott alapvető politikákat. Egyes tudósok azonban rámutatnak, hogy a politikai élet fejlődésével egyre kevesebben járnak el az ülésekre, és egyre kevesebben hajlandóak városi tisztségviselőnek lenni. Egyes városokban kialakultak a küldöttgyűlések, ahol a választók száz vagy több embert választottak meg, hogy találkozzanak és képviseljék őket. Rousseau szerint a közakaratot nem lehet képviselni, és ha az emberek inkább küldötteket választanak, hogy képviseljék akaratukat, akkor a politikai rendszer romlott. Mi a tendencia a városi önkormányzatiságban? Ezt most nehéz megmondani. Sok helyen azonban a városi önkormányzatok még mindig meghatározó szerepet játszanak (a városi önkormányzatokról lásd a 2. fejezet 6. szakaszát, a "Politikai DNS" című részt, ahol egy városi önkormányzathoz tett terepszemlét dokumentálunk).

A közép-atlanti és kelet-közép-atlanti államokban a községek mellett a vidéki területeken is vannak községi önkormányzatok. A települési önkormányzatok általában 36 négyzetmérföldes területet fednek le. Sok államban a települési önkormányzatok még mindig meglehetősen aktívak, például Illinois, Indiana, Kansas, Michigan, Minnesota és Wisconsin államokban. Missouriban és Washingtonban még mindig van egy kis számú települési önkormányzat. Iowa és Oklahoma egykoron rendelkezett települési önkormányzatokkal, amelyek már nem működnek.

A települési önkormányzat gondoskodik az utakról, kisebb jogi ügyeket intéz és választásokat tart. A települési önkormányzat felelős az ingatlanok értékének megállapításáért és az adók kivetéséért is. Néhány

államok, a nagy települések rendelkezhetnek rendőrségi, tűzoltó, vízügyi és egyéb ügynökségekkel. A települési önkormányzat felelős a vidéki lakosság igényeinek kielégítéséért. A települési önkormányzatot a városi önkormányzathoz hasonlóan vezetik, a választók az éves közgyűlésen határozzák meg a politikát. Az ülésekre azonban kevesen jönnek el, hacsak nem nagy jelentőségű az ügy. A települési önkormányzat jelenleg hanyatlóban van, mivel a vidéki területek egyre kevésbé lakottak, a közlekedés jól fejlett, és az információs hálózatok és a gazdasági kommunikáció révén a vidéki területek egyre szorosabban kapcsolódnak a városokhoz. Ezeket a funkciókat a falusi önkormányzat nehezen tudja ellátni, másrészt egyre kevesebben hajlandóak "falusi tisztviselőnek" lenni. Az emberek magasabb helyekre mennek, és magasabb pozíciókat keresnek vidéken kívül.

Néhány urbanizáltabb helyen azonban a falusi önkormányzat szerepe kissé megnőtt. Ennek oka, hogy ezek a települések urbanizáltak, nagy a népsűrűségük, és sok konfliktust és érdekeltséget kell rendezniük, ami természetesen nélkülözhetetlenné teszi az irányítást.

Egy másik kormányzati forma a speciális körzetek. Nem sokan ismerik ezt a kormányzati formát. A különleges körzet egy olyan kormányzati szervezet, amely elkülönül más kormányzati szervektől, és saját adózási és egyéb hatáskörrel, valamint saját kormányzati szervezettel rendelkezik. A különleges körzetek különböző igényekre szerveződnek, például repülőterek, fejlesztési tervezés, parkolók stb. céljából. A különleges körzetek más kormányzati szervezetekkel, például önkormányzatokkal és megyékkel határosak, és összefonódhatnak más kormányzatokkal. Vannak városi és vidéki területek, és a különleges körzetek hatvan százaléka tíz államban, például Kaliforniában és Illinois-ban összpontosul.

A különleges körzetek létrehozásának okai általában a következők: (1) egy adott funkció elősegítése vagy támogatása; és (2) az egyes funkciókat ellátó intézmény kritikus fontosságú a körzetben.

A különleges körzeteknek számos típusa létezik: (1) az iskolai speciális körzetek, amelyek a legnagyobb számban vannak, és amelyek élén egy bizottság áll, amely az oktatási rendszert biztosítja az alájuk tartozó emberek számára; (2) a szennyvízkezelés hatékonyabbá tételére szolgáló szennyvízkezelési speciális körzetek; (3) a villamosenergia-szakos körzetek; (4) a vízügyi speciális körzetek, ahol a vízellátás egy vízrendszerből történik; (5) egyéb kategóriák, könyvtári speciális körzetek, tűzvédelmi speciális körzetek, erdei speciális körzetek stb. Különleges övezetek

az 1950-es és 1960-as években nőtt a leggyorsabban. A különleges zónák teljes száma megközelítőleg megegyezik az ország városainak teljes számával.

A különleges körzetek létrehozását az állami törvények határozzák meg. A különleges körzetben élők egy meghatározott céllal alakítanak kormányt. Általában választanak egy testületet, amelynek jogában áll adót kivetni, létrehozni a szükséges szervezeteket, és megvásárolni a szükséges felszereléseket az emberek igényeinek kielégítésére. A különleges körzetek az emberek különleges szükségleteinek kielégítésére és a különleges területeken élő emberekre kivetett adók kivetésére szolgálnak. A különleges körzeteket azért hozzák létre, mert más helyi önkormányzatok nem tudnak ilyen különleges szolgáltatásokat nyújtani. A különleges körzetek általában alacsony politikai funkcióval rendelkeznek, és csak azért tevékenykednek, hogy valamilyen különleges szolgáltatást nyújtsanak.

Természetesen vannak viták a különleges zónával kapcsolatban. Egyesek azzal érvelnek, hogy létrehozása a speciális berendezések gyártásával foglalkozó gyártóknak kedvez, mivel a különleges övezeteket speciális célokra hozzák létre. Továbbá, bár a különleges övezeteket nem politikai céllal hozták létre, nem mentesek a politikától. Érdekcsoportok és politikusok továbbra is működnek a különleges övezetekben, és befolyásolják azok irányítását.

A különleges körzetek mindenesetre rugalmasabb igazgatási formát jelentenek, és ahol különleges szükséglet van, ott a különleges körzet létrehozása az igazgatás bevált módszere. Ha az állami és más helyi önkormányzatok nem tudják kielégíteni az igényeket, akkor a speciális igények kezelésére szolgáló, tisztán igazgatási célú különleges kerületi szervezet ésszerű lehetőség. Ez különösen alkalmas a nagy területű, kulturális különbségekkel és összetett igényekkel rendelkező társadalmak számára.

Amikor egy társadalom irányítási rendszeréről és formájáról van szó, jobb élni, mint halottnak lenni. Ha a rendszer túlságosan halott, akkor hajlamos korlátozni a társadalom élénk és aktív fejlődését.

Természetesen a dolgokat nem lehet túlzásba vinni, és ha túlságosan élő, a társadalomirányítási tevékenységek ismét elveszítik a rendet, és nem lesz integrált struktúrájuk. A két véglet közötti helyes irányultság megtalálása a társadalomirányítás optimalizálásának előfeltétele.

Végül, vannak falusi önkormányzatok (Villages) is. A falu fogalma itt inkább a városnak, mint a községnek felel meg, és inkább városi, mint vidéki konnotációval bír. Jogilag a falvaknak

az önkormányzatokkal azonos jogállásúak. A község státuszát az állami törvények határozzák meg. Néhány falu csak néhány házból áll egy posta vagy egy bolt körül, ahol "csirkék és kutyák hangja hallatszik"; vannak nagyobbak. Az itt élő embereknek olyan szolgáltatásokra van szükségük, mint az útjavítás, a közvilágítás és a vízellátás, és az őket alkotó falu túl kicsi ahhoz, hogy önkormányzatnak nevezzék. Minden államban van olyan törvény, hogy az emberek bizonyos eljárásokon keresztül kérvényezhetik egy falu megalakítását. A falusi önkormányzatok általában egyszerűbbek, hasonlóak a gyenge polgármesteri rendszerhez. A törvényhozó testület egy három-kilenc főből álló kis bizottság. A bizottságot egy elnök vagy más cím vezeti. Néhány más tisztségviselőt választanak, keveset és keveset. A falu önkormányzata lehet a megyei önkormányzattól különálló, saját képviselőket küldve a megyei önkormányzatba, vagy lehet a megyei önkormányzatnak alárendelt, ami változó.

Az amerikai politika nagyon liberális az alulról jövő politika ezen a szintjén, ahol a fő funkció az, hogy szolgáltatásokat és kényelmi szolgáltatásokat nyújtson az illetékességi területen élő embereknek, és más funkciók viszonylag kevésbé nyilvánvalóak. A hivatalnokok az emberek által befizetett adókra támaszkodnak a közigazgatásban, és megválasztják őket. Az alulról szerveződő politika szervezete egyszerű és könnyen ellenőrizhető. A politikai életben az embereknek nincs beleszólásuk az országos politikába vagy az állami politikába. Az alulról jövő politikába azonban valóban van beleszólásuk, mert ezek a tevékenységek körülöttük, a szemük előtt történnek, és összefonódnak a mindennapi életükkel. Valójában ezen a szinten inkább társadalmi jólétről van szó. A köznapi emberek számára elegendő a közjólét, a köznapi nem-politika.

6. Átlátható eljárás

A politikai folyamat egyik érdekes aspektusa, hogy a döntéshozatali folyamat nagy része nyilvános. A szövetségi szenátus és a képviselőház nyilvánosan ülészik és vitázik, a televízió élőben közvetíti, és az alkalmi megfigyelők számára is nyitva áll egy kijelölt helyen. Az összes törvényhozó szavazásának eredménye szintén nyilvános, és az elektronikus kijelzőtáblák automatikusan, ránézésre mutatják az egyes személyek szavazási pozícióját. Az állami kormányok ugyanúgy üléseznek és vitáznak, mint a szövetségi törvényhozás. Megfigyeltem a marylandi törvényhozást a teremben, és ott is vannak galériás ülések és elektronikus kijelzőtáblák. A helyi önkormányzatok szintjén szintén a nyílt meghallgatások a normálisak. A nyílt meghallgatások általában tanácskozó testületekben zajlanak. A megyei kormányzati szinten,

a beállítások változnak, így nem mondhatom, hogy az Egyesült Államokban mindenhol ugyanolyan. Iowa államban részt vettem a Johnson megyei megyei biztosok tanácsának ülésén, amely nyilvános volt.

A helyszín a megyei közigazgatási épületben található. A megyei közigazgatási épület egy négyemeletes, mozi méretű épület. A kínai megyei kormányhivatalok méretéhez képest kicsi. A megyei önkormányzat két legnagyobb irodája a választói regisztrációs iroda és a jogosítványkérő iroda. A helyszín körülbelül 50-60 négyzetméteres, az első sorban rögzített asztalokkal és öt rögzített üléssel az öt megválasztott biztos számára. Mindenki előtt egy-egy tábla volt a nevével. Jobbra ült az ügyész és a könyvvizsgáló. Ők akkor vesznek részt a véleményekben, amikor pénzügyi és jogi kérdésekről van szó. Balra ült a jegyző, hangrögzítő készülékkel. A pódiummal szemben egy kis asztal és székek vannak elhelyezve, hogy az érintettek kifejthessék véleményüket.

Az asztal mögött több mint húsz szék áll, ahol a közönség leülhet, és megfigyelheti a döntéseiket, illetve meghallgathatja a megbeszéléseiket. A nagyközönséget ez sem érdekli különösebben, de főleg azok hajlandóak részt venni az ülésen, akiknek köztük van az aznapi döntésekhez. A megfigyelőként jelenlévők figyelhettek, és beszélhettek, hozzászólhattak, amennyiben az elnöktől előzetes engedélyt kaptak.

A nap folyamán 9:00 órakor kezdődött a széleskörű tárgyalás. A helyi újságok újságírói is jelen voltak. A nem hivatalos napirendi pontok között több megvitatandó kérdés is szerepelt. Az egyik az egyik megyei hivatal irodáinak átalakítása volt. Sok vita folyt a szőnyegekről, függönyökről, légkondicionálásról, valamint arról, hogy mennyit fizetne az állam és mennyit a megye. A kérelmet benyújtó ügynökség szóvivője ismertette az ügyet, és a megyei biztosok nagyon körültekintően és megfontoltan tettek fel kérdéseket. Még az építész is bevonták. Végül úgy döntöttek, hogy először az építész készít egy tervezetet, és utána a megyei biztosok újra összeülnek, hogy megvitassák azt.

A második az volt, hogy megvitassák egy út építését, két út megnyitását és összekötését annak érdekében, hogy nagyobb kényelmet biztosítsanak a terület számára. Minden projektgazdának be kellett mutatnia az ügyét, válaszolni a kérdésekre és bemutatni az anyagokat. Írásos anyagokat és tervrajzokat is hoztak. Amikor az ülést megtartották, össze kellett gyűlniük, hogy megvitassák a rajzokat, majd döntést hozzanak.

Az informális napirendek a kérdések előkészítésére és megvitatására szolgálnak, és nem igényelnek szavazást. A megyének ez a döntéshozatali mechanizmusa a törvényhozással egyenértékű, ahol a végső döntést szavazással kell meghozni, és a szavazás nyilvános.

A hivatalos napirend 10:00 órakor kezdődik az elnök kis kalapácsütésével. Az első napirendi pont az ingatlanok értékesítésének vizsgálata volt. Három darab volt, amelyek közül kettő gyorsan lezajlott. A harmadikról heves vita folyt. A lényege a következő volt: a törvény szerint mindenkinek, akinek tulajdona és ingatlana van, vagy adót kell fizetnie, és ha nem teszi, a kormánynak joga van elkobozni és eladni az ingatlant. Az eladásból származó pénzt beszámítják az ingatlanadóba. Ez egy nagyon erős törvény, és az emberek nem engedhetik meg maguknak, hogy becsapják az ingatlanadójukat. Az aznap tárgyalt kérdés ebbe a körbe tartozott. Egy férfi házat épített, és félúton valószínűleg elfogyott a pénze, és nem tudta felépíteni. De a ház után ingatlanadót kellett fizetnie, és azt nem tudta kifizetni. A kormány elkobozta a házat, és eladásra bocsátotta. Egy régi barátja kész volt megvenni a házat 2000 dollárért, és visszaadni neki, hogy megoldja a problémát. Egy másik fiatal pár a befejezetlen ház mellett lakott, és úgy gondolták, hogy túlságosan nem biztonságos, ha a gyerekek ott játszanak, és veszélyben vannak, ezért meg akarták venni a házat, és le akarták bontani. Megígérték, hogy fizetnek ezer dollárt. A vita ezek között az emberek között zajlott.

Az ingatlan tulajdonosa felszólalt, hogy kifejtse az ügyét, a barátja megvédte a haverja álláspontját, a fiatal nő pedig a sajátját. Mindegyiküknek volt egy-két szomszédja is, aki felszólalt az érdekében. Hosszabb vita után a tagok szavaznak. A könyvvizsgáló sorra szólítja az egyes tagok nevét, és akik egyetértenek, igent mondanak, akik nem, azok pedig nemet. A szavazás eredményét a könyvvizsgáló rögzíti. A szavazás eredménye az volt, hogy a fiatal pár nyert. A megyei biztosok ülésén az 1000 dollárt részesítették előnyben a 2000 dollárral szemben, valószínűleg azért, mert úgy érezték, hogy az ingatlantulajdonosnak nem engedhetik meg, hogy az ingatlan tulajdonában maradjon, mert tizenegy éve nem fizetett adót. Ha kétezer dollárt választanak, akkor az eredmény az, hogy az ingatlantulajdonosé a ház, és tizenegy éve nem fizeti be a fizetendő ingatlanadót.

A második szempont a "Human Services" ügynökség terve volt, amely irodahelyiségek bővítését és egy fiatalok központjának létrehozását kérte. A megyei humánszolgáltatási ügynökség vezetője előadta indoklását, és benyújtott egy tervezetet és rajzokat. Szavazás: Elfogadva.

A harmadik napirendi pont, az állami gazdaságfejlesztési minisztériumhoz intézett levél, amely a megye számára nagyobb előnyök biztosításának kérdését tárgyalja, gyorsan, különösebb vita nélkül elfogadásra került.

Ezután a megyei ellenőrzés néhány kérdését vitatják meg, és az alkohol árusítására vonatkozó engedélyt adnak ki. Az Egyesült Államokban az alkohol árusításához engedély kell, és engedély nélkül illegális alkoholt árusítani.

Amikor egy koreai étteremben ettem, nem volt sörük, mert nem volt engedélyük. A kiadott engedély ellen nem volt kifogás. Aztán az ügyész által az 1988-as iskolai választásra tett indítvány, amelyre ő készítette a papírokat, átment.

Egy személy jelentkezését is megvitatják. Azt tervezi, hogy egy hektárnyi mezőgazdasági területet lakóterületté alakít át, hogy új házat építsen. Ellenvetés nélkül átment. Az Egyesült Államokban a földtulajdonosok nem tehetnek a földjükkel azt, amit akarnak, hanem kormányzati törvények vonatkoznak rájuk, amelyek szerint a földterületre vonatkozó terveket a kormánynak jóvá kell hagynia, különben nem tehetik meg a földet.

Ezután több napirendi pontot gyorsan megvitattak, és mindet elfogadták.

Az utolsó, hosszasan megvitatott napirendi pont a téli hóeltakarítás kérdése volt. Mivel az Egyesült Államokban rengeteg autó van, a téli hószántás nagy problémát jelent. Berendezéseket kell vásárolni, költségvetést kell készíteni, és embereket kell toborozni. Haok pénzt költenek, és nem esik sok hó, a pénz haszna nem realizálódik. Ha spórolnak a pénzen, az eredmény túl sok hó, amivel nem lehet megbirkózni, és a választók felemelik csalódottságukat, így a hóeltakarítás kérdése télen fontos napirendi ponttá válik a kormány számára.

A napirend befejezése után több megyei biztos, valamint az ügyész és a könyvvizsgáló megosztja egymással véleményét. Mindegyikük felteheti a jegyzőkönyv számára az esetleges kérdéseit.

Végül az elnök megkérdezte a hallgatóságot, hogy mi a véleményük. Ekkor már csak két hallgató maradt, a többi kéttucatnyi ember pedig egymás után távozott, miután a saját ügyeiről már szó esett. Egy személy mondta el a véleményét. Azt kérdezte a megyei biztosoktól, hogy a Humánszolgáltatási terv jóváhagyásakor (azaz egy új irodaépület építése) figyelembe vették-e egy meglévő épület bérlését vagy megvásárlását, és miért kell újat építeniük, ami sokkal drágább lenne. Ez a személy olyan személy volt, akinek semmi köze nem volt a

projektet, de aggódott emiatt. Az egyik megyei biztos, aki utánajárt az ügynek, azt válaszolta. Az ülés azzal ért véget, hogy az elnök fogott egy fakalapácsot, és megkocogtatta azt.

Ez az egész folyamat, amely teljesen nyílt, lehetővé teszi, hogy bárki részt vegyen benne és elmondja a véleményét. A megyei biztosokat mindannyian megválasztják.

Az ülés után az egyik megyei biztos azt mondta nekem, hogy a megyei biztosok ülésén mindenről nyilvánosan kell szavazni. Nyilvános szavazás nélkül nem hozhatnak döntést.

A politika működésének nagy része a helyi politika. A helyi politika megfelelő működése az egész rendszer működésének alapja. Minden egyes átlagpolgárnak a politikai rendszerről alkotott képét gyakran a hozzá legközelebb álló politikai intézmények működése adja meg. A megyei politika deliberatív folyamata az emberekben azt az érzést kelti, hogy nagyfokú az átláthatóság. Természetesen megvan asaját módjuk arra, hogy olyan ügyeket, amelyeket át akarnak adni, vagy amelyekről nem akarják, hogy a hallgatóság tudjon, átvigyenek. A szavazásnak nyilvánosnak kell lennie, de nagyon speciális nyelven tudnak beszélni és nagyon gyorsan szavazni. Az emberek ezt "Railroading"-nek hívják, ami azt jelenti, hogy "gyorsan áthajtani", és mielőtt az emberek reagálhatnak, már át is ment az ügy.

A megyei tanács fő feladata tulajdonképpen az, hogy megvitassa a költségvetés felhasználását, és sok ügy pénzzel kapcsolatos; nem sok tisztán politikai ügy van, és nem is kezeli közvetlenül a gazdasági ügyeket. Tendencia a helyi politika depolitizálása, főleg a jólét, az útjavítás, az adók, az ingatlanok stb. területén. Johnson megye teljes 1987-es bevétele 21 millió dollár volt, amelynek mintegy felét az ingatlanadó, több mint 2 millió dollárt pedig a kormányközi transzferadók tették ki. A megyei tanács dönt elsősorban arról, hogy ezt a pénzt mire költik.

Természetesen megyei szinten is vannak pártpolitikai viták, és a politikai pártok székhelye a megyékben van. Maguknak a megyéknek a tevékenysége azonban nagyon specifikus, és általában a megye megélhetését érinti.

A helyi önkormányzatok számára két célt kell megvalósítani minden társadalomban: először is, hogy a helyi önkormányzatok hatékonyan kielégítsék a helyi lakosok közvetlen szükségleteit, másodsor pedig, hogy a helyi önkormányzatok eljárásaikban nagyfokú nyitottságot mutassanak. A helyi önkormányzatok a központi kormányzat lábai, amelyek nélkül a központi kormányzat egy centimétert sem mozdulhat: a helyi önkormányzatok a központi

kormányzat, amely nélkül a központi kormányzat semmit sem tud elérni. A központi kormánynak a leghatékonyabb intézkedéseket és politikákat kell hoznia a helyi önkormányzatok támogatása érdekében, hogy elérjék ezt a két célt. Hatékony helyi önkormányzatokkal a központi kormány olyan lesz, mint a szárnyas tigris, mint a hal a vízben.

7. Hivatalos személy kiválasztása

Az Egyesült Államokban állandó közszerológálati rendszer mőködik, amelyben minden szerológálati tisztviselőt nyilvános vizsgának vetnek alá. Ezt a rendszert állítólag az ősi kínai császári vizsgarendszerből fejlesztették ki, amelyet először a britek vettek át. Az ősi kínai nyolclábú vizsga és a császári vizsgák azonban nagyon különböznek a modern közszerológálati rendszertől.

Az Egyesült Államokban a 19. század vége felé kezdték bevezetni a közszerológálati rendszert. Ezt megelőzően a politikai pártok zsákmányszerzési rendszere, vagy párthizlalási rendszer, vagyis az egyik politikai párt jelöltjének elnöké választása után pártja felemelkedhet a csúcsra, és a státusszal rendelkezők ünnepelhetnek. Ennek a rendszernek számos hátránya van, ami hivatali korrupciót, klikkesedést és eredménytelenséget eredményez. Van egy történet egy férfiról, aki abban a korban Washingtonban kormánytisztviselő akart lenni, de nem kapta meg, amit akart, és végül lelőtte az akkori elnököt. Ezt az esetet fontos mérőöldkőnek tekintik az Egyesült Államokban a civil rendszer megvalósításában. A tényleges probléma nem a lövöldöző elégedetlensége, hanem az, hogy a rendszer képes-e alkalmazkodni a társadalmi fejlődés igényeihez, a közszerológálati rendszer alapvető jellemzője a politikai és az üzleti tisztviselők szétválasztása. A polgári tisztviselőket nem választották, míg a politikai tisztviselőket megválasztották, és együtt dolgoztak a politikai pártokkal. A tisztviselőket nyilvános vizsgával választják ki, és versenyztetés és politikai semlegesség jellemzi őket. Valójában sokan közülük nem tisztviselők, hanem egyszerű alkalmazottak. Aki a közszerférában akar dolgozni, annak vagy választáson, vagy közhivatali kinevezésen, vagy vizsgán kell átmennie, hogy a képzett emberek beléphessenek a közszerférába, és a korrupció útja el legyen zárva. Ez az egyes frakciók politikai erőinek kiegyensúlyozását is szolgálja.

Hogyan mőködik pontosan ez a rendszer? Iowa City város önkormányzatában végeztem kutatást. Iowa City egy olyan város, ahol menedzseri rendszer mőködik. A legmagasabb

A város legfőbb hatósága a városi tanács, amelynek hét tagja van, akik közül az egyik a polgármester, aki gyakorlatilag tiszteletbeli tisztséget tölt be. A polgármester, John McDonald az iskolával szemben lévő optikai üzletet vezeti, és gyakran beül, hogy szemüveget javítson a vásárlóknak. Csak akkor megy be a városházára, amikor a városi tanács ülészik.

A napi ügyekért felelős személy a városvezető. A városvezető alá tartozik a Pénzügyi Osztály, a Lakásügyi Osztály, a Közterület-felügyeleti Osztály, a Tűzoltóság, a Szövetkezeti Osztály, a Tervezési Osztály, a Közmunkaügyi Osztály, a Közlekedési Osztály, a Személyzeti Osztály és a Rendőrségi Osztály. Ezen kívül a városvezető nem felelős a könyvtár igazgatójéért, a városi hivatalvezetőért és a város főbírájéért. A városvezető közel 500 állandó alkalmazottat foglalkoztat, köztük a tűzoltóság, a rendőrség és a könyvtár alkalmazottait. Mindenki, aki a községében dolgozik, ide tartozik. Ezenkívül a városnak szüksége van ideiglenes alkalmazottakra, évente körülbelül 300 emberekre, például télen hószántásra, nyáron útjavításra és fűnyírásra. Mindazok, akik a községében dolgoznak, akár tisztviselők, akár hivatalnokok vagy munkások, szerepelnek a polgári névjegyzékben.

Honnan toborozták ezeket az embereket? Hogyan toborozták őket?

A város személyzeti osztályának egyik asszisztense elmondta nekem, hogy minden állásnak nyitottnak és elérhetőnek kell lennie a közösségben bárki számára. A nőket, a kisebbségeket és a fogyatékkal élőket nem szabad diszkriminálni, de még kedvezőbb bánásmódban is kell részesíteni, mint az átlagnépességet. Ezt nevezik pozitív diszkriminációnak. Bárki jelentkezhet, aki hajlandó elvállalni ezeket a közéleti pozíciókat.

Hogyan hívja fel a város a nyilvánosság figyelmét a munkaerő-felvétel szükségességére? A városnak különböző eszközöket kell használnia, például a helyi újságokban megjelenő hirdetések, speciális álláshirdetések, hirdetések, a városi hivatalok hirdetőtábláin való kifüggesztés, valamint a városi kábeltelevízió használata. Láttam néhány ilyen hirdetményt a város személyzeti osztályának ajtaján, a következő címmel: "Memorandum from the City of Iowa City. Voltak hirdetmények olyan emberek számára, akik üdvözlik a diákokat, amikor átmennek az utcán, tartalékos személyzet számára (az esetlegesen megbetegedett személyzet helyettesítésére), programszemélyzet számára, vízi, sí, tudományos és óvodai művészeti oktatók számára, könyvtári asszisztensek számára és a rendőrfőnök számára. A toborzási hirdetményeket és hirdetményeket a pozíció szintjétől függően küldik ki; az általános pozíciókat a városon belül, a fontosabbakat az

államokba, a legfontosabbakat pedig, mint például a városvezetők és a rendőrfőnökök, országosan.

A hirdetésménynek tartalmaznia kell a munkakör jellegét, a munkaköri feladatokat, a munkakör tartalmát, a munkaidőt, a munkakövetelményeket, a munkabért, a munkakezdési időpontot és a jelentkezési időt arra a hivatalos munkakörre, amelynek betöltésére keres valakit.

Nézzünk meg két konkrét bejelentést.

Közösségi Fejlesztési Alap programasszisztens: Segítségnyújtás a Közösségi Fejlesztési Alap programjának irányításában a nehézségek leküzdésével, támogatási kérelmek előkészítésével, jelentések írásával, dokumentumok szerkesztésével, valamint a kutatások és tanulmányok elkészítésével, beleértve a programtervezést, az adatgyűjtést és az eredmények elemzését. A pályázónak mesterdiplomát kell szereznie politológia, közösségi tanulmányok, várostudományok vagy e területekhez szorosan kapcsolódó szakterületeken, és legalább három évet kell dolgoznia programirányítási és -fejlesztési vagy városi lakás- és közösségfejlesztési osztályokon. Egy év gyakorlati munkatapasztalat helyettesíthető közigazgatási mesterképzéssel. Kiváló szóbeli és írásbeli készségek, adminisztratív készségek, a polgárokkal való hatékony kommunikáció képessége, valamint a szövetségi, állami és helyi törvények ismerete szükséges. A pályázóknak rendelkezniük kell Iowa City-i jogosítvánnyal.

A rendőrfőnök 3 millió dolláros éves költségvetésért felel, és embereket⁵³ irányít. Iowa Cityben és más kisvárosokban is vannak emberek^{50,000}. A jelöltek kötelesek: különböző kompetenciákkal rendelkeznek a rendőri munka területén, mint például költségvetés készítése, tervek kidolgozása, hosszú távú tervezés, rendőri vezetési gyakorlatok, a különböző nézetek és vélemények tiszteletben tartása; tudják, hogyan lehet elérni a célokat és előre látni a problémákat; képesek vezető szerepet betölteni és koordinálni az összes tagot; képesek ajánlásokat tenni a városvezetőnek, a városi tanácsnak; képesek a nyilvánossággal való bánásmódra; tud magasan képzett közönséggel foglalkozni; képes harmonikusan együttműködni más kormányzati szervekkel A város 100%-os egészségbiztosítást, fogászati biztosítást, életbiztosítást, havi egy nap szabadságot, havi egy nap betegszabadságot, 5 év után havi 200 dollár nyugdíjat, 39.936 és 57.429 közötti fizetést, gépkocsival, esetleges kiválasztási folyamatot biztosít: a jelentkezés határideje 1989. január 31., a jelentkező elkészíti az egyéb vonatkozó dokumentumokat, és a végső jelöltet a város költségén interjúban hallgatják meg a vonatkozó dokumentumok ellenőrzése céljából, az interjú során egy rendőrségi szakértőkből és más érdekelt felekből álló csoport értékeli a jelentkezést, és az Iowai Egyetem által végzett vizsgálatot is magában foglal. Az előzetes kiválasztást követően a kiválasztott személyt ismét meghallgatják.

A széles körű meghirdetést követően a jelentkezők beküldik az anyagokat, és a HR-osztály összegyűjti az összes jelentkezést. Amikor az időpontot kitűzték, vizsgát tartanak. A vizsgáknak vannak típusai, például interjú, írásbeli vizsga és gyakorlati vizsga. Az interjún elsősorban egy csoport értékeli a jelöltet, a helyszínen kérdéseket tesznek fel, az interjúalany pedig válaszol a kérdésekre, majd kiválasztja a jelöltet. Az írásbeli vizsgák összetettebbek, az egyes pozíciókhoz kidolgozott vizsgafeladatokkal. Az ilyen vizsgák hatástalannak bizonyulhatnak, ha általánosítanak. Ezért a vizsgákat mind speciális pozíciókhoz tervezik. A vizsgák ismeretekre, képességekre és válaszadásra terjednek ki.

A különböző pozícióknak speciális követelményei is vannak, mint például a rendőrfőnöki pozíció, amely pszichológiai és fizikai vizsgálatot igényelhet annak biztosítása érdekében, hogy a mentális állapot normális legyen, és a fizikai képességek megfelelőek legyenek a pozíció betöltéséhez. Speciális munkakörök esetében, mint például gépírók, számítógép-kezelők, hókotróvezetők stb. esetében a vizsgázóknak csak a helyszínen kell működtetniük a munkakört az értékeléshez. A legjobb jelöltet választják ki ezen az eljáráson keresztül.

Olvastam egy vizsgadolgozatot a tűzoltóság vezetőjének, és a következő kérdésekre emlékszem.

Hogyan értelmezi a szakpolitika fejlesztését? Mit jelent a politikafejlesztés?

Lehetséges hosszú távú tervet készíteni? Mit ért hosszú távú tervezés alatt?

Mit tennél, ha az általad vezetett osztályon pénzügyi hiány lenne?

Ki tudod képezni a tűzoltókat? Hogyan lehet őket kiképezni?

Ön szerint mi a legnehezebb kérdés? Hogyan fogod kezelni?

Hogyan látja a nők és a kisebbségek szerepét a munkájában?

És így tovább, és így tovább, körülbelül 30 kérdés van. Minden vizsgázónak tesztet kell kitöltenie, természetesen azoknak, akiknek bizonyos felelősségük van. Ezeknek a vizsgáknak az eredményeit értékelik, és a jelölteket érdemek alapján választják ki.

A csalás elleni védelem érdekében minden pozíciónak nyitottnak kell lennie, és nem jelölhető ki egyetlen személy által, a polgármester és a városvezető pedig nem rendelkezik

ilyen jog. A város megállapodást kötött a szakszervezettel arról, hogy mielőtt a felvételt a közösség számára is megnyitják, a már foglalkoztatottak előtt kell nyitni, majd ha nincs megfelelő jelölt, akkor a közösség előtt is. De a folyamatnak is nyilvánosnak kell lennie. Egyetlen osztályvezetőnek, beleértve a városvezetőt vagy a polgármestert sem áll jogában közvetlen kinevezést eszközölni. Ha a sok pályázó úgy érzi, hogy a végső választás igazságtalan, kétféleképpen léphetnek fel: bírósághoz fordulhatnak, amely tárgyalja az ilyen ügyeket, vagy panaszt tehetnek a Fair Chance Commissionnál, egy szövetségi ügynökségnél. A szakszervezetek is szerepet játszanak. A kiválasztási folyamat méltányosságát egy ilyen mechanizmus biztosítja.

Mivel a közszféra léte az adófizetők pénzétől függ, az adófizetők ellenőrzése alá tartoznak, és az adófizetőknek egyenlő esélyekkel kell versenyezniük a közhivatalokért. A jelöltek kiválasztásakor kikötik, hogy a családi állapotot, a gyermektelenséget, a vallási hovatartozást, a faji besorolást és a személyes előéletet nem lehet vizsgálni. Csak azt lehet vizsgálni, ami a megpályázott pozíció szempontjából releváns. A fenti okok bármelyike miatt senki sem zárható ki a közhivatalra való pályázásból.

Természetesen elméletileg, a tényleges működési folyamatban mindig vannak unortodoxok. Sok hivatalos gyakorlat van. Minden rendszer vagy szabályozás szembesül ilyen jellegű kihívásokkal, és ez különösen igaz a közszolgáltatásra.

Nem szükséges itt részletesen elemezni, hogy e szabályrendszer hány százaléka valósul meg ténylegesen. Elméletileg ennek a rendszernek megvannak az előnyei.

Ez biztosítja a közigazgatási rendszer viszonylagos stabilitását. A polgári tisztviselők szakképzett munkavállalókká válnak, függetlenek a politikai pártversenytől; a politikai pártváltások nem befolyásolják őket, és a társadalom minden területét következetesen tudják irányítani.

Biztosítja a politikai pártok versenyének zavartalanságát. A közigazgatási rendszer működése a jéghegynek az a része, amelyik a víz alatt van, és a pártverseny csak a jéghegynek az a része, amelyik a levegőn van. Ha a pártverseny társadalmi zavart okoz, akkor nem lehet hatékonyan működni. A közigazgatási rendszer gépezete a közszolgálat, amely az amerikai politikai rendszer sarokköve.

Garantálja a szociális irányítási folyamat technikalizálását. A modern társadalom irányítása egyre kifinomultabb és specializáltabb műszaki személyzetet igényel, amelynek kompetenciája nem lehet alacsonyabb, mint a gyárakban dolgozó mérnököké és technikusoké; a problémák nagy része mérnöki probléma, és lehetetlen stabil és hatékony műszaki kádereket kialakítani, ha minden tisztviselő a politikai örvénybe kerül.

Ez biztosítja, hogy a pozíciókat a legrátermettebb emberek kapják meg. Nem mindig a legrátermettebb emberek, és a legrátermettebb emberek nem mindig hajlandók állami pozíciókat betölteni, mert a fizetés alacsonyabb, mint a magánvállalkozásoknál. De mivel van verseny, tesztelés és kiválasztás, a kiválasztott emberek általában hozzáértők lehetnek.

Egy társadalom irányításának vagy kormányzásának sikere azon múlik, hogy a társadalom mennyire hatékonyan tudja technicizálni és professzionalizálni a személyzet nagy százalékát, hogy az általuk irányított ágazatokat hosszú távon stabilan tanulmányozhassák és fejleszthessék. Ezzel egyidejűleg megnyitva ezeket a pozíciókat a társadalomból érkező érdeklődők előtt, hogy versenyezzenek, és így a legjobbakat válasszák ki a legrosszabbak közül. Minél nagyobb a nyitottság mértéke, annál nagyobb a felszíni gyűjtés. A radarhoz hasonlóan a 360 fokos pásztázás több célpontot tár fel, mint a 180 fokos pásztázás. A nyilvános álláspontokkal kapcsolatos teljes nyitottság elérésének kulcsa az álláspontok szakszerűsítésének mértéke. A kettő kiegészíti egymást és szorosan összefügg, és az amerikai politika kettőssége abban rejlik, hogy egyrészt széles körben toborozza a tehetségeket a közszolgálatba, másrészt a politikai erők uralma alá helyezi őket, ami gyakorlatilag garantálja az uralkodó osztály uralmát.

8. Kongresszusi Kapcsolattartó Iroda

Az amerikai politikai piramis, fentről lefelé haladva, hatalmas és összetett. A piramis, mint láttuk, nem olyan kompakt szerkezetű, de zökkenőmentesen működik. És nincs különösebb konfliktus a szintek között, és az egész rendszer fennmarad. Valójában vannak olyan szálak, amelyek összekötik e piramis különböző részeit. Megnézhetjük, hogyan kapcsolódik a Kongresszus a választókhoz.

A kongresszusi tagokat körzetenként választják, minden körzetből egyet. Az iowai 3. kongresszusi körzet jelenlegi képviselőjét Nagelnek hívják.

A

A képviselő feladata, hogy felkeresse a választóit, meghallgassa őket, és különböző módokon, többek között jogalkotás révén segítse őket a körzetében felmerülő gyakorlati problémák megoldásában.

A kongresszusi képviselők elsődleges felelőssége nem a nemzeti ügyekben rejlik. Természetesen, ha a kongresszus megszavazza az ilyen törvényjavaslatokat, akkor hozzáállással kell rendelkezniük.

Elsősorban a saját választókörzetükre koncentrálnak.

Megválasztásának vagy újraválasztásának előfeltétele, hogy a körzetének választói elégedettek-e vele vagy sem. A választási rendszer működése ebben a tekintetben az igazi. Bár csak korlátozott számú ember közül lehet választani, a szavazatok többsége szükséges ahhoz, hogy bárki is kerüljön be a Kapitóliumba. Ez a mechanizmus arra kényszeríti a kongresszusi tagokat, hogy nagyobb figyelmet fordítsanak saját választókörzetükre.

A képviselőknek Washingtonban van irodájuk, és általában kevesebb, mint egy főből álló irodai személyzettel rendelkeznek, 10-15-en segítenek a különböző ügyekben. Minden munkatársnak van munkamegosztása, egyesek a külügyekért, a nemzeti politikáért, mások a különböző jóléti ügyekért, megint mások a gazdasági ügyekért, a mezőgazdaságért, az iparért és így tovább. A washingtoni iroda azonban túl messze van a választókerülettől ahhoz, hogy a választókerület választópolgáraival kapcsolatba tudjon lépni. Ezért a képviselőknek összekötő irodákat kell létrehozniuk ebben a választókerületben. Az összekötő irodák száma a körzet méretétől függ. Iowa harmadik kerülete nagy területű, és Nagle-nek négy összekötő irodája van. Az összekötő iroda mérete az általa lefedett terület nagyságától függ. Iowa Citynek egy összekötő irodája van, amely Johnson megyét fedi le. Az Iowai Egyetem fontossága miatt Nagelnek ebben a megyében is van összekötő irodája.

Mi az összekötő iroda? Elmentem ebbe az Iowa City-i összekötő irodába. Az iroda egy bank felső emeletén található, a város központjában. Két vagy három iroda volt, és a belső tér tágas volt. Az irodában két munkatárs volt. A harmadik kerület összes összekötő irodájának összesen körülbelül tíz alkalmazottja van. A washingtoni személyzettel együtt egy képviselőnek átlagosan körülbelül húsz alkalmazottja van. Az összekötő irodák a képviselő nevében működnek, és az általuk kiküldött levelek többségét a képviselő nevével írják alá, bár saját döntéseket hozhatnak.

Mi az összekötő iroda fő célja? Tulajdonképpen egy olyan létesítmény, amely segít a választóknak megoldani a problémáikat. A választópolgárok a következőkhöz fordulhatnak

az összekötő irodákhoz, ha bármilyen panaszuk, problémájuk vagy kérdésük van. Bár az összekötő irodák nem végrehajtó ügynökségek, a képviselők nevében egyeztethetnek a végrehajtó ügynökségekkel, és befolyásolhatják a különböző ügynökségek döntéseit. Az összekötő irodák fő tevékenységei közé tartoznak a társadalombiztosítási ügyek, a veteránokkal való bánásmód, a fogyatékkal élő gyermekek támogatása, bevándorlási kérdések, mezőgazdasági fejlesztési kérdések stb. Feladatuk, hogy segítsenek választóiknak problémáik megoldásában.

Egyrészt társadalmi munka, másrészt pedig a kongresszusi emberek számára egy módja annak, hogy megnyerjék az emberek szívét és elméjét. Az általam megkérdezett munkatárs elmondta, hogyan dolgozik különböző módszerekkel azon, hogy szövetségi, állami és egyéb alapokból pénzt szerezzen a gyermekek támogatására, és hogyan segít a maradni akaró külföldieknek bevándorlási problémáikban, mondván, hogy a lengyel Szolidaritás szakszervezeti tagjának bevándorlásával foglalkozik. Az összekötő iroda a képviselő presztízsét felhasználva koordinál és lobbizik, gyakran számos problémát megoldva. Funkcióját tekintve kicsit olyan, mint a kínai "petíciós iroda.

A kongresszusi összekötő irodákat a kongresszus fizeti, és a kongresszus költségvetése is megvan, így némileg függetlenek a végrehajtó hatalomtól. Az összekötő irodát a kongresszusi képviselő vezeti. A kongresszusi képviselők hetente utaznak Washington és a körzetük között, és idejük nagy részét a körzetükben töltik. Ha egy képviselő elveszíti a választását, az összekötő irodája megszűnik, és az ott dolgozó munkatársaknak új állást kell találniuk. Amikor egy újonnan megválasztott kongresszusi képviselő létrehozza az összekötő irodáját, természetesen felvesz valakit, aki sokat dolgozott a választásokon.

A politikai és társadalmi életben a képviselők összekötő irodái a legfontosabb hálózatot jelentik, összekötik a választópolgárokat, és a képviselők feladata nem csak az, hogy évente egyszer Washingtonba utazzanak, hogy megvitassák az országos eseményeket, hanem az, hogy minden nap foglalkozzanak az egyes családok legapróbb ügyeivel. Ez egy olyan mechanizmus, amelynek van némi hatékonysága a társadalmi feszültségek enyhítése és csillapítása szempontjából. Nem ők a végrehajtó hatalom, és ha az emberek nem tudnak a végrehajtó hatalommal foglalkozni, akkor a törvényhozás összekötő irodájához is fordulhatnak, amely a végrehajtó hatalommal való kapcsolattartásért felelős. Természetesen az összekötő irodák is a törvény keretein belül dolgoznak, és nem léphetik át azt, kivéve, ha a képviselők saját erőfeszítéseik révén új törvényeket hoznak.

Még figyelemre méltóbb a kongresszusi összekötő irodák hálózata, amelyek valójában egy teljes információs rendszert alkotnak. Hogyan alkot törvényt egy ország törvényhozása? Ez a gyakorlati politika egyik legfontosabb kérdése. Csak akkor tud a törvényhozás alkalmazkodóbb törvényeket alkotni, ha jól informált, ugyanakkor helyesen tudja megítélni az egyes ügyek prioritásait és törvényeket alkotni. Teljes információs rendszer nélkül hogyan tudnak az egyes képviselők és a kongresszus pontos ítéleteket hozni? A képviselői összekötő irodák rendszere a modern kommunikációs és közlekedési eszközökkel együtt lehetővé teszi ennek az információs hálózatnak a hatékony működését. Ez a politikai és társadalmi szerveződés fontos szempontja.

A képviselők erre a rendszerre támaszkodnak, de ők is alá vannak vetve ennek a rendszernek. Ez a mechanizmus ugyanis egyszerre szolgálja és teszi próbára a képviselők tevékenységét. Hozzáértőek-e a képviselők? Teszik-e a dolgukat? Elértek-e valamit? Ez a mechanizmus megmondja a választóknak. Sok olyan dolog van, amely úgy kezdődik, hogy az emberek egy cél érdekében építik fel, majd gyakran egy másik cél elérésének eszközévé válik. Az összekötő irodák egyszerre gyűjtik a közvéleményt és irányítják azt.

VIII. Lány kormányzás

1. Jogosítvány

A társadalom irányításának vagy kormányzásának két alapvető megközelítése van: az egyik a politikai kormányzás, a másik pedig a technikai kormányzás, amelyet puha kormányzásnak is nevezhetünk. A puha kormányzás alatt azt értjük, hogy a társadalom hatékony mechanizmust alakít ki a társadalom irányítására gazdasági, kulturális, szokásjogi és jogi eszközökkel. A politikai kormányzás, amely több hatalom alkalmazásával és kényszerrel jár, növeli a politikai és közigazgatási rendszer terheit és felelősségét. Ha a politikai és közigazgatási rendszer a felelősség nagy részét le tudja venni magáról, és a kormányozandó ügyeket kormányozhatóvá tudja tenni, akkor a társadalomnak kiforrottabb irányítási rendszere van.

A politikai kormányzásból eredő ellentmondások és konfliktusok ennek megfelelően csökkennének. Az amerikai társadalom egy magántulajdonban lévő kapitalista társadalom, amely a tőke erejéből és a tőke hatalmából fakadóan kifejlesztett egy sor olyan puha kormányzási módszert, amelyek e társadalom stabilitásának feltételét képezik.

Az Egyesült Államokban nincs külön személyi igazolvány, amelyet az állampolgárok számára állítanak ki. Amit az amerikaiak általában használnak személyazonosságuk igazolására, az a jogosítvány. Az Egyesült Államokban a legtöbb felnőttnek van jogosítványa. Ha nincs jogosítványa, elmehet a jogosítványosztályra, és kaphat egy olyan dokumentumot, amely megegyezik a jogosítvánnyal, és nem használható vezetéshez, de személyazonosságának igazolására alkalmas. Ezt fel tudja mutatni, amikor igazolni kell a személyazonosságát (pl. csekket írni). Az összes köz- és magánszféra megállapodott abban, hogy ezt a szabványt elismeri.

Elmentem jogosítványt igényelni, hogy igazoljam a személyazonosságomat. Felhívtam, és kértem egy jogosítványt, és a válasz igen volt, így az útlevelemmel odamentem, és láttam, hogy ez az állami közlekedési minisztérium irodája. Az ilyesmi általában az állami kormányzat ellenőrzése alatt áll. Elég sokan jelentkeztek ott. Tíz percet vártam a sorban. A tisztviselőnek nem volt más kérdése, ezért kinyitottam az útlevelemet, megmutattam neki a nevemet, megkérdeztem.

a magasságomat és a súlyomat, megnéztem a szemem színét, felírtam a születésnapomat, és kész.

Ezután menj a következő pulthoz, hogy ellenőrizd, majd menj a következő pulthoz, írd be a számítógépükbe, és vedd fel az öt dollárt. Ez az irodai dolgozó körülbelül egy percig tartott. A következő ember elővett egy kinyomtatott lapot, amelyen szerepelt a nemem, a szemszínem, a súlyom, a testmagasságom, a kiállítás dátuma, a születésnapom, a címem, a számom, majd aláírást adott. Az aláírás után leültem egy székre a fénykép mellé, ami csak egy-két percet vett igénybe. A harmadik hivatalnok azt mondta, hogy üljek le és várjak egy kicsit, mondván, hogy a fényképeket ki kell fejleszteni. Két perc várakozás után hozta a jogosítványt, a fényképet és az összes korábban említett adatot egy kis kártyára nyomtatva, műanyag tokba zárva. Összesen öt-nyolc perc. Ez a jogosítvány "személyi igazolványként" használható, és az egész Egyesült Államokban érvényes. Senki sem kérdezte, hogy miért van szükségem erre az igazolványra. Azt sem mondta senki, hogy egy külföldi nem kaphat ilyet.

Erről a jelenségről beszélgettem az iowai egyetem politológia tanszékének egyik professzorával. Azt mondta, hogy ez hagyomány. Az amerikaiak nem szeretik, ha a kormány irányítja őket, és egyáltalán nem értik, hogy a kormány miért ad mindenkinek egy számot. Valójában minden amerikai, aki állásra jelentkezik, még a külföldieknek is van egy társadalombiztosítási száma, amelyet a szövetségi kormány adóhivatala ad. A gyakorlat országonként változik a különböző politikai kultúrákban. A francia kormány például minden csecsemőnek születésekor ad egy számot.

Az amerikaiaknak azért van szükségük dokumentumokra, mert szükségük van rájuk a saját életükben, például a banki ügyintézéshez, a számlák kifizetéséhez vagy a gépjárművezetéshez. Hol állítják ki ezeket az okmányokat? A leggyakrabban a Közlekedési Minisztérium, mert az Egyesült Államokban nehéz hosszabb ideig autó nélkül élni. Szerinte az amerikaiak soha nem tudnák elfogadni, hogy a rendőrség állítsa ki az okmányokat, mivel ez túl nagy hatalmat adna a rendőrségnek. Valójában a számítógépes rendszer annyira fejlett, hogy a rendőrség könnyen felhasználhatja a Közlekedési Minisztérium, sőt különböző más ügynökségek által az állampolgárokról tárolt személyes adatokat. Attól tartok, hogy bárhová megyünk, a rendőrségnek van módja arra, hogy a számítógépen keresztül, a jogosítványunk alapján megtudja, mi történik. Eszembe jutott egy tudós, aki tavalyelőtt tért vissza az Egyesült Államokba, és elmondta, hogy egyszer, amikor látogatóba ment az államába, a vendéglátója elintézte, hogy meglátogasson egy megyei rendőrkapitányságot, és a rendőrség megmutatta neki a számítógépes

rendszert. A rendőrfőnök, aki

kísérője elkérte tőle ezt az "engedélyt", beütötte a számítógépbe a megfelelő számot, és a számítógép képernyőjén azonnal megjelentek az adatai, köztük a kora, állampolgársága, születési ideje, foglalkozása, és hogy van-e büntetett előélete, ami meglepte.

Ettől függetlenül nagyon érdekes politikai és kulturális jelenség, hogy a közlekedési minisztérium adja ki a "személyi igazolványokat", és nem a rendőrség. Ez azt mutatja, hogy az amerikaiak mennyire óvatosak egy olyan kényszerítő szervezeti egységgel szemben, mint a rendőrség. Az a tény, hogy a megyei rendőri szerv vezetőjét megválasztják, nem pedig kinevezik, szintén a hatalom korlátozására irányuló törekvést jelzi.

A közlekedési osztály nem tesz fel több kérdést az ilyen típusú dokumentummal kapcsolatban, hanem csak azt kéri, hogy a kérelmező mutassa be a megfelelő dokumentumokat annak igazolására, hogy elmúlt 18 éves; a 18 év alatti kérelmezők esetében szülői beleegyezés szükséges. Az ezt az "igazolványt" kezelő osztály számos dokumentumot elfogadhat: más államokból származó jogosítványokat, születési anyakönyvi kivonatok másolatát vagy eredetijét, útlevelet, bevándorlási dokumentumokat, biztosítási dokumentumokat stb. Ezekre a dokumentumokra csak azért van szükségük, hogy lássák a kérelmező nevét és születési adatait.

Az amerikaiak mindenkor védik a lelki biztonságukat. Mint az előző elemzésből látható, ez csak "pszichológiai érzés", mert a rendőrségnek a számítógépes rendszeren keresztül teljes hozzáférése van az információkhoz. De ennek a "pszichológiai érzésnek" az örökérvényű gondolatát a politikai életben tartós erőnek kell tekinteni. Az igazi kérdés az, hogy hogyan lehet az embereket nyugodt érzésre bírni, és hogyan lehet a kormányt kezelhetővé tenni.

Az ilyen "személyazonosító igazolványok" vagy "vezetői engedélyek" megszerzésére vonatkozó eljárásból világosan kitűnik, hogy itt nem az a fontos, hogy melyik szervezeti egység állítja ki őket, hanem az, hogy minden személynek legyen "személyazonosító igazolványa". A kormány számítógépes rendszere rendelkezik adatokkal az állampolgár helyzetéről. Ezeket az adatokat továbbra is bármelyik kormányhivatal felhasználhatja, amikor csak szükség van rájuk. Röviden, bár látszólag ellenőrizetlen, a társadalom természetesen a kormány szigorú ellenőrzése alatt áll.

A kormány úgy szőtte ezt a hálózatot, hogy szándékosan nem hangsúlyozta, hogy ez a rendőrség felelőssége, hanem hogy ez egy szolgáltatás a lakosság számára. A "jogosítvány" kiadása jogosítványként és "személyi igazolványként" is használható, két legyet

ütve egy csapásra. Ugyanakkor a társadalmi élet minden területén a "személyi igazolvány" mindenkor nélkülözhetetlen, így ez is egy kényelem

a kormány által a nyilvánosság számára biztosított, hogy az emberek önkéntesen megszerezzék az "azonosító kártyát" és csatlakozzanak a hálózathoz, mert az valóban hasznos.

E megközelítés másik jellemzője, hogy egyesíti a különböző dokumentumrendszereket, és egy kártyát többcélúvá tesz. Egy "személyazonosító" kártyával, mint például a jogosítvány, nincs szükség más dokumentumokra, ami egyszerűsíti a folyamatot. A "személyazonossági" rendszer formálisan depolitizált, de funkciója ugyanaz, mint a politizált "személyazonossági" rendszernek.

2. A gyár alapelvei

Nagyon kevésbé ismertem az amerikai gyárakat, ezért nagyon szerettem volna egy túrát tenni. Tudtam, hogy Ezra Vogel [傅高义] harvardi professzor írt egy könyvet - *Japán mint első számú vállalat: tanulságok Amerikának* -, amelyben összehasonlította az amerikai vállalatirányítást a japán vállalatirányítással, és megpróbálta kideríteni belőle Japán háború utáni elképesztő gazdasági csodájának okait. A gyárba Jack Newman, a gyár egykori vezetője kísért el bennünket.

Ez az üzem a Procter and Gamble Company Iowa Cityben működő fióktelepe volt. A ma már világméretű hatalomnak számító vállalatot Ohioan alapították 1837 egy kis gyertya- és szappangyárként. Ma már nincs szükség gyertyákra, és a vállalat elsősorban mosószereket gyárt, mint például a híres Tide mosószert és mosószert, valamint Crest fogkrémet. Amikor Szingapúrban és Hongkongban jártam, az utcákon is mindenütt ezeket a fogkrémeket láttam. A mosószereken kívül a cég gyárt néhány élelmiszert és gyógyszert is.

A vállalat teljes mértékben elkötelezett az új termékek bevezetése iránt, és az elmúlt években népszerű pelenkákat gyártott. A vállalat, mint a legtöbb vállalat, a maximális nyereségességre törekedve folyamatosan újít és új termékeket vezet be, és több mint 50 fiókteleppel és kutatás-fejlesztési létesítménnyel rendelkezik az Egyesült Államokban. Az Iowa City-i üzem csak egy a több mint 50-ből, és a vállalat 45 országban van jelen.

Ez a transznacionális szerveződés jellemző az amerikai gazdaságra, és része az amerikai vállalkozói szellemnek. Az amerikai vállalkozások készek arra, hogy amikor csak lehet, fióktelepeket nyissanak belföldön és külföldön, és nagy figyelmet fordítanak az e tevékenységekből származó statisztikákra.

A multinacionális vállalatok is gyakran versenyeznek egymással a

ezek a számok. Az üzleti életben az amerikai gondolkodásmód nemcsak a pénzkeresésre, hanem a hírnévre is összpontosít. A hírnévre való pénzköltés népszerű az amerikaiak körében, és ez a mentalitás határozza meg viselkedésük nagy részét.

A vállalatnak körülbelül 80 alkalmazottja volt, és az eladások egymillió dollárra rúgtak, 1850 és 1859, az értékesítés 1930, kétmillió dollárra emelkedett. Majdnem évekbe telt, hogy megduplázódjon, és az árbevétel 1956, egymilliárd dollárra emelkedett, ami a háború utáni növekedés hihetetlen ütemét mutatja. A nyolcvanas évekre a vállalatnak 59 000 alkalmazottja és 10 milliárd dolláros forgalma volt.

Ez a növekedési ütem fenomenális volt. Valóban, minden gazdasági fejlődésben van egy jelenség: a növekedés kezdetben gyakran lassú, de egy bizonyos méret elérése után megugrik. Ez igaz a nemzeti és regionális fejlődésre, és igaz a gyárak és a vállalkozások fejlődésére is. Országok és régiók tekintetében Japán a legkézenfekvőbb példa, és a legtöbb újonnan iparosodott régió is megtapasztalta ezt.

Ez az Iowa City-i gyár ötszáz embert foglalkoztat. Ötszáz ember nem kis gyár egy automatizáltabb gyárban, ahol fogkrémet, szájvizet, sampont és egyéb termékeket gyártanak. Az új igazgató üdvözölt minket. Az igazgató több mint húsz éve dolgozott a gyárban, a mesterdiploma megszerzése után került a gyárba, ezalatt a vállalat különböző gyáraiba járt, hogy tapasztalatát és tehetségét gyarapítsa, majd Szaúd-Arábiába került egy fiókgyár vezetőjeként. Egy ilyen folyamat után előléptették ennek a gyárnak a vezetőjévé. Ebben az üzemben a középvezetői pozíció betöltésének előfeltétele egy egyetemi mesterdiploma, és annak kémia szakon kell lennie. Ezután a gyakorlat során ismételten csiszolják, majd kiválasztják közülük az ígéretes embereket, hogy vezetői pozíciót vállaljanak, Ezra Vogel azt mondta, hogy a japán menedzsmentben az előléptetések lassúak. Az Egyesült Államokban az előléptetések gyorsak. Ebben a menedzser esetében ez éppen fordítva van. Ez biztosítja, hogy a vezetőknek előléptetett személy vezetői tapasztalattal és tehetséggel rendelkezzen, ugyanakkor ismerje az üzletet. A jó menedzser fejlődéséhez elengedhetetlen a diploma és a gyakorlat.

A gyár vezetési stílusa felkeltette érdeklődésünket. A szalon falán egy keret lóg egy nagyon érdekes üzenettel, amelyet a következőképpen írunk át.

Mindannyian tulajdonosai vagyunk a Társaságnak. A következő elveket kell betartanunk.

Mindig biztonságosan fogunk működni. Biztonságos munkakörnyezetet biztosítunk.

Őszintén és becsületesen fogunk dolgozni.

Minden egyes emberrel egyénként fogunk törődni. Tiszteletreméltó és megbízható módon fogunk eljárni.

Uralkodni fogunk magunkon és munkánkon, és a kiválóságra törekszünk.

Együtt fogunk dolgozni a közös célokért és a hosszú távú fejlődésért.

Felismerjük, hogy mind a vállalkozás, mind az egyén igényei fontosak. Mindkettőért dolgozunk.

Megértjük és folyamatosan támogatjuk üzletünket.

Okosan fogjuk felhasználni a munkaerőt. Fejleszteni és fenntartani fogjuk a szükséges szakértelmet és rugalmasságot.

A munka végrehajtásához hatékony képzést biztosítunk.

Ösztönözni és támogatni fogjuk a személyes fejlődést. Keresni fogjuk a személyes növekedést ösztönző lehetőségeket.

Tisztességesen visszafizetjük. Elismerjük az egyének hozzájárulását a vállalkozáshoz.

Hatékonyan fogunk kommunikálni. Az emberek megkapják a szükséges információkat.

A döntéseket az a személy hozza meg, aki a legjobb információkkal rendelkezik az egyes helyzetekről.

Ösztönözni fogjuk az innovációt és a tudást, és tanulni fogunk a sikerekből és a kudarcból.

Közösségünkben felelős polgárok csoportja leszünk. Iowa City

Branch, 1986.11

Ez egy nagyon érdekes vállalati nyilatkozat. Ezt 1986 novemberében fogalmazták meg, és úgy tűnik, hogy kevésbé áll összhangban a hagyományos

vállalkozói szellem, nagyobb hangsúlyt fektetve a cselekvésre való felhívásra és a vállalkozással való együvé tartozásra, hasonlóan a japán vállalkozói szellemhez. Ugyanakkor nagy hangsúlyt fektet a hagyományos szellemre: az egyén státuszára. Történelmi szempontból azt is tükrözi, hogy a vállalkozók és a munkavállalók közötti konfliktus milyen mértékben békült ki. Egy ilyen rendelkezés ötven évvel ezelőtt elképzelhetetlen lett volna Nyugaton. A kapitalista rendszer legújabb változásai ma figyelmet érdemelnek.

Másrészt a tudomány és a technológia fejlődése miatt a gyártási folyamat szabályai jelentéktelennek tűnnek, mint például, hogy ne késsen, ne fejezze be korábban, hogy befejezze a termékek számát, hogy biztosítsa a minőséget stb. Ezeket a szabályozásokat kemény szabályozásoknak fogjuk nevezni, vagyis a termelési folyamat szabályozására használt szabályozásoknak. Egy olyan társadalomban, ahol a termelés nem fejlett, ez elengedhetetlen. Marx sok példát hozhatott volna, amikor a Tőkét írta, és íme, miért.

A fejlett termeléssel rendelkező társadalmakban az automatizálás, a villamosítás és az elektronika feleslegessé teszi ezeket a szabályokat, míg a puha szabályok fontossá válnak. A puha szabályozások elsősorban az emberek mentális és pszichológiai állapotát harmonizálják. Az automatizált futószalag minden egyes részének minden egyes munkás kénytelen engedelmeskedni. Ebben a gyárban több szerelőszalagot láttunk, és a sebesség szédítő volt. A munkások munkaterhelése óriási. Ezt nevezik "dehumanizáló kényszernek". Pszichológiai szempontból a "dehumanizáló kényszer" könnyebben elfogadható, mint a "humanizáló kényszer". Marcuse elemzését a kortárs kapitalizmusról érdemes megvizsgálni, különösen, amikor az emberek pszichológiájában a modern tömegtermelés által okozott változásokról van szó. Az a kérdés, hogy miként lehet az emberek pszichológiai és spirituális állapotát összeegyeztetni, döntő jelentőségűvé válik. Ez a "konvenció" sok mindent tartalmaz Maslow pszichológiájából, ami első pillantásra egyértelműnek tűnik.

Az automatizálásnak köszönhetően az irányítás egyszerűbbé vált, és az alkalmazottak felmondásának jogával az egész irányítás hatékonyabbnak tűnik. Ha megnézzük, kiket bocsátottak el ebből a gyárból, láthatjuk, hogy a modernizáció mennyire megkönnyítette a vezetést. A nyugdíjas igazgató elmondta, hogy az elbocsátottak közül néhányan mások ruhadobozáiból loptak, vagy nem fizettek az önkiszolgáló üzletekben. Ezek nem produktív okok. A kapitalizmus fejlődése a technológiát használta fel a munkaerő és a menedzsment között a technológia miatt felmerülő konfliktusok megoldására. Ez feltétele mind a társadalmi konfliktusok enyhítésének, mind az üzleti fejlődésnek. A nem

demokratikus

az amerikai üzleti élet folyamatát technológizálták és automatizálták. Marcuse szavaival élve, racionalizálták. Most már csak az emberek belső világának összeegyeztetése van hátra. De úgy tűnik, nehéz összeegyeztetni az emberek belső világát, mert az irracionális dolgok racionalizálása folyamatosan és csendben elnyomja az emberek elméjét, és ez a folyamat a modern tudomány és technológia fejlődésével fokozódni fog.

Ez még sokáig nehéz probléma lesz a nyugati társadalom számára.

3. A vállalkozás nem demokratikus

Vendég voltam egy barátomnál, és gombócokat ettem. Amerikában ez egy előkelő "csemege". Miután megérkeztek az Egyesült Államokba, ahol "hamburgerek", "hot dogok" és "sült krumpli" veszik körül őket, az emberek úgy fogják érezni, hogy a gombóc és a tök fogyasztása prémium luxus. Sok kínai már sok éve él az Egyesült Államokban, de még mindig nem szoktak hozzá a nyugati ételek fogyasztásához. Ez valószínűleg szintén egyfajta kínai "rossz természet".

A találkozó során a részmunkaidős állásokról beszélgettünk. A barátom felesége sok helyen dolgozott. A túlélés érdekében nem tudott nem dolgozni. Az első dolog, amit mondott, az volt: "A munka nagyon fárasztó, már többször elsírtam magam, tényleg nem tudok tiltakozni. A probléma, ami engem érdekel, nem az, hogy fáradt vagyok-e vagy sem, hanem az, hogy hogyan lehet ezt kezelni a munka világában, hogyan kényszerítik az embereket a munkára, és hogyan érzik magukat "fáradtnak".".

Azt mondta, hogy a vezetés rendkívül szigorú, a gyárakban, vállalatoknál és más részlegekben a felügyelő az abszolút tekintély. Egyes felügyelők olyan vadak, hogy mindenki fél. Most részmunkaidőben dolgozik az egyetemen, és az iskola épületének takarításáért felel. Minden nap reggel 5-kor kezdi a munkát, és 13 órakor fejezi be, mert akkor kell takarítani a tantermeket, amikor az iskolában kevesebb ember van. Azt mondja, hogy a felügyelők nagyon szigorúak, és megmondják neki, hogy mit kell tennie és milyen alaposnak kell lennie minden egyes munka során. Mindent világosan és részletesen meghatároznak. A felügyelő felelős azért, hogy ellenőrizze a munkáját, és ha az nem felel meg a követelményeknek, akkor ír egy üzenetet a dolgozónak, hogy csinálja újra. Ha nem, akkor kirúgják.

A felügyelő bármikor és bárhol megjelenik a munkavállalók előtt. Amikor a felügyelő jön, nincs engedély, amíg lát valakit pihenni, vagy beszélgetni és pletykálni, találni fog

beszélni és figyelmeztetett. Ismét elküldik őket. A felügyelő előtt feltétlenül engedelmeskedniük kell.

Van egy réteg a felügyelő felett. A felügyelő alatt is van egy réteg, van egy csapat, amely az egész épület takarításáért felelős. Ők osztják ki a munkát a beosztottaknak. A kiosztott munkát az alatta lévőnek el kell végeznie, és ha úgy érzi, hogy ez nem igazságos, elméletileg beszélhet a felettesével, és ha a beszélgetés nem működik, akkor megkeresheti a felettesének a felettesét. De addig is a kiosztott munkát el kell végezni, és ha nem végzi el, akkor kirúghatják. Ezért a gazdasági tevékenységek teljes szervezetét tekintve az ellenőrzés nagyon szigorú. Ez az oka egyrészt a magas termelékenységnek, másrészt a társadalmi élet önszerveződésének fontos feltétele.

Egy másik említésre méltó tényező a modernizáció által a vezetés számára biztosított kényelem. A barát felesége elmondta, hogy a felügyelők walkie-talkie-t hordanak maguknál, és mindig kapcsolatban állnak a hierarchiában feljebb lévő vezetőkkel. A felügyelők körbejárás közben is kaphatnak utasításokat a felettesüktől. Ezenkívül egyes épületekben kamerák lencsái vannak, így a dolgozók minden mozdulata látható. A legerősebb erő a pénz, mert ha egyszer kirúgják, akkor is nagyon nehéz munkát találni. Az új munkáltató meg fogja kérdezni, hogy miért nem az eredeti munkát végzik, van lehetőség arra, hogy felhívják az állásra jelentkező eredeti munkáltatóját. Ebben az amerikai társadalomban, ha nem találsz munkát, nagyon nehéz lesz az életed. Az élet nyomása, a pénz varázsa és a menedzsment hatalma mind arra készíti az embereket, hogy a legjobbat hozzák ki magukból és óvatosak legyenek. Ehhez valódi erőfeszítéseket kell tenni és reálisan kell gondolkodni.

Ez a szigorú irányítás a társadalmi élet körforgásában a társadalom szerves működésének szerves része. A magánvállalkozások és a vállalatok irányítják a társadalom gazdasági működési mechanizmusainak nagy részét. A közszférát is alapvetően így irányítják. A legfontosabb erő a pénz négyzetmértéke. A pénz hatalma ellenállhatatlan, de nem minden pénz teremt ilyen erőt. A pénz csak akkor teremt hatalmat, ha elér egy bizonyos összeget. Amikor dolgozol, akkor magasabb fizetést kaphatsz, például mosogathatsz 3-6 dollárért óránként. Ha tíz órán át mosogatsz, és az átlagot veszed, akkor 40 dollárt kereshetsz, ami hivatalos áron majdnem RMB160 (természetesen a magas és alacsony béreket nem teljesen magyarázza a jövedelem összege vagy a

a más országok munkavállalóinak béreivel való összehasonlításból, hanem a kiadások arányával és az inflációs rátával kell összekapcsolni, hogy tisztábban lássunk). Ha csak 1 dollár lenne óránként, a legtöbb ember valószínűleg nem venné komolyan, hogy hogyan dolgozik. Amíg dolgoznak, addig a legtöbbjüknek jobb a fizetése. Emiatt nem szívesen veszíti el a munkáját, de ahhoz, hogy ne veszítse el a munkáját, keményen kell dolgoznia. Így a társadalomnak erős koordináló ereje van, és nincs szüksége a kormányra a koordináláshoz. Csak a munkaügyi konfliktus vagy a társadalmi feszültség bizonyos küszöbértékének túllépése után avatkozik be a kormány.

A társadalmat a pénz hatalmán keresztül irányítják, ideológiai nevelésről nem sok szó esik. Persze mondhatjuk, hogy ez biztosítja, hogy a kapitalisták kizsákmányolják a munkásokat. Valójában a kapitalisták és a vállalkozások célja a profitszerzés, és ez az irányítási módszer biztosítja, hogy ezt elérjék. Valójában ez az irányítási szellem nemcsak a gazdasági szférában, hanem a kormányzat közszférájában is megjelenik. A társadalom más intézményei ugyanezt a mintát követik. Ez a fajta vezetés létrehoz egy mechanizmust: szigorú és hatékony vezetést a társadalmi és gazdasági ügyekben. El kell mondani, hogy ez a politikai demokráciájának alapfeltételét képezi, mivel a politikai irányítás konkrét területe nagyon korlátozott, és nagy részét a magánvállalkozások politikán felüli tevékenységei foglalják magukba, ahol a zűrzavarok és a hullámvölgyek nem érintik az egész társadalmat. Azokban az országokban viszont, ahol az intézmények és a hatalom viszonylag centralizált, a politikai vagy politikai változások az egész nemzetet megmozgatják.

Az amerikai vezetési szemlélet nem azonos a kínai hagyományokkal. Az amerikai vezetés merev és szigorú; a kínai hagyomány a rugalmasságról és a mobilitásról szól, hogy humánusnak tűnjön. Az amerikaiak az előbbit tartják természetesnek, a kínaiak pedig az utóbbit. Egy tajvani, aki egy amerikai vállalatnál volt második ember, elmondta nekem, hogy világossá tette az amerikaiak számára, hogy ő kínai, és hajlandó a kínai vezetési megközelítést követni, és ha az amerikai kollégái nem működnek együtt, akkor az amerikai megközelítést kell követnie, és ki van szolgáltatva mindennek. Ez bizonyos értelemben azt mutatja, hogy a kínaiak számára nehéz elfogadni az amerikai vezetési módszert, és pszichésen kiegyensúlyozatlannak érezhetik magukat, és nem biztos, hogy képesek összehangolni az interperszonális kapcsolatokat. Érdeemes megvizsgálni, hogy a kínai társadalomnak milyen utat kellene járnia a politikai fejlődés jobb szervezeti mechanizmusának megteremtése érdekében.

4. Humán szolgáltatások

A szociális szolgáltatás, vagy humán szolgáltatás a mai nyugati szociális jóléti politika meghatározó eleme. Mindig is úgy éreztem, hogy a szociális jólét olyan stabilizáló mechanizmus, amelyet nem lehet figyelmen kívül hagyni a nyugati társadalmakban, és amely különböző, korábban nehezen megoldható konfliktusokat oldott meg. A kapitalista társadalom embertelen jelenségei, amelyeket Marx, Engels és Lenin ábrázolt és kritizált, mára megoldódtak. Természetesen ez a befejezés csak a társadalmi ellentmondások kiéleződése után következett be. Ha azonban ez a mechanizmus egyszer kialakul, akkor váratlan hatással lesz az egész társadalmi rendszer stabilitására és folyamatosságára.

Meglátogattam egy megyei humánszolgáltatási ügynökséget. Amikor beléptem az ügynökségbe, láttam néhány embert, akik arra vártak, hogy fogadjanak. Úgy tűnt, hogy szegények, néhány terhes nő, néhány gyermekes anya. F, az ügynökség igazgatója fogadott minket.

Ilyen típusú humán szolgáltató szervezetek minden államban találhatóak. Bontsuk fel Iowa szervezeti felépítését. Állami szinten létezik a Humán Szolgáltatások Minisztériuma, az állam alatt pedig nyolc körzet, amelyek mindegyike több megyére oszlik. Ez a megye a Cedar Rapids körzetben található. Állami szinten van egy biztos, aki a Humánszolgáltatások Minisztériumát vezeti, és aki a kormányzónak van alárendelve, és van egy Humánszolgáltatási Bizottság is. Állami szinten három részleg van, a Veteránigazgatás, a Mentális Egészségügy és a Szociális Szolgálat, amelyek felelősek a szakpolitikák javaslattevéért, a programok szervezéséért és a szolgáltatások nyújtásáért. Van továbbá egy közösségi szolgáltatási osztály, amelyet egy helyettes biztos vezet, és amely a menekülteket, önkénteseket, körzeti és megyei irodákat irányítja; egy szervezeti tervezési osztály, amelyet szintén egy helyettes biztos vezet, és amely a kommunikációt, a programfejlesztést és a programkoordinációt irányítja; valamint egy irányítási és költségvetési osztály, amely a pénzügyeket, a jogi ügyeket, a személyzeti ügyeket, a képzést, a programértékelést és egyéb ügyeket irányítja. A Humánszolgáltatási Bizottság határozza meg a politikát és tesz ajánlásokat a Humánszolgáltatási Minisztérium működésére vonatkozóan. A Községi Szolgáltatások Főosztálya nyolc kerületi ügynökséget irányít és

146 helyi iroda. Mik a Humánszolgáltatási Minisztérium céljai? A Humán Szolgáltatások Minisztériumának saját szakirodalma szerint: humán szolgáltatásokat nyújtani a személyes, gazdasági vagy szociális problémákkal küzdő iowaiaknak. A minisztérium elsődleges feladata

az iowaiak jólétének előmozdítása az egyének és családok önfenntartóvá válásának segítségével.

Ezt a célt egy olyan vezérfilozófiával határozták meg, amelyet elemezhetünk: a jó család az alapja minden egyén növekedésének és jólétének, ezért a Humán Szolgáltatások Minisztériuma a család egységének és az emberi fejlődésnek az előmozdítására összpontosít; a szolgáltatásokat úgy kell nyújtani, hogy védjék a magánszférát (magánélet), elősegítsék az egyén méltóságát, és lehetővé tegyék az egyének számára, hogy teljes mértékben maguk irányítsák saját életüket. Mint látható, ez a cél mélyen megfertőződött az amerikai szellemiségtől, és természetesen az a feladata, hogy ezt előmozdítsa és megőrizze.

Mit tartalmaznak a humán szolgáltatások? Az önmaguk ellátására képtelen emberek számára nyújtott szolgáltatások és a mentális betegek számára nyújtott szolgáltatások, amit minden társadalom megtenne. Figyelemre méltó, hogy inkább az emberek által okozott társadalmi problémákra összpontosít, miközben e konfliktusok megoldására koncentrálna. Több területet is megvizsgálhatunk. Szolgáltatásainak egyik fontos aspektusa az élelmiszerjegyek kiosztása, hogy élelmet biztosítson azoknak, akiknek nincs munkájuk vagy jövedelmük. Az élelmiszerjegyek különböző problémákból adódhatnak, mint például munkanélküliség, korai terhesség stb. Az ügynökség gondoskodik a korai terhességben lévő fiatal nőkről is, és segíti az "egyedülálló anyákat" azzal, hogy ösztönzi őket arra, hogy menjenek vissza az iskolába és fejezzék be tanulmányaikat.

És ott van még a bántalmazott gyermekek gondozása. bár az Egyesült Államok enyhén szólva is nagyon civilizált ország, mégis rengeteg gyermekbántalmazás történik. F. asszony elmondta, hogy tavaly száz dokumentált esetük volt itt gyermekbántalmazásból, és ketten tartósan fogyatékosokká váltak. Sok gyerek nyomorékká vált a verés miatt. Aztán ott van a bántalmazott felnőttek, főleg nők ellátása (az amerikaiakról köztudott, hogy verik a feleségeiket). Az ügynökség orvosi finanszírozást is biztosít. Különösen a szociális kérdésekben nyújtott szolgáltatásai működnek pufferként, így azok az erők, amelyek egyébként hatással lennének a szociális rendszerre, ezen a ponton csökkennek. Szociális funkciója önmagáért beszél.

A szociális szolgáltatások olyan szerepet játszanak, amelyet a jogi és politikai szabályozás nem tud. A jogi és politikai szabályozás az ésszerűség határain belül hatékony. A társadalom kétségbeesett emberei hajlamosak elveszíteni racionalitásukat, és nem veszik figyelembe a szabályozás normális eszközeit. A szociális szolgáltatások szerepe az, hogy az embereket a racionalitás határain belül tartsák, és nem az, hogy rávegyék őket arra, hogy kitérjenek az útból.

Mivel a szociális szolgáltatások ilyen csodálatos funkciót töltenek be, a kormányzati beruházások is jelentősek. Az ellenérv természetesen az, hogy a szociális konfliktusok olyan szintet értek el, hogy szükség van a beruházásokra. Nézzük meg a Cedar Rapids-i kerület pénzügyi jelentését: az 1987-es pénzügyi évben a gyermeksegélyre fordított pénzügyi kiadások 168 millió dollárt tettek ki; az élelmiszerjegyekre fordított kiadások 108 millió dollárt tettek ki; és az orvosi segélyek 412 millió dollárt tettek ki, ez az arány könnyen kiszámítható egy olyan kerület esetében, amelynek összlakossága 430,000.

Lehetőség van arra, hogy részletesebben is megvizsgáljuk. Nézzük a megyét: lakossága kb. 16 000 fő, Kínához képest szinte kietlen. az 1987-es pénzügyi évben közel 320.000 dollárt költöttek gyermektartásra; munkanélküli szülői díjakra 63.000 dollárt; élelmiszerjegyekre 270.000 dollárt; egészségügyi támogatásra több mint 140.000 dollárt; állami kiegészítő támogatásra 60.000 dollárt; ideiglenes sürgősségi élelmiszertámogatásra 76.000 dollárt; örökbefogadási szolgáltatásokra 200.000 dollárt; vásárolt szolgáltatásokra 100.000 dollárt; gyermektartásra 160.000 dollárt; adminisztratív költségekre és bérekre 140.000 dollárt; és igazgatási kiadásokra 9500 dollárt. Örökbefogadási szolgáltatások, 200 000 \$; vásárolt szolgáltatások, 100 000 \$; gyermektámogatás, 160 000 dollár; igazgatási költségek és fizetések stb. 140 000 dollár; és igazgatási kiadások 9500 dollár. Mindezen tételek összköltsége 2,7 millió dollár. Az állam összköltsége ezen a területen 839 millió dollár. Ez elképesztő összeg. Ez az egyik módja annak, hogy a felhalmozódó szociális problémákat szemléljük.

Ennek a pénzügyi költségnek az 57%-át a szövetségi kormány, 43%-át pedig az állami kormány állja. Mivel a szociális szolgáltatások létfontosságú szerepet játszanak a társadalmi stabilitásban, ez a pénz nem maradhat ki. Képzeld el, milyen lenne, ha a szociális szolgáltatások programját teljes egészében leállítanánk. Ez a kiadás azonban egyre nagyobb terhet ró az adófizetőkre, és az ezzel kapcsolatos vita egyre erősebbé válik.

Ez a szolgáltatás a 16. századi Angliába vezethető vissza. Állítólag 1500 körül Angliában az volt a gyakorlat, hogy a föld egy részét a szegények ellátására tartották fenn. Ez a legenda a Mayflower hajóval Amerikába is eljutott – magyarázza F. Ez igaz lehet. De a fontosabb kérdés az, hogy miért voltak ott szegények? Mert amikor a Mayflower megérkezett, nem volt egyértelmű különbség gazdagok és szegények között. Az a rendszer, amely a szegényeket termeli, a hatalmat is termeli, hogy delegitimálja magát. Az uralkodóknak meg kell találniuk a módját, hogy ezt a hatalmat átalakítsák. Nem nehéz megnézni az

Egyesült Államok második világháború utáni történelmét, és ilyen
válaszra jutni.

Sokan határozottan támogatják e költségek csökkentését. De amikor a megvalósításról van szó, mindenki fél cselekedni. A humánszolgáltatási program a szociális rendszer elválaszthatatlan részévé vált, és nélküle kiegyensúlyozatlan lenne. Az igazi probléma az, hogy az amerikai társadalom nem szűnt meg a tagadás erőit létrehozni, hanem egyre többet termel belőlük, amit a humán szolgáltatások csak átalakítani tudnak, megszüntetni nem. Hosszú távon ez a funkció egy napon eléri a határait. De az Egyesült Államok számára nincs más választás, egy olyan választás, amelyet meg kell hozni, hogy megelőzzük az esetleges politikai felfordulást.

Mint minden társadalom, egyetlen társadalom sem képes megoldani minden ember minden problémáját. Ha egy társadalom hosszú távú stabilitásra törekszik, akkor ezt úgy kell felépíteni, hogy maximalizálja azokat a mechanizmusokat, amelyek képesek megoldani a társadalmi és egyéni kihívásokat. Sok társadalom esetében a válság oka nem a rendszerben van, hanem valami nagyon is hétköznapi dologban: abban, hogy az emberek kapnak-e enni és ruhát.

5. Coca-Cola központja

A Coca-Cola a világ egyik legnagyobb vállalata. Az elmúlt években Kínában is hatalmas piacot szerzett, és közismertté vált. A Coca-Colát tipikus példaként használják, amikor a "túlfogyasztásról" beszélünk. Ez talán a dobozra utal, nem pedig a benne lévő italra. Az emberek a világ minden táján felkarolják a Coca-Colát. Az amerikai társadalom szerveződését ebből a világhírű cégből szeretném megvizsgálni.

A Coca-Cola központja Atlanta városában található. Egy ilyen jól ismert cég, valójában az iroda székhelye nem túl nagy. Egy régi épület tizenöt emelet magas, és egy újonnan épült épület. A felhőkarcolókkal teli városban a Coca-Cola feltűnésmentesnek tekinthető. De ez az a hely, ahol az emberek a Coca-Colának parancsolnak szerte a világon. A Coca-Cola központjának 1987-es éves jelentésének címlapján ez áll.

A Coca-Cola szellemisége az italok eladása a szomjas világnak, naponta több mint 500 millió ember iszik kólát.

Itt szó sincs pénzről, sőt, a Coca-Cola szellemisége az, hogy az italok eladásából profitot termeljen. Nézzük meg a vállalat pénzügyeit az 1987-es évre vonatkozóan: a teljes működés több mint 7,6 milliárd dollár, ami valószínűleg több, mint sok kis ország bruttó nemzeti terméke;

több mint 1,3 milliárd dolláros teljes működési bevétel; és több mint 900 millió dolláros nettó nyereség. A Coca-Cola növekedése egy kis műhelyből a mai hatalmas multinacionális vállalattá, amely öt kontinensen működik, olyan út, amelyen sok nagyvállalat osztozik. Ma a Coca-Cola a világ 155 országában van jelen, és a vállalat a világ üdítőital-értékesítésének 44 százalékát adja. A vállalat 17 ezer embert foglalkoztat. A globális Coca-Cola rendszerben 500.000 teljes munkaidős és 500.000 részmunkaidős alkalmazott dolgozik. A Coca-Cola irányítja ezt az egymillió emberből álló hadsereget világszerte. Ha belegondolsz, van ennek politikai értelme? Vagy van egy szélesebb értelemben vett jelentése?

Meglátogattam a Coca-Cola központját. Elkísért minket a PR-hölgy, aki úgy tűnt, hogy valamilyen kapcsolatban áll a legkorábbi Coca-Cola családdal. A Coca-Cola irodaépületében számos értékes festmény lóg, modernista és klasszikus stílusú egyaránt. A Coca-Cola Company politikája, hogy műalkotásokat gyűjt, hogy azok néhány év múlva még értékesebbek legyenek. Az iroda előterében 155 ország és terület zászlói lógnak, jelezve, hogy a Coca-Cola behatolt ezen országok piacaira. Mellette egy elektronikus kijelzőtábla volt, amely automatikusan mutatta a Coca-Cola részvények árfolyamát a New York-i tőzsdén. Mivel a Coca-Cola eladásai fellendültek, a részvények árfolyama emelkedett és egyre nagyobb lendületet vett. A vállalat alkalmazottai általában saját részvényeket is vásároltak.

A folyosón számos Coca-Cola-reklám is látható az 1930-as és 1940-es évekből, amelyek közül sokon egy-egy érzéki lány látható különböző pózokban, feltehetően a kor ismert énekesnője vagy táncosnője. Shi Xiaochong professzor elmondta, hogy ezek a hirdetések már a felszabadulás előtt is elérhetőek voltak Sanghajban. A vállalat a világ minden tájáról származó fióközemek ajándékait is megjelenítette az alábbiakban. Láttunk egy ajándékot a kínai Xiamenben lévő Coca-Cola gyárból.

Az idegenvezető elvitt minket az igazgatótanács korábbi elnökének irodájába, amely, mint megtudtam, általában nem látogatható. Ebben az irodában, függetlenül az egyéb jellegű ajándéktárgyaktól, csak a több amerikai elnök dedikált fotóján lógó fal elég a Coca-Cola Company státuszának illusztrálására. Az amerikaiak nagy jelentőséget tulajdonítanak ennek a megtiszteltetésnek. A hírességek fotói a falon megtiszteltetésnek számítanak.

Attól tartok, ez a legnagyobb emberi hiba, a világ közös problémája.

Amikor a Coca-Cola vagyona telt szert, a reprodukciójának bővítése mellett a pénzeszközök jelentős részét a

oktatási és tudományos intézmények. Ez érdekelt engem a legjobban. Az egyik Atlanta környéki egyetem, az Emory Egyetem sok pénzt kapott a Coca-Colától, és az évek során gyorsan növekedett. Az egyetemen tett látogatásunk során az elnök elmondta, hogy az iskola az elmúlt néhány évben a Coca-Cola szponzorációjának köszönhetően lendült fel. Valóban, egy gyönyörű új épületet emeltek a campuson. Az egyetem elég gazdag lett ahhoz, hogy sok pénzt költsön híres professzorokra, és ösztöndíjak odaítélésével jó hallgatókat vonzzon. A nagyvállalatoknak hagyománya van abban, hogy nagy összegeket adományoznak tudományos intézményeknek és alapítványoknak. Ezt természetesen a kormány adópolitikája szabályozza. Megnézhetjük a Brookings Intézetet (lásd a 10. fejezet 2. szakaszát, "A Brookings Intézet").

A Brookings Institution pénzügyeinek 1987 mindössze 8 százalékát tették ki a kormányzati előirányzatok, míg a magánadományok 39 százalékot, a tagdíjak és könyvbevételek százalékot 31, a támogatások pedig százalékot 27 tettek ki. Ez nem ad számszerű képet, ezért nézzük a dollárösszegeket: kormányzati, 450 000 dollár; magánadományok, 6 millió dollár; tagdíjak és könyvbevételek, 4,85 millió dollár; és támogatások, 4,1 millió dollár, összesen 15,4 millió dollár. Ez az a bevétel, amit egy agytröszt kap. Egy ilyen mechanizmus mellett hogyan nem lehet egy agytrösztöt fejleszteni? Ha az összes agytrösztöt a kormány fedezné, attól tartok, hogy valami hamarosan rosszul sülné el. Az egyik az, hogy esetleg nem lesz képes ötleteket produkálni, mert ha a kormány fizet érte, akkor a kormány befolyásolni tudja. A másik, hogy a kormány anyagilag nem engedhet meg magának egy ilyen nagy ötletbörzét. Ha csak egy vagy néhány agytröszt marad, attól tartok, hogy nem lesz valódi verseny és az ötletek versenye, és nem fog olyan helyzetet teremteni, ahol az ötletek áramlanak.

Ez elvezet egy másik, figyelmet érdemlő kérdéshez, a korábban említett megavállalatok politikai jelentőségéhez. A Coca-Cola közel egymillió embert irányít, több száz üzemet vezet az Egyesült Államokon belül és kívül, és ténylegesen kormányozza ezeket az embereket. Adjuk össze az egyes multinacionális vagy magánvállalatok által irányított emberek számát az Egyesült Államokban, és látni fogjuk, hogy ez mit jelent a politikai irányítás szempontjából. Ha ugyanis mindezek a vállalatok és gyárak a kormányhoz tartoznának, és azokat kifejezetten a kormánynak kellene irányítania, akkor a kormány sok terhet róna rájuk. Az irányítási elvek szempontjából a kormánynak sincs ekkora energiája.

A kapitalista társadalomban a magánvállalkozások saját céljaikat követik, és minden rendelkezésükre álló eszközzel kormányozni fognak, míg a kormányzat szerepe a magánvállalkozások szabályozása. Ezzel teljessé válik az emberek szabályozásának kettőssége: a társadalom önszerveződő rendszere és a kormányzat önszerveződő rendszere. A kormányzati rendszer csak felülről szabályozza a társadalom önszerveződő rendszerét, de nem keveredik bele, és így a kormányzat terhei nem súlyosak.

A társadalom önszerveződő rendszere szabályokkal, eljárásokkal és műveletekkel rendelkezik, és ezek stabilan működnek. A politikai változások gyakran nem befolyásolják e mechanizmusok működését. A társadalmi rendszer működését úgy irányítják, hogy közben működésükben saját céljaikat követik. Ez az alapja egy politikai rendszernek, pontosabban egy olyan politikai rendszernek, mint az Egyesült Államok. Az Egyesült Államokban a nagyvállalatok szerepe pontosan ezen a két területen helyezkedik el. Ezt a nem gazdasági szerepet maguk a nagyvállalatok nem valósítják meg. Ha tudatosan tennék ezeket a dolgokat, attól tartok, más lenne a politikai kép.

Állandó állapot.

A Coca-Cola egy rozoga műhelyből nőtt ki, ahogy más nagyvállalatok is. E folyamat egy bizonyos szintjén a politikai intézmények és a társadalmi rendszerek hajlamosak stabilizálódni. Ez a politika és a gazdaság kapcsolata.

6. Isten a Földön

A vallás, illetve a vallási élet az amerikai társadalomban a társadalmi élet alapvető része. A vallás sok ember életének elválaszthatatlan része. Amerika megértése nem választható el az amerikai vallási élet megértésétől. Ha belépünk bármelyik közösségbe, legyen az városi vagy vidéki, mindenféle méretű és formájú templomokkal találkozunk. A templomok száma egy városban gyakran meglepően nagy.

Nem minden amerikai vallásos, sőt, azt is mondhatjuk, hogy nem minden templomba járó ember vallásos. A vallásos emberek és a templomba járók nagyon különbözőek. De bármilyenek is legyenek a pszichológiai és társadalmi motivációk, az egyházba járnak. A karácsony inkább a vallásos élet és a vallásos érzelmek kifejeződése. A karácsony Jézus Krisztus eljövételére emlékezik, de az ünnep már régen szekularizálódott, és népnünpély lett belőle. Vallási ünnep is, és

a vallási szervezetek különböző rendezvényeket szerveznek ebben az időszakban. Ugyanez vonatkozik a nem vallási szervezetekre is.

Karácsony este egy városi szimfonikus zenekar különleges koncertjén voltam. Ezeket a koncerteket évente egyszer tartják, és nagyjából ugyanazokat a dalokat éneklik, mind himnuszokat, a Megváltó dicséretére. Ezen a koncerten Händel Messiását (ami azt jelenti, hogy "Megváltó") adták elő. Amikor az egyik éneket ("Halleluja") elénekelték, az egész közönség felállt, ahogyan az György óta szokás volt II. Halleluja, vagyis Dicsértessék az Úr! "E világ országa az Úr és Krisztus országává lesz, és a királyok Királya és az urak Ura uralkodik rajtunk nemzedékről nemzedékre". Sok amerikai lelkiileg függ a vallástól vagy a vallási szervezetektől, ami olyan helyzetet teremtett, amelyben a vallás erőteljes az amerikai társadalomban.

Az amerikaiak vallásosak, de ez nagyban változik. Vannak hívő emberek, akik megmaradnak igaz hívőknek, és nagy komolysággal és tisztelettel imádják Istent. Minden vasárnap templomba járnak misét nézni vagy istentiszteletet tartani, és aktívan részt vesznek az egyház által szervezett különböző tevékenységekben. Családi életükben is folytatják a hagyományos családi vallásos életet. Egyszer vendégeskedtem egy ismert pénzember otthonában. Az esti vacsora alatt imát tartottak, és a díszvendég kézen fogta a kezét, miközben a lánya latinul felolvasott egy imát.

Vannak, akik minden vasárnap templomba is járnak, de ők nem vallásosak, nem vallásosak. Annyira hozzászoktak a templomba járáshoz, hogy minden alkalommal el kell menniük, és ha nem mennek, úgy érzik, hogy valamiről lemaradnak. Erről a témáról beszélgettem egy teológiai professzorral. Azt mondta, hogy nem sok ember igazán vallásos, és hogy a legtöbb ember, aki templomba jár, az nem vallásos. De a gyülekezetben megtalálják az életmódjukat, kialakítanak egy életkört, találkoznak barátokkal, ismerősökkel, beszélgetnek, közösségi életet élnek. Vannak olyanok is, akik szoros kapcsolatot ápolnak az egyházzal az egyház karitatív szolgálatai miatt. Az egyház sok karitatív tevékenységet végez, és sok szegény és rászoruló ember részesül az egyház jótékonyági szolgáltatásaiból, így természetesen ők is szorosabb kapcsolatot ápolnak az egyházzal. Röviden, az egyházba sokféle ember jár, de érzéseik, felfogásuk és céljaik különböznek egymástól.

A vallás szekularizációjában rejlik az ok, amiért a vallás ilyen erős befolyással bír. A vallási tevékenységek nem annyira titokzatosak, és nagyon különböznek a vallási

tevékenységek és vallási szervezetek a középkorban. A nagy modern templomok közül sok nagyon modern, és nem a régi templom stílusa a tornyokkal és tornyokkal, hanem modern hangulata van. Sok modern templom viták tárgyává vált. A templomokat gazdagon díszítik zöld fenyőfával és zöld levelekkel. Isten és Krisztus valószínűleg nem mer gondolni rá.

A vallási szervezetek a modern kommunikációs eszközöket is felhasználják vallásuk terjesztésére. Több nagy rádióállomás vasárnaponként imaprogramokat sugároz, amelyek háztartások millióihoz jutnak el. Az istentiszteleteket neves papok vezetik, és a prédikációk nagy része az egyes emberek mindennapi életének gondjaira és szükségleteire vonatkozik. Néha arról szól, hogyan lehet valaki sikeres, néha arról, hogy miért kell jól kijönni másokkal, és így tovább és így tovább. Minden témához kapcsolódnak bibliai idézetek. Amikor Szöulban olimpiát rendeztek, egy híres lelkipásztor imát tartott Szöulban, amelyet élőben közvetítettek az Egyesült Államokba, a következő témával: "Mielőtt kérsz, találkozom veled". Ezek a Biblia szavai. A lelkész azt mondta, hogy azért volt olyan jó idő Szöulban az olimpia alatt, mert Isten teljesítette az emberek ezen kívánságát, mielőtt kérték volna. És így tovább és így tovább. A modern tömegmédiá olyan módon terjesztette el a vallási kultúrát a föld négy sarkába, amivel a 17. és 18. századi misszionáriusok nem tudtak versenyezni. A tömegmédiá hatalmának köszönhetően az emberek öntudatlanul, hallás után fogadták el a vallási kultúrát.

A vallás erős vonzerejének másik oka a vallási szervezetek által szervezett jótékonyági tevékenységek nagy száma. A vallási szervezeteknek megvannak a maguk jótékonyági törekvései, amelyek nem profitorientáltak, és a hívők adományaiból finanszírozzák őket. A vallási szervezetek gyakran nagyon gazdagok, mert sok hívő nagy összegeket adományoz az egyháznak, hogy megmentse a szívét vagy bizonyítsa jámborságát. Ezek a pénzek nem adóznak, és az egyház rendelkezésére állnak.

Az egyházak különböző jótékonyági tevékenységeket szerveznek a szegények megsegítésére. Egy egyház például minden csütörtökön ingyenes ebédet szolgál fel, és bárki elmehet enni. Az ünnepek alatt, például hálaadáskor és karácsonykor az egyházak megszervezik, hogy külföldi országokból érkező diákok amerikai otthonokban vendégeskedjenek. Az egyház hajlamos arra is, hogy nagyon alacsony költséggel kirándulásokat szervezzen, hogy a gyülekezet otthonain kívül tartózkodjanak. Az egyház sok ilyen tevékenységet végez. Egy olyan magántulajdonban lévő országban, mint az Egyesült Államok, ahol a kormánynak korlátozott a felelőssége, sok támogatás nélküli ember került az egyház karjaiba. Az egyház, más típusú szervezetekkel együtt,

vonzza ezt az embercsoportot, ami az amerikai társadalom szervezeti struktúrájának fontos eleme.

A vallás az Egyesült Államokban is sokszínű és változatos, a vallások és nevek széles skálája létezik. Az amerikaiak általában nem foglalkoznak azzal, hogy mi a különbség az egyik és a másik vallás között. Nem tudják, mi a lényegi különbség, egyszerűen csak egy vallást követnek, és ez elég nekik. Olyan sok vallási szervezet van, hogy néha néhány ember azt állítja magáról, hogy más valláshoz tartozik.

A vallásszabadság alkotmányos védelem alatt áll. Bárki, aki kinyilvánítja, hogy vallása van, azt senki más nem tilthatja meg. Még ha egy nap valaki azt mondja is, hogy az általa alapított vallás szerint a méhek a világ angyalai, senki más nem tehet mást, mint hogy nem hisz neki. A gonosz vallások által okozott tragédiák nem ismeretlenek. Például a Jim Jones által alapított Népi Templom vallás végül több mint kilencszáz hívőt kényszerített tömeges öngyilkosságra Guyanában, ami egy időre megrázta a világot.

A vallási szervezeteknek és a vallási tevékenységeknek nem csak szűk értelemben, hanem tág társadalmi jelentésük is van. A nagy és aktív vallási szervezetek és a számos és kiterjedt vallási tevékenység önmagában is fontos társadalmi mechanizmust jelent. Ez a mechanizmus emberek ezreit köti össze és koordinálja, és így nem lebecsülendő társadalmi funkcióval bír. Azt mondani, hogy társadalmi funkciója van, azt jelenti, hogy szerepet játszanak a közéletben. Robin W. Lovin elemzése a *Religion and American Public Life* című könyvében a következő: (a) A vallás szerepet játszhat a rend fenntartásában; biztosítja a tekintélyt és a lakosság szükséges engedelmességét, lehetővé téve a szervezett emberi élet folytatását. A vallás nélküli társadalom a káosz szélén álló társadalom, és a vallás arra inti az embereket, hogy engedelmeskedjenek Istennek és a világ rendjének; (ii) a vallási élet fenntartja és védi az emberek szabadságát. A vallási élet legnagyobb hozzájárulása a közülethez a szabadság. Az Egyesült Államokban a vallás más fejlődési pályát futott be, mint Európában, amely a szabadságban hívő emberként érkezett erre a nagyszerű országra, és a vallási üldöztetés elől menekülve jött ide. A vallási közösségek mindent megtesznek saját szabadságuk védelmében, de a társadalom szabadságát is védik, mert társadalmi szabadság nélkül nem létezne vallási szabadság. A vallásszabadság olyan hitet ad az embereknek, amely arra ösztönzi őket, hogy a közéletben is a szabadságra törekedjenek; c) a vallási élet elősegíti a társadalmi igazságosságot. Mivel a vallás Isten evangéliumát terjeszti és az egyenlőséget hirdeti, ez a szellem előmozdítja a közéletet és a politikai kultúrát. Ezt a három pontot

érvel, a vallás és a közélet közötti három alapvető kapcsolat.

Ha részletesen megvizsgáljuk a vallás funkcióit, azt mondhatjuk, hogy Lowen véleménye nem átfogó; nyilvánvaló, hogy a vallásnak társadalmi funkciója van. De a vallás problémái is nyilvánvalóak és nem tagadhatók. A probléma az, hogy a különböző kultúrákban és társadalmi körülmények között ezek a funkciók nagyobbak vagy kisebbek lehetnek. Összefoglalva ezeket a társadalmi funkciókat, a társadalmi-politikai irányítás szempontjából azt mondhatjuk, hogy a vallásnak három alapvető funkciója van.

Az a képesség, hogy olyan erős társadalmi szervezeti rendszert alkosson, amely képes a hozzá tartozó embereket saját elvei szerint önállóan kormányozni.

Az emberek viselkedését irányító és koordináló etikai értékrend kialakításának képessége.

Az a képesség, hogy egy erőteljes sugárzó rendszert alakítson ki, amely képes tevékenységeit és ötleteit a közösség egészére kiterjeszteni.

Természetesen a fenti három funkció csak bizonyos feltételek mellett képes pozitív társadalmi funkciókat betölteni, ellenkező esetben gyakran károsak a társadalomra nézve. Sok társadalomban a vallás a társadalmi nyugtalanság fő oka. Ahhoz, hogy a vallás pozitív társadalmi funkciót töltsön be, két előfeltételre van szükség.

Az egyik a vallás depolitizálása. A vallás nem lehet a politika eszköze, és nem válhat a politika urává. A középkorban az utóbbi volt a helyzet, ami egyfajta ostoba zsarnokságban nyilvánult meg; egyes modern országok az előbbit gyakorolják, ami egyfajta tekintélyelvű ostobaságban nyilvánult meg.

A második a vallás nem babonája. A vallás nem válhat babonává; ha babonává válik, akkor abszurd lesz Brúnó elégetése, a fiúk és lányok folyóistenhez küldése és az istenek keresése, hogy láthatatlan misztikus energiákat csapoljanak meg. A babona és a vallás két különböző terület; a vallás inkább a személyes erkölcsi érzések ápolásában, az önfegyelemre és az odaadásra való törekvésben rejlik, a babona gyakran személyes odaadást igényel egy eszme iránt, amely nem igényel racionális folyamatot, csak még több vakságot és önmagától való félelmet. Ahol a vallás és a babona között nincs valódi különbség, ott a vallás nem tud pozitív társadalmi funkciót betölteni.

Egy olyan társadalom, amelyben vannak vallási szervezetek, amelyek a lakosság jelentős részének tevékenységét koordinálják, és a lakosság jelentős része számára erkölcsi normákat és értékeket állítanak fel, általában véve előnyös lehet a közösségi élet szempontjából. Számos nagy gondolkodó beszélt a vallás nélkülözhetetlenségéről egy ideális társadalomban, például Platón, Arisztotelész, Rousseau és mások. Egy vallási élet nélküli társadalom elveszítene egy fontos önjelölési mechanizmust, és a politikai rendszer feladata még nehezebb lenne. Ahol vallások léteznek, ott a politikai rendszer feladata, hogy koordinálja őket, és ne engedje, hogy átlépjék a közös normákat.

Az a tény, hogy a vallás ennyire fejlett az Egyesült Államokban, ellentmondani látszik az amerikai társadalom magasán fejlett tudományának és technológiájának. Ez az emberi racionalitás egyik rejtélye. Valójában az amerikaiak nagyon racionálisak a vallással kapcsolatban, csakúgy, mint a tudomány és a technológia terén. Nehéz egy vallás számára babonává fejlődni egy ilyen amerikai környezetben. Néhány más országban a csúcstechnológiai fejlődés hiánya gyakran vezet babonához. A tudomány és a technológia magas fejlettségi szintje korlátozza a vallás irracionalizálódásának lehetőségét. A társadalom furcsa folyamatként viselkedik; minél jobban fejlődik a tudás, és minél kevésbé veszélyes a vallás, annál aktívabbá válik a vallás.

Természetesen bármi lehet a kizsákmányolás tárgya, és ez alól a vallás sem kivétel. Nemrégiben az amerikai televíziós sajtó egy televangelista lelkész botrányával foglalkozott. Életéből akkor lett nagy botrány, amikor paráználkodott egy nővel, miközben személyes haszonszerzés céljából több tízezer adományt sikkasztott el a követőitől. Ez az eset azt mutatja, hogy a vallás lehet hasznos vagy káros a társadalom számára, és ez a dilemma minden vallásos társadalmat mindenkor szembeállít.

IX. A rendszer reprodukálása

1. Oktatási rendszer

Minden társadalom számára a legnehezebb feladat nem az áruk vagy termékek reprodukciója, hanem az intézmények reprodukciója. Az intézmények reprodukciója alatt azt értjük, hogy egy adott társadalmi intézmény fennmaradhat-e a következő generációban vagy a következő generációkban. Egy intézmény fennmaradásának legerősebb alapja a társadalom identitása. Az, hogy az új generáció egyetért-e ezzel az identitással vagy sem, összefügg azzal a kérdéssel, hogy egy adott társadalmi rendszer reprodukálható-e. Az intézményi reprodukció legfontosabb mechanizmusa a társadalom nevelése. A társadalmi nevelés a társadalmilag előállított értékeket terjeszti, és így biztosítja a rendszer fennmaradásának alapfeltételeit. Az Egyesült Államokban az intézményi reprodukció mechanizmusa nagyon jól fejlett.

Az amerikai társadalom oktatási rendszere olyannyira fejlett, hogy azt mondják, Amerika "a gyermekek paradicsoma, a fiatalok csatatere és az idősek pokla". A "paradicsom" magában foglalja a gyermekek képességét arra, hogy jó oktatásban részesüljenek. Az oktatás egy másik funkciót is betölt: az Egyesült Államok arisztokratikus hagyományok nélküli társadalom, a hagyományos európai társadalomhoz hasonlóan nem erős a hierarchia fogalma, mindenkinek lehetősége van belépni a társadalom egy bizonyos osztályába. A társadalom természetesen osztályokra és csoportokra oszlik, és létezik a magas és az alacsony hierarchia. A magasabb tudás elsajátítása, egy magasan technikailag szervezett társadalomban a felsőbb osztályba való bejutás útlevelét jelenti. Ez a gyakorlatban is igaz, ahol a piszkos és nehéz munkát, például takarítóként és hordárként gyakran kevésbé képzett emberek végzik. A nagyvállalatok alkalmazottai, technikusai vagy vezetői általában jó felsőfokú végzettséget igényelnek. Egy ilyen mechanizmus keretében az oktatás megszerzése társadalmi hitté válik.

Azért mondom, hogy hit, mert a legtöbb ember számára ez egy pszichológiai üledéket jelent. Charles R. Adrian szerint a szülők mindig azt akarják, hogy a gyermekeik jól képzettek legyenek, és azt szeretnék, ha a gyermekeik jobban képzettek lennének, mint ők maguk. Bár nem olyan erős az a felfogás, hogy a gyerekektől elvárják, hogy "sárkányok" legyenek, mint a kínai társadalomban, senki sem várja el tőlük, hogy

férgekké válnak. Az amerikai álom három legfontosabb összetevője közé tartozik, hogy a gyerekek neves egyetemekre járjanak.

Az amerikai szociális és oktatási rendszer szervezete azonban egyedülálló abban a tekintetben, hogy nem egységes országos szervezet, hanem államonként eltérő. Minden egyes állam törvényt hozott az iskolai körzetek létrehozásáról, amelyek hatáskörrel rendelkeznek az állami iskolák igazgatására. A törvény rendelkezik a helyi iskolatanácsok felállításáról, és meghatározza a tagok megválasztásának módját. Az iskolaszék tagjait általában a választópolgárok választják. Ez mutatja az oktatás fontosságát. A törvény előírja, hogy a bizottság adókat vehet ki, kölcsönt vehet fel, iskolákat építhet, személyzetet toborozhat, és meghatározhatja a helyi iskolapolitikát.

Az egyes államok törvényei eltérően szabályozzák a tanfelügyelőségek működését, meghatározva a tanfelügyelőségek által kivethető adók fajtáit és mértékét, a kölcsönök maximális számát, a tanév hosszát, a tanárok minimális fizetését, a tantestület minőségét és a tanítási program főbb elemeit. Számos állam választja ki a tankönyveket, határozza meg a tanterveket, a tanítási módszereket, szervezi meg az állami vizsgákat, és határozza meg a tanár-diák minimális arányt. Egyes államok a kommunizmus és az evolúció tanítását is törvénytelené tették az osztálytermekben. Az állami jogszabályok lehetővé teszik az oktatási rendszer szigorú ellenőrzését, gyakran árnyalt szabályozásokkal. Iowa például előírja, hogy a középiskolásoknak amerikai történelmet és amerikai kormányt kell tanulniuk, és ezzel gyakorlatilag az amerikai hitelveket terjesztik.

Az államnak van egy oktatási minisztériuma, amelynek élén egy állami iskolatitkár áll. Az oktatási miniszter választott tisztviselő. Bizonyos esetekben az oktatási tanács vagy az állami főfelügyelő nevezi ki, hogy koordinálja az állam iskoláit az állam által meghatározott normáknak való megfelelés érdekében. Az állami oktatási minisztérium hatáskörébe tartozik az állam iskoláiban folyó oktatás koordinálása és ellenőrzése. Felelős az iskoláknak nyújtott technikai és információs szolgáltatásokért, a minimálisan előírt tantervek meghatározásáért és végrehajtásáért, valamint a tantestület jóváhagyásáért. Ezenkívül az állam az iskolák finanszírozásának támogatásával befolyásolhatja az iskolai döntéseket.

Bár állami szinten nagyobb hatáskörök állnak rendelkezésre, a helyi iskolákban az elsődleges tevékenységek a helyben megválasztott testületek hatáskörébe tartoznak. A helyi iskolai körzetek az általános helyi önkormányzattól független, speciális közigazgatási körzetek, ezért a helyi iskoláknak

nagyfokú autonómia. A helyi iskolatanácsok határozzák meg az iskola általános politikáját, és az állami törvények rendelkezésein belül nagy hatáskörrel rendelkeznek. Ennek eredményeképpen az iskolaszéki választások nagy versenyben zajlanak. A szülők természetesen nagyon aggódnak amiatt, hogy gyermekeik milyen oktatásban részesülnek az iskolában.

Az oktatás területe minden társadalomban a legvitatottabb és legmegosztóbb terület, ahol a konzervativizmus és a progresszivitás, a hagyomány és a modernitás, a teizmus és az ateizmus egyaránt megjelenik. Az, hogy a bizottság tagjai mit gondolnak, nagyban meghatározza majd, hogy a következő generáció milyen oktatásban részesül.

Az amerikai társadalom jellemzője az is, hogy az iskolai körzetek jelentős hatalommal rendelkeznek, és az emberek maguk választják meg képviselőiket, és maguk döntenek arról, hogy gyermekeik milyen oktatásban részesülnek. A szövetségi kormánynak kevés érdemi hatásköre van a helyi oktatás felett. Ezt a jelenséget az oktatás denacionalizálásának nevezhetjük. A világ számos országában államosították az oktatást, például Japánban, Franciaországban, a Szovjetunióban és Kínában. Egyszer azt mondták, hogy a francia oktatási miniszter az irodájában ülve, az órájára pillantva meg tudja mondani egy látogatónak, hogy az ország összes általános iskolájában melyik évfolyam diákjainak melyik szöveget tanítják, vagy akár azt is, hogy a tanár a szöveg melyik részét tanította. Ebben van némi irónia. Az amerikai oktatási rendszer egészen más. Minden helyi oktatási bizottságnak megvan a hatalma, hogy saját döntéseket hozzon. Találkoztam az oktatási tanács egyik tagjával, aki a régi iskola híve volt, és azt mondta, hogy nem tetszik neki, ahogy a fiatal diákok most kinéznek, és azt akarja, hogy mindenki úgy nézzen ki, mint az 1930-as évek előtt: a férfiak öltönyben, a nők szoknyában és virágban.

Mi a szövetségi kormány szerepe az oktatásban? Elvileg kevés szerepe van, azon kívül, hogy pénzügyi támogatást nyújt, és az oldalvonalon ül. A növekvő szövetségi finanszírozás azonban némi vitát is okozott. Mivel a szövetségi finanszírozás befolyásolni fogja az oktatáspolitikát, aláássa az állami kormányok és a helyi oktatási tanácsok tekintélyét. Sok magániskola is létezik.

Vannak katolikus iskolák, és aggódnak amiatt, hogy a vallási döntéseket befolyásolni fogják. Emellett olyan tényezők is szerepet játszanak, mint az etnikai kultúra, az ingatlanok és az adók.

Az iskolai bizottságok nagyon politikai jellegűek, és a megválasztott személyek többsége helyi személyiség, például vállalkozó, proletár, menedzser stb.

A tanárok gyakran bizalmatlanok az iskolai bizottságok embereivel szemben; úgy vélik, hogy az oktatáspolitikának a tanárok kezében kell lennie, és az oktatásnak nem szabadna politikai elemet tartalmaznia. A valóságban ez az elképzelés irreális; attól tartok, hogy nincs oktatás politika nélkül, és attól tartok, hogy nincs politika oktatás nélkül.

Minden államnak van saját egyeteme is, általában kettő vagy három. Az egyetemek az állami kormány fennhatósága alá tartoznak, és az állami kormány finanszírozza őket. Az elnököt az állam kormányzója nevezi ki. Az állami egyetemek költségvetését nem a szövetségi kormány állítja össze. Ezt a rendszert érdemes megvizsgálni. Ha az összes egyetemet a szövetségi kormány költségvetéséből finanszíroznák, akkor a szövetségi kormánynak több mint elegendő pénz állna rendelkezésére, hogy kifizesse őket.

Az iskola felszereltsége magas színvonalú. Iowa City egyik általános iskolája nagyon modern módon van kialakítva és berendezve, tágas és jól felszerelt udvarral. Természetesen a jó felszereltség nem egyenlő a magas színvonalú oktatással. Az oktatásnak az Egyesült Államokban is komoly problémái vannak. Egyes helyeken az oktatás minősége hihetetlenül rossz (lásd "2, A tudatlan nemzedék" című fejezetrészlet). A faji problémák is sújtják az oktatást: a fehér szülők nem szívesen küldik gyermekeiket olyan iskolába, ahol nagy a fekete lakosság, és a kormány által előírt körzetesítés és rotációs rendszerek szociális problémákat okoznak. A tizenévesek körében magas a drogfogyasztás aránya. Az oktatás potenciális válsága, ha nem foglalkoznak vele, komoly problémává válik.

Általánosságban elmondható, hogy a társadalom viszonylag fejlett oktatási rendszerrel rendelkezik, és az oktatás finanszírozása valószínűleg a katonai kiadások után a második helyen áll. Az oktatásba való befektetés a legfontosabb, legértékesebb és leghálásabb befektetés a társadalom haladása és általános fejlődése szempontjából. Egy modern társadalomnak nemcsak modern eszközökre van szüksége, hanem olyan emberekre is, akik képesek ezeket az eszközöket létrehozni és elsajátítani. Az emberek modernizációja a modernizáció legfontosabb mutatója. Az emberek modernizációja szisztematikus társadalmi projekt, amelyet már egészen fiatal korban el kell kezdeni. Ki fogja elvégezni ezt a fáradtságos munkát, amelyet nemzedékről nemzedékre nem lehet abbahagyni? A társadalom oktatási rendszere végzi. Az ember egyik legnagyobb hibája, hogy az előző generáció által megszerzett kulturális tudás és etika nem örökölhető, és a következő generációnak újra kell szereznie. Ez az a biológiai bizonyosság, hogy az oktatás kulcsfontosságú.

2. MIT

MIT, a híres Massachusetts Institute of Technology (MIT) [名的麻省理工学院]. Ez a régi fordítás, de a jelenlegi fordításban ezt így kell fordítani: "Massachusetts Institute of Technology" [麻州工艺学院]. Az MIT a Massachusetts állambeli Cambridge-ben található, Boston városa mellett. Lucien Pye professzor, az Amerikai Politikatudományi Társaság elnöke fogadott bennünket. Ő az MIT politikatudományi tanszékének professzora. Bármilyen furcsán hangzik is, MIT-n van politikatudományi tanszék, ahogyan a Tengerészeti Akadémián is van politikatudományi tanszék (lásd a fejezet "9, 5, The U. S. Naval Academy"). Az MIT politikatudományi tanszéke nagyon erős, Lucien Pye pedig ismert politológus. Egyébként az amerikai politikai rendszer és a politikatudomány fejlődése sokszor kéz a kézben járt.

A Massachusetts Institute of Technology egy tipikusan amerikai egyetem. Az egyetemet 1865-ben alapították és 1865-ben 1861iratkozott be. Az intézet a második világháborúban és a háború után gyorsan növekedett, ebben az időszakban a háborús igényekkel együtt a kutatások is gyorsabban nőttek. Jelenleg öt kar működik: Mezőgazdasági és Tervezési Kar, Bölcsészeti- és Társadalomtudományi Kar, Mérnöki Kar, Gazdálkodási Kar és Természettudományi Kar.

A kar a természettudományokra, a műszaki tudományokra és a természettudományokra összpontosít, de a bölcsészeti- és társadalomtudományok valamennyi tudományágát is felöleli. Az alacsony beiratkozási arány miatt ezeken a tudományterületeken a színvonaluk inkább magasabb. Az MIT-nek jelenleg mintegy 10 000 hallgatója van, ebből 4500 az alapképzésben tanulók száma, és körülbelül 5000 a végzős hallgatóké. A hallgatói létszám ötven százaléka mérnöki, 20 százaléka pedig természettudományos szakon tanul. A verseny ebben az iskolában olyan erős, hogy azok a diákok, akik nem tartoznak az elitbe, nem jutnak be ide.

Ennek az iskolának a költségvetése elképesztő. A professzor, aki fogadott minket, azt mondta, hogy az iskola éves költségvetése körülbelül egymilliárd dollár, ami majdnem megegyezik a Coca-Cola egy éves nettó bevételével. A fogadáson az egyik professzor az MIT Center for International Studies igazgatója volt, és valami olyasmit mondott, hogy "szegény": "Az éves költségvetésünk nagyon kicsi, nagyon szegényes, nem hasonlítható az egyetem más iskoláihoz, mindössze 2 millió dollárunk van. " Vajon 2 millió dollár kis összeg? Ez messze áll a kínai koncepciótól.

professzor. Természetesen a tanszék költségvetése kicsi a főiskola teljes költségvetéséhez képest.

Az amerikai egyetemek, különösen a neves egyetemek, valóban gazdagok a világon. És emiatt az egyetemek fontos szerepet játszottak a modernitás terjesztésében. Az Egyesült Államok modernizációjáról elmondható, hogy több ezer egyeteméből táplálkozik. A fiatal generáció először az egyetemeken tanulja meg a modernizációt, és ami a legfontosabb, "modern tudatosságra" tesz szert. Ha egy generáció nem rendelkezik "modern tudattal", akkor csak élvezni tudja a modernizációt, de létrehozni nem. Az egyetemnek elég pénze van ahhoz, hogy a modernizáció laboratóriumává váljon, és mintha mindenki, aki belép az egyetemre, beleesne a "modernizációs tartályba". Tehát, amikor elhagyja az egyetemet, kitörölhetetlen "modernizációs tudat" van benne. Ez a felsőoktatás szerepe.

A felsőoktatás legfontosabb feladata nem a kiválóság előállítása, hanem az, hogy minden generációt (figyelem, generációt) felvértezzon a modernitás érzésével.

Hogyan fogják kifizetni ezt a hatalmas kiadást? Ki fizeti? Az MIT egy magánegyetem. A finanszírozás nagy része külső szponzorokból és adományokból származik. Itt jönnek a képbe a társadalmi mechanizmusok, amelyekről beszéltem.

Az MIT tipikus egyetem, mert egy amerikai egyetem jellemzőit tükrözi. Az MIT professzorai kutatóegyetemként emlegetik intézményüket. Mi az a "kutatóegyetem"? Elmagyarázzák, hogy az európai egyetemi hagyomány a tudás átadására, míg az amerikai egyetem a tudás felfedezésére összpontosít, ami a "kutatóegyetem" alapvető jelentése. Az MIT tevékenységei e cél körül összpontosulnak. Az egész intézet laboratóriumi alapon szerveződik, több mint ezer professzorral, akik tanítanak és kutatnak, és több mint ezer emberrel, akik támogató munkát végeznek.

Az innováció ösztönzése érdekében úgy vélik, hogy a tanárok és a diákok közötti kapcsolat partnerségen alapul, ezért új kölcsönös kapcsolatot és új munkamódszert kell kialakítani, hogy a diákokkal együtt fejlődhessenek. A diákokat arra kell megtanítani, hogy ne a múlt ismereteit ismételjék, hanem a jövőt fogadják el. Ez a szellem az amerikai szellem nagy fájának egyik gyümölcse. Nehéz megbecsülni, hogy az egyetem mekkora szerepet játszott abban.

Amerika fejlődése, mert olyan nagy. Az egyetemek fiatalok generációiban ösztönözték az innováció szellemét, tiszteletben tartották és megvalósították azt. Ez a fejlődés fő mozgatórugója minden társadalomban. E légkör nélkül a társadalom nehezen tud fejlődni. Különösen az oktatásban.

Az oktatásban részt vevők leggyakoribb problémája, hogy az oktatásban azt látják, hogy az oktatás azt tanítja, amit ők már tudnak, mások pedig nem, **misszerű** logika. Lehetne azonban egy jobb logika is: bátorítani annak felfedezését, amit sem a nevelő, sem a neveltek nem tudnak. Mondhatnánk, hogy ez az emberi fejlődés mozdonya.

Az MIT oktatása sikeresnek mondható: a Boston környéki cégek hetven százalékát ennek az intézetnek a diákjai alapították, többnyire csúcstechnológiai cégek. Több mint négyezer végzős tanít a világ különböző országainak egyetemein. A világ minden tájáról is érkeznek ide emberek. A kampuszon sétálva a zöld gyep mellett álló fenséges épületeket láthatunk, és az épületekből mindenféle színű emberek jönnek ki. Szokatlanul sok az ázsiai származású diák. Ez a tudás ereje. Az MIT-nek külön diszkriminációellenes politikája is van: "Az MIT bármilyen fajú, színű, nemű vagy nemzeti származású diákot befogad, aki élvezzi az intézet diákjainak általában biztosított jogokat, kiváltságokat és programokat". Ez is a tudás hatalma.

Az MIT befolyása nemcsak az amerikai társadalomra, hanem az egész világra kiterjed. Nemcsak a tudást, hanem az "amerikai szellemet" is terjeszti. Magasan fejlett oktatás nélkül egy nemzet nem képes befolyásolni más nemzeteket, és nem tud igazán megállni a világ nemzetei között. Az iparral, a mezőgazdasággal és a kereskedelemmel ellentétben az oktatás nem tudja megadni az embereknek azt, amit ezek a tevékenységek adhatnak, de azt meg tudja adni, amit semmilyen más erő nem tud.

Természetesen az amerikai egyetemek nem problémamentesek, sőt, éppen ellenkezőleg, tele vannak problémákkal. De a legjobb diákok még mindig kiemelkednek. Néhány professzor aggódik a jövő miatt. Az olyan egyetemeken azonban, mint az MIT, olyan nagy a verseny, hogy a második legjobb nem jut el a bemutatóig.

3. Kennedy School of Government

Van egy gyönyörű folyó az MIT előtt – a Charles River. Este lassan sétálhatsz ezen a folyón, nézheted a körülötted lévő édes párokat és a levegőben repkedő madarakat, ami a kikapcsolódás érzését adja. Egy másik egyetem, amely osztozik a Charles folyón az MIT-vel, a Harvard Egyetem, amely szintén világhírű intézmény. Meglátogattuk a Harvard John F. Kennedy School of Government-t.

A Kennedy School of Governmentnek gyönyörű, modern épülete van. Itt egy professzor fogadott minket. Elmagyarázta, hogy a School of Government abban különbözik az egyetemek politikatudományi tanszékeitől, hogy sajátos céljai és programjai vannak. Fő célja, hogy embereket képezzen ki a közsférában való szolgálatra, innen a "School of Government" elnevezés.

Ez a főiskola a Kennedy családtól kapott támogatást, innen a Kennedy School of Government elnevezés. A főiskolának ebből a céljából adódik a politikai élettel való kapcsolata. Mivel fő célja, hogy embereket képezzen ki a közsférában betöltendő állásokra, hallgatói közvetlenül befolyásolják a kormányzati és intézményi tevékenységet.

A Kennedy School of Government a kormányzati szektort és a sajtót, valamint minden más területet a közsférának tekint, de nem foglalja magában az olyan szektorokat, mint a magánvállalkozások. Az iskola továbbá nem egy tipikus közigazgatási iskola, amely a közigazgatási elméletre és az alapismeretek oktatására összpontosít. A Kennedy School of Government a közpolitikai oktatásra, a szakemberek helyett inkább generalisták képzésére összpontosít, és tanterve kevésbé elméletalapú, inkább gyakorlatorientált.

Megkérdeztem, miben különbözik az ő tudományáguk a politikatudománytól. A professzor elmagyarázta, hogy a politikatudomány valamilyen viselkedés pontos ábrázolására törekszik, míg a főiskola a tényleges helyzet elemzésével foglalkozik. Elmondta, hogy ők már két fogalmat próbálnak megkülönböztetni: az egyik a közigazgatás, a másik a közigazgatás-menedzsment. Míg a közigazgatás azt tanulmányozza, hogyan lehet az embereket és a szervezeteket érzékenyebbé tenni, addig a közmenedzsment azt, hogyan lehet innoválni, és a hallgatók képzésekor két célt tartanak szem előtt.

Képesség szakpolitikai elemzések, programértékelések, gazdasági statisztikák stb. készítésére a közsférában felmerülő kérdésekben.

Politikai ismeretek, a politikai rendszer és a nemzetközi politika némi ismerete.

Kutatásuk arra összpontosít, hogy felfedezzék, mennyi lehetőség van a politikai rendszer kihasználására, ami megköveteli a diákotól, hogy

kr

eatívak, érzékenyek, fantáziadúsak, integráltak és ötleteik legyenek. Összegzése szerint a cél politikai, az előrelátás pedig tudományos.

Az igazat megvallva, ez Amerika káderiskolája. Az amerikaiaknak megvan az az előnyük, hogy mindent olyan területként kezelnek, amelyet fel lehet fedezni.

Ez a politika területén is igaz. Az a jelenség, hogy a politikai kérdéseket olyan tárgyként vizsgálják, mint a részecskéket és az égi tevékenységeket, leginkább az Egyesült Államokban terjedt el, és attól tartok, hogy még az európaiak sem tudnak ilyen alaposak lenni. A hagyományos európai felfogás szerint a politikát művészetként kezelik. Az amerikai felfogás szerint a politika lehet technológia. Van egy sor olyan főiskola, mint a Kennedy School of Government. Sok más egyetemi politikatudományi tanszék is ezt teszi. A kormánytisztviselők magániskolák általi képzése is világszerte ismert, attól tartok. A politikának ez a megközelítése, a politika technicizálása előnyökkel és hátrányokkal egyaránt jár. A közpolitikai személyzet, vagyis a köztisztviselők és a politika tervezőinek képzésében azonban eredményesnek bizonyult. Ez szilárd alapot biztosít a társadalmi intézmények működéséhez.

Az Egyesült Államok az az ország, amelyik technicizálta az adminisztrációt. Felsőfokú végzettség és szakképzés nélkül nem lehet kormányzatban dolgozni. Emellett maga a politikai gépezet is arra kényszeríti a kormányt, hogy egyre bonyolultabb társadalmi kérdésekkel foglalkozzon, amelyek egyébként nem tudnak versenyezni a szavazatokért. Ezért egyre mélyebb és kifinomultabb a különböző konkrét kérdésekkel kapcsolatos kutatás. Ebből két fontos társadalmi hatás következik.

Az egyik az, hogy a polgári tisztviselői rendszer magasabb színvonalú tartalékos személyzettel rendelkezzen, akik szigorúan képzettek, speciális tudással és a szükséges készségekkel rendelkeznek, hogy a politikai uralom számára minden lehetséges szolgáltatást nyújthassanak, és így garantálják annak hosszú élettartamát.

A második az, hogy a kormányzati politikaalkotást tudományossá kell tenni. Mivel a kormánytisztviselők ilyen képzettséggel rendelkeznek, a kormányzati politika

természetesen ezeknek a normáknak megfelelően készül, és e normák nélkül nemcsak a kormányzat különböző szervezeti egységei, hanem a társadalom számára is elfogadhatatlan. A meglévő kormányzati politikák előnyei és hátrányai, amelyeket naponta több ezer ember tanulmányoz, egyértelműek. Azok, akik a kormányzati szintre léphetnek, képzettek, hogy új szakpolitikai területeket fedezzenek fel, ami viszont katalizátora lehet a kormányzati döntéshozatalnak.

Amíg egy kormány képes ésszerű politikát megfogalmazni a társadalmi problémák megoldására, addig fennmaradhat. Attól tartok, hogy a régóta vitatott kérdés, hogy a kapitalizmus miért "haldoklik, de nem pusztul, rothad, de nem rothad", itt található némi magyarázatot. Ez a kérdés az, hogy a politika olyan terület-e, amelyet lehet tanulmányozni és fejleszteni.

A Kennedy School of Government magabiztos a programjaiban. Ezt az egyik programjában is láthatjuk. Van egy programja, amely a fejlődő országok kormányzati elemzőinek képzésével foglalkozik. Ennek a programnak az elemzésével pontosan megtudhatjuk, hogyan csinálják ezt. A program neve Edward S. Mason Program in Public Policy and Management.

Azzal érvelnek, hogy a modern társadalmakban minden országnak példátlan kihívásokkal kell szembenéznie, és a gyorsan változó társadalmat és gazdaságot kell irányítani. A közsférának kritikus szerepet kell játszania. Ahhoz, hogy alkalmazkodni tudjanak ehhez a változáshoz, a közsféra tisztviselőinek készségeket kell szerezniük a szakpolitikai elemzés, a döntéshozatal és a szakpolitikák végrehajtása terén. Ez a program a fejlődő országok vezető tisztviselőinek képzésére szolgál. A tervek szerint évente körülbelül ötven hallgatót vesznek fel fejlődő országokból. Őket úgy képzik ki, hogy rendelkezzenek a kiemelkedő közszolgálathoz szükséges elemzői készségekkel, vezetői képességekkel és etikai szellemmel. Mindhárom mutató fontos.

A résztvevők Ázsia, Afrika és Latin-Amerika országaiból érkeztek, átlagéletkoruk 37 év, és mindannyian 12 éves munkatapasztalattal rendelkeznek. A tanterv angol, matematika, mikroökonómia, közgazdaságtan, számítástechnika, üzleti és kormányzati, bűnözés, energia és környezetvédelem, egészségügy, lakhatás és szociális fejlesztés, emberi erőforrások, nemzetközi fejlesztés, nemzetközi biztonság, újságírás, politika, közpolitika, tudomány és technológia, közlekedés, városi gazdaságfejlesztés, mezőgazdaság, központi bankügyek stb. tantárgyakat tartalmaz. Az oktatási módszer elsősorban esetalapú oktatás, a szakpolitikai területek nagyon finom felosztásával. Emellett a hallgatók látókörének bővítése érdekében kirándulásokat szerveznek politikai személyiségek meghívásával.

és tudósok előadásokat tartanak, valamint külföldi látogatásokat szerveznek olyan országokba, mint Mexikó, Kuba, Dél-Korea, Egyiptom, Marokkó, Argentína stb.

Mint látható, a program elég jó, azonban a tandíj is megfizethetetlenül magas: 35 012 dollár fejenként, nem számítva a külföldi tanulmányokra szánt összegeket. A programhoz nincs finanszírozás, így a hallgatóknak maguknak kell gondoskodniuk a saját finanszírozásukról. A Kennedy School of Government hírneve miatt azonban minden évben tudott diákokat toborozni. A főiskola ennek köszönhetően egy kisebb vagyonra tett szert.

Az Egyesült Államokban a közigazgatási oktatásnak is vannak problémái. Mivel azonban számos szempontból sikeres is, természetesen vonzó. E vonzerő nagy részét nem a közszféra sikere, hanem a gazdasági siker adja. Az emberek néha kissé rövidlátóak, és azt gondolják, hogy a gazdasági siker minden mást helyettesíthet. Ezzel együtt azonban nem lehet figyelmen kívül hagyni a közszféra működésének a társadalomra gyakorolt szerepét. Még inkább nem lehet figyelmen kívül hagyni a politikai oktatási ágazat szerepét a közszféra működésében.

4. "Tehetséggyár"

A New York állambeli Syracuse Egyetem Maxwell Schoolja a közigazgatási tisztviselők képzésének első számú oktatási intézménye. Felkészíti a hallgatókat arra, hogy a szövetségi és állami kormányzat, valamint a kormányzat más szintjein a kormányzat kulcsfontosságú ügyintézőiként lépjenek be. Állítólag több mint 20 külföldön tartózkodó amerikai nagykövet végzett az akadémián, akárcsak az a korábbi pakisztáni nagykövet, aki nemrégiben Muhammad Zia-ul-Haq elnökkel együtt repülőgép-szerencsétlenségbe keveredett. Washingtonban az akadémiának számos öregdiákja van. Nemcsak hazájában, hanem a harmadik világ számos országában is végzettek.

A Maxwell School of Citizenship és Közügyek alakult az első iskola a 1924 közigazgatás az Egyesült Államokban. Elsődleges célja a köztisztviselők oktatása és képzése, és már több mint 60 éve létezik. A főiskola jelentős tehetséggyárrá vált, amely folyamatosan küldi a tehetségeket a különböző kormányzati ügynökségekhez.

A főiskola átfogó oktatási intézmény, amely magában foglalja az antropológiai, közgazdasági, földrajzi, történelmi, politikatudományi, közügyek és szociológiai tanszékeket. A Főiskola nem vesz fel egyetemi hallgatókat a közigazgatás szakra, elsősorban azért, mert az egyetemi hallgatóknak hiányzik egy bizonyos szintű tapasztalat és kitettség. Ezért a főiskola a mesterképzésben részt vevő hallgatók és a gyakorlaton lévő hallgatók képzésére összpontosít ebben a programban. Évente körülbelül hat doktorandusz hallgatót vesznek fel. Ezek a személyek általában nem a kormányzati szektorban, hanem az oktatási ágazatban vállalnak munkát.

Az MA (Master's Degree) hallgatók elsősorban szakembereknek készülnek, és a kormányzati szektorba lépnek be. A szövetségi és állami kormányok gyakran küldenek alkalmazottakat a főiskolára továbbképzésre. Amikor Rosenblum professzorral beszéltem a főiskolán, sok idősebb ember jött, hogy leadja a dolgozatát. Először értetlenkedtem, de aztán elmagyarázta, hogy ezek a diákok a szövetségi kormányzat alkalmazottai, akiket azért küldtek oda, hogy egyéves képzésben részesüljenek. Tréfásan azt mondta, hogy udvariasnak kell lenni velük, mert mindannyian az adóhivataltól jönnek.

Az ilyen főiskolák feladata, hogy magas színvonalú személyzetet biztosítsanak a szakpolitikai osztályok és más intézmények számára, és biztosítsák a közigazgatási rendszer hatékony működését. Bár ezek a kollégiumok oktatási intézmények, a politikai és közigazgatási rendszer informális és nélkülözhetetlen részét képezik.

Megnézhetjük, hogyan képzi ez az iskola a diákjait, és milyen tudásstruktúrát igyekszik adni nekik. Az iskola által a közigazgatás mesterszakos hallgatók számára kínált főbb kurzusok a következők:

Számítógépek és a közszféra számítógépesítése:

Arra összpontosít, hogy a hallgatók megismerjék a számítógépek alapjait és a közigazgatásban való használatukat, és segítse őket a számítógépek tényleges használatában.

Bevezetés a közigazgatásba:

A hallgatók végigvezetése a közigazgatás alapvető problémáin, a közigazgatás alapvető kérdésein és a szakpolitikák elemzési módszerein.

Szervezetelmélet:

Ismereteket közvetít a közszféra szervezeteiről, különösen a közszféra szervezeteinek működéséről és változásáról, beleértve a köz- és magánszervezetek közötti különbségeket, a szervezetekkel kapcsolatos különböző elképzeléseket, az egyéni és csoportos döntéshozatalt, a szervezeti felépítést és a szervezeti környezeti kapcsolatokat.

Közigazgatás és demokrácia:

Vizsgálja a közpolitika és a közigazgatás helyét és szerepét az alkotmányos demokrácia kontextusában, és a jogelméleten keresztül vizsgálja a közigazgatási értékek (pl. hatékonyság, gazdaságosság) és az alkotmányos értékek (pl. egyenlőség, szabadság és tisztességes eljárás) közötti kapcsolatot, valamint azt, hogy a közigazgatás hogyan tudja ezt a kettőt összeegyeztetni.

Nemzeti tervezés és irányítás:

Képesé teszi a hallgatókat arra, hogy megvitassák a kormányzás főbb nehézségeit, valamint a hosszú távú tervezés kialakítását és végrehajtását. Foglalkozik a tervezési osztályok, előrejelző táblázatok, agytrösztök, multinacionális bankok és vállalatok, politikusok, közigazgatási elitek szerepével. A nemzeti terv társadalmi és politikai következményei és előfeltételei.

Statisztikák:

A statisztika alapjait ismerteti, beleértve a leíró statisztikát, a trendelemzést, az adatelemzést, a mintavételt, az értékelést és a hipotézisek előrejelzését.

Kutatási és fejlesztési politika:

Ismereteket nyújt a politikai döntéshozatalban és a fejlesztésben részt vevő intézményekről és szereplőkről, és megvizsgálja mindkettő megközelítését, beleértve az innovációt, a találmányokat, a technológiatranszfert, a költségvetési és adópolitikát.

Egészségpolitika:

Az egészségügy néhány alapvető politikai kérdésének megvitatása, beleértve a magánfinanszírozást, a reformot, az AIDS-et és az egészségvédelmi ipar szövetségi szabályozását.

Fejlesztési gazdaságtan:

A harmadik világ fejlődésének fő kérdéseinek tanulmányozása, beleértve a fejlődési intézkedések és elméletek áttekintését. Elemzi továbbá az alapvető

olyan kérdések, mint a népesség, a foglalkoztatás, a mezőgazdaság fejlődése, az iparosítás, az oktatás és az élelmezés. A harmadik világ fejlődésének nemzetközi környezetével kapcsolatos témák, mint például a kereskedelmi forgalom, a beruházások, a segélyek és a pénzügyek, szintén elemzésre kerülnek.

A közigazgatás vezetői közgazdaságtana:

Megtanítja a hallgatókat a mikroökonómiát a közpolitikai kérdések elemzésére, valamint a közgazdasági fogalmak használatát az összetett politikai kérdések elemzésére.

Állami tudomány és technológiafejlesztés:

A közszféra szerepének vizsgálata a tudomány és a technológia fejlesztésében, a speciális tudomány- és technológiafejlesztési politikák, valamint a kormányzat és az ipar közötti kapcsolat elemzése.

Energetikai elvek, kérdések és lehetőségek:

Energiapolitikai és egyéb, az energiapolitikához kapcsolódó témák kutatása. Számítógépes alkalmazások állami vezetők számára:

Annak tanulmányozása, hogyan lehet a számítógépeket információfeldolgozásra, szervezeti és információs rendszerek tervezésére és kiépítésére használni a nagy közszférában.

Közszemélyzet és kollektív tárgyalások:

Vita a közszoigálati reformról, a közszféra növekedéséről és hanyatlásáról, a javadalmazásról, a teljesítményértékelésről, az egyenlő foglalkoztatási lehetőségekről, a közszférára vonatkozó jogszabályokról stb.

Államháztartás:

Az államháztartás elemzése a költségvetéstől, a költségvetési előkészítéstől, a költségvetési értékeléstől és az alkalmazkodástól a végrehajtásig. A költségvetési elemzés olyan témákat is magában foglal, mint a költségvetés gazdasági jellemzői, a kormányközi adókapcsolatok, a számvitel és a költségvetési reform.

A kormány és a tömegmédia:

A kormány, a sajtó, a televízió és a kulturális elit közötti hatalmi viszonyok és függőségek elemzése, a demokratikus társadalomban a tájékoztatás és a kultúrpolitika közötti konfliktus, valamint a

sajtóval, a kommunikációval, a művészetekkel, a szórakoztatással és a szabadidős tevékenységekkel kapcsolatos kormányzati politikák.

Védelmi politika:

Elemzi a védelmi kérdések katonai, gazdasági, politikai és kulturális jellemzőit.

A közpolitikai elemzés kvantitatív megközelítései:

Tárgyalja a közpolitikai elemzés számos kvantitatív modelljét, például a költség-haszon elemzést, a lineáris programozás elméletét és a döntéselméletet.

Közigazgatás és politikaalkotás:

A politikai döntéshozatal elméletét, gyakorlatát és technikáit tárgyalja, beleértve a szervezeti tervezést, a kormányzati reformot, a szervezeti kommunikációt, az információkezelést, a szervezeti értékelést, a vezetés művészetét, valamint a tervezést és irányítást.

Egészségügyi szolgáltatásmenedzsment:

Az orvosi menedzsment, az orvosi szervezet stb. megvitatása.

A közigazgatás közgazdaságtana:

A mikroökonómia alkalmazása olyan közpolitikai kérdések elemzésére, mint a kereslet és kínálat, a vállalatok viselkedése és a piaci egyensúly.

Fejlesztési adminisztráció:

Az elmúlt 25 év fejlesztési programjainak irányításával kapcsolatos tapasztalatok és tanulságok vizsgálata, a fejlesztési programokban és az adminisztrációban résztvevők szerepének elemzése, a fejlesztési programok végrehajtása, az értékelési technikák és egyéb témák.

Közszemélyzeti igazgatás:

A közszemélyzeti rendszer alapvető jellemzőinek és a rendszer működési környezetének elemzése, a közszemélyzet alapvető eljárásai, valamint a közszemélyzeti vezetők szerepe és feladatai.

Helyi önkormányzatok finanszírozása a fejlődő országokban:

Tárgyalja a helyi önkormányzatok funkcióit és szerepét, a helyi önkormányzatok iránti keresletet, a helyi önkormányzatok finanszírozási forrásait és a magasabb kormányzati szintek szerepét a helyi önkormányzatokban.

Szervezetfejlesztés:

A szervezetek és az emberi viselkedés mintáinak elemzése a szervezetekben, beleértve a szervezeti struktúrákat és folyamatokat, a szervezeti fejlődést és viselkedést, az egyéni, csoportos viselkedésdinamikát, a szervezeti problémák azonosítását, a megfelelő szervezeti beavatkozásokat, a vezetési stratégiákat, a szervezeti hatékonyság növelését célzó technikákat.

A fentiek a Master of Public Administration program részét képezik. A mesterképzés szintjén az oktatás formája többnyire vitaalapú. A hallgatónak a vitákban való részvétel előtt nagy mennyiségű anyagot kell elolvasniuk, hogy minél átfogóbb ismereteket szerezzenek a területről és a rendelkezésre álló kutatásokról. Példaként a "Nemzeti tervezési és menedzsment kompetenciák" című kurzuson a hallgatónak olyan könyveket kell elolvasniuk, mint például.

Ideology and the Competitiveness of Nations by Lodge and Vogel

A 2000. évi globális jelentés és annak kritikája

A közfelfogás hatalma Reich által Ascher

előrettekintése

Egy gyakorlati terv by

Deyons A rabszolgasághoz

vezető út by Hayek

The Social Limits to Growth by Hirsh

Characteristics of the Reagan Years by Palmer

The Governance of Modern Democracy by Pahrendorf

Page Author: "Bailout and Economic Efficiency" A

termelékenység növekedése by Baumal

A függőség és az autonómia között

(Grieco) Wildavsky: Biztonságot keresve

(Wildavsky)

Kormány és spiritualitás by Tussman

The Lower Class by Auletta

Urban, Beszélgetések George Kennannal

A nukleáris fegyverek ellenőrzése Dahl által

Az egyik kurzus a fent említett könyvek elolvasását követeli meg a hallgatóktól, és az összes kurzus összeadódik a képzési folyamatban részt vevő hallgatók szélesebb körű és teljesebb körű szakmai képzéséhez. A szigorú képzés biztosítja a hallgatók minőségét. Ez a kulcsa a Maxwell College közigazgatási programjának sikerének, és az egyik oka annak, hogy hallgatóikat arra képzik, hogy a kormányzati szektorban kiemelkedő teljesítményt nyújtsanak.

Egy társadalom irányítási szintje szorosan összefügg a kormánytisztviselők szintjével. Ha a kormánytisztviselők minősége gyenge és képességeik alacsonyok, nem alakulhat ki hatékony kormányzati irányítási rendszer, nincsenek meg az előfeltételei. Ezzel szemben egy magasan képzett tisztviselői gárda esetén megvan a hatékony közigazgatás alapja. A közigazgatás elválaszthatatlan a közzolgálati rendszerétől. A közzolgálati rendszer elválaszthatatlan a kormányzati személyzet képzésétől, mert a közzolgálati rendszer célja nem az, hogy a társadalom legjobb embereit toborozza, hanem az, hogy a társadalom legtehetségesebb embereit felszívja a kormányzati vezetés számára. A közzolgálati vizsga önmagában nem garantálja a hatékony kormányzást; senki sem születik a kormányzati igazgatáshoz szükséges tehetséggel. Az ilyen tehetség kifejlesztésének módja a szigorú oktatási képzés. A kormányzati szakszemélyzet képzése közvetlen kapcsolatban áll a politikai és közigazgatási rendszer minőségével, és így jelentős mértékben befolyásolja a társadalmi-politikai gazdaság általános fejlődését. Ezért mondom, hogy a kormányzati személyzet képzésére szakosodott oktatási intézmények a kormányzati rendszer informális részét képezik.

Ami a közigazgatással foglalkozó szakemberek képzését illeti, a Maxwell kurzusai mind inkább szakmai jellegűek, és a közigazgatás operatív oldalára összpontosítanak. A közigazgatás a társadalmi ügyek konkrét irányításával foglalkozik. A modern társadalomban a kormányzatnak a gazdaságtól, a kultúrától, az oktatástól, a közlekedéstől, a tudományos és technológiai fejlődéstől, a külkereskedelemtől kezdve az élet, a halál és a környezetvédelemig sokféle feladatköre van, ami megköveteli, hogy a közigazgatásban dolgozók a legkülönbözőbb területeken rendelkezzenek szakértelemmel és készségekkel.

A túlságosan elméleti és akadémiai képzés nem segít a hivatásos ügyintézőnek. A hivatásos rendszergazdáknak olyan ismeretekre és készségekre van szükségük, amelyek használhatóak, működőképeseek és megvalósíthatóak. A közigazgatási képzés aligha lehet igazán hasznos a társadalmi fejlődés szempontjából, ha nem ebbe az irányba halad.

5. U.S. Naval Academy

Az amerikai haditengerészeti akadémia Annapolisban található, nem messze Washingtontól. Csak körülbelül egy órányi autóútra van Washington D.C.-től. Annapolisban található Maryland állam kormánya és az államház is. Az Állami Háznak otthont adó épület a kormány által használt épületek közül a legrégebbi. Washington tábornok itt dobta le az egyenruháját, és vált civil elnökké. Ez a terem még mindig eredeti állapotában van megőrizve, és túrákra is rendelkezésre áll. Ez a történet sok mindent megvilágít, de itt csak azokról a gondolatokról szeretnék beszélni, amelyek a Navy Yard meglátogatásakor merültek fel.

A látogatási program egyik pontja egy ebéd volt a Haditengerészeti Akadémia politológia professzorával, ami mindannyiunkat meglepett – a Haditengerészeti Akadémiának külön politológiai tanszéke van? Nagyon jó volt. A politikatudományi tanszéken alap- és mesterszakos hallgatók tanulnak, teljes politikatudományi tanszéki tantervvel, mint egy tipikus egyetemi politikatudományi tanszéken. Nem tudtam, hogy a West Pointnak vagy az amerikai légierő akadémájának van-e politológiai tanszéke. A mellettem ülő professzor elmondta, hogy a Tengerészeti Akadémia politológia tanszékének körülbelül négy-ötszáz hallgatója van, és a professzorok mind civilek, mint más egyetemeken. Kíváncsi voltam, mit csinálnak a Haditengerészeti Akadémia politológia tanszékének végzősei. Azt válaszolta: "Az amerikai haditengerészetnél szolgálnak tisztként. Ráadásul a Tengerészeti Akadémia képzése nemcsak a hallgatók közeljövőbeni karrierjét veszi figyelembe, hanem a hadseregből való kilépésük utáni igényeiket is. Így sok hallgató a politikatudományi tanszéken vesz fel kurzusokat". Számos olyan országban, ahol a katonai akadémiákon vannak politikatudományi kurzusok, de nincs politikatudományi tanszék, az amerikai katonai akadémiák a politikai szocializáció nagyon fontos részeként a hallgatók politikatudományi képzésére összpontosítanak.

Sok országban a politikai instabilitás oka a hadseregben keresendő. Különösen az afrikai és latin-amerikai országokban megszokott a katonai beavatkozás a politikába. Nem lehet alábecsülni az amerikai katonai akadémiák társadalmi funkcióját, amelyek az amerikai politika alapelveit és alapvető szellemiségét terjesztik. Az Egyesült Államokban attól tartok, hogy senki sem fogadja el a katonai beavatkozást a politikába, és a katonai személyzet sem teheti ezt meg. Természetesen túl szubjektív lenne azt mondani, hogy senki sem gondolkodik így. De a probléma az, hogy

hogy aki csak gondolkodik rajta, nem tudja megvalósítani. A társadalom alapelveinek terjesztése a katonaság körében a társadalmi-politikai fejlődés stratégiai intézkedése. Ugyanez vonatkozik a demokratikus politikai fejlődésre is. A fejlődő országokban az első lépésnek a demokrácia fogalmának elterjesztésének kell lennie a katonák körében. Még egy olyan fejlett országból, mint az Egyesült Államok sem hiányzik ez a láncszem, nemhogy másokból.

Az amerikai haditengerészeti akadémia a világ első haditengerészeti akadémiájaként ismert, és azt állítja, hogy itt található a világ legnagyobb diákszállója. Az Egyesült Államok haditengerészetének atyját az akadémia kápolnája alatt temették el. A Tengerészeti Akadémia a tenger közelében található, a távolban hatalmas azúrkék tájat látunk. Megkérdeztem egy professzorasszonyt, aki a politikatudományi tanszéken tanít: "Akarnak-e ide jönni az amerikai fiatalok?". Azt mondta: "Sokan jelentkeznek; évente több tízezren jelentkeznek, és csak körülbelül ezret tudnak felvenni, ezért a diákok minősége olyan magas, hogy még a lányok is hajlandóak hozzájuk menni". A tengerészeti akadémia kadétjainak egyenruhát kell viselniük, és láttunk hófehérbe öltözött, fehér kalapos, rövidre nyírt hajú, borotvált szakállú, nagyon temperamentumos kadétoakat. A fiúk mind jókedvűek voltak, valószínűleg a gondos válogatás eredményeként. Az akadémia elnöke egy admirálishelyettes. Az akadémia vezetése a katonai rendszerhez tartozik, az akadémia oktatása pedig a civil rendszerhez, ami nagyon világosan megoszlik. Ez valószínűleg jellemzőnek tekinthető.

A délután egybeesett azzal, hogy az amerikai haditengerészeti akadémia futballcsapata egy másik egyetem csapatával játszott. A házigazda meghívott minket, és mi engedelmesskedtünk.

A futball az Egyesült Államok nemzeti sportja, az Egyesült Államokban gyakran vagy beszélgetnek a futballról, vagy egyáltalán nem beszélgetnek róla. Ez bizonyára némi túlzás. Amikor beléptünk a stadionba, hatalmas tömeget láttunk. A lelátók túloldalán az ellenfél közönsége és szurkolótáborai, valamint egy zenekar ült. Ezen az oldalon a tengerészeti akadémia diákjainak hófehér tömege ült. Alul 1500 első volt. A mérkőzés kezdete előtt a zenekar eljátszotta a nemzeti himnuszt, és az egész tömeg felállt, sokan énekeltek. Aztán két ember jött ki beszélni. Egyikük a haditengerészet dicsőségéről beszélt, és azt mondta, hogy azokról, akik hozzájárultak a haditengerészethez, emlékezni kell a következő generációknak, és hat, Vietnamban elesett tengerésztiszt nevét említette. Az egész közönség felállt, és hatszor hangzott el a tisztelgés. Minden egyes alkalommal, amikor elhangzott, a hat férfi neve hangzott el.

a lelátók alatt elhelyezett transzparenszen, és az egész közönség egy perces néma csendet tartott. Évek teltek el a vietnami háború óta, és még mindig emlékeznek rájuk. Jeles alkalmakkor megemlékeznek róluk. A cél a becsületérzés ösztönzése.

Ezután hivatalosan is elkezdődött a mérkőzés, mindkét fél szurkolói nagy zajt csapva, a Tengerészeti Akadémia elsőéves hallgatói pedig hosszú sorban álltak a gyepen, hogy üdvözöljék a játékosokat a játéktéren, ahol mindkét fél játékosai egymásért küzdöttek, és nagyon intenzíven küzdöttek. Úgy látom, hogy a futball nagyon egyszerű, nincs finom taktika, a játékosok elsősorban az erőre és a gyorsaságra támaszkodnak. A lényeg az, hogy képesek legyünk elkapni és leütni az ellenfelet. Tehát a játékosok mindkét oldalon nagyok, bátrak és féktelenek. A sportágban jártas emberek szerint azonban a futballban rengeteg taktikát használnak.

A mérkőzés megtekintése után három dolog tűnt fel nekem.

Az egyik a becsületre való amerikai összpontosítás. A nézőket mindkét oldalon rendkívül foglalkoztatja a pontszerzés. Ha a tengerészeti akadémia csapata pontot szerez, az akadémia hallgatói lelkesen tapsolnak és szurkolnak.

Az alul ülő elsőéves diákok körbefutották a pályát, hogy fekvőtámaszokat végezzenek, becslések szerint több százan, túl nagy örömeiket kifejezve ahhoz, hogy lokalizálni lehessen. Amikor az ellenfél csapata megnyerte a meccset, az ellenfél lelátóján éljenzés tört ki, és a zenekar játszott egy dallamot.

Mindkét oldal szurkolói is folyamatosan doboltak, amit erős becsületérzet hatott át.

A második az, hogy az amerikaiak az erőről szólnak. A futballnak van taktikája, de szigorúan véve nincsenek nagyon finom taktikák, leginkább az erőről szól. Valószínűleg nincs olyan sportág a világon, ahol a pályán lévő játékosok és a játékosok aránya nagyobb lenne, mint a futballban.

A futball a kemény ütésekről és a kemény rohanásról szól, hogy elérjük a támadás vonalát. Megtestesíti az amerikai szellemiséget, amely az erő felhasználásával gyorsan célba ér. Az amerikaiak ezt a szellemiséget a hadseregben, a politikában, a gazdaságban és sok más területen is magukévá tették.

A harmadik, hogy az amerikaiak nagyon szókimondóak. Ez a benyomásom a stadionban tartott szünetben alakult ki. A szünetben az ellenfél egyetem zenekara lépett fel játszani, és a tengerészeti akadémia hallgatóit először nem hatotta meg, és kétszer is felálltak. Aztán az ellenfél zenekarának karmestere azt mondta, hogy ők kifejezetten a

haditengerészetnek játszanak egy dallamot, hogy kifejezzék
tiszteletüket iránta. Játszottak egy

fenséges dallam, valószínűleg egy tengerészeti himnusz vagy valami hasonló. A tengerészeti akadémia oldalán az összes lelátó felállt, és a másik oldalon lévő közönség is felállt, nagyon megható jelenet volt. Az előadás után mindkét oldal lelkesen tapsolt és kiabált. Az előbb még kardcsörtetés volt, aztán hirtelen szívélyesek és lelkesek lettek.

A Tengerészeti Akadémia katonai akadémia, de láthatjuk, hogy nagy hangsúlyt fektet a politikai szellem terjesztésének lehetővé tételére. Ugyanakkor a fiatalabb generáció becsületérzetének ápolására összpontosít a különböző tevékenységek során, valójában a hallgatókkal a már kialakult "nemzeti szellem" átvételére törekszik. Ahelyett, hogy a katonai akadémiát pusztán katonai-műszaki akadémiaként kezelnék, ahol csak katonai-műszaki képzés folyik, az oktatás célját elsősorban a képzett állampolgárok képzésében határozzák meg. Ebből láthatjuk, hogy a fiatal nemzedéknek, függetlenül attól, hogy milyen iskolába kerül, legyen az általános egyetem vagy katonai akadémia, az amerikai szellemmel kell megkeresztelkednie.

Ez az oktatás első számú célja, minden más cél másodlagos. Ebből a szempontból könnyen megérthetjük, hogy az Egyesült Államok hogyan reprodukálja saját rendszerét.

6. Oktatási export

Néha gyakran felteszik a kérdést: Miért akar olyan sokan az Egyesült Államokba költözni, különösen a fejlődő országokból? Az Egyesült Államokban járva gyakran lehet találkozni külföldi országokból származó emberekkel, akik együtt vitatkoznak arról, hogyan lehet zöldkártyát szerezni és hogyan lehet bevándorolni. Ez a tevékenység szakmává vált, méghozzá jövedelmezővé. Az újságokban gyakran találunk olyan hirdetésekkel, amelyekben ez áll: "Ez az ügyvédi iroda zöldkártyákra specializálódott, nincs zöldkártya, teljes visszatérítés".

Számos országban az amerikai kultúra, pontosabban az amerikai életmód (mivel sokan nehezen tudják meghatározni, mi is az amerikai kultúra) erőteljes befolyással bír. Az életmód egy átfogó fogalom, amely nemcsak az emberek sztereotípiáira utal az öltözködés, az étkezés, a lakhatás és a szokások tekintetében, hanem magában foglalja többek között a gazdasági viselkedést, a vezetési stílust és a politikai értékeket is. Mire támaszkodnak az emberek egy társadalom uralkodó életstílusának elterjesztésében? A történelem során különböző eszközöket lehet felsorolni, mint pl.

katonai hódítás, a Római Birodalom a tartományok meghódításával és a fasizmus a szomszédok meghódításával; majd politikai kapcsolatok, mint például a hűbéres államok és a gyarmatok közötti kapcsolatok; gazdasági integráció, a mai világrendszer kialakulásával és a kapcsolatok tömeges cseréjével, mint például a nemzetközi kereskedelem és pénzügyek; oktatási behatolás, mint például a hellenisztikus korszak és a középkor teológiai korszaka. És így tovább. Ilyen módon a katonai hódítás a kényszerítés egyik formája, a politikai kapcsolatok pedig a hatalom egyik formája; egyik sem tudja garantálni egy érték behatolását az emberek szívébe és elméjébe; rá tudnak kényszeríteni egy sor eszmét, de nem tudják elérni, hogy az emberek valóban meggyőződéssel elfogadják és betartják azokat.

A mai világban az utóbbi két erő játszik meghatározó szerepet. Az egyik a gazdasági hatalom. A gazdasági erők fejlődése feltárja az emberek előtt az emberi természet legalapvetőbb törekvéseit, amelyeket könnyen el tudnak fogadni. Az Egyesült Államok háború utáni gazdasági fejlődése volt a fő médiuma az életmód elterjedésének. A második az oktatás ereje. Az oktatás olyan mágikus erő, amely tudat alatt terjeszti az embereknek egy társadalom uralkodó hiedelmeit. Ez igaz egy társadalmon belül éppúgy, mint a társadalom külvilággal való kapcsolatában.

A külföldi diákok nagy csoportokban találhatók az egyetemi kampuszokon. A külföldi hallgatók száma a világon a legmagasabbak közé tartozik. Az oktatás, amely széles csatornává vált az amerikai életmód elterjedése számára a világ többi részén. Ezért az elején feltett kérdés megválaszolásakor először is fontos elgondolkodni azon, hogy Amerika hogyan hat más társadalmakra, és hogyan terjeszti Amerika az eszméit a külföldi országokban.

Az Egyesült Államokban tanuló diákok közül sokan különböző szervezetek pénzügyi támogatásával érkeznek ide. Különböző intézmények léteznek, hogy bátorítsák és segítsék a más országokból származó embereket, hogy az Egyesült Államokba jöjjenek tanulni. Kevés olyan ország van, amely összehasonlítható az Egyesült Államokkal az e területre irányuló befektetések tekintetében. Ezek az intézmények azonban olyan szerepet játszanak az amerikai életmód terjesztésében és Amerika nemzetközi tekintélyének fenntartásában, mint a hetedik flotta és az űrsikló.

Nézzük meg az Egyesült Államok legnagyobb nonprofit nemzetközi oktatási szervezetét: Az Institute of International Education (Nemzetközi Oktatási Intézet). Az 1919. intézet fő célja, hogy segítsen

külföldiek jönnek az Egyesült Államokba, hogy oktatásban részesüljenek, és fő tevékenységei közé tartozik:

Ösztöndíjak, támogatások és segélyek kezelése, hogy az emberek saját országukon kívül tanulhassanak, kutathassanak és képezhessék magukat.

Nemzetközi kutatási projektek szervezése és kutatási jelentések, eredmények, iránymutatások stb. közzététele.

Nemzetközi kutatással kapcsolatos információk szolgáltatása New York-i, atlantai, chicagói, denveri, San Francisco-i, washingtoni, washingtoni, washingtoni, kínai, hongkongi, indonéziai, mexikói és thaiföldi irodáin keresztül.

Előadások és szemináriumok szervezése nemzetközi oktatási kérdésekről és fejleményekről.

Finanszírozási és személyzeti szolgáltatások nyújtása mezőgazdasági és egészségügyi központok számára világszerte.

Ez a fő tevékenységi területe. A szervezet jól finanszírozott, 1986-ban több mint 100 millió dollárt költött, 1987-ben pedig 247 programot tartott fenn, amelyeket 145 szervezet finanszírozott, köztük kormányok, kétoldalú ügynökségek, nemzetközi szervezetek, alapítványok, egyetemek és vállalatok. Programjai 152 országra és területre terjednek ki. Az emberi erőforrások képzése szempontjából mintegy 10.000 embernek nyújt lehetőséget. Ez a szám egy középfokú egyetem teljes hallgatói létszámának felel meg. Ebből a 10 000-ból 5 000 külföldi hallgató az Egyesült Államokban szerez diplomát; 2 700 külföldi hallgató nem diplomát adó programokban képi magát, vagy szakképzési programokban vesz részt, akiknek túlnyomó többsége, kivéve az Egyesült Államokban van; különböző országokból származó 1,200 tanársegéd dolgoznak különböző nemzetközi központokban; és 800 különböző országból származó kiváló személyiség vendégkutató. Emellett iskolai kiadványokat, kutatásokat, szemináriumokat, előadásokat, szakmai fejlesztési projekteket stb. finanszíroz, és 562 felsőoktatási intézmény kapott támogatást tőle stb.

A fenti szám adatok érzékeltetik, hogy egy ilyen szervezet önmagában milyen hatalmas hatalommal bírhat a nemzetközi oktatási teljesítményben, és hogy az amerikai oktatási teljesítmény más szervezetekkel összeadva milyen óriási erőt képviselhet. Az IEA finanszírozásának jelentős része a Fulbright-programból származik. A Fulbright-program egy kormány által létrehozott alap. Akárhogy is, a

az oktatási teljesítmény nemcsak egy oktatási szervezet koncepciója és programja, hanem egy kormány koncepciója és programja is. Ez stratégiai döntés a hosszú távú politikai fejlődés szempontjából, mind a bel-, mind a nemzetközi politika szempontjából. Az oktatás exportjának potenciális előnyei messze felülmúlják a gazdasági szférában felmerülő érdekeket.

A Nemzetközi Oktatási Szövetség számos speciális programmal rendelkezik, ezek közül a legfontosabbak a Fulbright Graduate Fellowship, amely kizárólag külföldi hallgatóknak nyújt anyagi támogatást; a Latin-Amerikai és Karibi ösztöndíj, amely elsősorban latin-amerikai országoknak nyújt támogatást; valamint az Afrikai Diákösztöndíj, az Ázsiai Diákösztöndíj és az Európai Diákösztöndíj. A Kínával kapcsolatos programok közé tartozik a Kínai Népköztársasággal folytatott nemzetközi kapcsolatok tanulmányozásával foglalkozó bizottság (CIRS), amelyet többek között a Ford Alapítvány, a Rockefeller Alapítvány és a MacArthur Alapítvány finanszíroznak. A 1986. bizottság kínai 26 diákot és hét vendégkutatót támogatott. Az egyesület tevékenységei a művészet, a zene, a technológia, az építészet, az üzleti menedzsment, az emberi jogok, a mezőgazdaság, a természeti erőforrások és sok más területre terjednek ki. A tevékenységek ilyen széles skáláján keresztül a más országokból érkező diákok természetesen elfogadják az amerikai uralkodó életmódot. Az alapvető értékeket is magukévá teszik. Az oktatás exportja jelentős mértékben befolyásolja az emberek gondolkodásmódját, érzelmi orientációját, pszichológiai sztereotípiáit, értékválasztásait és viselkedési normáit. Az itt élő magasan képzett emberek közül sokan alkotják a fogadó ország elitjét, és többé-kevésbé kritikus szerepet játszanak az adott ország politikai, gazdasági, kulturális, oktatási, tudományos, technológiai és művészeti területein. Az oktatási teljesítmény két alapvető funkciója a tudás átadása és az érzelmi befektetés. Ez utóbbi olyan politikai tőke, amelyet egyetlen országban sem szabad alábecsülni.

A politikai irányítás szempontjából ez a politikai tőke kétféleképpen működik. A belpolitika szempontjából minél kisebb nyomás nehezedik bármely politikai és közigazgatási rendszerre, annál könnyebben tud érvényesülni. A politikai rendszerre gyakorolt nyomás érkezik belülről vagy kívülről. Ha külső erők támogatják és helyeslik egy politikai rendszer tevékenységét és döntéseit, akkor a politikai rendszerre nehezedő nyomás nagymértékben csökken. A külső megerősítő erők a belső elutasító erőket is ellensúlyozni fogják. Ha egy politikai rendszer erős külső ellenállással vagy meg nem értéssel találkozik, akkor a belső nyomás is megnő, és a politikai rendszer bajba kerül.

A külpolitikával összefüggésben az oktatási export olyan feltételt teremt, amelyet semmilyen más erő nem tud biztosítani, ez pedig az ország külpolitikájának fokozott külföldi megértése, amely páratlan légkört teremt egy ország külpolitikai tevékenységének sikeréhez. A külpolitikai tevékenység sikere gyakran nem abban rejlik, hogy maga a politika ésszerű-e, hanem abban, hogy megértik és elfogadják-e, és hogy találkozik-e a megfelelő nemzetközi közvéleménnyel. Sok ország külpolitikájának kudarca nem magában a politikában, hanem a megfelelő kulturális légkör hiányában rejlik.

Itt jön a képzőhely a képbe: bővíti a nemzet politikájának megértését. Egy ország életmódjának és alapvető értékeinek elfogadása jelenti azt, hogy kialakulnak azok a kritériumok, amelyek alapján a számukra legmegfelelőbb módon értékelhetik és gondolkodhatnak a kérdéseket. Az e területre történő befektetés a hosszú távú politikai fejlődés szempontjából a legértékesebb.

7. A technológia kemencéje

Chicago az Egyesült Államok egyik megavárosa. Egy barátommal együtt autóztam Chicagóba, és öt óra alatt értünk oda. Az autópályán 80 mentünk az 55-ös autópályán, amely Chicago belvárosán keresztül vezet. A forgalmas autópályán, a gyorsan haladó konvojok között, akár csak New Yorkban, az ember érzi a modern ritmust, a kínaiak körében általános érzés, az első alkalommal az autópályán megmagyarázhatatlan idegesség.

A kínaiak és a fejlődő országokban élő sokan lassú életritmushoz szoktak, és amikor hirtelen gyors tempóba kerülnek, pszichológiai és kulturális kellemetlenséget, sőt fizikai kellemetlenséget is okoznak. Ezt nevezem én "modernizációs stresszreakciónak". De az Egyesült Államokban nem lehet utazni anélkül, hogy az autópálya használata nélkül kötelező sebességű a forgalom, így az emberek gyorsan kiküszöbölik a "modernizációs stresszreakciót". Képzeld el, milyen lenne e kényszer nélkül.

A fejlődő országok előtt álló probléma, hogy a modernizációs folyamat során egy nemzet egészének lesz-e "modernizációs stresszreakciója", milyen következményei lesznek, és hogyan lehet megszüntetni a nemzet "modernizációs stresszreakcióját".

Először az akváriumot látogattuk meg. Odabent, mint egy óceáni világban, több ezer furcsa hal és tengeri élőlény található. Az emberek itt teljesebb ismereteket szerezhetnek a tengeri életről. Ezután elmentünk a Field Museum of National History-ba, amely tulajdonképpen egy természeti múzeum plusz egy történelmi múzeum, egy múzeumokban ritkán látható kombináció. Egyrészt több ezer növény- és állatmintát, másrészt pedig az amerikai történelem és néhány külföldi történelem tárgyi emlékei vannak kiállítva. A múzeumban kiállított indián leletek és történelem széleskörű. Az előcsarnokban több hatalmas totemoszlop is áll, amelyek valószínűleg valamilyen dél-amerikai őslakos kultikus tárgyak. Még a kínai Qing-dinasztia idejéből is van néhány tárgy kiállítva, de nem sok. Ami a természeti és társadalmi múzeumot illeti, valószínűleg ez az első ilyen jellegű múzeum a világon.

A legérdekesebb múzeum nem a fenti két múzeum egyike, hanem a Tudományos és Ipari Múzeum. Ez egy nagy területet lefedő múzeum, amely elképesztő kiállításokkal rendelkezik, de ingyenesen látogatható. Amint belépsz a csarnokba, azonnal láthatod, hogy több a gyerek és a tinédzser, mint a felnőtt, ami tökéletesen megfelel a múzeum céljainak. A cél az, hogy a fiatal generációban kialakuljon a tudományos és technológiai szellem, valamint a tudomány és a technológia kemencéje iránti érdeklődés.

A múzeum Chicago egyik legvonzóbb turisztikai látványossága, amelyet évente mintegy négy millióan látogatnak meg. A pavilon hetvenöt kiállítóteremmel és több mint 2000 kiállítási sorozattal rendelkezik, amelyeken keresztül szisztematikusan mutatja be látogatóinak a tudományos alapelveket, a technológiai vívmányokat és az ipari alkalmazásokat. Ez a pavilon abban különbözik a többtől, hogy a közönség részvételének különleges elvét követve tervezték.

A látogatók gombokat, karokat stb. nyomogathatnak, így részt vehetnek a kiállítási tárgyakban, és felejthetetlen élményben lehet részük, különösen a gyermekek és a tizenévesek számára. Néha egy gombnyomásra valaki telefonon beszél; néha egy gombnyomásra tévéműsor megy; néha szerszámgépet lehet működtetni; néha besétálhatunk egy óriási szívmodellbe, hogy megismerjük a szív szerkezetét; néha beülhetünk egy autóvezetés-szimulátorba, hogy autót vezessünk; néha a föld alá mehetünk, hogy megismerjük a földkéreg szerkezetét. És így tovább. A múzeumot Julius Rosenwald alapította, és a gyönyörű Jackson-tó partján 1933. található. Naponta több ezer embert vonz.

Az alábbiakban röviden felsoroljuk azokat a kiállítási tárgyakat, amelyek segítenek megérteni ezt a "technológiai kemencét". Az itt látható kiállítás-sorozat a következőket tartalmazza: repülőgépek különböző korszakokból, régi írógépek, hírek, telefon és távíró, mezőgazdasági gépek, városépítés, számítógépek, olaj, rétegek, audiovizuális, alaptudomány, ipar, autók, kémia, filmek, orvostudomány, kerékpárok, posta és távközlés, elektromosság, élelmiszer, fényképezés, pénz, energia, könyvtárak, biológia, humán tudományok, vasút, óceánok, napenergia és még sok más. Mindennek meg kell lennie. A tudomány és a technológia kezdeti fejlődésétől az ókorban a modern tudomány és technológia legújabb vívmányaiig, az űrsiklóig, a számítógépekig stb. úgy tűnik, semmi sem maradt ki. A kiállításon látható az U-505-ös, egy német tengeralattjáró is, amelyet a második világháborúban foglalt el az amerikai hadsereg, és a kiállításra belépve olyan, mintha a tudomány csarnokába lépnénk be, káprázatos élmény. Ez egy igazi "tudomány kemencéje".

A gyerekeket a szüleik hozzák ide, és itt maradnak, mint hal a vízben. A kiállítóteremben a fény és az elektromosság különböző alkalmazásai teljesen felkeltették az érdeklődésüket. Nem nehéz elképzelni, hogy ezek a benyomások milyen hatással lesznek a fiatal elméjükre.

A társadalom nagy hangsúlyt fektet a társadalom egészének fejlődéséhez és haladásához szükséges tudomány és technológia fejlesztésére. A társadalmi fejlődés és haladás elérése érdekében az első és legfontosabb dolog, hogy a fiatal generáció erősnek nőjön fel. E tekintetben a társadalom egésze nem kímélte a költségeket. Az általános iskolától a középiskoláig a fiatalok számára kiváló tanulási feltételeket biztosítanak, ami az Egyesült Államokat "gyermekparadicsommá" teszi, ahogyan egyesek nevezik. Ez a mechanizmus olyan tényező, amelyet nem lehet figyelmen kívül hagyni a társadalom folyamatos fejlődésében és jólétében, és érdemes tanulmányozni. Sok társadalomban a figyelem középpontjában nem az élet korai szakasza, hanem a középső és későbbi szakaszok állnak. Az egyéni életkomfort szempontjából ez helyénvaló. De vajon a társadalom egészének fejlődése szempontjából nem túl késő?

Bár az Egyesült Államok áruterrelő és pénzorientált társadalom, amikor a tudományos és technológiai oktatásról van szó, mélyen megértik, hogyan kell pénzt költeni, hogy a legtöbbet hozzák ki belőle.

A Tudományos és Ipari Múzeum jó példa erre. Sok múzeum fizető, de a Tudományos és Ipari Múzeum ingyenes, naponta nyitva van, és a múzeum előtti hatalmas parkoló is ingyenes.

Az oktatás is rendelkezik ezzel a tulajdonsággal, és bár a főiskolai oktatáshoz szükséges tandíj elképesztő, a középiskola alatti oktatás

is megdöbentő.

az iskola ingyenes. A múzeumot sok helyen oktatási funkcióval is rendelkező intézménynek tekintik. Egyes nem árutermelő társadalmakban a tevékenységek már afelé haladnak, hogy pénzben mérjék őket, míg egy tipikusan monetizált társadalomban, mint az Egyesült Államok, erőfeszítéseket tesznek annak érdekében, hogy bizonyos alapvető oktatási funkciókat ellátó területek ne legyenek árutermelők, és ez nem csak választás, hanem olyan politika, amelyet az árutermelő gazdaságban meg kell tenni, különben ezeket a tevékenységeket kiszorítaná az árutermelő gazdaság, ami figyelemre méltó pont az árutermelő gazdaság felé haladó társadalom számára.

Este, amikor felmászik a Sears Towerre, a világ legmagasabb épületére, és a messzi kék tóra, valamint az alatta lévő, egymásba nyíló épületekre tekint, jobban értékeli a tudomány és a technológia csodákra képes erejét. A társadalom fejlődéséhez szükség van a fiatalabb generáció innovációjára; a fiatalabb generáció innovációjához az szükséges, hogy teljes mértékben megértsék a már elért fejlődést, és csak ezután építhetnek erre az alapra. Hogyan mehetne valaki száz lépéssel tovább, ha semmit sem tud az előtte járók alkotásairól? Hogyan lehetnek bátrak a tervezők és az építők, ha soha nem tudják, mi az épület? A második legmagasabb torony miatt van a legmagasabb, ami egy egyszerű igazság.

A társadalom minden modernizációs vívmányát teljes mértékben meg kell nyitni, hogy a társadalom a tudomány és a technológia nagy kohója legyen, amely a modernizáció szellemét olvasztja. Egy olyan társadalomban, amely a modernizációs vívmányokat zárva tartja, az emberi szellem az, amely végső soron zárva marad.

A modernizáció átadási folyamata és az oktatás funkciója két szinten reprodukál egy rendszert. Az oktatás biztosítja e rendszer értékracionalitásának felismerését, a tudomány és a technológia átadása pedig az anyagi alapot. Az oktatás és a tudomány és a technológia nem termel közvetlenül anyagi javakat, de megteremti a jövőt.

X. Aktív intelligencia

1. Gondolatgyár

A Gondolatgyár [思想工厂] egy általam kitalált kifejezés, de valójában ez az, amire általában "gondolkodóközpontok" [思想库] néven hivatkoznak. Az Egyesült Államokban sokféle think tank létezik. Bizonyos értelemben az amerikaiak szívesen tekintenek az ötletekre önmagukban is terméknek, és ezeket az árukat minőség alapján választják ki. A modern társadalom fejlődése során az agytrösztök jelentős szerepet játszottak a társadalom fejlődésének alakításában. Ez arra enged következtetni, hogy az ötletek tárháza óriási jelentőséggel bír a társadalom számára, különösen a társadalmi átadás és az innováció szempontjából.

San Franciscóban a Stanford Egyetemre ment, ahol a híres Hoover Intézet található, bár ez nem szerves része a Stanford Egyetemnek. A Stanford építészete erősen spanyolos jellegű, ami a terület történelméhez kapcsolódik. A Hoover Intézetnek azonban nincs ilyen íze. A Hoover Institution konzervatív szemléletéről ismert. Sok professzor tréfásan reakciónak nevezi. Reagan eszméinek ideológiai alapja a Hoover Intézetből származik. Természetesen a Hoover Intézet is tele van nagyszerű emberekkel, mint például a híres politológus Seymour Martin Lipset.

A Hoover Intézetet 1919-ben alapították. Az 1920-as években az amerikai hírszerzés alapját a szovjet kormány által szolgáltatott információk képezték. Hoover elnök akkoriban segítséget ajánlott fel a Szovjetuniónak, amely nem tudott fizetni, ezért az Egyesült Államok arra kérte a Szovjetuniót, hogy cseréljenek egymással különböző hírszerzési információkat. Nem tudom, hogy ez a történet igaz-e vagy sem. Ha igaz, akkor ez egy nagyon messzire mutató megközelítés. A második világháborúban aratott győzelem után nagy mennyiségű hírszerzési információhoz jutottak Japánból. Később Kínából is nagy mennyiségű hírszerzési információhoz jutottak. A Hoover Intézet viszonylag teljes gyűjteménnyel rendelkezik ezekről az információkról. Ezen anyagok alapján a Hoover Intézet fokozatosan fejlődött.

A Berkeley-i Kaliforniai Egyetem az egyik legjobb egyetem, a tiszteletreméltó Harvard Egyetemmé egyenrangú. Berkeleyben meglátogattam a Kormányzati Tanulmányok Intézetét. Az igazgató, Nelson B. Polsby politológusként is ismert. Azt mondta, hogy az ő elképzelése az volt.

hogy a Kormányzati Tanulmányok Intézetét olyan intézménnyé tegye, amely hatással van a nemzeti politikára. A Kormányzati Tanulmányok Intézete eddig Kalifornia kormányzatára összpontosított, de a jövőben országos szintre kíván lépni. Ez azt jelenti, hogy egy nemzeti agytröszt irányába mozdul el.

Ha ezeket az agytrösztöket nézem, megdöbbenek azon a tényen, hogy olyan szerepet játszanak az amerikai társadalom fejlődésében, amelyet nem szabad alábecsülni. R. Kent Weaver cikke jut eszembe a Brookings Institutiontól: "Az agytrösztök változó világa". Ez a cikk áttekintést nyújt az agytrösztök fejlődéséről, és érdemes közelebbről is megnézni.

Az agytrösztökre sokféle meghatározás létezik, és nincs egyértelmű válasz. Általánosságban elmondható, hogy egy agytröszt nonprofit és független. Vannak viccek, mint például Peter Kelleyé, aki azt mondta: "Az agytröszt egy olyan megállapodás, amelyben önkéntes vállalatok, kormányok vagy külön megagazdagok dollármilliókat adnak olyan emberek támogatására, akik idejük nagy részét azzal töltik, hogy nevüket nyomtatásban megjelentessék". (Fordításomban a kínai nyelvezetet használom; az "ólmnyomtatás" kínai szemmel a hivatalos kiadványkiadást jelenti, de valójában az Egyesült Államokban mind a hivatalos, mind az informális ólmnyomtatás lehetséges.) Általánosságban az agytrösztöknek két másik jellemzője is van: először is "egyetemek diákok nélkül"; másodsor pedig nonprofit kormányzati kutatási vállalkozók. Az Egyesült Államokban az agytrösztök "robbanásszerű" növekedése figyelhető meg; 1988-ban a washingtoni telefonkönyv 124 "intézetet" sorolt fel, néhány jól ismert intézet nem szerepel benne.

Az agytrösztök szerepe:

Az, hogy pontosan mi az agytrösztök szerepe, szintén vitatható kérdés. Általánosságban elmondható, hogy az agytrösztök szerepe (1) a politikai ötletek forrása. Az agytrösztök fontos feladata, hogy azonosítsák és terjesszék azokat az ötleteket, amelyek rövid távon nem válnak politikává, és elérjék, hogy a politikai döntéshozók fokozatosan elfogadják ezeket az ötleteket. (2) a szakpolitikai javaslatok forrása és értékelője. az agytrösztök általában bizonyos szakpolitikai javaslatok előmozdítására és értékelésére összpontosítanak, és az értékelés módszere monográfiák vagy cikkek közzététele. Ezért a különböző agytrösztök nagy hangsúlyt fektetnek az írások közzétételeire. A publikációk a hallgatók nélküli egyetemek elsődleges kimenete. Egyes kutatóintézetek a kongresszusi jogalkotáshoz is készítene anyagokat. (3) A kormányzati programok értékelői. Az agytrösztök gyakran értékelik a kormányzati

a végrehajtott programokat, hogy lássuk, hatékonyan és eredményesen működnek-e a célok elérése érdekében. (4) A személyzet forrása. Az agytröszt személyzetet és szakértőket is biztosíthat a kormány számára, és az agytröszt egyik tagja gyakran egy kormányhivatal ügyintézője lesz, mert hosszú ideje tanulmányozta a kérdést, és átfogóbb ismeretekkel rendelkezik.

Az agytröszt irányítása:

Egy agytröszt irányítása számos szempontot tartalmaz. (1) Arculat. Az agytrösztök hagyományosan fenntartják a pártatlan kutatóintézetek imázsát, amelyek kérdéseket vizsgálnak és következtetéseket mutatnak be, ahelyett, hogy már létező következtetéseket védelmeznének. Ez azonban nem jelenti azt, hogy az agytrösztök mentesek lennének az ideológiai felhangoktól, hiszen a Brookings Institutiont gyakran liberális demokrata agytrösztnek, az American Institutes for Research (AIR) pedig konzervatív republikánus agytrösztnek tekintik. Ez azonban nem mindig van így, és a két intézmény között nagy az "agyvérkeringés". A Brookings Institution jelenlegi elnöke is igyekezett semlegesnek feltüntetni az intézményt. Néhány agytröszt azonban szókimondó, mint például az American Heritage Foundation egyik kádere, aki azt mondta: "Mi vagyunk a konzervatív forradalom ideológiai kommandója". (2) A tagság kezelése. A tagságmenedzsment több szempontot is magában foglal: Először is, a döntés arról, hogy szakosodott személyzetet hoznak-e létre, vagy külső tudósokat bíznak meg a kutatás elvégzésével. Mindkettőnek megvannak a maga előnyei és hátrányai. A második az, hogy miként lehet lehetővé tenni a kutatók számára, hogy megtanuljanak politikai kérdéseket tanulmányozni, amelyek különböznek a tudományos témák tanulmányozásától. Azok, akiket szigorúan az egyetemek képeznek ki, talán jobban értenek a tudományos témák kutatásához, de a politikai témákhoz nem, és ezért ki kell őket zárni. Az is kérdéses, hogy felsőfokú egyetemi végzettséggel vagy széleskörű gyakorlati tapasztalattal rendelkező személyt válasszunk-e. Természetesen mindkettőnek megvannak az előnyei és hátrányai. (3) Pénzügyek. Bár az agytröszt nonprofit, a pénzügyi kérdések különösen fontosak. Pénzügyi források és pénzügyi menedzsment nélkül az agytröszt nem tud tovább működni. (4) A napirend meghatározása. Egy agytröszt tevékenységeit szervezni és ütemezni kell, nem csak szétszórtan, ezért a napirend felállításának módja fontos kérdés a menedzsmentben. Milyen szakpolitikai területeket válasszunk, egyet vagy kettőt, vagy mindkettőt, és hogyan állítsuk fel a kapcsolatot a különböző témák között. És így tovább. (5) Eredménymenedzsment, beleértve a publikációk népszerűsítését, a hatás kiterjesztését stb.

Az agytrösztök – szándékosan vagy akaratlanul – egyfajta "társadalmi orvosként" működnek. Folyamatosan keresik és azonosítják a társadalom problémáit, és megoldásokat javasolnak rájuk, ami elengedhetetlen feltétele a túlélésüknek és finanszírozásuknak. Ahhoz, hogy finanszírozást kapjanak, eredetinek vagy saját kezdeményezésűnek kell lenniük. Ez a mechanizmus arra készíti őket, hogy politikai kérdéseket keressenek. Számos szakpolitikai kérdést találnak egy ilyen mechanizmus keretében.

Bármilyen indíttatásból is indulnak ki, olyan politikai kérdéseket találnak, amelyek lehetővé teszik a társadalomban létező problémák tanulmányozását. Amikor megállapításait kormányzati politikává alakítják, hozzájárulnak a társadalmi javuláshoz. Talán a legtöbb agytrösztnek egyértelmű elképzelése a meglévő politikai rendszerek fenntartása, de amit tesznek, annak pontosan ez a hatása.

A "társadalmi orvos", mint például az agytröszt, diagnosztizálja a társadalmat, megállapítja a tüneteket, megtalálja az elveket, előre látja a következményeket és felírja a gyógymódokat. Társadalmi funkciójuk magától értetődő. A legtöbb think tank az Egyesült Államokban az 1920-as és 1930-as években alakult ki, a háború után pedig nagyon népszerűvé váltak. Ez az időszak az amerikai kapitalista társadalomban is a belső konfliktusok enyhülésének és a magas gazdasági fejlődésnek az időszaka volt. Nincs kapcsolat a kettő között? Attól tartok, hogy nem lehet egyszerűen megerősíteni vagy tagadni.

Végül pedig mindig úgy érzem, hogy a "gondolatbank" fordítása nem jó, bár angolul ezt jelenti. A "repository" szó mindig azt jelenti, hogy valamit tárolni, de a gondolatgyár nem csak tárol, hanem termel is, tehát ötletgyárként használják. A gondolatgyárban sok aktív bölcsesség van.

2. Brookings Institution

A Brookings Institution egy klasszikus stílusú épületben kapott helyet. A Brookings Institution régóta az Egyesült Államok egyik legfontosabb agytrösztjeként ismert, többek között a RAND Corporation és a Hoover Institution mellett. A Brookings Institution 1927-ben alakult több intézet egyesülésével. Az egyik az Institute of Government volt, amelyet 1916-ban alapítottak, mint a közpolitikai kérdések tanulmányozásának első nemzeti magánintézményét; a második az 1922-ben alapított Institute of Economics volt; a harmadik pedig a Robert Brookings Institution of Economics and Government,

amely a közhivatalnokok képzésének korai kísérlete 1924, volt.

Az újonnan alapított intézményt Robert Somers Brookingsról (1850–1932) nevezték el. St. Louis-i vállalkozó volt. A Brookings Institution egy magán, nonprofit szervezet, amelyet számos alapítvány, vállalat és magánszemély, valamint támogatások, szemináriumi regisztrációs díjak, kiadványok eladása és számítógép-használati díjak finanszíroznak. Az alapítvány kormányzati megbízásokat is elfogad bizonyos kérdések kutatására, de fenntartja a publikálás jogát. Van egy igazgatótanács, amely ellenőrzi a Társaság tevékenységét és biztosítja a Társaság függetlenségét. Az igazgatótanács elnöke a legfőbb ügyintéző, aki felelős a politika kezdeményezéséért és koordinálásáért, a programok javaslattételéért, a személyzet kiválasztásáért, valamint a kormányzati tisztviselőkkel, kongresszusi tagokkal, üzleti vezetőkkel, alapítványi tisztviselőkkel és más tudósokkal folytatott megbeszélésekért.

A kutatási témákat a következők alapján választják ki: fontosság, időszerűség, információforrások, vizsgálati eszközök, személyzeti és finanszírozási lehetőségek, valamint a Brookings céljai szempontjából releváns program. A Brookings Institution megköveteli, hogy minden tanulmány tudományos és nyilvános közzétételre alkalmas legyen. Maga a Brookings Institution azt állítja, hogy nincs politikai rangja.

Mi a Brookings Institution célja? Ez Robert Brookings híres idézete, amely 1987-es éves jelentésük címlapján olvasható: "Ha arra tudjuk ösztönözni az embereket, hogy gondolkodjanak ezekről a jogi, kormányzati, gazdasági és társadalmi kérdésekről, akkor többet tettünk az emberiségért, mint bármilyen jótékonyági cselekedet". A Brookings Intézet a közpolitikai kérdésekre összpontosít, amelyek három nagy kategóriába sorolhatók: a politikai kérdések pontos és tisztességes azonosítása; a felmerülő kérdések közvélemény elé tárása; valamint a folyamatban lévő politikák sikereinek és kudarcainak tanulmányozása és a múltból való tanulás. Minden kutatás tényszerű megállapításokról, megalapozott véleményekről és reális politikai javaslatokról szól.

A Brookings Intézetben jártunk, hogy a tudományos kutatás és a politikai döntéshozatal kapcsolatáról beszéljünk James D. Carrollal, a program igazgatójával. Elmondta, hogy a Brookings Institution nem arra összpontosít, hogy közvetlenül befolyásolja-e a politikai döntéshozatalt, vagy a közvetlen problémákra, amelyeket a kormányzat szakértőinek kell tanulmányozniuk. A Brookings Institution a hosszú távú kutatásra, a tanulmányozásra összpontosít.

a társadalmi fejlődés tendenciáiról, és különösen a kutatás oktatási hatásairól, hogy a társadalom egésze kellő figyelmet fordítson egy adott fejleményre, hogy eljusson az elemzéshez, amely a jövőbeni helyes politika kialakításának alapja. Sok eredményt most nem használnak fel, de egy napon az emberek elgondolkodnak majd a felhasználásán, ha a Brookings Institution szolgáltatotta azokat – mondta Carroll.

A hosszú távú kutatás és általában a társadalomkutatás hangsúlyozása a Brookings Institution sikerének egyik értékes feltétele. Ha mindannyian azt tanulmányozzák, amit a kormány most akar, attól tartok, hogy az egyik nem kedvez a tudományos kutatásnak, a másik pedig nem kedvez a társadalmi fejlődésnek.

A Brookings Institution kutatási programja több összetevőre oszlik.

Gazdasági tanulmányok, amelyek az amerikai gazdaság fejlődésének kérdéseivel foglalkoznak, például azzal, hogyan lehet növelni a termelékenységet, hogyan lehet növelni a megtakarításokat és a termelésbe fektetni, hogyan tud az USA együttműködni más országokkal a valuta és az adózás terén, hogyan lehet megnyitni a világpiacot a szabad kereskedelem előtt, hogyan lehet biztosítani a harmadik világ fejlődését, és hogyan lehet javítani a közszolgáltatások minőségét (pl. egészségügy, oktatás stb.), hogy az USA a világ élvonalába kerüljön.

A Foreign Policy Studies a mai világ változásait, az országok nemzetközivé válását, gazdasági fejlődését, a tudomány és a technológia, a beruházási transzferek, a transznacionális adósság és a nemzetközi verseny kérdéseit vizsgálja, külön felsorolva azt a tényt, hogy Kína csatlakozott a világ gazdasági rendszerhez. A Brookings Institution úgy véli, hogy ezek a fejlemények új célokat és jelentős kiigazításokat igényelnek az Egyesült Államokban. Ebben a tekintetben a Brookings Institution hírnevét élvezzi a Kínával foglalkozó amerikai szakértők fiatalabb generációja Találkoztunk a negyvenes éveiben járó Harry Hardinggal, akinek új könyve, a *China's Second Revolution (Kína második forradalma)* a kínai reformoknak szentelt könyv, amely szisztematikus szellemi háttérrel nyújt a Kínában zajló változások megértéséhez. A könyv széleskörű tanulmányokat tartalmaz, többek között a Szovjetunióról, Kínáról, Japánról, a Közel-Keletről és máshonnan.

Kormányzati tanulmányok, szakterülete a kormányzati intézmények és a sürgető társadalmi problémák kapcsolata. Az Egyesült Államok alkotmánya kétszáz éves, és a kétszáz év alatt a politikai rendszer nagyrészt változatlan maradt, de a társadalom gyors ütemben fejlődik.

A kormányzati tanulmányok foglalkoznak ezzel a kérdéssel. A fő kérdések közé tartozik a kormányzati hatékonyság, a kormányzati struktúra, a kormányzati működés, a választási törvények, az elnökjelölési eljárások, valamint az elnök és a Kongresszus közötti kapcsolat.

A Központ emellett rendelkezik egy számítógépes központtal, amely feldolgozza és összegyűjti az adatokat. Van egy Közpolitikai Oktatási Központ, amely szemináriumokat tart, és a köz- és magánszektor vezetőit hívja meg a kérdések megvitatására. A Központ rendezvényein a pénzügyi évben 3000 magas rangú személy vett részt, akik az amerikai légiközlekedési programtól kezdve az elektronikai iparon át a nemzetközi terrorizmusig számos kérdést megvitatottak. 1987,

Ez utóbbi szintén az amerikai társadalom jellemzője. A kormánytisztviselők vagy a magánszektorban dolgozó vezető beosztású emberek szívesen vesznek részt nyilvános rendezvényeken és tartanak beszédeket. Ez divat lett, ami talán a politikai rendszer jellegével függ össze, amely gyakran kényszeríti a kormánytisztviselőket rövid megjelenésekre. A kormánytisztviselők szívesen magyarázzák el politikájukat, ami páratlan kommunikáció, amely megalapozza azok megértését. A politikákat gyakran azért nem értik meg, mert minden embernek megvannak a maga sajátos életkörülményei és problémái. Ahhoz, hogy egy politika hatékony legyen, meg kell érteni. Ebben a tekintetben az amerikai előadók megfizethetőek, és az üzleti élethez hasonlóan a legrészletesebb magyarázatokat nyújtják. Ezzel szemben sok társadalom politikai szelleme nem így van, hanem a magyarázat elkerülése. Ez bizonyos feltételek mellett politikai művészet is.

A Brookings Institution másik tevékenysége a tudományos kiadványok és folyóiratok szervezése. Kiadja a Brookings Review nevű folyóiratot. Ezenkívül évente számos könyvet ad ki, az 1987-es pénzügyi évben huszonkilenc könyvet és hat esszékötetet adott ki. A Brookings magas színvonalú, kissé férfias tudományos műveket ad ki, és három 1987. könyvben a Choice magazin "Kiváló tudományos művek 1986-1987" címet adományozott, és más könyvdíjakat is gyakran kapnak ezek a művek. Több tudóssal is találkoztunk ott, akik mindannyian több tudományos monográfiát írtak. A könyvek írása az itteni tudósok fő tevékenysége.

Az agytrösztök kialakulása a huszadik századi amerikai társadalom egyik figyelemre méltó jelensége volt. Vitathatatlan, hogy a nyugati országok közül a legfejlettebb agytrösztök az Egyesült Államokban találhatóak. Az alapvető amerikai szellemiség az, hogy az eszmékből olyan tárgyat csinálnak, amely

folyamatosan fejleszthető és finomítható, hogy az emberek választhassanak közülük. Ez a pragmatizmus és a kereskedelmi szellem eredménye. Az európai társadalmakban az emberek kulturális felfogása szerint az eszméknek végül is szubjektív tendenciái voltak, és nem lehetett önkényesen választani vagy módosítani. Az eszmék bankjának kialakulását a XIX. századi francia történész, Tocqueville, az amerikai politika tanulmányozásáról híres Tocqueville nem látta. És ahhoz, hogy felismerjük a mai amerikai társadalom politikáját, ezt fel kell ismernünk. A kereskedelem szellemét leginkább az áruk áruval való összehasonlítása foglalkoztatja. Nincs ez másként az eszmék medencéjében sem, amelyek szintén egymással versenyeznek. Mivel az amerikai politikai pártok azonos ideológiával rendelkeznek (természetesen ezt a kijelentést minősíteni kell: először is ez a két nagy politikai pártra, a demokratákra és a republikánusokra vonatkozik, nem pedig az Egyesült Államok összes politikai pártjára, mint például az Amerikai Kommunista Pártra stb.) Másodszor, ez csak arra vonatkozik, hogy a demokrata és a republikánus pártok azonos ideológiát vallanak abban a tekintetben, hogy nem foglalkoznak szocializmussal vagy kommunizmussal; egyébként a két párt meggyőződése és értékrendje meglehetősen eltérő), mindannyian szembesülnek azzal, hogy hogyan birkózzanak meg a válságokkal és konfliktusokkal, ezért örömmel választják a legjobbat. Egy ilyen mechanizmus természetesen előnyös a kormányzati viselkedés racionalizálásának előmozdításában. Bár az agytrösztök következtetései néha hevesen szemben állnak a jelenlegi politikákkal, általában a rendszer stabilizátorának számítanak.

3. A Carter Központ

A háború után hagyomány, hogy minden egyes elnök távozása után létrehoznak egy, az adott elnökről elnevezett központot, ahol az adott elnök elnökségének dokumentumait és anyagait tárolják, és ahol az elnök által kapott ajándékok és jelentős tárgyak, valamint az elnök által kapott fontos tárgyak kerülnek bemutatásra. Egy másik lényeges elem az elnök eredményeinek bemutatása. Az elnöki központok vagy elnöki könyvtárak egyenként megközelítőleg több millió, ha nem több tízmillió dollárba kerülnek, amelyeket kormányzati támogatásból finanszíroznak, vagy magánadományokkal párosulnak. Carter elnök Georgia szülőtte volt, így az ő központja Atlantában található.

A Carter Központ, egy nagyobb, modern épület, millió25 dollárba került. Azt mondják, hogy a kormányzati finanszírozás mellett Carter is kapott egy csomó

más forrásokból származó pénz. Az épület kertje meglehetősen keleties. Az egész épület több részre van osztva.

A Carter Központ, egy félprofit intézmény, célja a társadalmi konfliktusok csökkentése, a szenvedés megszüntetése és az emberek közötti megértés elmélyítése kutatással és társadalmi erőfeszítésekkel, amit maga a Központ is magáénak vall. A Központ azt is állítja, hogy ez az egyetlen olyan intézmény a világon, amelyben egy volt elnök napi szinten részt vesz, és a Központon belül található Jimmy Carter irodája.

Az Emory Egyetem Carter Központja, amely a Carter Központtal azonos épületben található, kutatásokat, szemináriumokat és kiadványokat szervez. Ez a központ Latin-Amerika és a Karib-térség, a Közel-Kelet, a szovjet-amerikai kapcsolatok, Afrika, az egészségügy, az emberi jogok és a konfliktusok területén végez kutatásokat, és a kutatók nagyon szoros kapcsolatban állnak az Emory Egyetemmel. Az Emory Egyetem végzős hallgatói is ide járnak kutatni. A Központ legtöbb tagja az Emory Egyetem Politikatudományi Tanszékének professzora. Köztük vannak a politikatudomány olyan ismert professzorai, mint Karl W. Deutsch. A Központ országosan is ismert a Szovjetunióval kapcsolatos kutatásairól, és az Emory Egyetem rendelkezik az ország egyik számú műholdas televíziós műsorvételi rendszerével, amely naponta több órán²⁴ át fogadja a szovjet televíziós műsorokat elemzés céljából. Az egyik professzor, Ellen Mickiewicz, akinek kutatásai állítólag befolyásolták az amerikai külpolitika kialakítását.

A Carter Központ számos kezdeményezésnek ad otthont:

2000 Világszerte működő vállalatok, amelyek célja az egészségügy és a mezőgazdaság előmozdítása a fejlődő országokban.

Save the Children, amely a gyermekgondozásra összpontosít, és amelyet az Egészségügyi Világszervezet, a Világbank, az ENSZ Fejlesztési Programja és a Rockefeller Alapítvány finanszíroz.

A Jamie Carter Könyvtár és Múzeum, a Carter elnöksége alatti politikai helyzet tanulmányozására szolgáló, mintegy huszonhétmillió dokumentumot tartalmazó könyvtár. A múzeum célja, hogy nyitott legyen a nyilvánosság számára, és elősegítse az elnökség megértését, és ezt a részét a Nemzeti Levéltár kezeli.

Ami fontos, az az utolsó kijelentés: a múzeum célja, hogy a nyilvánosság számára hozzáférhető legyen, és elősegítse az elnökség megértését. Egy ilyen intézmény egyike a különböző típusú

olyan intézmények, amelyek közvetítik a polgárok felé az amerikai szellemiséget, hitet, értékeket és a politikai döntések tendenciáit, és amelyek szerepe a politika szocializálása, valamint a politikai elvek és a politikai kultúra terjesztése.

Megnézhetjük, hogy a Carter Központ hogyan csinálja ezt. A múzeum az alkotmányról és az elnöki ismeretekről szóló filmmel kezd, amelyet Carter elnöki időszakáról készült felvételek szőnek át. A film a függetlenségi háborúval kezdődik, beszél az alkotmány megalkotásáról, bemutatja Washington elnök nagyszerű eredményeit, és bemutatja a politikai hagyományokat, hasonlóan az amerikai kormányzat tanításához. A filmet bárki ingyenesen megtekintheti, aki eljön megnézni. Amikor belépünk a múzeumba, hogy megnézzük, láthatjuk, hogy a terem több részre van osztva, amelyek mindegyike egy-egy kiállítási és bemutatási területre összpontosít, mint például külügyek, környezetvédelem, egészségügy, pénzügyek stb. Minden szekcióban nagyméretű fényképek és leírások vannak, és egy vagy két televízióval rendelkeznek. A televíziókon több gomb van, amelyeken feljegyzések vannak, mint például emberi jogok, háború, környezetvédelem stb. Ha a látogatót valamelyik téma érdekli, csak megnyomja a gombot, és Carter képe megjelenik a TV képernyőjén, hogy elmagyarázza a látogatónak az adott politika hátterét és vezérelveit.

A legérdekesebb, hogy van egy gyerekeknek szánt tévéfilm is, egy rajzfilm, amelynek címe: "Ha az Egyesült Államok elnöke akarsz lenni". A képek élénkek és szórakoztatóak, és szemléletes képet adnak az elnökségről. Elképesztő, hogy az amerikaiak az amerikai szellem terjesztésére figyelnek az állampolgárok fejlődésének minden szakaszában. Ez a munka minden társadalom számára elengedhetetlen az intézményi stabilitásra való törekvéshez.

A politikai szocializációnak ez a funkciója, amely az Egyesült Államokban viszonylag jól fejlett, a társadalom és a politikai rendszer stabilitásának egyik alapvető tényezője. Minden társadalomnak meg kell találnia a módját annak, hogyan adja át uralkodó értékeit, és a rendszer stabilitása és a politikai eszmék átadása lehetetlen szilárd és hatékony mechanizmusok nélkül.

Egy elnöki könyvtár vagy központ alapvető funkciója nem az archívumok megőrzése (amelynek természetesen alábecsült szerepe van a jövő nemzedékek és a történelem szempontjából), hanem az értékek és meggyőződések terjesztése. Az emberek tömegesen látogatják a központot. Az Egyesült Államok különböző eszközöket mozgósított egyfajta "politikai oktatás" biztosítására. Az egyik

el tudom képzelni, hogy az amerikaiak jól ismerik ezt. Az amerikaiak gyakran mondják, hogy hisznek az intézményeikben, de hisznek a hitükben.

Úgy gondolom, hogy az amerikaiak inkább a hit védelmére és terjesztésére összpontosítanak, mint a politika konkrét intézményeinek védelmére. Az Alkotmány azért marad fenn, mert az amerikai értékek és meggyőződések kifejezője.

Intézményileg ez az alkotmány nem tökéletes. A politikai életben a meggyőződések fontosabbak, mint az intézmények, mert az intézmények elvontak, és az embereknek kell megtestesíteniük őket. Minden olyan intézmény, amely nem nyilvánul meg automatikusan az azt megtestesítő emberek szellemében, gyenge.

Az elnöki központok tehát politika, nem történelem. Reagan elnök például még mielőtt távozott volna hivatalából, már kiválasztotta, hogy hol épüljön meg a Reagan Center. Állítólag a kaliforniai Stanford Egyetemet választották. A Stanford Egyetem nem volt pozitív, mert az egyetem politikailag semleges tudományos intézmény, a Reagan Központ pedig "politikailag orientált". A Reagan Központot később nem a Stanford campusán helyezték el.

A Carter Központ és más elnöki könyvtárak vagy központok között az a különbség, hogy az Emory Egyetem Politikai Tudományok Tanszékével közös kutatóközpontot működtet, ami tulajdonképpen egy agytrösztnek minősül. A politika számos magas rangú és prominens tisztviselője, miután elhagyta Washington-t és hivatalos pozícióját, különböző agytrösztökben keresett állást. A politikában szerzett tapasztalataik és a hivatalnoksághoz fűződő kapcsolataik viszont arra készítették a think tankek kutatási eredményeit és gondolati termékeit, hogy beavatkozzanak a politikai folyamatokba, és ezáltal elősegítsék a társadalom fejlődését. A Carter Központ egy kis csoportot gyűjtött össze tudósokból, főként politológusokból, ami mutatja, hogy hol van a Központ küldetése. A Carter Központ kutatási programja, amely a bel- és külpolitikára egyaránt kiterjed, szintén világos szándékú, és ambiciózusnak mondható.

Az ösztöndíjasok nagyon nagylelkű feltételekkel végeznek itt kutatásokat, és a Carter Központ minden költséget biztosít. Az ilyen központok a volt politikusok bátorságával és kapcsolataival, a magánipar finanszírozásával és támogatásával, valamint a tudósok aktív intellektusával olyan szerepet játszanak, amelyhez hasonlóan egy átlagos agytröszt nem tud felmutatni.

4. Védelmi miniszteri fórum

Atlanta városa délen található. A polgárháború idején Atlanta volt a csatatér, ahol a déli és az északi hadseregek harcoltak. A város déli része nem volt olyan virágzó, mint az északi. Úgy tűnik, a déliek még mindig neheztelnek a polgárháborúra, és a beszélgetések mindig a háborúról szólnak, amit az északiak jól tudnak. Találkoztam olyan emberekkel, akik hallották, hogy Atlantába megyek, és azt mondták, hogy az ottani emberek a polgárháborúról fognak beszélgetni veled. Történt, hogy sokan beszéltek velem a polgárháborúról, mondván, hogy a háború elpusztította Atlantát, és hogy a város mostanra teljesen újjáépült. Atlantában meglátogattuk a The Southern Center for International Studies-t.

Ez a központ egyike a kevés nemzetközi tanulmányi központnak délen, és elég híres néhány szenzációs esemény szervezéséről.

A központnak egy szerény ház ad otthont, amelyet szintén nemrég vásároltak meg, és jelenleg felújítják. W, a központ igazgatója mesélt nekünk erről: "A központ közel 20 éves, és elsősorban külpolitikai szemináriumokat szervez. A központ több száz szakértőt és prominens személyiséget szervezett már, hogy találkozzon a helyi üzleti szférával, a politikával, az akadémiai körökkel és a nagyközönséggel. A központ elődjét, a Déli Nemzetközi és Közügyek Tanácsát 1967-ben alapították, és 1977-ben nonprofit, oktatási intézményként szervezték újjá."

Mi ebben a tanulságos? Érdekelt, és feltettem neki ezt a kérdést. Ő elmagyarázta: "A déli régió nagyon fontos, de különböző okok miatt nem annyira nyitott a világ felé. A mai technológia arra kényszerítette az amerikaiakat, hogy egy egymástól függő globális közösség tagjaivá váljanak. Lehetetlen döntéseket hozni a mai nemzetközi közösség megértése nélkül. A Központ küldetése az, hogy a tagokat és a nyilvánosságot megismertesse ezzel az új környezettel azáltal, hogy első kézből hallhatnak előadásokat a nemzetközi gazdaságról, a külpolitikáról és más országok kultúrájáról, hallhatnak nemzetközi szakértőket, a világ vezetőitől: hogy megértsék ezt a nemzetközi közösséget. A Központnak magának nincsenek politikai irányultságai vagy politikai állásfoglalásai". Ettől függetlenül egyetlen intézmény sem mentes az értékválasztásoktól, csak az változik, hogyan fejezik ki azokat.

A Központ fő tevékenységei közé tartoznak az oktatási szemináriumok, és a Központ erejét mutatja, hogy a kínai vezető Deng

Xiaoping, Valéry Giscard d'Estaing volt francia elnök, Edward Heath volt brit miniszterelnök, Husszein jordániai király, Faisal szaúd-arábiai herceg és a legtöbb ország nagykövete kapott meghívást, hogy előadást tartson itt.

A Központ évente szimpóziumot tart a volt külügyminiszterek és védelmi miniszterek részvételével, amelyet a CBS televíziós rendszer országosan, a tengerentúlon pedig a Hírszolgálat műholdon keresztül közvetít. A Központ emellett speciális paneleket szervez nemzeti, regionális vagy globális kérdések tanulmányozására; folyamatos nemzetközi üzleti oktatási programot folytat; és világhírű személyiségekkel vacsorázik. Ezenkívül különböző szemináriumokat tartanak stb. A Központ két folyóiratot ad ki, a Global Review és a Literature on International Issues címűeket.

A központ tevékenysége figyelemre méltó, és számos általa szervezett eseményt tekinthetünk meg.

1987. december 8th. A volt külügyminiszterek ötödik éves találkozója, Rusk, Rogers, Kissinger, Vance, Muskie és Hague részvételével, "Az amerikai külpolitika kialakulása" címmel.

Januárban az Egyesült Államok 19, 1988, kínai nagykövete, Han Xue érkezett, hogy beszédet tartson.

Májusi éves 1988, ázsiai-csendes-óceáni találkozó, címe: Washington-Peking-Tajvan: Tíz évvel a kapcsolatok normalizálása után.

Szeptemberben "Ajánlások a következő kormány számára" címmel 30, 1988, szemináriumot tartottak nyolc volt védelmi miniszter részvételével: McNamara, Clifford, Laird, Richardson, Schlesinger, Rothfeld, Brown és Weinberg.

Amint a fenti tevékenységekből láthatod, nem szabad alábecsülni ennek a központnak az energiáját. Hányan vannak ebben a központban? A rendszeres személyzet körülbelül tíz fő. Csak két ember van a forrásközpontban, amely a "Dokumentáció" kiadásáért felelős (főként néhány fénymásolt cikk összeállítása, de nagyon hasznos).

Honnan fogják finanszírozni a központ tevékenységét? Ez egy kritikus kérdés. A finanszírozás többféle forrásból származik, részben támogatásokból, részben alapítványoktól, részben pedig tagdíjakból. A központ tagsága több kategóriába oszlik: nemzetközi csoport, 25 000 dollár vagy annál több; vállalkozók, 10 000 dollár; szponzorok, 5 000 dollár; támogatás, 500 dollár; támogatások,

250 dollár; általános, 100 dollár; és különleges, 50 dollár. A különleges csoportba diákok, oktatási intézmények tagjai, a tömegtájékoztatási eszközök képviselői és nyugdíjasok tartoznak.

Természetesen ezek az alapok önmagukban nem elegendők. A fő finanszírozás alapítványoktól és vállalatoktól származik. W. szerint nem lehet egyetlen finanszírozási forrás, és egyetlen forrás esetén fennáll a manipuláció veszélye azok részéről, akik pénzt adnak. A probléma az, hogy túl sokan vannak, akik hajlandóak pénzt adni. Sokan hajlandóak pénzt adni egy olyan tekintélyes intézménynek, mint a The Southern Center for International Studies. Ez az amerikai kultúra szerves része. Korábban beszéltem a Brookings Intézetéről, amely alapítványoktól vagy bármitől kapja a legnagyobb finanszírozást.

Emellett fontos sikertényező, hogy a magas rangú kormánytisztviselők szívesen tesznek ilyesmit, és a távozott magas rangú kormánytisztviselők hajlandóak ilyesmire. Különösen ez utóbbiak érzik a felelősséget, hogy a bel- és külpolitikáról beszéljenek. Az amerikaiak hajlandóak meghallgatni más országok kormánytisztviselőit vagy vezetőit is. Egy ország nem tud politikát csinálni a saját érdemei nélkül, de ha több meglátást hallgatnak meg más emberektől, akkor jobban megismerhetik a sajátjukat. A folyamat során minden érintett nyer valamit. Egy politika érdemeire vonatkozó általános kritérium az, hogy sok vagy kevés ember ellenzi-e azt. Ha többet tudunk meg, és különböző meglátások birtokában olyan politikákat hozhatunk létre, amelyek az emberek szélesebb körére terjednek ki.

Hogyan fogadják majd ezeket a híres embereket? Meg kell-e fizetni őket? A legtöbb esetben nem kell fizetni, mert hajlandóak részt venni ezeken az eseményeken. Néhány embernek viszont fizetni kell. A kulcskérdés az útitervük és az időbeosztásuk megszervezése. Az első lépéstől kezdve, amit az otthonukból tesznek, egészen az utolsó lépésig, amit hazafelé tesznek, a központnak gondosan kell intézkednie, hogy ne történjen hiba. Ha valami történik ezekkel a prominens emberekkel, a tét nagy. Néha magánrepülőgépeket használnak a szállításukhoz, és hatalmas, mindkét oldalon három ajtóval ellátott limuzinok nélkülözhetetlenek.

Láttuk, hogy a Déli Nemzetközi Kutatóközpont csak egy magánintézmény volt, de elég erős ahhoz, hogy az összes volt külügyminisztert elhozza Atlanta városába, hogy találkozzanak és előadásokat tartsanak, és hogy meghívja az összes volt védelmi minisztert Atlantába, hogy előadásokat tartsanak, elemezzék és megvitassák a belföldi és

külpolitika, és a nyilvánosság bevonása ezekbe a tevékenységekbe. A bölcsesség tehát aktív. A bölcsesség jobban tudja szolgálni ezt a közösséget és ezt a rendszert. Ez azt mutatja, hogy az amerikaiaknak erős elképzelésük van a politika szekularizációjáról, erős elképzelésük van a demisztifikációról. Azok az emberek, akik magas tisztséget töltöttek be, nem zárkóznak el az ilyen típusú tevékenységtől, hanem aktívan támogatják azt. Ők azok, akik, hogy nyíltan fogalmazzak, nem akarnak magányosak lenni, és éppen azért, mert nem akarnak magányosak lenni, a központ nagyobb szerepet játszhat.

Az ilyen központok nem egyedülállóak. Saját sikerük mellett társadalmi szerepük is van, amelyet nem szabad alábecsülni. A központok egyik célja a közoktatás elősegítése. Valójában számos ilyen központ terjesztette az amerikai értékeket a nagyközönség körében tevékenységük révén. Ezek az intézmények jelentős szerepet játszottak a politika szocializációjában. A kormányzat néhány alapvető politikáját ilyen csatornákon keresztül terjesztik a nyilvánosság körében, és szélesebb körben elfogadják.

Ugyanakkor a központ arra is szolgál, hogy az élet minden területéről származó ötleteket eljuttassa a döntéshozókhoz. Képzeljük el, milyen hatása lesz egy televízióállomásnak, ha az egész országra sugározzák. A politikai kérdések gyakran nem a jó, jól kidolgozott megfogalmazásában rejlenek, az bizonyára az alap, de ennél fontosabb az a képesség, hogy meggyőzzük a közvéleményt a politika kialakításának vezérlő ideológiájáról. Csak ha ez megtörtént, akkor lehet egy politikát megvalósítani az alapvető feltételeket. Egyes politikák eredménytelensége nem magának a politikának a problémája, hanem a felfogás és a közvélemény elfogadottságának problémája. Az ilyen központok és intézmények szerepét, különösen a politikai életben, nem lehet alábecsülni. Ezek nem a politika formális intézményei, de olyan szerepet játszanak, amit a kormányzati intézmények nem tudnak.

5. Regionális Ügyek Központja

Az amerikai társadalom általános fejlődésének nagy részét a különböző települések és közösségek fejlődése teszi ki. Egy társadalom fejlődése nem jöhet létre a semmiből, ahogyan egy társadalom modernizációja és anyagi civilizációja sem jöhet létre a semmiből; ez a társadalom egészének alapvető összetevőinek közös fejlődésén alapul. Nem reális, ha csak makrofejlődésről beszélünk. A harmadik világ egyes országai a társadalmi fejlesztési tervek megfogalmazásakor hajlamosak csak a makrocélokra összpontosítani, anélkül, hogy ezeket a célokat a következőkre alapoznák

konkrét és részletes kis célok, amelyek közvetlenül kapcsolódnak a társadalom egyes tagjainak közvetlen érdekeihez. A kis célok elérése nemcsak az átfogó társadalmi célok alapját képezi, hanem a kiegyensúlyozott társadalmi fejlődés és a folyamatos haladás pszichológiai mechanizmusát is.

Az amerikai társadalom egyik nagyszerű jellemzője, hogy viszonylag kiegyensúlyozott. Vannak különbségek a közösség minden egyes kis szelete között, de nincsenek egyenlőtlenségek, ami a fejlett ország egyik legfontosabb mutatója. Természetesen vannak szegények és hihetetlenül szegények, de a társadalom általános szintje fejlett szintűnek mondható. A közösségi politika fejlődése elengedhetetlen feltétele a közösség kiegyensúlyozott fejlődésének. A közösség fejlődése számos tényezőtől függ, például a szövetségi politikától, az állami politikától, a lakosok hozzáállásától, a közösség szerkezetétől stb. Az azonban, hogy miként lehet a közösségi fejlődés előmozdítására összpontosítani, egy fő cél.

Ohio a középnnyugaton található, és három napra meglátogattam a Miami Egyetemet. Az egyetem professzorai elmondták nekem, hogy az ország közepén van, és hogy a közepén élők sokkal konzervatívabbak, mint a nyugati és keleti parton élők. Az új eszmék általában a keleti és a nyugati partvidékről csíráznak ki, majd lassan a közép felé mozognak, és minél messzebb a közép felé, annál gyengébb a lendület; tehát a középső zónára kevésbé hatnak az új eszmék, és konzervatívabbak, ami egy érdekes gondolat, ami magyarázatot adhat a társadalmi-kulturális különbségekre. A természetes társadalmak korántsem egyértelműek, és a különböző elképzelések, a hagyományos és a modern, a konzervatív és a radikális, heves viták tárgyát képezik. Az amerikai társadalmat nem szabad úgy elképzelni, hogy "egy az egyben". Az Egyesült Államok földrajzi szempontból két partvonallal van megáldva: a keleti part Európára néz, a nyugati part pedig elválasztja Ázsiától. A legerősebb gazdasági és kulturális erők mindkét parton találhatóak. Kína partvonala is a legfejlettebb, és ha lenne nyugati part, attól tartok, Kína nem lenne a mai Kína.

Az ohioi Miami Egyetemen van egy érdekes intézmény. Ez a Közigazgatási és Regionális Ügyek Központja. Ennek a központnak fontos célja a helyi önkormányzati közigazgatással kapcsolatos kutatások végzése és a helyi közigazgatás fejlesztésének elősegítése. Nem tudom, hogy van-e még ilyen intézmény.

máshol, és ez példa az egyetemi kutatás és a helyi politikai fejlődés integrációjára.

Ezt a központot az állami kormány támogatja, amely a fő pénzügyekért felelős. Ez azt jelzi, hogy az államkormányzat a központ kutatásával, oktatásával és elemzésével igyekszik javítani az önkormányzati gazdálkodást, és technikai segítséget nyújtani az önkormányzatoknak. A központ fő funkciói a következők: technikai támogatást nyújt a helyi önkormányzatoknak a gazdálkodáshoz, erősíti a helyi önkormányzatok kapacitását, elősegíti a helyi gazdaságfejlesztést, értékeli az állami programokat és szakpolitikai kutatásokat végez, valamint elsősorban megyei, városi, falusi és városi önkormányzatokat szolgál.

Ez a program jól összekapcsolja a magas szintű tudást a konkrét fejlesztéssel. A helyi önkormányzatoknak sok probléma megbecsüléséhez nincs meg a megfelelő szakértelem, és az emberek segítségére van szükségük. Az egyetemek magas szintű tudással és technológiával rendelkeznek, de senki sem szervezett, és nem fordulnak automatikusan az önkormányzatokhoz. Az országos politika szempontjából az önkormányzatok tevékenysége nem elég látványos ahhoz, hogy a címzetes egyetemi tanár észrevegye. De ha szerveződnek és támogatják őket, akkor maguktól is történnek jó dolgok.

A Központot általában a helyi önkormányzatok hívják meg különböző kutatások elvégzésére, és néha a Központ tagjai saját terveket is készítenek a helyi önkormányzatok fejlesztésére, és kezdeményezik, hogy látogassanak el hozzájuk. A Központ két állandó munkatárssal és modern kutatási eszközökkel, például számítógépekkel és lézernyomtatókkal rendelkezik. A központ szoros kapcsolatot tart az egyetem politikatudományi tanszékével. Számos kutatási feladatot a politikatudományi tanszék professzorai végeznek, vagy a politikatudományi tanszék hallgatói segítik őket.

Lehetőség van arra, hogy megnézzük a Központ kutatási munkáját, és konkrét koncepciókat kapjunk.

Egy gazdasági adatgyűjtemény kidolgozása Butler megyére vonatkozóan.

Polgári felmérés lefolytatása Monroe város parkolási tervének elkészítése érdekében.

West Carrollton város faültetési tervének kidolgozása. Személyzeti

űrlapok és munkaköri felmérések kidolgozása Verfelde területén.

Hamilton átfogó gazdaságfejlesztési tervének kidolgozása. A monroe-i sürgősségi szolgáltatások költség- és haszonelemzése.

Felmérés az állampolgároknak a Celeste-kormányzattal kapcsolatos attitűdjéről.

A városvezetők számára készült kézikönyv szerkesztése és terjesztése.

A szövetségi költségvetési és adópolitikák hatásának vizsgálata a vidéki ohioi közösségekre.

Közszolgálati szemináriumok tartása a helyi önkormányzatok előtt álló közös kérdésekről.

Különböző gazdasági és gazdálkodási témájú kézikönyvek szerkesztése.

És így tovább, és így tovább, és általában véve a munka nagyon részletes és specifikus. A Központ tanulmányai nem az ország általános politikájával foglalkoznak, de látható, hogy nagyon hasznosak az önkormányzatok fejlesztése szempontjából.

Még egy konkrét elemzést lehet végezni egy kutatási jelentésen. A Központ által elkészített végleges jelentés a Preble County Economic Development Report (Preble megyei gazdaságfejlesztési jelentés) nevet viseli. A jelentés fő célja, hogy konkrét adatokat szolgáltatson Preble megye társadalmi, gazdasági, földrajzi, kulturális és demográfiai szempontjairól annak érdekében, hogy vállalkozókat és tőkét vonzzon a megye gazdasági fejlődéséhez.

A jelentés első része a megye rövid történetét ismerteti, majd a megye földrajzi elhelyezkedésének leírása következik, a megyén belüli városok megoszlása, az autópályák állapota, beleértve az autópályák távolságát a nagyobb városoktól, például 496 mérföld Atlantáig, 835 mérföld Bostonig, 250 mérföld Chicagóig, 223 mérföld Detroitig és így tovább, több tucat nagyváros felsorolásával, valamint a repülőterek állapota, beleértve a közeli nemzetközi repülőtereket és a megyében található kisebb repülőtereket. Nagy rész foglalkozik a népeiséggel, a kormányzattal, a kényelemmel, a lakhatással, az egészségüggyel, az orvosi ellátással, a könyvtárakkal, az oktatással, és részletes leírást ad a megye hat iskolájáról.

Ezek mind fontos statisztikák a befektetések és a munkaerő vonzása szempontjából. A megyében nyolc város található, és részletes adatok állnak rendelkezésre az egyes városok népességéről, költségvetéséről, kényelmi, közlekedési és gazdasági mutatóiról. Mivel ezt a jelentést az Egyetemi Kutatóközpont készítette, és bizonyos felhatalmazással

rendelkezik, Preble megye az információk terjesztésével elérheti a kitűzött célokat. Másrészt ez a

A jelentés jó feltételeket biztosít a megyei önkormányzat számára, hogy elemezze munkáját és fejlesztési célokat tűzzon ki, két legyet ütve egy csapásra.

Ez a központ megtanított minket arra, hogyan lehet hatékonyan megszervezni és irányítani a magas szintű tudás és technológia áramlását a társadalomtól a viszonylag hátrányos helyzetű területek felé, és hogyan lehet hatékonyan előmozdítani a társadalom egészének kiegyensúlyozott fejlődését. Az Ohio Egyetem irányításának állami megközelítése a gazdasági tőkeáttétel alkalmazása. Az állam kormánya fizeti a központok létrehozását, amelyek olyan speciális, nonprofit intézmények, amelyek feladata a helyi önkormányzatok fejlődésének elősegítése.

Ahogy az elején mondtam, a kis közösségekben a kis célok elérése az alapja a nagy társadalmakban a nagy célok elérésének. Makroszinten lehet úrsikló, mesterséges műholdak, nagy számítógépek stb., de ez nem azonos egy társadalom kiegyensúlyozott fejlődésével. A modernizáció nagyrészt nem az előbbi, hanem az, hogy minden hétköznapi ember képes legyen jobb életet élni. Ez valóban felfogás kérdése, amely nélkül a társadalmi fejlődés kialakítása más lesz.

6. Tudástározó

Egy társadalom fejlődése elválaszthatatlanul összefügg a tudás, különösen a fejlett tudás terjesztésével. Az emberi történelmi fejlődés folyamatát összefoglalva, az új tudás és az új bölcsesség megjelenése gyakran nem jelent társadalmi fejlődést, hanem csak az új tudás és az új bölcsesség széles körű elterjedése jelent társadalmi fejlődést. Terjesztési folyamat nélkül az új tudás és az új bölcsesség nem válik a társadalmi fejlődés előmozdításának erőteljes erejévé.

Az ókori Kínában nem volt hiány olyan eszmékből, amelyek a maguk korában kiemelkedőek voltak, de egyik sem vált a társadalom fejlődésének mozgatórugójává, nagy megkönnyebbülésre. Az ókori kínai gondolkodás és kultúra egyedülálló helyet foglalt el a világban, és a nyugati civilizációhoz hasonló történelmi státusszal rendelkezett, de nem sikerült a kínai társadalom és a nyugati társadalom egyidejű fejlődéséhez vezetnie.

Ennek egyik fő oka a terjesztési mechanizmusok hiánya. A nyugati társadalmak fejlődése, különösen a második világháború utáni csúcstechnológia fejlődése szorosan összefügg a tudás és az eszmék terjesztésével. Az információ szerepe

terjesztésének a nyugati társadalmak fejlődésében és fejlődésében betöltött szerepét nem lehet alábecsülni.

Az egyetemi könyvtári rendszer vezető szerepet játszik a tudás és az eszmék terjesztésében a mai társadalomban. A Harvard Egyetem, az MIT, a Stanford Egyetem, a Kaliforniai Egyetem, a Berkeley Egyetem, a Missouri Egyetem, az Iowa Egyetem, az Ohioi Miami Egyetem, a Yale Egyetem, a Princeton Egyetem, a Syracuse-i Egyetem, a seattle-i Washingtoni Egyetem, a Kalifornia-San Diego Egyetem, az Emory Egyetem, a Michigani Egyetem és más iskolák könyvtáraiban tett látogatásaim során megtapasztaltam, hogy ezek a könyvtárak milyen jelentős szerepet játszanak egy közösségben. Több ezer egyetem könyvtárai együttesen a társadalom irányítási rendszerének és működésének fontos részét képezik, valamint a tudás és a bölcsesség terjesztésének mindenütt jelenlévő hálózatát.

A könyvtárak olyanok, mint a tudás tárházai, amelyekben mindenféle tudás és bölcsesség megtalálható, amelyet az emberiség a történelem során létrehozott és kifejlesztett. Természetesen egyetlen egyetemi könyvtár erre nem képes, de az egyetemi könyvtárak szorosan együttműködnek egymással, és ezt az együttműködést a modern tudomány és technológia segítségével valósítják meg.

A könyvtárak tárolják a tudás mannáját, és ne hagyják, hogy elfolyjon. Mindenki, aki szomjazza a tudást, elmehet ide, és ihatja ezt a mannát.

Az egyetemi könyvtárak általában mindent megtesznek azért, hogy a könyvek, folyóiratok, újságok és egyéb anyagok széles választékát gyűjtsék össze. A hivatalos kiadványok természetesen ide tartoznak. Minden könyvtár mindent megtesz a hazai és külföldi anyagok összegyűjtésére. Lehetetlen, hogy egy könyvtár az összes külföldi anyagot összegyűjtse, de minden könyvtárnak megvan a maga súlypontja. Egyesek például az indiai irodalom gyűjtésére fordítanak figyelmet, míg mások a szovjet és kelet-európai irodalom gyűjtésére. A Yale Egyetem Kelet-Ázsiai Könyvtárának nagy gyűjteménye van kínai anyagokból, még nem hivatalos kiadványokból is. "A kulturális forradalom vörösgárdista bulvárlapjai számos egyetemi könyvtárban jól megőrződtek, kedvező adatbázist biztosítva a tudósok számára a történelem e korszakának mai tanulmányozásához. Egyszer megkérdeztem egy könyvtárigazgatót, hogy mi az alapelve az anyaggyűjtésnek. A válasza ez volt: "Gyűjtsünk minél többet, nem tudjuk, hogy ma hasznosak-e, talán nem, de a jövő nemzedékek számára hasznosak lehetnek a történelem tanulmányozásához". Egy könyvtár funkciója nem csak az, hogy könyveket kölcsönözzön az olvasóknak, hanem az is, hogy összegyűjtse az összesített tudást, és hogy egy

a tudás tárháza. Bárki, akinek bármilyen tudásra van szüksége, itt kielégülhet.

A könyvtárak olyanok, mint a vízvezetékek hálózata. Az egyetemi könyvtárak között szoros együttműködés van. A könyvtárak kommunikálni tudnak egymással. Ha valaki nem talál egy anyagot vagy könyvet az egyik iskola könyvtárában, akkor a könyvtáron keresztül kölcsönözheti egy másik iskolából. A folyóiratokban található cikkek esetében is lehet kérni a könyvtárat, hogy készítsen másolatokat más iskolákban. A könyvtárak egy számítógépes rendszeren keresztül is összekapcsolódnak egymással, amely lehetővé teszi, hogy egyetlen egyetemi könyvtárban több könyvtár gyűjteményeihez is hozzáférjenek.

Sok könyvtár rendelkezik számítógépes hálózati kapcsolattal a Kongresszusi Könyvtárral, amely lehetővé teszi számukra, hogy közvetlenül a Kongresszusi Könyvtárból töltsenek le anyagokat, például a kongresszusi viták átiratát, és azonnal kinyomtassák azokat. Ez a csatornahálózat nemcsak a könyvtárakat, hanem mindenkit összeköt. Ez lehetővé teszi a tudás minél szélesebb körű terjesztését. Bizonyos értelemben a különböző könyvtárak olyanok, mint egy nagyobb "méretgazdaságossággal" rendelkező rendszer.

A könyvtár olyan, mint egy nyitott tudástároló, amelyben mindenki úszhat. Egy társadalom fejlődése abban rejlik, hogy minden egyes ember képes-e befogadni és elsajátítani a társadalom által felhalmozott és létrehozott tudást. Ahhoz, hogy ezt a célt a lehető legnagyobb mértékben elérjük, a tudást és az eszméket – legyenek azok a történelem örökségei vagy a jelen alkotásai – mindenki számára könnyen és gyorsan hozzáférhetővé kell tenni. A könyvtárak minden típusa (nem csak az egyetemi könyvtárak) nyitott és bárki számára hozzáférhető. A könyvtárakban található mindenféle könyv, anyag, újság, mikrofilm és eszköz elérhető. A könyvtár minden anyaga nyitott, a teljes könyvállomány nyitva áll és bárki számára kölcsönözhető. Ha Ön helyi lakos vagy az egyetem tagja, mindenféle gyűjteményt könnyedén kikölcsönözhet. Van egy átfogó katalógusrendszer, de az is hozzáférhető. Minden könyvtárban van egy külön részlege a kormányzati dokumentumoknak, amelyeket bármelyik törzsvendég kikölcsönözhet.

A könyvtár maximális nyitottsága előfeltétele annak, hogy a könyvtár a lehető leghatékonyabb legyen. E feltétel nélkül a víztároló állóvízzé válik, és nem lesz társadalmilag hatékony. A víztároló építésének célja nem a víz tárolása, hanem az öntözés. Ugyanez igaz a tudástárolókra is.

A tudástározó nemcsak a tudás terjesztésében és az agy öntözésében játszik szerepet, hanem a tudás generációk közötti átadásában is. A könyvtár felhalmozza a generációk által létrehozott tudást, és egyúttal megvalósítja ennek a tudásnak a generációk közötti átadását. Az egyetemi könyvtárak felszereltsége és irányítása egy bizonyos szintig biztosított. A könyvtárban található számítógépes indexek, mikroeszközök és fénymásolók nagy kényelmet biztosítanak a különböző anyagok eléréséhez. A vezetési ideológiában az olvasó kiszolgálására helyezik a hangsúlyt, és mindent a kényelemre törekednek, hogy az olvasó megtalálja minden anyagot, amit keres.

Mi a könyvtári rendszer szerepe a társadalom irányításában? Ez egy érdekes kérdés. Bármely társadalom irányítása nagymértékben a tudás irányítása. A politikai irányítás, a közigazgatási irányítás, a gazdasági irányítás és a műszaki irányítás végső soron mind emberi irányítás. Az emberek nem elvont és mechanikus tárgyak, hanem gondolkodni és véleményt formálni képes alanyok. Az első dolog, ami az emberi viselkedést uralja, az emberi elme, a kialakult kultúra és a kialakult fogalmak összessége, amelyet az emberek elfogadnak, és az alkotások, amelyeket az emberek ezen az alapon hoznak létre. Minden társadalmi fejlődés és konfliktus valójában a tudás kezeléséből ered.

A történelem azt is mutatja, hogy a politikai rendszerek egyik legfontosabb feladata a tudás kezelése. A tudás határozza meg a politikai fejlődés szintjét. Bizonyos értelemben a tudás struktúrája politikai fejlődéshez vagy politikai hanyatláshoz vezethet. A történelem során a politika minden egyes ugrása, illetve a régi és az új politika anyagcseréje a tudás fejlődésével vagy nem fejlődésével függ össze.

Az, hogy egy társadalom hogyan kezeli a tudást, bizonyos mértékig magyarázatot adhat az adott társadalom mintázatára. A tudás terjesztése vagy egy bizonyos fajta tudás terjesztése nemcsak az oktatás felelőssége, hanem a politika számára is nagy felelősség és néha súlyos teher.

Az amerikai társadalom decentralizált megközelítést alkalmaz a tudás kezelésére. Természetesen a tudásmenedzsmentet nem lehet teljesen depolitizálni. De a tudásmenedzsment a társadalomban sokkal nagyobb mértékben elszakad az igazgatási rendszertől. A közigazgatási rendszertől, amely formálisan nem viseli ezt a súlyos felelősséget, és a magasan fejlett könyvtári rendszertől, amely lehetővé teszi ezt a gazdálkodási módszert,

viseli a tudás terjesztésének mérhetetlenül nagy terhét azokban a társadalmakban, ahol a tudás terjesztésének önszerveződő rendszere fejletlen, nemcsak a tudás terjesztése, hanem a közigazgatási rendszer szilárd alapjainak megteremtése céljából is. Az ismeretterjesztés rendszerének megfelelő, magas szintű megszervezésének jelentősége a társadalmi és politikai irányítás szempontjából nyilvánvaló.

7. Városi Könyvtár

Iowa City egy kisváros, amelynek lakossága körülbelül 15 000 fő. Elsősorban egyetemi város, körülbelül egyetemi 35,000hallgatókkal. A körülbelül 60 000 fős összlakossággal sokan inkább egy ilyen kisvárosban élnek, mint egy olyan nagyvárosban, mint New York vagy Chicago. A kisvárosok csendesek, nyugodtak és egyszerűek. A nagyvárosok lakói természetesen lenézik a kisvárosok lakóit, de a kisvárosok lakói nem mindig irigylik a nagyvárosokat.

Mi az oka? A fejlődő országokban az emberek a nagyvárosokba áramlanak. Egy 50 000–60 000 fős kisváros soha nem fogja tudni megtartani a tehetségeket. De az Iowai Egyetemnek sok híres matematika professzora van, akik szintén szeretik az itteni élet légkörét, és nem akarnak továbbállni. Az emberek pszichológiai preferenciái mellett egy másik fontos tényező az életkörülmények. A kisvárosokban a társadalmi tevékenységek környezete nem különbözik alapvetően a nagyvárosokétól. Itt a könyvtárból indulhatunk ki.

Az Iowa City-i könyvtár elég jó, a felszereltséget tekintve teljes felszereltséggel rendelkezik, amivel egy nagy könyvtár általában rendelkezik. A városi könyvtár jó könyvgyűjteménnyel rendelkezik, bár nem hasonlítható össze az egyetemi könyvtárral vagy a Kongresszusi Könyvtárral. A könyvtárnak jó audiovizuális rendszere van, amelyben az emberek lemezeket, videókat, sőt filmeket is kölcsönözhetnek, és "vacsorázhatnak", azaz a könyvtár felszerelését használhatják a könyvtárban, vagy "elvihetik", azaz hazavihetik őket megnézni.

A könyvtár nyilvános számítógépekkel és különböző eszközökkel, például fénymásolóval van felszerelve. Az egyetemi könyvtárral ellentétben a nyilvános könyvtár célja nem az, hogy a tudósok használják, ezért nagyszámú gyermekkönyvvel rendelkezik, amelyeket a polgárok családjainak szánnak. A könyvtárban gyermekcsoportok is megtalálhatók. A könyvtár kisszámú, de jelentős számú újsággal és folyóirattal rendelkezik. A

is számos eszközzel rendelkezik például az ország egyetemének, telefonszámainak és középiskoláinak címének megkereséséhez. A könyvtárnak vannak olyan munkatársai is, akik az anyagok kivágásával és rendszerezésével foglalkoznak, így a látogatók viszonylag könnyen megtalálhatják egy-egy témával kapcsolatos kivágásokat.

A könyvtár egy másik szolgáltatást is nyújt a látogatóknak, mégpedig azt, hogy az összes álláshirdetést egy helyen tartja, így azok, akiknek munkát kell találniuk, ide jöhetnek, hogy megnézzék azokat. Mi több, a könyvtár számos bekeretezett rajzot, festményt és híres festmények finom keretekbe foglalt reprodukcióit tartja, amelyek szintén kölcsönözhetőek. Amíg van könyvtári kártyád, két-három hónapra kölcsönözheted őket, otthon felakaszthatod őket, majd visszajöhetsz a könyvtárba, hogy kicseréld őket. Ez egy eredeti ötlet. Ez tehát nem csak egy könyvtár, hanem egy "kép" "könyv" könyvtár is.

Az egész könyvtár számítógépesített. A könyvtárnak van egy központi számítógépe, amely a könyvtár összes termináljának összekapcsolásáért felelős. Ha egy törzsvendég bármelyik könyvet ki akarja nézni, csak a számítógépet kell megnéznie. A könyvtárban lévő számítógépeket gondosan megtervezték a látogatók kényelme érdekében. Ezek a számítógépes terminálokon nincs billentyűzet, csak képernyő. Minden számítógépen a képernyő alján utasítások jelennek meg, a felhasználónak csak az ujját kell használni egy bizonyos utasításra, a számítógép az utasításnak megfelelően fog működni. Ez egyfajta induktív rendszernek tűnik. Ez a kialakítás különösen előnyös a gyermekek számára, mivel a gyermekek nehezen emlékeznek az utasításokra. A "vizuális érintés" parancsrendszer biztosításával az egész számítógépes rendszer könnyen működtethető. Egyes helyeken a számítógépes rendszer nem működik, mert a legtöbb ember nem tudja, hogyan kell kezelni a számítógépet. Itt nem arról van szó, hogy az emberek engedelmeskednek a számítógépeknek, hanem arról, hogy a számítógépek engedelmeskednek az embereknek.

Egy ilyen kényelmes könyvtár ingyenes a nyilvánosság számára. Bárki, aki Iowa Cityben lakik, ingyenesen kaphat könyvtári kártyát. Ha nem helyi lakos, akkor is élvezheti díj ellenében. A könyvtári kártyát nagyon könnyű megszerezni, csak meg kell mondani, hogy hol laksz, és fel kell mutatni bizonyos dokumentumokat, és azonnal megkaphod.

Ez a könyvtár csak egy része a kisvárosban rendelkezésre álló különböző szolgáltatásoknak. A legtöbb kisvárosban az emberek nem érzik magukat jelentősen elmaradottnak, és az emberek élvezhetik a modernitás minden gyümölcsét. Ez a társadalmi stabilitás fontos szempontja. A sokak számára kínzó társadalmi dilemma

A fejlődő országok számára az a kérdés, hogyan lehet összeegyeztetni a különböző régiók politikai és gazdasági fejlődésének egyensúlytalanságát. A kiegyensúlyozatlan politikai és gazdasági fejlődés mindenféle ellentmondáshoz vezethet. Ezek az ellentmondások nem mesterségesek, hanem a társadalmi fejlődés egy bizonyos szakaszában elkerülhetetlenek. A kérdés az, hogy ezeket a problémákat a politikai irányítás és a társadalmi koordináció előfeltételei közé emelték-e, hogy elősegítsék a politikai és gazdasági fejlődés egyensúlyát az országban.

A politikai és gazdasági fejlődés egyenlőtlensége a régiók közötti versengéshez vezethet az erőforrásokért, az emberek mozgása miatt nehézségekbe ütközhet az irányításban, a tehetségek nagyvárosokban való túlzott koncentrációja miatt nehézségekbe ütközhet az általános fejlődésben, és így tovább. Valójában a harmadik világ országaiban bekövetkezett egyes változások azt is jelentik, hogy a szegény régiók hatalma magához ragadja az ország leggazdagabb régióit. Talán ezt a politikai földrajz témakörébe is be lehetne vonni.

Iowa City, egy kisváros, több nagy bevásárlóközponttal rendelkezik. Ami a New York-i vagy washingtoni üzletekben kapható, az itt is kapható. Senki sem akar New Yorkba vagy Chicagóba menni, hogy személyesen vásároljon meg bármit. Az is ritka, hogy "használtcikk-kereskedő" vagy "hátsó szoba" legyen, akár kábítószerrel, akár más árukkal kereskedik. A lakhatás, a közüzemi szolgáltatások és a terciér szektor mind elég jól fejlett itt. Az itt élést nem érzi kényelmetlenül. Ezért – kivéve a fiatalokat, akiknek az az elképzelésük, hogy elmennek megélhetést keresni – a lakosság érzelmileg stabil. Néhányan olyan stabilak, hogy még soha életükben nem hagyták el Iowát, és nem tudják, milyen New York vagy San Francisco.

Azt kell megvizsgálni, hogy a kisvárosok miért érhetnek el ilyen szintet.

Az egyik ilyen a fejlett árutermelő gazdaság. Az itteni üzletek és harmadlagos létesítmények többsége magántulajdonban van, és az árutermelő gazdaság minden kisvárosban magánvállalkozások megjelenéséhez vezetett. Amíg vannak vásárlók, addig jön az árugazdaság. A kisvárosok üzleteiben nemcsak amerikai termékek találhatók, hanem a világ minden tájáról származó termékek is, például japán autók, kínai textíliák, tajvani és hongkongi háztartási cikkek. Ez az árugazdaság ereje. A vagyonszerzés vágya arra készteti az üzletembereket, hogy minél jobban kiterjessék értékesítési hálózatukat. Ha lennének olyan erők, amelyek korlátoznák az embereket a meggazdagodásban, akkor a kisvárosok nem fejlődtek volna ki.

A második a fejlett közlekedési rendszer. Minden kisváros általában csatlakozik az országos autópálya-hálózathoz, amely az ország bármely részébe eljutást biztosít. Ez megkönnyíti a magánvállalkozások számára, hogy az ország különböző részein fektessenek be. Az autópályákat a nemzeti vagy állami kormányok építik, és ezek biztosítják a vállalkozások és a személyes megélhetés alapjait. Ez mutatja, hogy hol a legfontosabbak az állami beruházások. Ha a kormány rengeteg pénzt költött volna arra, hogy mindenhol áruházakat építsen, nem hiszem, hogy ma itt tartanánk.

A harmadik a hatalmas termelési energia. Ha nincs mögötte magas termelékenység, akkor nem lesz elegendő áruforgalom. Természetesen az Egyesült Államokban egy másik állapotot a dollár világpiaci státusza idézett elő: minden országból özönlöttek a termékek az amerikai piacra. A csúcstechnológia fejlődése szintén megteremtette a virágzó piac feltételeit: a csúcstechnológia exportja és a nagyszámú kifinomult háztartási cikk importja.

A negyedik egy erős irányítási rendszer. Az amerikai társadalom fejlődése ma szintén egy fokozatos folyamat, amely csak sok évnyi felhalmozás után alakult ki. A kisvárosok irányítási rendszere általában a népi választásokon alapul. Minden vezetésnek meg kell tennie néhány dolgot annak érdekében, hogy újraválasszák, vagy hogy hírnevet szerezzen. Így halmozódnak fel a városok és a társadalmi fejlődés. A népi választások viszonylagos biztosítékot nyújtanak a vezetők hozzáértéséről, és a kevésbé hozzáértők kiesnek a választásokon.

Az amerikai társadalom modernizációja nem az olyan nagyvárosokon alapul, mint New York, hanem több ezer kisvároson, és a nagyvárosok csak a hegy tetejét jelentik.

XI. A válság alulról jövő áramlatai

1. Családi koncepció

A család vagy a családszervezés amerikai koncepciójával a keleti kultúrában nevelkedettek többsége nem ért egyet, és nem értékeli azt. Az amerikai családfelfogás nagyon különbözik attól, ami évtizedekkel ezelőtt volt. Természetesen több millió amerikai család van, és ezek különböznek egymástól. Amit mi elemzünk, az csak a tipikus és reprezentatív mainstream amerikai családfelfogás.

Fontos, hogy egy férfi és egy nő egyesüljön, hogy családot alapítson. A legtöbb amerikai férfi és nő számára ez az egyesülés nem sérti mindkettőjük magánéletét. Sok pár tisztelettel bánik egymással, és nem avatkozik bele egymás magánéletébe. Kínában vagy Japánban nem elfogadható a köztük lévő kapcsolatnak ez a mintája. A férfiak és a nők sok kérdésben konzultálnak, és ez úgy hangzik, mintha két egymást nem nagyon ismerő ember beszélgetne egy dologról. Természetesen léteznek harmonikus családok.

Az amerikai házastársi élet eddigi fejlődése egy olyan társadalom eredménye, amely régóta az individualizmusra törekszik. Az amerikaiakat gyermekkoruk óta erre nevelték, és ezt az értéket minden más értéknél fontosabbnak tartják. Másfelől e hosszú távú nevelés eredményeként egyre kevésbé értettek az emberekkel való bánásmódhoz, és már nem élnek együtt velük. Személy szerint úgy vélem, hogy ez problémát jelent az amerikai társadalom jövője szempontjából. A házasság nem töri meg azt a várat, amely mindenki szívében épül, különösen a fiatal pároknál. Úgy tűnik, hogy az idősebb pároknak jobban kell egymásra támaszkodniuk, és kevesebb figyelmet fordítanak a belső gát fenntartására.

Hogyan alakul ki ez a gát? Azzal a környezettel kezdődik, amelyben az amerikaiak felnőnek. Úgy gondolom, hogy sok fiatal pár túlságosan individualista és önző ahhoz, hogy nagy figyelmet fordítson a gyermekei támogatására és nevelésére, nem úgy, mint a keletiek, akik elvárják, hogy a gyermekeik felnőjenek, és nem úgy, mint a hagyományos nyugatiak, akik szívüket-lelküket szentelik nekik. A nagyon kisgyerekeket, akik még egy évesek sincsenek, általában külön szobába küldik, az amerikai felfogás szerint ez lehetővé teszi, hogy a gyermek megtanulja, hogy legyen egy privát területe, hogy megtanuljon

saját doménnel rendelkeznek, másrészt a szülők magánterületét is megvédhetik. Ez a kezdete annak, hogy a gyerekek megtanulják az önállóságot. A függetlenséget és az individualizmust az amerikaiak nagyra értékelik. A szülők ezt belenevelik gyermekeikbe, és egyúttal megvédik magukat. Nem akarják, hogy ezt elveszítsék maguknak a gyermek születése következtében. Legbensőbb, talán tudattalan motivációik arra ösztönzik őket, hogy gyermekeiket arra bátorítsák, hogy "menjenek előre" és "álljanak a saját lábukra". A társadalmi hatások szempontjából ennek pozitív következményei lehetnek. A gyermekeket korán megtanítják arra, hogy saját maguk hozzák meg döntéseiket, és hogy felelősek legyenek saját tetteikért. Ez lehetővé teszi, hogy a szülők korábban megszabaduljanak gyermekeiktől.

A gyerekek már korán elkezdnek pénzt keresni, és a szülők adnak nekik némi pénzt. Sok nagyon fiatal gyermeknek van bankszámlája. 9 és 10 év közötti gyermekek újságot szállíthatnak a szomszédaiknak, és a 9 és 13 év közötti gyermekek 18bébiszitterkedhetnek a szomszédaiknak. Az amerikai társadalom a pénz társadalma, és a szülők tudják, hogy ahhoz, hogy gyermekeik függetlenségre tegyenek szert, rá kell kényszeríteniük őket, hogy megtanuljanak a pénzzel bánni.

18 és 21 éves kor között a szülők arra bátorítják gyermekeiket, hogy hagyják el az otthont és éljenek önálló életet. Ebben a korban a gyerekek általában elmennek, hogy megkeressék a saját megélhetésüket. A gyermekek és családjuk közötti kapcsolat a kilépés után kínai szemszögből nézve nagyon gyenge. Gyakran hallani olyan történeteket, hogy a gyerekek felhívják a szüleiket, és elmondják, hogy egy bizonyos napon mikor jönnek és mikor mennek, majd elmennek. A fiatalok belépése a társadalomba olyan, mintha egy csatatérre lépnének, nem tehetnek róla, hogy jól megélnek. Ez a nyomás arra is kényszeríti őket, hogy képtelenek legyenek gondoskodni a szüleikről. Ismerek olyan embereket, akik szeretik a szüleiket, de nincs idejük gyakran meglátogatni őket. Sok olyan embert is ismerek, akik közömbösek az idősek iránt. Sok idős ember idősek otthonában vagy bármi másban él, és a gyerekeik nem számítanak semmilyen szerepnek. Az okoktól függetlenül rendkívül nehéz az adakozó lánynak támogatni az időseket. Mit tanít az idősek jelenlegi helyzete a fiataloknak? Milyen nyomot hagy a fiatalokban?

A szülőket általában nem érdekli a gyerekeik házassága sem, ez rajtuk múlik. A gyerekek csak hazahozzák a barátnőjüket vagy barátjukat, hogy találkozzanak a szüleikkel. Az amerikaiak lazábbak ebben a tekintetben, míg a gazdagok és híresek talán szigorúbbak. A szülők is ugyanolyan emberek. A fiataloknak általában van barátjuk vagy barátnőjük a középiskolában.

az iskolában, és a szex fogalma nyitottabb, és a szülőknek nincs kifogásuk az ellenkező nemű barátok ellen, akiket gyermekeik a 15 vagy 16. Az egyik tanárnő, akit ismertem, behozta a fiát és a fia barátnőjét az osztályterembe, és bemutatta őket mindenkinek. A fia tizenöt éves volt. Megkérdeztem tőle, mit gondol erről a kapcsolatról. Azt mondta, nagyszerűnek tartja, hogy a fia barátnője két évvel idősebb nála, saját autója van, és nem engedi, hogy a fia igyon vagy dohányozzon. Ennek a ténynek az elfogadása Amerikában mindennapos, mert a szülők így jönnek rá. A barátnők és barátok fogalma semmiképpen sem feltételezi a házasságot, ami persze lehetséges.

A gyermekekhez való viszonyulásnak sokféle oka lehet, és valójában úgy gondolom, hogy sokan nagyon szeretik a gyermekeiket. Az átlagos családoknak azonban korán önállósítaniuk kell a gyerekeiket, és nem engedhetik meg maguknak, hogy gondoskodjanak róluk, ezért képtelenek szeretni őket. A gyerekek viszont szeretik a szüleiket, de a szülők nem számíthatnak a gyerekeikre idős korukban, a gyerekek pedig nem engedhetik meg maguknak, így a gyerekek sem tudnak szeretni. Ennek a kapcsolatnak messzemenő következményei vannak a társadalomra nézve. A szülőknek idős korukban a társadalombiztosításra vagy a jóléti rendszerre kell támaszkodniuk, de a gyermekeikre nem. Az időseknek saját életet kell építeniük. A kínai kultúrában erős elemként jelenik meg a gyermekek öregkorra való nevelése, és a gyermeki jámborság a kínai kultúra egyik alapfogalma. Nem arról van szó, hogy az amerikaiak nem akarják ezt a koncepciót, de képtelenek rá. Egy barátom azt mondta, hogy a kulturális tényezők mellett az anyagi feltételek is fontosak. Az időskori gyermeknevelés az agrárcivilizáció terméke, és az ipari civilizáció hatására szükségszerűen csökkenni fog.

Az idősek jelene a fiatalok jövője. Az időseknek ez a helyzete befolyásolja a fiatal szülők hozzáállását gyermekeik neveléséhez. Attól kezdve, hogy gyermeket vállalnak, a szívük mélyén tudják, hogy a gyerekekre nem számíthatnak a jövőben, hogy a nevelése egyoldalú kötelezettség, és hogy a legtöbb esetben nem várhatnak cserébe semmit. Milyen hatással van ez a szülőkre? A szülők számára nem kis kihívást jelent, hogy valóban vállalják a gyermeknevelés felelősségét, azaz leküzdjék saját, generációról generációra átörökített individualizmusukat (nem becsmérlő értelemben, hanem egy kulturális jelenségre utalva), és rendkívül nehéz új kezdetet választani, ami a jövő problémája.

Arisztotelész több mint évekkel 2,000 ezelőtt azt mondta, hogy a család a társadalom sejtje. A háború óta eltelt években ez a sejt, a család, szétesett az Egyesült Államokban. A felszínen a család még mindig a társadalom sejtje, de a valóságban a társadalom igazi sejtje az Egyesült Államokban az egyén. A családszervezés és a család fogalma felgyorsítja ezt a szétesési folyamatot. A túlságosan hagyományos család túlságosan szorosan kötődik az egyénhez, és nem segíti elő az egyén fejlődését. De vajon a túlságosan laza család elősegíti-e a társadalmi fejlődést? A család számos személyközi konfliktust és kapcsolatot kibékíthetett volna. A család szétválása után ezeket a konfliktusokat a társadalomra kell hagyni.

A kormányra súlyos terhek hárulnak a családok széttagoaltsága miatt, a gyermekek oktatásától kezdve az idősekkel kapcsolatos kérdésekig. Ez komoly terhet jelent a gazdasági és társadalmi fejlődés szempontjából. Ma azonban a családszervezés egyre nagyobb mértékű széttöredezettségével ez a teher valószínűleg egyre nagyobb lesz. A kormány csak az anyagi feltételeket tudja biztosítani, az érzelmi problémákat ki fogja szabályozni? A család széttöredezettsége sok emberi érzéstől fosztotta meg a társadalmat, ami szintén káros a harmonikus társadalomra nézve.

Sokan aggódnak a család fejlődése miatt is. Ennek egyik példája a neokonzervatív gondolkodásmód. A neokonzervativizmus a család szerepét hangsúlyozza, és sokan azt szeretnék, ha a család olyan alapvető normákat adna át, mint a vallás, az erkölcs és az etika. Az amerikai társadalomban azonban nem könnyű ezt ilyen mechanizmusokkal megvalósítani.

A különböző kultúrákban különböző elképzelések vannak arról, hogy a társadalomnak jobb-e az egyénnel mint sejtekkel vagy a családokkal mint sejtekkel, és hogyan kell a családokat kialakítani. Az amerikai társadalomban a mai napig a család a társadalom alapegysége. Lélekben azonban a családot kiüresedik, miközben a társadalom még nem alakított ki egy teljes szabályozási mechanizmust, amelyben az egyén a sejt. Két utolsó kérdés.

Alkalmazkodott-e az emberi természet ahhoz, hogy családi érzelmekkel vagy azok nélkül éljen?

Az individualizmus érzelmi döntés vagy olyasmi, amit el kell fogadni?

A társadalmi-gazdasági fejlődés elkerülhetetlenül a hagyományos család széteséséhez vezet-e, ahogyan azt az amerikai társadalom is teszi? A dilemma a modernizáció és a hagyományos társadalmi struktúra között áll fenn.

Mély benyomást tett rám ennek a kérdésnek a nehézsége, amikor Szingapúrban jártam. Szingapúr egy kínai társadalom és egy újonnan iparosodott ország. A gazdasági fejlődés után felmerült elsődleges probléma a családok szétesésének veszélye volt. Szingapúr a konfucianizmussal igyekezett tompítani a modernizáció lökéshullámain. A család és a családszervezés fogalmának fejlődése jól tükrözi Marcuse "egyoldalú ember" ábrázolását is. Marcuse kérdése Amerikához a következő: A szerelem és a vágy civilizációja fel tudja-e váltani a technológia civilizációját? Az én kérdésem: Milyen érzelmeket kellene fenntartania az emberi társadalomnak a szexualitás mellett?

2. A tudatlan generáció?

A fiatal generáció oktatási válsága aggasztó társadalmi kérdéssé vált. Az egyetemi oktatás jelentős színvonalat képvisel. Ennek fő oka az is, hogy a fiatalok számára az egyetemek széles választéka áll rendelkezésre, és a tehetségeket az egyetemeken szűrik ki, nem pedig előtte. A középfokú oktatás azonban aggodalomra ad okot, és a középfokú (középszolai) oktatás színvonala meglepően alacsony. Októberben a televízióban külön műsort (Égető kérdések) sugároztak azzal a címmel⁴: Miért buknak meg a gyerekek? Megdöbbentő volt nézni. A kevés fejlett ország egyikében, mint az Egyesült Államok, az oktatás színvonala olyan alacsony, hogy az átlagember számára ez felfoghatatlan.

A televíziós műsor három szegmensre oszlott: középszolások, tanárok és szülők. A középszolások alapismeretei nagyon szűkösek voltak, és a tévé néhány teszt eredményéről számolt be. Ami a saját országukról való tudást illeti, 81 százalékuk tudta, hogy az amerikai hadsereg részvétele a második világháborúban Pearl Harborttal kezdődött, csak 64 százalékuk tudta, hogy a kormányzat törvényhozó, bírói és végrehajtó hatalmi ágakra oszlik, és hogy ezek között fékek és ellensúlyok vannak, és csak 42 százalékuk ismerte a Monroe-doktrínát. Csak 20 százalék tudta, hogy a Legfelsőbb Bíróság kimondta, hogy a feketék és fehérek elkülönítése alkotmányellenes. A világismeret tekintetében a középszolásoknak még nagyobb gondjaik vannak. A legtöbben nem tudnak nemzetközi politikai vezetőkről, de ismerik az olyan népszerű énekeseket, mint Jackson és Madonna, és csak 25 százalékuk ismeri Orwell 1984 című könyvét. Az amerikaiak ezt komoly problémának tartják, és természetesen ideológiai eleme is van a dolognak. A matematikában is elképesztő, hogy csak az emberek 60 százaléka tudja, mi a 10⁸⁷ százaléka. A oldalon.

földrajz is "rekord", hogy az emberek 50%-a nem tudja, hol van Washington, D.C.. Ismerek egy nemzetközi diákot Tajvanról. Elmondta, hogy egyszer egy amerikai diák megkérdezte tőle, honnan jött, és ő azt mondta, hogy Tajvanról, de meglepetésére a diák megdöbbenő kérdést tett fel: "Hol van Európában Tajvan?". Egy másik nemzetközi diák Panamából azt is elmondta nekem, hogy az amerikai egyetemisták elképzelése Panamáról egy csatorna, amelynek mindkét oldalán sok ház van, és fogalmuk sincs arról, hogy Panama egy ország.

Az ilyen kérdéseket, amelyeket az Egyesült Államokban már régóta megvitatnak, nem lehet az amerikaiak számára megírni vagy kiszámítani, és maguk az amerikaiak is aggódnak. Egy férfi egyszer elmondta nekem, hogy egy ismerősének van egy boltja, ahol hat üveg Coca-Colát lehetett venni kedvezményesen, például 50 centért egy üveg, és hat üveg csak két dollárba kerül. Egy amerikai jött vásárolni, és bemutatta neki, hogy két dollárért hat palackot vehet, de a férfi egyszerűen nem tudta kiszámolni, és azt mondta, hogy inkább vesz egy-egy palackot. Ez persze egy szélsőséges példa. A Chicago Tribune október 3-i száma arról számolt be, hogy az IBM, amelynek van egy felnőttek írástudását oktató központja, egy olyan programot vezet be, amelynek keretében felnőtteket tanítanak írni és olvasni, és az IBM heti három napon tart órákat, amelyeken a diákok 20 éves kortól a nyugdíjas korúakig vesznek részt. Figyelemre méltó az IBM célja ezzel a programmal. Dave Cox, az IBM Felnőttek Alfabetizációs Központjának vezetője elmondta: "A felnőttek írástudatlanságát jelentős gazdasági problémának tekintjük. Ha bővíteni akarjuk a gazdaságunkat és versenyképesek akarunk lenni, akkor olyan munkaerőre van szükségünk, amely képzett és képezhető".

Az 1980-as statisztikák alapján Illinois állam tisztviselői úgy becsülték, hogy az államban körülbelül 2 millió ember tekinthető gyakorlatilag analfabétának. Ez a szám Chicago városában 750 000-re becsülhető. Az egész Egyesült Államokban nem nehéz elképzelni a probléma nagyságrendjét. Ha az oktatási rendszer nem termel képzett embereket, akkor az Egyesült Államok jövőbeli fejlődése nagyon nehéz probléma lesz, és Japán háború utáni gazdasági sikerének egyik fő oka az oktatási rendszer szigorúsága volt. Ma Japán oktatási rendszere még mindig elég hatékony, és attól tartok, hogy ez a legnagyobb kihívás, amellyel az Egyesült Államoknak szembe kell néznie.

Az intellektuális nevelés mellett komoly problémák vannak az etika és az értékek területén is. A fiatalok helyzete ezen a területen is aggasztó. A legfontosabb tényező a hit és az etika elvesztése a fiatal generáció körében. A konzervatívokat ez nagyon felháborítja. A

összefoglalása szerint a gyerekekből hiányoznak az értékek, a fegyelem és a célok.

Mik az okok?

A tanárok azt válaszolták, hogy a tanárok fizetése túl alacsony, a velük való bánásmód túl rossz, és hogy nem tudják az embereket a középiskolákban tartani, és hogy mindannyian el akarnak költözni. A szülők azt válaszolták, hogy túlságosan elfoglaltak a munkával, nincs idejük a gyerekeikre vigyázni, és nem tudnak elég pénzt keresni. A kérdés az, hogy ez a probléma megoldható-e a szövetségi finanszírozás növelésével? Részben, de nem teljesen. Az amerikai elme hajlamos a támogatásokra gondolni.

Ezt a tévéműsort egy közepes szintű családban néztem, ahol a tulajdonosnak volt egy lánya, aki középiskolás volt, és egy másik lánya osztálytársa. Miután megnéztük a tévéműsort, megbeszéltük a kérdést. A lány azt mondta: "Igaz, hogy az Egyesült Államokban létezik ez a jelenség, de az én iskolámban nem olyan súlyos a probléma, és a diákok sokkal jobban teljesítenek. A diákok földrajztudásának hiánya összefügghet azzal, hogy az életük annyira kiváltságos, hogy nem kell más országba menniük ahhoz, hogy kényelmes életkörülményeket kapjanak. A különböző emberek különböző értékeket, fegyelmet és célokat választanak." Osztálytársa elmondta: "Ez a probléma különösen a nagyvárosokban és a szegény területeken jelentkezik, ahol sokan nem tudnak írni vagy olvasni, és úgy gondolják, hogy a tanulással nem lehet azonnal pénzt keresni, míg a drogkereskedéssel vagy mással igen. Nincs azonnali haszna annak, ha valaki többet tanul, és ez az egyik fő oka ennek". Ez a középiskolás diák az egyik, aki elgondolkodott ezen a kérdésen.

Az árutermelő gazdaságban a pénz hatalma ellenállhatatlan. Irányító erő nélkül az emberek profitorientáltak lesznek. Ez végül súlyos társadalmi problémákhoz fog vezetni. Sok fejlődő ország is ilyen kényszerhelyzetben van. A gazdaság fejlesztéséhez először is mozgósítani kell a monetáris mechanizmust, hogy irányítsa az emberek energiáját. Amikor a gazdaság fejlődött, a high-tech csúcstechnológia iránti igény, csak azért, hogy nehéz megtalálni az ilyen tehetségeket, mert a monetáris hatalom hajlamos lesz arra, hogy az emberek inkább az egyszerű munkát keressék a pénzkereséshez, mint a komplex munkát. Ez egy tanulság a fejlődő országok számára, hogy tanuljanak belőle.

"Azokat a problémákat, amelyeket a pénz megoldhat, a bölcsességnek meg kell tudnia oldani. De amit a bölcsesség nem tud megoldani, azt a pénz nem oldhatja meg."

Ez a tulajdonosi megjegyzés még inkább kifejezi a probléma súlyosságát. Természetesen ez egy abszolutista kijelentés. A problémát csak a bölcsesség és a pénz kombinálásával lehet megoldani. A fejlődő országokban nem elsősorban a bölcsesség vagy a pénz abszolút értelemben vett mennyisége a probléma, hanem az, hogy a kettőt hogyan kombinálják. Azt mondta: "A fiataloknak nincsenek értékeik, fegyelmük és céljaik, főként azért, mert a szüleiknek sincsenek". Ez a kijelentés rámutat arra, hogy hol vannak a művelt osztály gondjai. Ezt a generációt az előző generáció teremtette, a következő generációt pedig ez a generáció fogja teremteni, és a vég elképzelhető.

Ha az alapvető ismeretek átadása problematikus, akkor hogyan lehet átadni a társadalom alapvető értékeit és meggyőződéseit? Hogyan lehet szocializálni őket? Ez a legnagyobb kihívás nemcsak az amerikai társadalom és gazdaság, hanem az amerikai politika számára is. A neokonzervativizmus felemelkedése arra utal, hogy ez az aggodalom jelentős méreteket öltött.

3. Kóbor tinédzserek

Milyen hatással volt a társadalomban a család fogalmának megváltozása és szerveződésének fellazulása, és hozzájárult-e a társadalmi fejlődéshez, vagy éppen ellenkezőleg? Ez a kérdés megérdemli a vizsgálatot. Az individualizmus fejlődése aggodalmakat eredményezett azzal kapcsolatban, hogy ki veszi komolyan a családi felelősséget. A fiatal párok gyakori problémája, hogy hogyan oldják meg a családi feladatokat. A kis- és középvárosokban és a vidéki családokban szerintem még mindig viszonylag erős a család fogalma. A felsőfokú végzettséggel rendelkezők is tisztábban látják a családi felelősséget. Bár az amerikai társadalmi mechanizmus egyértelművé teszi, hogy a gyerekek nem függők, a felelős szülők mégis kiveszik a részüket abból, hogy gyermekeiket felnőtté neveljék.

Az individualizmus és a magánterület fogalma azonban olyan mélyen gyökerezik, hogy a családi kapcsolatok felett is ott lóg. Úgy gondolom, hogy ez a családi szellem - individualizmus és magánterület - megnehezíti a családi kapcsolatok rendezését, és több a feszültség a családban. A szülőknek nehéz irányítaniuk az idősebb gyerekeket, még akkor is, ha a szülőknek igazuk van. A szülők néha nehezen veszik figyelembe gyermekeik kívánságait, mert fenn kell tartaniuk a saját privát szférájukat. A párok között ugyanezen okokból adódhatnak problémák.

Az Egyesült Államokban magas a válási arány, és ennek sok oka nem társadalmi vagy egyéb kérdésekben keresendő, hanem inkább az egyén lelkiiségében. A Kramer kontra Kramer című Oscar-díjas film mélyen tükrözi az e lelki állapot által felvetett problémákat.

Ami figyelemre méltó, az nem Joanna távozásának kimondott oka, hanem a férj hozzáállása a gyermekeihez. Ez a családon belüli szellem sok problémát hoz: magas válási arány, sok egyedülálló szülő, sok kóborló tinédzser stb. Nézzük a kóbor tizenévesek problémáját.

A kóbor tizenévesek fogalma szingapúri fogalom, hasonlóan a kínai "menekülés az éjszaka elől" és a pekingi köznyelvben használt "shabu-shabu éjszaka" kifejezéshez. A családi problémák először a tizenéves generációt érintik, a családi konfliktusok pedig a tizenévesek szökéséhez vezetnek, így ez a társadalom egyik fő problémája. Azért tartom fontosnak ezt a kérdést, mert a fiatalok jelentik a társadalom jövőjét. Ha elveszítjük a fiatalok egy generációját, elveszítjük a jövőt. Mi a társadalom jövője? A válasz is a fiatal generáció növekedésében rejlik. Birch Bayh, a Szenátus fiatalkori bűnözéssel foglalkozó bizottságának elnöke 1976-ban azt mondta: "Ifjúságunk a nemzet legértékesebb erőforrása". A társadalom minden bizonnyal nagyszámú elitet képes kitermelni. De egy társadalomnak éppúgy szüksége van elitekre, mint tömegekre. Ha a tömegek a "Beat-generáció", hogyan fejlődhet a társadalom?

A család kombinációjától a kóbor fiatalokig jutunk el, csak azért, hogy a család funkcióját a kóbor fiatalok jelenségéből kiindulva nyomom kövessük. Kezünkben van Arnold P. Rubin könyve, a Fiatalkori bűnözés: A kóbor tinédzser Amerikában. Ez a könyv 12 évvel ezelőtt jelent meg, 1976. de még mindig értékes.

Az Egyesült Államokban a fiatalok bűnelkövetők számát évente egymillióra becsülték, 1975, ami óvatos adat. A 1973, rendőrhatalóságok 265 000 fiatalok szökevényét fogták el. A szökevények olyan gyermekek és tizenévesek, akik szülői beleegyezés nélkül szöktek el otthonról. A legfiatalabb gyerekek körülbelül évesek 10 voltak. Megnézhetjük a fiatalok szökevények Rubin által leírt néhány okát és következményét.

Terri: "A fő ok, amiért elszöktem, az az volt, hogy túl sok volt a feszültség otthon." A 17 éves Terri azt mondja, azért nem akart visszamenni, mert túl sok volt a feszültség otthon. Nem akart iskolába sem menni, ahol semmi hasznosat nem tudott volna tanulni.

Randy, 17 éves, Floridából: "Az apám felültetett egy buszra, és azt mondta, hogy ne engedd, hogy még egyszer lássalak." Azt mondja, azért szökött el, mert "a szüleim meg akartak szabadulni a tehertől, és ... azt hitték, valami baj van a fejemmel". Őt és a húgát örökbe fogadták.

Cassie, San Diego, aki már kiskorában elkezdett kóborolni, azt mondja¹³, nem tudott a mostohaapjával maradni, aki alkoholista volt. Az apja verte őt: "Egy nap egy órát késtem haza, és egy barátommal sétáltam haza, és ő megpróbálta megütni a barátomat, de anyám megállította. Megütött egy övvel, és megkérdezte, miért késtem haza, és egy késsel jött, és anyám megállította őt".

Rick, éves, Rick szülei nem élnek együtt, és hét éve nem látta az édesanyját¹². Apjával és nagyszüleivel él, akik mindhárman alkoholisták. Az apja verte őt, amikor ivott.

Shirley, aki egy nagyon kényelmes családból származik: "Anyámnak nagyon rossz volt az egészsége, a házban rendetlenség volt, és azt akarta, hogy az emberek felfigyeljenek rá, ezért néha megvert engem is." Amikor két futás után hazatért, az apja azt mondta neki, hogy nem élhet otthon, ezért elszökött otthonról, és körülbelül egy hónapig az utcán élt.

A 15 éves Burkholdert New Yorkban ölte meg a rendőrség szerint "ügyfele". A lányt prostitúció miatt kapták el a rendőrök. De meggyőzte a rendőrséget, hogy ő már több¹⁹ éves, és először volt szexmunkás, ezért elengedték. Másnap este megölték.

White Clay-t, akit szökése után prostitúcióval fogtak el, később meggyilkolták. Az ok az volt, hogy apja tíz évvel ezelőtt elhagyta otthonát anélkül, hogy szólt volna neki, a családjá pedig szegénységben rekedt, és nem tudott mást tenni, mint állami támogatásra szorulni. Ebből a helyzetből akart kiszabadulni.

A Rubin által említett különböző példák közül csak néhányat hoztam fel. Mint látható, az esetek többségét családi feszültségek okozzák, bármi legyen is a feszültség oka. Természetesen vannak olyan gyerekek is, akik azért szöknek el, mert a szüleik nem vesznek hifit vagy más okból. A mélyebb ok azonban abban rejlik, hogy sok család képtelen elérni az igazi belső harmóniát. Hogyan is lehetne igazi harmónia, ha mindenki individualizmust és privát szférát akar.

Az individualizmus és a magánterület fontos értékek az amerikai társadalomban, de vajon hasznosak és értelmetlenek-e bármilyen korlátok között? Még a is.

a legjobb dolgok is a másik irányba mennek, ha korlátlanul hagyják őket elburjánzani. Az Egyesült Államokban a munkaszektor általában kevés figyelmet fordít az egyén magánszférájára. Ugyanez kellene, hogy igaz legyen a családokra is? Vagy szükség van valamiféle egyeztetésre?

A vándorló tinédzserek legalábbis a családok vonzásának hiányát tükrözik. Ez a társadalmi probléma a társadalmi fejlődés két problémáját is magában foglalja.

Egyrészt a család szociális funkciójának gyengülésére való törekvés. A család a fiatal generáció nevelésének és a társadalmi konfliktusok egy részének koordinálásának fontos helyszíne. A családi kapcsolatok alakulása miatt számos ifjúsági probléma kerül a társadalom elé. A kormány évente több tízmillió dollárt költ csak az elkóborolt tinédzserek ügyére.

Ennek megfelelően a kormány szervezeteket és létesítményeket hozott létre, például menhelyeket a kóbor tizenévesek számára. Ez valójában növelte a társadalomra nehezedő nyomást, növelte a kormányzati kiadásokat, és fokozta a személyközi feszültségeket.

A második kérdés az, hogy a serdülők, akik fiatal koruktól kezdve ebben a környezetben nőttek fel, rendelkezhetnek-e a társadalom egészséges fejlődéséhez szükséges pszichológiai struktúrával. A serdülők útját, amelyet a serdülőknek be kell járniuk, bár nem kötelező, nem szabad a véletlenre bízni. Az ilyen légkörben élő serdülők ilyen nagy száma rossz prognózissal bír egy társadalom számára. Tény, hogy a kóborló tizenévesek nagy része bűnözésbe keveredik, vagy bűncselekmények célpontjává válik, és elveszíti oktatási lehetőségeit. A japán társadalom gyors fejlődése szorosan összefügg azzal, hogy Japánban teljes körű fiatalkorúak javítóintézete működik. Lehet, hogy a japán megközelítés a nyugati kultúra szempontjából elfogadhatatlan, de Japán sikere azt mutatja, hogy az ellenkező út kudarcot jelenthet. Minden társadalomnak jó mechanizmusokat kell találnia a cél eléréséhez. Vajon az Egyesült Államokban a jövő generációi még képesek lesznek-e tartani az amerikai polcot? Sok amerikai kételkedik ebben.

Egy társadalom fejlődése természetesen függ a politikai intézményektől, az üzleti és pénzügyi szférától, a tudománytól és technológiától, valamint a kultúrától, de az alapvető szervezettől, a családtól is. A kérdés az, hogyan lehet összeegyeztetni a fejlődő társadalmi szellemet a családdal.

Ez határozza meg a társadalmi-politikai koordináció nagyságrendjét.

4. Nem mérgező Egyesült Államok

A mai világban Amerika fogalmát a kábítószerrel kell összekapcsolni, ezért a "No Drugs, No America" elnevezést kapta. A drogok leküzdhetetlen problémává váltak az amerikai társadalomban. A Reagan-kormányzat nemrégiben erőteljes offenzívát indított a kábítószer-kereskedelem ellen, de nehéz megmondani, hogy ez mennyire lesz hatékony. Bűnözői csoportok szerveződtek a drogkereskedelem köré, és minden trükköt bevetnek, hogy kijátsszák a kormány drogellenes szervezeteit. A kábítószeres számos csatornán keresztül jutnak be az Egyesült Államokba. Egyes városokban könnyű hozzájutni egy csomag kábítószerhez, és az utcán házalnak vele. Sokan a drogok rabjává válnak, és végül belekerülnek, és nem tudnak kiszállni belőle. Vannak, akik a kábítószer rabjai, és nem tehetnek róla, hogy nem engednek a bűnszövetkezeteknek, és a fiatal lányok így kénytelenek eladni a testüket a kábítószerért.

A drogok olyan erővel törnek be az Egyesült Államokba, amely, attól tartok, meghaladja azokat a különböző erőket, amelyek a történelem során az országra hatottak. A kábítószeres elterjedése a társadalom intézményei számára is erőteljes kihívást jelent. A kábítószeres terjedésének megfékezése és visszaszorítása a társadalmi intézmények, sőt az erkölcsi szellem próbája.

A kábítószeres elterjedése elsősorban a fiatalok testi és lelki egészségét érinti. A tinédzserek drogfogyasztása kiemelkedően magas. Láttam egy filmet arról, hogy egy gimnázium igazgatója hogyan irányít egy piszkos iskolát, amelynek fő ellenfele egy fekete gimnazista. Volt egy diákcsoportja, amelyik az iskola mosdóiban felkarolta és nyíltan droggal kereskedett. Mérgező támadást intéztek az igazgató ellen, és lerombolták az igazgató motorját. Végül több férfi fegyverrel érkezett, hogy megöljék az igazgatót. Amikor majdnem megölték, az igazgatót véletlenül megmentették, a diákot pedig letartóztatta a rendőrség. Amikor a rendőrautó elhajtott, két halott szemmel és dermesztő lemondó tekintettel bámult az igazgatóra. Ebben természetesen van művészi feldolgozás, de attól tartok, nem áll messze a tényleges folyamattól néhány súlyos esetben. A drogszervezetek csápjai már régóta eléri a társadalom minden szegletét, különösen ott, ahol a fiatalok koncentrálnak. Lehet, hogy a kisvárosokban jobb a helyzet, de a nagyvárosokban még rosszabb.

Nézzünk meg egy cikket a Ladies' Home Journal magazin májusi számában 1987. A cím: "Gyermekek és drogok. A szerző Reagan elnöknek a magazinhoz írt levelét idézi: "A drogok minden amerikai családot és saját életmódunkat fenyegetik. A drogok megfosztják a fiatalokat a szükséges oktatástól, és ezer amerikaiból tíz embert megakadályoznak abban, hogy dolgozzon. A kábítószeres szorosan kapcsolódnak a bűnözéshez, tönkreteszik a vagyont, növelik a biztosítási díjakat, megterhelik a rendőrségi osztályokat és a rendfenntartó erők mindenféle tagjait, és óriási károkat okoznak nekünk. A gazdasági kárunk dollárszázmilliókban mérhető, de hogyan mérjük egy olyan nemzet kárát, amelynek az életét tönkreteszik?". Ezek a szavak jól mutatják, hogy milyen komoly kihívásokkal szembesült az Egyesült Államok.

Milyen a kábítószer-fogyasztás helyzete a fiatalok körében? Ez a magazin több fiatalot is megkérdezett. Egyikük a következőképpen válaszolt.

Tim Osiecki: "Akkor kezdtem el drogozni, amikor az általános iskolából középiskolába kerültem. Ebben az iskolában sok drogot találtam, talán azért, mert ismertem néhány idősebb és belvárosi gyereket. Néhány ismerősöm drogozott, és eleinte nem érdekelt. Aztán elkezdtem marihuánázni, és hamarosan a cucc nem hatott.

Aztán találkoztam nagyon gazdag családokból származó gyerekekkel. Ők ismertettek meg a drága drogokkal, például a kokainnal. Elhasználtam, és azóta a kokain elválaszthatatlan része az életemnek".

Miután egy tinédzser a társadalomban, az iskolában vagy bárhol rászokik a kábítószer-fogyasztásra, nem tud kiszabadulni a mocsárból. Sokféle kábítószer létezik. Vannak orvosi drogok, de a túladagolás függőséget okozhat és káros lehet a szervezetre. A kábítószeres nevek a következők: Heroin, morfium, kodein, metadon, kokain, barbiturátok, amfetaminok, LSD, DMT, meszkalin, pszilocibin, alkohol stb.

Számtalan kábítószer-bűncselekményt követnek el olyan tizenévesek, akik a kábítószer-fogyasztásból a bűnözésbe tértek át. Számos film és televíziófilm készült, és megszámlálhatatlan fiktív történet született e téma körül. Az egyik film egy középiskolás diákpárról szólt, akiknek a kezébe került egy kis doboz drog, és el akarták adni. Miután felvették a kapcsolatot egy másik bandával, megbeszéltek, hogy találkoznak valahol, de rájöttek, hogy a másik banda halálos fegyverrel van felfegyverkezve, és meg akarja őket ölni, ezért sietve elővették a fegyvereiket, hogy ne legyenek veszélyben. A másik két diák rájött, hogy van náluk egy kis doboz drog, és megpróbálták kirabolni őket. Ezen a napon fegyvert hoztak magukkal, éppen időben, hogy

egy másik banda is jött rabolni, hármás csata alakult ki, két ember meghalt. A két diák közül az egyiket megölték, a másik elmenekült, hogy elgázolja a diákcsoporthoz vezetőjét, akinél a kábítószer volt, ő maga pedig javítóintézetbe került. Az utóbbi, aki bosszút akart állni testvére haláláért, szándékosan megerősítette az előbbi barátját, és szintén fiatalok javítóintézetében kötött ki. A fiatalok javítóintézetében összevesztettek. Végül egy éjszaka az utóbbi kiütötte az őrköt, majd berontott az előbbi szobájába, és életveszélyes harcot vívtak, aminek véres küzdelem lett a vége, amelyben mindketten megsérültek. Mindketten kiskorú tinédzserek voltak.

Természetesen a kábítószer-függőség nem korlátozódik a tizenévesekre; a felnőttek között is rengeteg kábítószerfüggő van, akiket el kell kapni. A probléma az, hogy ezek az emberek már tinédzserkoruktól kezdve drogfüggők. A drogfüggőségnek súlyos következményei lehetnek, főleg fizikai és mentális szempontból, teljesen lehetséges, hogy az embert depresszióssá, gyengévé, szorongóvá teszi, és végül tönkreteszi az ember normális mentális állapotát, sőt néha halálhoz is vezethet.

A kábítószerrel való visszaélésről is eltérő nézetek vannak. Thomas S. Szasz például írt egy cikket, amelyben azt állítja, hogy: a legtöbb ember ellenzi a kábítószerrel való visszaélést, és úgy véli, hogy kényszerítő politikára van szükség, mert a kábítószer túl veszélyes. Ő azonban azzal érvel, hogy minden ember károsíthatja és megölheti magát, ami az emberi szabadság egyik alapvető aspektusa. Az önpusztítás bűnnek tekinthető, és nem hivatalos eszközökkel büntethető, de nem tekinthető bűncselekménynek vagy elmebetegségnek, amelyet rendőri erővel lehet ellenőrizni. Ezért abszurd dolog megakadályozni, hogy egy felnőtt ember kábítószerrel birtokoljon. A fegyverek és az éles élek sokkal veszélyesebbek, de senki sem tiltja meg őket. Ez egy jog. Tehát nem lehet megtagadni a felnőttektől a kábítószer birtoklásának és használatának jogát, még akkor sem, ha a legtöbb ember nem használja őket. Ez egy klasszikus kontrariánus felfogás.

Ez az elképzelés most nem a mainstream. A mainstream a kábítószer-kereskedelemben és a kábítószer-használat elleni hatékony kormányzati fellépést támogatja. Ennek ellenére nem lehet azt állítani, hogy ez az érv nem érvényes. Mivel a fegyverek és a lőszer valóban veszélyesebbek, mint a kábítószer, ezeket nyíltan lehet árulni az Egyesült Államokban. Egy fegyver megölhet egy embert; egy zacskó kábítószer nem tud megölni egy embert, amíg az illető nem használja. Az amerikaiak úgy vélik, hogy a fegyvertartás állampolgári jog, akkor miért ne lehetne drogot is birtokolni? Ezt a rejtélyt az amerikaiak még nem oldották meg.

Valójában az emberi jogok mozgásterét is kihívás elé állítja. Mekkora az a mozgástér, amelyet a társadalmi életben minden egyes ember számára biztosítani lehet? Ez a gyakorlati kérdés. Irreális azt állítani, hogy egy személy teljes jogokat élvezhet. Locke, Rousseau és mások olyan kérdéseket tárgyaltak, amelyekkel nem tudtak gyakorlatiasan foglalkozni, és amelyekkel az emberek ma sem tudnak gyakorlatiasan foglalkozni. Attól tartok, hogy még mindig szükségünk van az ember újrafogalmazására.

Miért jelent komoly kihívást a kábítószer-használat az Egyesült Államok számára? Ebben rejlik a probléma. Az amerikaiak hisznek abban, hogy minden egyes embernek joga van saját sorsának meghatározásához, a személyes szabadsághoz való jog, amelyet nem lehet elvenni. Ez a jog a második világháború után fokozatosan fejlődött ki a választójogtól, a faji egyenlőséghez való jogtól, a férfiak és nők közötti egyenlőséghez való jogtól a politikai szférában, a későbbi szexuális szabadsághoz való jogig, a saját életmód követéséhez való jogig (pl. hippik, stb.), stb. Mindezt az amerikaiak elfogadták. Most jön a drogozáshoz való jog, és az amerikaiak ezt nem tudják elfogadni. Mert ennek elfogadása a nemzet vagy a nemzet egy jelentős részének a bukását jelentené. Hogy van-e szilárd filozófiai alap az amerikai rendszerben, amely támogatja ezt a drogellenes kezdeményezést, még korai lenne megmondani. Az ellenkező filozófiai alap megvan. Az amerikaiak most többnyire a drogellenes politika mellett vannak. Ez egy tényszerű és érzelmi döntés, egy közvélemény. Mit hoz a jövő?

Szexuális szabadság? Ez valaha is etikátlannak számított?

A kábítószer-fogyasztás okozta kihívások nem elsősorban a filozófia területére tartoznak; kevés embert érdekelnek az ilyen elvont és ezoterikus kérdések, ha nem alakultak ki bizonyos feltételek. A kábítószer-használat által támasztott kihívások közé tartoznak a következők is: Mi motiválja az embereket a droghasználatra? A válasz sok drogfogyasztó számára az, hogy unatkoznak, üresnek, transzban és depressziósnak érzik magukat, ezért drogot használnak, hogy felpörögjenek. Egy pszichiáter elemzése szerint az amerikaiak egyharmadának van egy vagy több mentális problémája. Mik az okai ennek a jelenségnek? Ily módon hatalmas perspektívába kell kerülnünk. Az emberek egy bizonyos társadalmi környezetben élnek, egy olyan környezetben, amely magában foglalja a családot, az iskolát, az üzletet, a kultúrát, az oktatást, a politikát, a jogot és más szempontokat. Ez a környezet termeli ki a drogfüggőket, vagy megszünteti őket? A drogfüggők száma napról napra nő. A kábítószer-ellenes tisztogatás csak negatív eszköz, mert csak az eredményekért van. De mennyire könnyű megváltoztatni az okokat, amelyek az

eredményeket előidéznek?

Jól tudjuk, hogy a kábítószer-fogyasztás milyen káros hatással lehet egy nemzetre. A tizenkilencedik század közepe után Kínába nagy mennyiségben importálták az ópiumot, és az általa okozott károkról elmondható, hogy még ma is léteznek, és mint történelem, hosszú távú hatásai lesznek. A legtöbb amerikai, aki ellenzi a kábítószer-használatot, a gyermekeiért aggódik, néhányan a társadalom egészségének fejlődéséért aggódnak, az egyének pedig még ennél is messzebbre gondolnak. A távolabbi a legnehezebben elfogadható dolog.

5. Triádok

A maffiaszervezetek vagy bűnözői csoportok erősek és szorosan szervezettek az amerikai társadalomban. Azok, akik látták a Keresztapa című filmet, megértik a maffia szervezetét és a csoportok közötti brutális rivalizálást. Azok, akik látták a "Család becsülete" című filmet, megértik a maffia tevékenységét és módszereit. Az irodalom különböző más formái is gyakran ezt a témát választják. A maffia szervezete fejfájást okoz. Bár a legtöbb, amit látunk, irodalom, vannak művészileg feldolgozott ábrázolások. Valójában a való életben a maffia létezése valóban komoly problémává válik ebben a társadalomban, nagy veszélyt jelent erre a jóléti társadalomra, és a legnagyobb kihívást jelenti erre a társadalmi rendszerre.

A The New York Times november 25-i számában megjelent, két drokkartellről szóló cikk borzongató olvasmány volt. A két kartell, az egyiket Bloodsnek, a másikat Cripsnek hívják, Kaliforniában működik. Kihasználták a jól kiépített autópálya-rendszert, hogy jól szervezett erőszakos és droggereskedő szervezeteket építsenek ki az egész országban. A szervezet a nyugati parton lévő Kaliforniától a keleti parton lévő Baltimore-ig és Washingtonig terjedt, a nagyvárosoktól a kisebbekig. E hálózat fő funkciója a kokain értékesítése volt. Ez a két szervezet szinte minden államra és nyolcszáz helyszínre nőtt. A kábítószer-kereskedelmi szervezetek gondosan működtek, és egyfajta jól irányított szervezetté váltak.

A kábítószer-kereskedő szervezetek nemcsak bővítik erőiket, hanem jól felszereltek is. A kábítószer-ellenes szervezetet gyakran agyonverik, mert nincsenek olyan jól felfegyverkezve, mint a kábítószer-kereskedő szervezetek. Ezek a szervezetek könnyű és nehézfegyverekkel vannak felszerelve, és amikor bajba kerülnek, nagy harcot vívnak.

Ha ezek a szervezetek egyszer egy új városba érkeznek, gyakran nem csendben jönnek, hanem nagy feltűnést keltenek, drága és fényűző kisbuszokkal és ékszerekkel díszített ruhákban.

Ezek az emberek gyakran nem rendelkeznek személyi igazolvánnyal, és nem háznak az utcán. Ambiciózusak, és elsősorban azért jönnek egy helyre, hogy kiépítsenek egy értékesítési hálózatot és megrendeljék a szerződéseket, mintha komoly üzletet csinálnának.

Két bűnözőt nemrégiben Missouriban fogtak el több kilól, 100 kokainnal, ami rengeteg pénzt ér.

Lehetetlen megmondani, hogy pontosan hány ember van ebben a két szervezetben. Los Angeles megyében a számuk 700 körül van, többségük fekete. Országszerte erős a felállítás, összesen körülbelül 2700 káder van. Denverben körülbelül 700-an vannak. Oklahoma Cityben körülbelül 60 van, plusz az a körülbelül 30 egy, akit elfogtak. Kansas Cityben is van jó néhány. Bárhol is tevékenykednek, nagy számban vannak.

Jól szervezettek és gátlástalanok. Kábítószer árulnak az utcákon és sikátorokban, és megfélemlítik az embereket, hogy ne jelentkezzenek a rendőrségen. Omahában van egy lakónegyed, amelyet a gyakori lövöldözések és vérontás miatt "Vietnam" néven ismernek.

Egy másik, nemrég megjelent könyv címe: Maffia végrehajtó: A True Story of Life and Death in the Mob. A szerzők Thomas Lerner és Cecil Kirby. Az előbbi egy jól ismert újságíró, aki a bűnözői tevékenységek belsejéről szóló írásokra szakosodott, és jól ismert az Egyesült Államokban. Számos díjat nyert, és a szervezett bűnözés szakértője. Az utóbbi egy bűnszövetkezet megtért tagja. A bűnszövetkezet hatalmas, 100 000 dolláros jutalmat ajánlott fel a fejéért. A rendőrség erősen védi, álnéven és névtelenül. A Cecil Kirby által diktált és Thomas Lerner által felvett és megírt könyv izgalmas módon tárja fel az alvilág belső világát.

Nézzük csak meg a könyv elején felvázolt bűnözői csoportok szervezeti ábráját. A bűnözői csoportok egyik típusa a családi típusú, mint például a maffia. A csúcson a tanács áll, alatta a főnök, a főnök alatt a kislefőnök, a kislefőnök alatt a főnök (Caporegima). A fej alatt vannak a katonák (Soldiers), akiknek az a feladatuk, hogy fenyegetésekkel, támadásokkal és merényletekkel fegyelmet szerezzenek, miközben végrehajtják a vezetőség utasításait.

A bűnözői csoportok egyidejűleg hatalmas hálózatot alkotnak különböző típusú

emberek és szervezetek. A maffia általában kétféle tevékenységet folytat: az egyik legális, mint például bankok, bárok, klubok, élelmiszertermelés, szakszervezetek, biztosítás, ingatlanok, éttermek, szórakozás és minden egyéb; a másik illegális, mint például alkohol, testi sértés, robbantás, megvesztegetés, export, emberrablás, merénylet, prostitúció, lopás stb.

A szervezet egy másik típusa a nem családi típusú, úgynevezett motoros banda, amelynek országos vezetősége van: Elnök, alelnök, pénztáros stb. Alattuk vannak az őrmesterek, a hadúr, az útkapitány, akik felelősök a tagok és a nem tagok ellenőrzéséért, verésekkel, gyilkosságokkal stb. Mindhárom társadalmi csoporttal széleskörű kapcsolatokat tartottak fenn. Kétféle tevékenység is létezik: a legális tevékenységek közé tartozik az autókereskedelem, bárok, szórakozás, klubok, élelmiszer, motorkerékpár-kereskedelem, ingatlanok, éttermek, fuvarozás, építőipar, régiségek stb. Az illegális tevékenységek megegyeznek a maffiáéval.

Az ilyen szervezetek jól szervezettek, hihetetlenül energikusak, és az amerikai társadalom nagy részét uralják. A Fehér Ház irányítja az amerikai társadalmat, és a maffiaszervezetek szintén az amerikai társadalom nagy részét irányítják, de ez a rész sötét. Megnézhetünk egy jelenetet, amelyet ebben a könyvben ábrázolnak (5. fejezet, a lány, aki eladja a testét).

”Gyakran agyonverték néhány nőt, hogy megvédjék magukat, mert azt hitték, hogy esetleg besúgók lesznek, és ez volt az egyik oka annak, hogy sok lány eltűnt. Az eltűnteket vagy megkínózták, vagy meggyilkolták. Megcsonkították, keresztre feszítették vagy a pusztaságba dobták őket, ahol a vadállatok nyom nélkül megették a testeket.

A lányok más okokból is eltűntek. Néha prostituáltként vagy kísérő táncosnőként dolgoztak alacsony osztályú bárokban, 16 vagy 18 éves korukban már túl öregek és használhatatlanok voltak. Néhányan azért, mert meg akartak szabadulni az őket birtokló kluboktól, néhányan azért, mert nem adták le a pénzt, amit be kellett volna adniuk, és néhányan egyszerűen azért, mert nem kerestek elég pénzt”.

Egy ilyen fejezetet olvasva az ember elgondolkodik: ez Amerika? Igen, ez Amerika. Ez az érem másik oldala. A kormány felismeri, hogy ezek a bűnözői csoportok fenyegetik a társadalmat. 1985-ben az FBI statisztikái szerint a négy legnagyobb bűnözői csoportnak 3800 tagja volt, nem számítva a nyolcszáz kisebb csoportot. Ma a bűnözők hatalma

szervezetek és a maffia olyannyira megnőtt, hogy a társadalom egyik legnagyobb fejfájását okozta.

A bűnszervezetek létezése komoly kihívást jelent a rendszer számára. A szervezett bűnözés megjelenése önmagában is intézményi sebezhetőséget jelez. Természetesen nem lehet azt mondani, hogy bármelyik rendszer teljesen el tudja kerülni a bűnözést. De a bűnözői csoportok nagy nemzeti szervezetté válása valóban elgondolkodtató. A rendszerben e tekintetben vannak kiskapuk. Hogy világos legyen: a lyuk, amiről itt beszélek, csak arra a térre utal, amelyen keresztül valami áthaladhat, és nincs konkrét beállítás. Ebben a tekintetben.

Egyrészt az amerikai felfogás szerint a bűnösséget büntetik, az ártatlansággal pedig nem törődnek; a törvényt odateszik, és csak akkor üldözik, ha megszegik a törvényt. Talán ez a politikai rendszer egyik fontos alapelve, senkinek a viselkedését nem lehet eleve kriminalizálni és tiltani, megvárni, hogy mi történik. Az olyan tevékenységeket azonban, mint a szervezett bűnözés, már nem lehet ellenőrizni és kriminalizálni, ha túl sokan lesznek. Az Egyesült Államokban kialakult helyzet jól példázza ezt.

Másodszor, az amerikai koncepció szerint bárkinek joga van ahhoz, hogy megszervezze magát. Ez a politikai rendszer egyik alapelve is. A politikai pártok tevékenysége az Egyesült Államokban ennek az elvnek a működéséből fakad. Ha azonban az egyesülés megengedett, akkor bárki egyesülhet. A társadalom csak a bűncselekményeket elkövető egyéneket büntetheti, és tehetetlen ezekkel a szervezetekkel szemben. Ezeknek a szervezeteknek gyakran vannak legális és illegális aspektusai is, ami több okból is megnehezíti céljaik elérését azok számára, akik be akarják tiltani őket.

Ez a két kérdés potenciális problémát jelent az amerikai politikai rendszer számára. A bűnszervezetek a szemünk elé tárják őket. Minden olyan társadalom, amely megtervezi az intézményeit, ilyen problémákba ütközik, ahol amit meg akar tiltani, azt nem lehet tiltani a döntések miatt, amelyeket meg akar engedni, és amit nem akar adni, azt csak a döntések miatt lehet adni, amelyeket meg akar adni. Ha volt, van, vagy lesz probléma az amerikai rendszerrel, akkor az itt van. Az amerikai politikai rendszer nagyon sikeres az adás és az engedélyezés szempontjából, de nem dicséretes a tiltás és a megakadályozás szempontjából. Az amerikaiak sok mindent megpróbálnak megakadályozni, de ez gyakran visszafelé sül el, és minél több dolgot próbálnak megtiltani, annál többre jutnak.

6. Koldus királyság

Victor Hugo monumentális "Notre Dame de Paris" című műve a franciaországi Párizsban élő koldusok szenvedését és életét ábrázolja abban az időben, amikor Quasimodo és Esmeralda képei felejthetetlenek voltak. A Hugo "Notre Dame de Paris" című műve alapján készült film Quasimodo eleven képét mutatja be. Ez a kép annyira eleven, hogy az emberek az alsó osztály tipikus képét látják benne.

Furcsa módon, amikor ma az Egyesült Államokban sétálunk, amely a huszadik század első legnagyobb gazdagságú országa, mindig úgy érezzük, hogy sokan hasonlítanak erre a képre. Koszosak, mocskosak, rosszul öltözöttek, tompa szeműek, lassú mozgásúak, és olyan szánalmas arckifejezéssel, amit nem lehet elfelejteni. Az ilyen számú ember, alkotják a huszadik században az Egyesült Államokban a nyolcvanas évek kolduskirályságát, egyben az Egyesült Államok egyik legnagyobb társadalmi problémáját is.

Az újságok hivatalos megnevezése ezekre az emberekre a hajléktalan, ami azt jelenti, hogy olyan emberek, akiknek nincs hol lakniuk. A hajléktalanok számának növekedésével a kérdés egyre fontosabbá válik mind a kormány, mind az újságok számára. A kormányzóvivők gyakran beszélnek róla. Ahogy sétálsz a városokban, kisebb és nagyobb városokban, nagyszámú hajléktalant láthatsz. Vagy az utca szélén ülnek, bambán, pénzt kérnek, vagy valamelyik sarokban vagy ajtónyílásban összegömbölyödve alszanak, vagy lassan sétálnak egy nagy halom rongyot a hátukon. Íme néhány példa erre a problémára, amit a saját szememmel láttam.

Washington, D. C., augusztus Egy 1988. brit politológus meghívott vacsorára egy libanoni étterembe. Megbeszéltük, hogy a Washington Hiltonból, ahol megszálltunk, gyalog megyünk az étterembe, és megnézzük az éjszakai Washingtont. Este hétkor indultunk el a Hiltonból, és végigsétáltunk a belváros egyik legforgalmasabb utcáján. Egy fekete férfi megállított minket, és megkérdezte, van-e aprónk. Ez volt az első alkalom, hogy hajléktalanokkal találkoztam, és aznap este a vacsorához és a vacsorától visszafelé menet nem kevesebb, mint 10 hajléktalannal találkoztunk, és pénzt kértek tőlünk. Nagyon nagy a valószínűsége.

New York, 1988 december. New Yorkban valószínűleg nagyobb az ilyen emberek koncentrációja. Aznap este egy barátom velem együtt New Yorkba utazott, és egy barátomnál akart megszállni. Mivel nem ismerte New York utcáit, az autó Harlembe hajtott. Ez New York egyik legbűnösebb területe. Már éjfél volt. Csak a csoportokat látva

minden utcáson emberek, néhányan hangoskodtak, néhányan ittak, pánikba ejtő hangulat vett körül minket. Miután másnap megkérdeztem erről egy barátomat, tudván, hogy előző este áthaladtunk Harlemen, nem tudtam megállni, hogy ne izzadjak meg hidegen.

1988 decembere, New York. Amikor elmentem egy barátomhoz, és az épület ajtajához sétáltam, ahol lakott, láttam, hogy egy férfi ül a lépcsőn, és eszik. Zilált volt, és egy halom szakadt csomag volt mellette. Nem tehettem mást, mint hogy résen voltam, és tétován bementem. Kiderült, hogy az illető nézett fel először, és kiderült, hogy egy idős asszony. Azt mondta: "Ne bántsanak, hajléktalan vagyok, csak ülök itt enni, mást nem csinálok". Szavait hallva nagy együttérzés árasztotta el a szívemet.

Berkeley, 1988. január. Vendégkutató voltam a Kaliforniai Egyetem Kelet-ázsiai Intézetében, Berkeleyben, és minden nap ebédidőben egy bevásárlóutcán kellett végigsétálnom. Ebben az utcában rengeteg ember kért pénzt. Az utca egyik oldalán lévő ajtónyílásban több egymást követő napon keresztül régi újságokat és kartonpapírt láttunk a padlón, valamint egy csomó széttépett papírt, ahol valaki minden éjjel rongyokba burkolózva aludt. Bár nem láttuk a férfit, el tudjuk képzelni, milyen képe lehetett.

Sok ilyen történet van, és attól tartok, hogy az Egyesült Államokban bármelyik ember átélhette már ezeket. A tél közeledtével a nyugati part városáiban különösen nagy a hajléktalanok koncentrációja. San Francisco városházája előtt hajléktalanok hordái állnak. Seattle utcáin hajléktalanok gyűlnek össze a pályaudvarokon és a nyilvános helyeken. A New York-i vasútállomás vécéi tele voltak pénzt követelő hajléktalanok csoportjaival, elriasztva az átlagembert a mellékhelyiség használatától; a Greyhound állomás nem kevésbé látványos. januárban, azon a 20, 1989, napon, amikor Bush 41. elnökként esküdött fel, szenvedélyes beszéde alatt a televízió egy jelenetet vágott össze, amelyen egy földön alvó, szemétkupacba burkolózott hajléktalan férfi látható. Ez mutatja, hogy a probléma mennyire súlyossá vált.

A New York Times 1989. január 16-i számának címlapján egy cikk foglalkozott a hajléktalanság okozta társadalmi problémákkal. A történet egy Elmsford nevű kis faluról szól, amely a hajléktalanság "fővárosává" vált Westchester megyében. A falunak összesen 378 állandó, 3,300 lakosa van, de 378 hajléktalan. Ők négy motelben élnek ott. New York állam törvényei szerint bárki, akinek sürgősségi szállásra van szüksége.

biztosítani kell vele. Tehát a megyei szociális osztály intézi ezeket a dolgokat. A 378 emberből mindössze kilenc volt a faluból, a legtöbb másshonnan, például Bostonból, Louisianából és Oregonból érkeztek. Westchester megye 54 millió dollárt költött az elhelyezésükre, és idén 64 millió dollárt tervez költeni. A hajléktalanok koncentrációja ezen a területen aggodalmat kelt a helyiekben, az életminőség romlását, a bűnözés növekedését, a verekedések elharapódzását és a korábbi nyugalomuk megromlásától való félelmet. Sokan készek máshová távozni. Itt láthatjuk, hogy a hajléktalanság milyen társadalmi problémákat és konfliktusokat hozhat magával. Elmsford csak egy nagyon kis közösség, de ilyen nagyszámú hajléktalan miatt mégis bajba kerül. Mi a helyzet az egész Egyesült Államokkal együttvéve?

Miért vannak hajléktalanok? Erre a kérdésre nem lehet egyszerűen válaszolni. Egyesek azt gondolják, hogy azért, mert akarnak, és sok hajléktalan fiatalnak és erősnek tűnik, és inkább koldulnak, minthogy munkát vállaljanak. Sokan nem mutatnak együttérzést az ilyen emberek iránt. Mások úgy vélik, hogy néhány mentálisan beteg ember szabadulása, akik nemrég még nem voltak agresszívak, a fő oka annak, hogy a hajléktalanok sora megnőtt. Ők mentálisan betegek, és nem valószínű, hogy munkát vállalnának, a családjuk vagy a rokonaik pedig nem hajlandóak gondoskodni róluk, így sokan közülük hajléktalanná válnak.

Komolyan, ne lepődj meg, ha az USA-ban diszfunkcionális embereket látsz az utcán, mert túl sokan vannak. Vannak olyan emberek is, akik a vietnami háború szempontjából elemzik ezt, és úgy vélik, hogy a hajléktalanok közül sokan vietnami veteránok, akik drogokat szedtek, hogy támogassák akarataikat a vietnami háborúban, és ennek következtében nem tudták összeszedni magukat, és tönkretették a fizikai és mentális egészségüket, és nem tudtak úgy dolgozni, mint a normális emberek, és kénytelenek voltak erre az útra lépni. És így tovább és így tovább.

Ez a jelenség meglehetősen zavarba ejtő. Kihívást jelent az amerikai rendszer és az amerikai szellem számára. Egyrészt nagy a javak bősége, másrészt pedig rengeteg a nincstelen ember. Maga a gazdagság tekintetében az Egyesült Államok nem olyan, mint néhány fejlődő ország. Ezekben az országokban szűkösek az erőforrások, amelyeket nem lehet úgy elosztani, hogy mindenki alapvető szükségleteit kielégítsék. Az a probléma a társadalom vagyónak olyan módon történő elosztásával, amely elegendő lenne ahhoz, hogy minden hajléktalan ember számára tisztességes életet biztosítson, az, hogy ilyen elosztást nehéz kialakítani ebben a rendszerben, és nem áll összhangban a rendszer természetével.

Lehetne azzal érvelni, hogy a hajléktalanságnak semmi köze a rendszerhez. Nos, az amerikai kultúra és az amerikai szellem sem biztosítja a feltételeket a probléma megoldásához. Számos kormányzati és magánintézmény valóban dolgozik a probléma megoldásán, de mennyire könnyű erről beszélni? Maguk a hajléktalanok, bármilyen okból, legyen az a sajátjuk vagy a társadalom, de a jelenség létezése kihívás a társadalom számára. Az Egyesült Államokat nem ezen problémák miatt tartják szegény, elmaradott országnak, hanem még mindig az első számú fejlett országnak. Az Egyesült Államok azonban inkább arról ismert, hogy vannak ilyen jelenségek.

Egyetlen társadalom sem tökéletes, és egyetlen politikai és közigazgatási igazgatás sem lehet minden tekintetben tökéletes. A jó politikai és közigazgatási rendszer nem olyan, amelyet úgy terveztek, hogy kezdettől fogva zökkenőmentes legyen, hanem olyan, amely képes fejlődni és növekedni a folyamatosan felmerülő problémákra reagálva. Természetesen a kulcs az erre való képességében rejlik, és ennek a képességnek összhangban kell lennie a rendszerük működésének belső logikájával.

7. Fekete kihívás

A "fekete kihívás", vagy "fekete vihar", a fekete kérdésre utalok. A feketék által okozott társadalmi és politikai problémák fejfájást okoznak és komoly kihívást jelentenek a társadalom számára. Egyesek a fekete kérdést a legnagyobb társadalmi problémához hasonlítják, mondván, hogy végül végzetes problémává válik. Az Egyesült Államokban mélyen érezhető, hogy van némi igazság ebben az állításban.

A Martin Luther King Center Atlanta városában található. Elmentem meglátogatni a központot. A Carter Centerhez képest a Martin Luther King Center kicsi és romos, részben azért, mert korábban épült. Martin Luther King, Jr. egy kiemelkedő fekete polgárjogi vezető volt. Az 1960-as évekig a feketék ügyei és a faji megkülönböztetés még mindig nagyon nagy problémát jelentettek. Voltak iskolák, ahová csak fehérek járhattak, autók, amelyekben csak fehérek utazhattak, szállodák, amelyekben csak fehérek szállhattak meg, és olyan területek, ahol csak fehérek lakhattak, a feketéknek pedig nem volt státusuk és pénzük. Abban a korszakban tömeges zavargások és erőszak tört ki a szegregáció megtörése érdekében, és a szövetségi kormánynak be kellett vetnie a hadsereget, hogy megvédje a fekete diákokat attól, hogy fehér iskolákba járjanak. A szegregációt alkotmányellenesnek nyilvánító bírósági döntések ellenére a faji megkülönböztetés a való életben továbbra is fennmaradt. Ez több mint

húsz év telt el azóta, és bár a feketék életkörülményei javultak, a feketék problémája egyre súlyosabbá vált.

Az Emory Egyetem egyik kínai hallgatója elmondta nekem: "Délien, bár a polgárháború óta a feketéket emancipálták, a feketék státusza még mindig nagyon alacsony." A feketék státusza még mindig nagyon alacsony. A polgárháború oka az volt, hogy eltöröljék vagy megőrizték a rabszolgaságot. Az, amit "Tamás bácsi kunyhója" néven ismerünk, a feketék akkori helyzetét ábrázolja. Lincoln elnök egyik legfontosabb eredménye ennek a célnak a megvalósítása volt: a fekete rabszolgák felszabadítása. Több mint száz évvel később a feketék már nem voltak rabszolgák, de a feketék még mindig nem rendelkeztek olyan társadalmi státusszal, mint a fehérek.

Elmondta, hogy van egy megye Atlanta városának közelében, ahol a faji megkülönböztetés különösen súlyos. Ez a megye a mai napig ellenzi az ott élő feketéket. Azt mondják, hogy ott nincsenek feketék. Minden fekete embert, aki ott él, kiközösítenek. Rasszizmusellenes csoportok többször támogatták azokat a feketéket, akiknek volt merszük ott élni, és akiket ki is vertek. Tavaly egy antirasszista csoport felvonulást szervezett abban a megyében, hogy tiltakozzon ez ellen a hozzáállás ellen, és az ottani emberek megverték őket. Erről később a sajtó is beszámolt, és országos felháborodást váltott ki, az ország minden részéből érkeztek emberek, akik szolidaritást vállaltak a csoporttal, és eljöttek a felvonulásra, ami nagyon idegessé tette a rendőrséget. Amikor a megye emberei látták, hogy sokan vannak, akik ellenük vannak, nem mertek fellépni az emberek dühe miatt. A faji megkülönböztetés ellen tiltakozók azonban csak egy kicsit tudtak menetelni, és nem értek el tartós eredményeket. A megye a mai napig diszkriminálja a feketéket.

Ma már a legtöbb helyen nincsenek egyértelműen meghatározott, a feketéket hátrányosan megkülönböztető politikák, sőt, vannak ellenkező értelmű rendelkezések is: a kormányzati ügynökségeknek stb. feketéket kell felvenniük. Egyes fehérek úgy érzik, hogy ez fordított diszkrimináció, mert néha a fehérek alkalmasabbak egy pozíció betöltésére, mint a feketék, de a feketék felvételére vonatkozó követelmény miatt a fehérek tisztességtelen versenyhelyzetbe kerülnek.

Ez azonban csak felszínes jelenség. Sok fehér ember szívében nagyon erős a feketék gyűlöletének pszichológiája. Például egyes fehér lakónegyedekben, ha feketék élnek ott, sok fehér elköltözik. Ha feketék élnének ott, a lakásárak

elesik, mert a fehérek nem akarnának oda jönni és ott élni. Ez a tény okozza, hogy a feketék és a fehérek nagyrészt különálló városrészekben élnek. Minden nagyobb városban van egy fekete negyed, amely általában elmaradott és piszkos terület. Egyes feketék dollármilliókat kapnak, és mégsem kerülhetnek a fehérek felső osztályába. Az amerikai felszínesség szép, és a felszínen nincs faji megkülönböztetés, de valójában mélyen gyökerezik.

A feketék társadalmi státusza alacsonyabb, és a kulturális szint is alacsonyabb, a gazdasági helyzet pedig még rosszabb. Az emberek az utcán találkozik egy csomó szegény ember kér pénzt, a legtöbbször fekete, Washington, ilyen meglepően nagyszámú ember, és a virágzó város túlságosan inkongruens; az utcán téren látni fogja sok ember eladási művészet, a legtöbbször fekete; is látja a toborzó iroda és a segélyhivatal sorban az emberek, a legtöbbször fekete; vándorol az utcán hajléktalan emberek, a legtöbbször fekete; rongyokba öltözött, ápolatlan emberek, a legtöbbször szintén fekete emberek. Persze vannak fehér emberek is, akik ilyen rendezetlen állapotban vannak, de a számuk kisebb. Amikor a városnézők ilyen állapotokat látnak, természetesen óvatosak.

A fekete városrészek a legjellemzőbbek a feketék nyomorúságos helyzetére. Jártam San Francisco, New York, New Haven, Philadelphia, Washington D.C. és Atlanta fekete negyedeiben, és a benyomás rendkívül rossz. Általánosságban elmondható, hogy sokkal koszosabbak és szegényebbek, mint azok a területek, ahol fehérek élnek, és nyilvánvaló, hogy ezek szegéynegyedek. Sok háztartás előtt ül néhány lusta fekete ember. Fiatalok állnak csoportokban az utcán, az emberek szíve dobog. New York fekete negyedei különösen rosszak, és a bűnözési ráta rendkívül magas bennük. Egy barátom mesélte, hogy egyszer egy amerikai elvitte őt New York egyik fekete negyedébe, és félúton egy rendőrautó röviddel a nyomukban egy rendőrautó üldözte őket. Azt hitték, hogy megszegtek egy közlekedési szabályt. Amikor megálltak, a rendőr megkérdezte, hogy tudják-e, mi van előttük, és ők igent mondtak. A rendőr azt mondta, hogy legyenek óvatosabbak. Mindketten gyorsan át mertek hajtani a fekete területen, és nem mertek leszállni. Azt mondta, ha lerobban az autó, nem lehet tudni, mi lesz.

A fekete lakosság rendkívül rossz körülmények között él, és a kétségbeesett idők után a legtöbbször a bűnözés útját választják. Az egész társadalom bűnözési helyzete a világ élvonalába sorolható, és a feketék különösen erősek. Sok történetet hallottam a

feketék rabolják ki a kínaiakat. Egy barátom elmondta, hogy egyszer elkísérte egy kollégáját egy étterembe, és a lépcsőn két fekete emberrel találkozott, akik késsel a kezükben pénzt követeltek. Egy kínai diák elmondta, hogy New Yorkban a negyvenkettedik utcában burjánzik a bűnözés, és a New York-i kínai konzulátus csak egy utcányira van. A bűnözők arra szakosodtak, hogy kínai emberektől rabolják el a pénzüket. A New York-i rendőrségnek lovas rendőrökkel kellett a konzulátus elé állítania, és az általános rendőrség már nem volt elég (bár én nem láttam lovas rendőrököt a New York-i Kínai Főkonzulátus előtt). Ez fényes nappal történt.

A feketék között rengeteg olyan kiemelkedő személyiség van, akik szintén a társadalmi csodálat ikonjaivá váltak: sportolók, énekesek, kosárlabdázók, softball-játékosok, bokszolók és futballisták. De a feketék általános helyzete nem változott.

A fekete lakosság problémái egy olyan körforgást, egy olyan hurkot alkotnak, amelyet nehéz kibogozni. A feketék összességében kevésbé írástudók, gazdaságilag alsóbbrendűek, a gyermekvállalás felett nincs kontrolljuk, és a jóléti rendszer biztosítja, hogy a gyermekek állami támogatásban részesüljenek. A feketék termékenységi rátája magasabb, mint a fehéreké. A fekete gyerekek nem jutnak jó lakókörnyezethez vagy jó oktatáshoz. Mivel az előző generáció nem volt jól képzett, és nem kapott néhány alapvető értéket, a gyermekek nem kaptak természetes nevelést és gondozást.

A fekete negyedek környezetében felnőve tudat alatt és pszichológiailag kiegyensúlyozatlanok. Feketék generációi nőnek fel jó képességek és képzettség nélkül, és így képtelenek technikailag igényes munkakörökben dolgozni. Sok gyermeknek nincsenek szülei, vagy csak egy szülője van, gyakran csak az édesanyja. Sok gyermek gyermekanyától születik, azaz teherbe esnek és gyermekeket szülnek gyermekkorban vagy 14-15. tudnak az ilyen gyermekek jó oktatásban részesülni. Ez a helyzet nem ritka a fekete közösségben. Amikor felnőnek, csak alacsonyabb szintű munkakörökben dolgozhatnak, és nem kapnak magasabb anyagi javadalmazást. Néhányan küzdöttek azért, hogy kikerüljenek ebből a szorult helyzetből, de aztán küzdöttek azért, hogy a fehér társadalom elfogadja őket. Ez generációról generációra száll, így a feketék problémáinak hógolyója egyre nagyobb és nagyobb lesz.

A fekete kihívás a társadalmat és a rendszert fenyegeti. Eddig a rendszer gyenge vagy tehetetlen volt a probléma kezelésében. A rendszer tétlenségének eredményeképpen a feketék ellenességének hulláma van kialakulóban, abban az értelemben, amit a neokonzervatívok fordított diszkriminációnak neveznek.

Az apartheid már a múlté, de a feketék kihívása egyre nő. A napok

a KKK mögöttünk van, de nem mondhatjuk, hogy eltűntek. Ha a társadalom nem talál alapvető módokat a feketék helyzetének javítására, akkor valószínűleg még több erőszakos feketeellenes akcióval fog végezni. Emberi gyengeség, hogy ha egy problémát nem lehet megoldani, akkor a legkényelmesebb megoldás az, ha határozottan ellene fordulunk.

Szinte minden társadalomban van hasonló probléma, ahol egyes embereket "alsóbbrendűnek" tartanak. De ennek a problémának különböző okai lehetnek, némelyik a kulturális különbségekből, némelyik a történelmi eredetből, némelyik a szokásokból, némelyik pedig a rendszerből fakad. Az Egyesült Államok esetében a fő ok a rendszer, tehát a feketék problémája kihívás ennek a társadalmi rendszernek.

8. Bennszülöttek helyzete

Az Egyesült Államok gyarmattá válásának egyik fő oka az volt, hogy a földet már az európaiak lakták és birtokolták, amikor az óceánon át az Újvilágba érkeztek. Ezek voltak az indiánok. A legkorábbi őslakosok 10 000 évre nyúlnak vissza. 1925-ben egy George McJunkin nevű fekete cowboy talált egy halom félig elégetett állatcsontot Új-Mexikó területén. A tudósok későbbi elemzése szerint ezeket a vadállatokat 10 000 évvel ezelőtt vadászok ölték meg. Ezt megelőzően általánosan úgy vélték, hogy az őslakosok története csak néhány ezer éves. Kik voltak tehát ezek az emberek? Honnan jöttek?

Mivel a tudósok 1925, bebizonyították, hogy az őslakosok legalább 20 000 éve élnek az amerikai kontinensen. Arról azonban, hogy hogyan jutottak el az amerikai kontinensre, ellentmondásosak a beszámolók. Az egyik szerint a jégkorszak idején nem volt tengervíz a Bering-szorosban, és az emberek szárazföldön tudtak átkelni a szoroson. A legkorábbi őslakosok Ázsiából érkezhettek. Az indiánok külsejüket tekintve nagyon hasonlítanak a mongolokhoz. Ebben az állításban van némi igazság. Néhány tudós azonban nincs meggyőződve róla. Az indián tudósok különösen azzal érvelnek, hogy egy ilyen elmélet tagadja az indiánok eredeti tulajdonát az amerikai földeken, mivel ők is más földekről vándoroltak be. Hogy az indiánok valójában honnan jöttek, az sajnos rejtély.

Az európaiak megérkezése Amerikába két kultúra összezapását hozta létre. Az európaiak megvetették az indián kultúrát, és alsóbbrendűnek ítélték. Az *Amerika: Népek és értékek* című könyv szembeállítja

a két kultúra közötti különbségek. Az indiai kultúra tartalmazza az általános kultúra elemeit: (1) az élelem, a ruházat és a menedék biztosításának módjai; (2) vallási gyakorlatok; (3) művészeti alkotások; (4) csoportos szerveződés; és (5) a kultúra átadásának eszközei. Az indián kultúrában ezeknek az összetevőknek sajátos kulturális jelenségek sokfélesége van. De az indiánok nem rendelkeznek civilizációval, amely csak Európában létezik. A civilizáció magában foglalja: (1) fejlett technológia, mint például a fémek használata; (2) magasan fejlett életszervezés, mint például a városok; (3) szellemi teljesítmények, mint például naptárak, írás stb.; (4) munkamegosztás. Ez utóbbiakkal az indiánok nem rendelkeztek.

Az európai kultúra szempontjából az indiánok megvetése természetes volt. Csak az 1960-as évek után kezdték megtanulni tisztelni a különböző kultúrákat. Természetesen egy másik kultúra tisztelete nem egyenlő azzal, hogy lenézzük azt. Az amerikaiak ma sok kultúrával szemben így viszonyulnak. Külsőleg udvariasak és tisztelettudóak egy sor különböző kultúrával szemben, de a valóságban megvetik azt – beleértve, mondhatni, a japán kultúrát is.

Valójában az amerikai kontinens indiánjai elképesztő kulturális eredményekkel rendelkeznek, mint például a maja kultúra, az azték kultúra, az inka kultúra és így tovább. De hogy mi az oka annak, hogy ezek a kultúrák miért nem fejlődtek modern civilizációvá, attól tartok, megoldatlan rejtély.

Amikor Kolumbusz 1492-ben megérkezett Amerikába, a karibi szigeteket összetévesztette "Indiával", és az ott élő embereket "indiánoknak" nevezte. Később rájött, hogy ez nagy tévedés volt, ezért tévedett, és indiánoknak nevezte őket. Ha összetévesztette volna Angliát Indiával, akkor meggondolta volna magát.

Amikor az európaiak az amerikai kontinensre érkeztek, összeütközésbe kerültek az indiánokkal. Azt mondják, hogy az európaiak különböző betegségeket hoztak az amerikai kontinensre. Az európaiak kifejlesztettek egy sor gyógyszert a különböző betegségek kezelésére, míg az indiánok nem. Abban az időben a falvakban a halálozási arány 80-90 százalék körül volt. Limirich szerint 1831-ben. A híres francia tudós, Alexis de Tocqueville azt írta: "Az ég nem tette őket civilizáltakká, halálra voltak ítélve". A fehér amerikaiak ma már nem tartanak ilyen égbekiáltó felfogást, mint a múltban, de létezik egy másik felfogás: Isten nem tette őket gazdaggá, szegénységre vannak ítélve. Igen, ez egy nagyon erős felfogás.

Először alakult ki jó kapcsolat az európaiak és az indiánok között. De azok voltak az európaiak, akik először jöttek üzletet kötni,

nem a telepések. Akárcsak az európaiak, akik kezdetben a kínaiakkal üzleteltek. Kezdetben az európaiak lovakat és fegyvereket adtak az indiánok egy részének, hogy támogassák terjeszkedésüket a belső területek felé.

Az indiai társadalmi szervezet és a hatalmi viszonyok átszerveződtek. Kezdetben az indiánok is barátságosan fogadták az európaiakat. Abban az időben az európaiaknak szükségük volt az indiánokra olyan dolgokért, mint az élelem. Az indiánoknak nem volt szükségük az európaiakra.

Az egyik fontos ok, amiért az indiánok később az európaiakra támaszkodtak, a kereskedelem volt. A kereskedelem fokozatosan függővé tette az önellátó törzseket a külvilágtól. Az európaiak által előállított termékektől, például a bortól és hasonlóktól való függés. Az indiánok nem tehettek mást, mint hogy az európai árukért dolgoztak, hogy hozzájussanak azokhoz. Adóssághoz voltak kötve. Thomas Jefferson mondta: "Farkast a fülénél fogva fogunk, és sem irányítani, sem veszély nélkül elengedni nem tudjuk". Ez a mondás az volt, és 1820, a farkas az indián volt. Ma, attól tartok, ez az érzés már nem létezik.

Ezt követően az európai telepések hosszú időn át nagy számban kezdték megfosztani az indiánokat földjeiktől, elűzték és megölték őket. Hosszú és véres háború kezdődött a fehérek és az indiánok között. Ma az Egyesült Államokban számos film és dokumentum található, amely ezeket a jeleneteket ábrázolja. Végül rezervátumokat hoztak létre, hogy az indiánokat bizonyos határokon belül tartsák. Ahogyan az emberek tették egyes állatokkal – természetvédelmi területeket hoztak létre.

A fehéreknek az indiánokhoz való viszonyulása történelmileg furcsább és más volt, mint a feketékkel való bánásmódjuk. A polgárháború után egy alkotmánymódosítás megerősítette a feketék jogait. A feketék emancipációja előtt a feketéket a képviselőházban csak a lakosság háromötödének tartották számon. A módosítás ugyanezeket a jogokat erősítette meg a feketék számára, de az indiánokra nem terjedt ki. Az indiánok sokáig nem tanúskodhattak a bíróságon, nem birtokolhattak tulajdont, nem szavazhattak, és nem hagyhatták el a rezervátumot. A fehérek másként bántak az indiánokkal és a feketékkel. A feketék esetében a fehérek sokáig megtagadták tőlük a civilizáció gyümölcseihez való hozzáférést, és az iskolák, templomok, üzletek, éttermek és nyilvános helyek zárva voltak a feketék előtt. Az indián gyerekekkel viszont más volt a helyzet. Törvény kötelezte őket arra, hogy elfogadják a fehér rendszert, és az indián gyerekeket iskolába kényszerítették. A rezervátumokban voltak templomok. A fehérek azt akarták, hogy az indiánok fogadják el a fehér rendszert és életmódot, nagyon hasonlóan a vadállatok háziiasításához. Ez a különbség az

indiánokkal és a feketékkel való bánásmódban a

A fehérek azt vallották, hogy az indiánok őslakosok és a föld tulajdonosai voltak, míg a feketék kívülállók. Bár a társadalmi státusz tekintetében alig volt különbség a kettő között, az indiánok voltak az igazi amerikaiak, és az európaiak számára az volt a probléma, hogyan ériék el, hogy az igazi amerikaiak "azonosuljanak a hazájukkal".

Az indiai kérdések a mai napig problémát jelentenek a társadalom számára. Jelenleg körülbelül 500 000 indián él az Egyesült Államokban. Helyzetük többnyire nem hasonlítható az átlaghoz. Az alkoholizmus magas a csalódottság és a pesszimizmus miatt. A fiatal indiaiak körében az öngyilkossági ráta 10 százalékkal magasabb az átlagnál.

A lakosság ötven százaléka munkanélküli, és 80 százalékuk állami segílyre szorul. Az indiánokról még mindig nem mondható el, hogy azonosulnának az angolszász kultúrával vagy az uralkodó kultúrával. Saját kultúrájuk és saját nyelvük van. Az indiánok általában nem jól képzettek, és nehezen tudnak versenyezni a rezervátumon kívüli munkahelyekért. Néhány indián eljött a városokba, de ők visszatérnek lakóhelyükre, és lelkileg azonosulnak saját kultúrájukkal.

Az indiánok nem voltak olyan sokan, mint a feketék, így nem jelentettek akkora gyakorlati kihívást a társadalom számára. Az amerikai civilizáció számára azonban kihívást jelentettek, azaz miért nem sikerült az európai telepeseknek olyan sokáig asszimilálniuk az indiánokat. Szerintem itt nem technikai, hanem pszichológiai problémáról van szó. Mint számos helyen, ahol az amerikai kultúra teljes mértékben megjelenik, ott sokkal erősebb az Amerika-ellenesség.

9. Lelki válság

Lelki válság van az amerikai társadalomban? Vannak, akik nem gondolkodnak ezeken a kérdéseken. A gazdasági fejlődés magas szintje lehetetlenné tette az emberek számára, hogy a felszín mögötti fejleményeket feltárják. Az amerikai társadalmon kívüli embereknek természetesen nehéz felfedezniük, hogy mi rejlik a csillogás és a csillogás mögött, és elég nehéz megbirkózni az elénk táruló látványok és hangok szédítő sokaságával. Különösen igaz ez akkor, ha egy társadalom gazdaságilag magasan fejlett. Azok az emberek azonban, akik a mi földünkön és a mi népünkben élnek, gyakran hajlandóbbak elgondolkodni ezen a kérdésen. Azok, akik hajlandóak elgondolkodni ezen a kérdésen, gyakran olyan emberek, akik már eljutottak egy olyan

bizonyos korban vagy bizonyos gondolatokkal. Milyen lelki állapot létezik a társadalom magasan fejlett materialista díszletei után? Sok konzervatívnak nevezett gondolkodó úgy véli, hogy létezik egy spirituális válság.

Egy nemrégiben megjelent, ellentmondásos könyv: Az *amerikai elme bezárása: Hogyan bukott meg a felsőoktatás a demokrácia és hogyan szegényítette el a mai diákok lelkét*. Allan Bloom, a Chicagói Egyetem John M. Olin Center for the Investigation of the Theory and Practice of Democracy (A demokrácia elméletét és gyakorlatát vizsgáló John M. Olin Központ) tagja és a Council on Social Thought professzora, lefordította Platón Az ideális állam és Rousseau Émile című művét. A könyv megjelenése heves vitákat váltott ki, és nagy visszhangot váltott ki. Sokan a konzervativizmus zászlaját látták benne, különösen heves reakciókat váltott ki a fekete mozgalom és a feministák részéről, mivel a Bloom által képviselt eszmék sok tekintetben ellentétesek voltak a feketék emberi jogi mozgalmával és a feminista mozgalommal. De sokan voltak olyanok is, akik kiáltottak mellette, és Reagan állítólag jó könyvnek tartotta, és megkérdeztem több egyetemi professzort, akik szintén jó könyvnek tartották.

Mi Bloom fő érve? Bloom fő gondolata az, hogy a mai egyetemi oktatás már nem teszi lehetővé, hogy az alanyok megértsék a nyugati társadalmat megalapozó hagyományos értékeket. Az egyetem fejlődése a modern korban egyre inkább egyfajta kulturális relativizmus és szellemi nyitottság felé halad. A kulturális relativizmus szellemi nyitottságot igényel. Ebben a kulturális relativizmusban azonban benne rejlik az a logika, hogy a világban nincsenek abszolút értékek, és hogy minden elfogadható vagy elfogadhatatlan. Ez a felfogás erénnyé válik. Bloom úgy véli, hogy minden oktatási rendszernek van egy erkölcsi célja, és hogy az oktatási rendszer ezt a célt igyekszik elérni, és a tantervben tükrözi.

Az 1950-es években az Egyesült Államokban az oktatás ezt a célt követte. A kulturális relativizmusnak sikerült lerombolnia a nyugati centrizmus eszméjét, ugyanakkor gyengítette a nyugati kultúra státuszát. E szellemiség által uralt egyetemi oktatás olyan fiatalokat eredményezett, akiknek nem volt fogalmuk a múlttól és nem látták a jövőt. A felsőoktatás lebonyolításáért felelős egyetemek nem adnak ismereteket a nyugati filozófia és irodalom dicsőséges történetéről. A diákok képtelenek megérteni a természet rendjét és az ember helyét ebben az ismereteken keresztül. Az egyetemek nem biztosítják a komoly tanulási folyamathoz szükséges önismeretet.

Mi az eredmény?

A fiatalabb generáció nagyon keveset tud a nyugati történelem klasszikus műveiről. Bloom elmondta, hogy egyszer az órán megkérdezte a diákjait, hogy melyik könyv tette rájuk a legnagyobb hatást, és meglepő módon egyikük sem tudott mesterművet mondani. Egyvalaki a Bibliát mondta, de ezt a könyvet nem tanítják az egyetemen. A diákok néha elmennek filmeket nézni, például a Gandhi és a Thomas More című filmeket, de ezek a filmek Bloom szerint mesterségesen és művészileg manipuláltak. A diákok megnézik a "Kramer kontra Kramer"-t, hogy tanuljanak a válásról és a szexualitásról, de kevesen látták az "Anna Kareninát" vagy a "Vörös és fekete"-t, mint a saját életükhöz nélkülözhetetleneket. A feministák a klasszikus írások ellenségei (itt megtudhatja, miért ellenzik a feministák Bloomot).

Bloom azt állítja, hogy az elitizmus és a rasszizmus elleni harcok az 1960-as és 1970-es években kevésbé befolyásolták a diákok könyvhöz való viszonyát.

Ezek az aktivisták ritkán támadták a klasszikus írásokat. De minden irodalom nemi alapú, és hogyan is rendelkezhetnének a múlt írói, Szókratész, Platón, Shakespeare, Rousseau, Tolsztoj, Stendhal, a mai feminizmus eszméivel. Sok erő hatására a klasszikus remekművek tegnapi virágokká váltak.

A fiatal generáció egyre közömbösebb a nyugati zene legjobbjai iránt, és még ha el is mennek meghallgatni ezt a zenét, hiányzik belőlük a szükséges inspiráció és szenvedély. Bár a huszadik századot a zene évszázadának nevezhetjük, és a fiatal generációt összehasonlíthatatlanul lenyűgözi a zene, a rock és a modern zene lenyűgözi őket, a klasszikus zene pedig kihalt a fiatalabb generáció körében. Beethoven, Chopin, Brahms, Mozart, Wagner stb. egyre inkább kegyvesztetté váltak. A nyugati oktatás hagyományosan a zene helyét helyezte előtérbe a nevelésben, abban a hitben, hogy a zene képes ápolni a temperamentumot, ahogyan azt Szókratész és Platón tárgyalta. Mit fog jelenteni most, hogy az oktatás elveszítette zenei oldalát?

A fiatal generáció elvesztette azokat az alapvető tulajdonságokat is, amelyek ahhoz szükségesek, hogy teljes értékű emberként éljen a társadalomban. A modern társadalomban új tulajdonságokkal dolgozzák fel őket, amelyek összeegyeztethetők az új társadalmi mintával, ugyanakkor bizonyos válságot is jelentenek. A fiatal nemzedék önzővé vált, diákká, akiket nem lehetett rossznak, de nemesnek és magasztosnak sem nevezni. Az individualizmus túlfűtött fejlődése elkerülhetetlenül a család hanyatlásához és az egyénpontúság növekedéséhez vezet. A munka, amely még mindig

érdekli a diákokat Camus *Az idegen* című műve, és mondanunk sem kell, hogy ez mire utal.

A szexuális forradalom és a feminizmus végtelen kihívások elé állította az emberi kreativitást. A szexuális felszabadulás lázadás volt a puritán hagyomány ellen, de a szexuális felszabadulás közvetlen következménye az volt, hogy a boldogságot testi kikapcsolódásként értelmezték, és felismerték, hogy a testi vágy nem valami veszélyes dolog. Ez a két mozgalom súlyosan érintette a hagyományos nyugati értékrendet. Ugyanakkor a fiatal generáció szeparatistákká vált, ahol mindenki elkülönül egymástól. Bloom szociális magányosoknak nevezte őket. Ennek az elkülönülésnek a leglátványosabb szimbóluma a válás. A magas válási arány azt jelzi, hogy egyre több amerikai nem akar együtt élni. A szerelem nagyon idegenné vált a diákok számára. Gyermekkoruk óta szexelnek, és olyan könnyen alakítanak ki szexuális kapcsolatokat, hogy a szerelem érzete annyira közömbössé vált, hogy ez az értékes érzelem hiányzik az emberi kapcsolatokból.

Bloom számos tényt idéz annak illusztrálására, amit az amerikai szellem végének nevez. Ő maga a nyugati kulturális hagyományok és civilizáció népszerűsítésének szószólója volt. Platón, Szókratész, Locke, Rousseau, Kant, Shakespeare, Bacon és mások kulturális és szellemi alkotásait ünnepli, és támogatja, hogy ezeket az örökségeket a nyugati civilizáció és kultúra szellemének kiterjesztésére használják fel. Olyan alapvető eszméket tárgyal, mint a természet állapota és a társadalom állapota, az én, a kreativitás, a kultúra és az értékek. A legtöbb érv és tézis a nyugati történelem klasszikus íróitól származik. Bloom különös vonzalmat érez a francia kultúra iránt, talán az *Emile* című könyv fordítása miatt. A francia kultúrával való egyetértése és ismertsége időnként a könyvben is megmutatkozik.

Bloom ezt az általános fejlődési tendenciát nihilizmusnak nevezi. A nihilizmus lett az amerikai út, ami végzetes sokkot jelent a kulturális fejlődés és az amerikai szellem számára, és ennek a fejlődésnek a következtében az amerikai értékrend hanyatlik, és az egész demokratikus rendszer hatalmas csapást szenved. Bloom egyetért Tocqueville felfogásával, miszerint Tocqueville az egyetemnek fontos helyet tulajdonított az amerikai demokratikus politikában. Tocqueville szerint a demokrácia legnagyobb veszélye a közvélemény leigázásában rejlik, a demokrácia követelménye pedig az, hogy mindenki maga határozhassa meg a saját hozzáállását. A demokrácia megszabadítja az embert a hagyományos politikai kényszertől, a vallástól és más dogmáktól. Az ember szabad, de az embernek

képes megítélni önmagát. A nyugati hagyományos értékrend hanyatlása pedig előbb-utóbb a demokráciát is sújtani fogja. A társadalomban nincs olyan értékrend, amely értékrendszerként szolgálhatná az egyéni döntések irányítását, és az egyetemi oktatás nem nyújt ilyen rendszert.

Nagyon szoros kapcsolat van az eszmék és a társadalmi fejlődés között, és amikor az eszmék megszűnnek, akkor megszűnnek az ilyen eszmék által vezérelt társadalmi intézmények és viselkedési formák is.

Bloom nézete természetesen a konzervatív nézethez tartozik, ami a haladás egyes híveinek véleménye szerint nem elég, mert a társadalomnak mindig fejlődnie kell, és a régi dolgokat mindig meg kell szüntetni. Ami figyelemre méltó, az az általa felvetett kérdés. Tény, hogy az amerikai szellem komoly kihívásokkal néz szembe, és az is tény, hogy a fiatalabb generáció nem ismeri a hagyományos nyugati értékeket. És vajon ez a szellemi szférában bekövetkező változás mennyiben befolyásolja a társadalom fejlődését és irányítását? Bármely társadalmi rendszer léte és működése soha nem érvényesíthető pusztán a törvények betűjével; mindenekelőtt arról van szó, hogy az emberek hisznek-e ezekben az alapvető értékekben, és viselkedésükben ezek vezérlik-e őket. Ha az értékrend összeomlik, hogyan tartható fenn a társadalmi rendszer?

Sok társadalomban a probléma gyakran nem az intézményekben, hanem az értékrend hanyatlásában rejlik. Egy olyan társadalom, amelynek nincs alapvető értékrendje, a legnagyobb politikai koordinációs és irányítási nehézségekkel szembesül. Itt az emberek gyakran dilemmába kerülnek: egyrészt a társadalmi haladáshoz új értékrendre van szükség, a régi értékrend béklyóit megtörve; másrészt a társadalmi harmónia és az intézményi stabilitás megköveteli a társadalom értékrendjének központi részének fenntartását, különben a társadalom értékrendje megszűnik, és elkerülhetetlen, hogy az egész társadalom káoszba és erkölcsi válságba kerüljön.

Ez egy másik dilemmához vezet: ha hagyjuk, hogy a társadalom természetes módon fejlődjön, a hagyományos értékeket nehéz lesz megőrizni, és a társadalmi fejlődés tendenciája mindig a múlt folyamatos felszámolása lesz, az új generációnak elkerülhetetlenül nem lesz fogalma a múlttól, és oktatás nélkül nem lesz folytonosság. Ha demokratikus, és az emberek választanak, az új generáció aligha tudja megmondani, hogyan érez a múlttal kapcsolatban, és a választás eredménye gyakran magától értetődő. Ki fogja tehát ellátni ezt a társadalmi funkciót?

Attól tartok, hogy mindenkinek, aki a társadalmi stabilitásról és fejlődésről gondolkodik, először ezen a kérdésen kell elgondolkodnia.

10. A Nap birodalma

Van egy nemrégiben készült film, a "Nap birodalma", amely a japán inváziós erők és egy csoport nyugati lakos közötti kapcsolatot mutatja be Sanghajban a második világháború idején. A nyugatiakat a második világháború alatt koncentrációs táborokban tartották fogva, japán katonák egy osztaga őrizte őket, kínozták, éhezették és emberi méltóságukban megalázták őket. Az amerikai rendező akkor készített ilyen filmet, amikor a japán gazdaság diadalmasan tört be amerikai földre és a világpiacokra. Nehéz kitalálni a rendező szándékát. De a film legalábbis arra figyelmeztet, hogy a japánoknak más értékrendjük van, mint a nyugatiaknak, hogy a japánok vadak és kegyetlenek, és hogy a japánok nem ismerik el az emberi lények alapvető értékeit és hitét. Hogy ez azt jelenti-e, hogy a japánok és a Nyugat egy másik csatatéren – a gazdasági téren – győznek, azt az embereknek maguknak kell végiggondolniuk.

Japán gazdasági sikerét csodaként üdvözölték. Maguk a japánok is büszkék voltak rá. A második világháborúban Japán vereséget szenvedett, és területét megszállták. Az emberi történelem fejlődését tekintve azonban Japán viszonylag rövid idő alatt a világ vezető gazdasági hatalmává ugrott fel. Természetesen most nem beszélhetünk politikai és katonai hatalmáról. Néhány japán erre törekszik, és bár erről még nem lehet beszélni, de a jövőben nem lehetetlen. Az emberi társadalmi fejlődés tapasztalatait összefoglalva, egy erős ország hatalma: első a katonai hatalom, második a gazdasági hatalom, és harmadik a politikai művészet. A japánoknál az utóbbi kettő nem hiányzik, de az előbbit az alkotmány köti, bár az alkotmány csak egy darab papír, amelyet szintén emberek alkotnak. Amiben az egyik generáció hisz, abban a következő nem biztos, hogy hisz. Amint a feng shui megfordul, a helyzet egészen más lesz.

A Nap Birodalma kényszerítette Amerika kezét. A japán gazdaság ereje lenyűgözte az amerikaiakat, és még a második világháború vége előtt Benedict, a híres kulturális antropológus szenzációs könyvet írt *A krizantém és a kard* címmel. A könyv remek elemzést és betekintést tartalmaz a japán kultúrába, de nem

anélkül, hogy egy felsőbbrendű nép egy alsőbbrendű népre nézne. Olyan volt, mintha egy zoológus írná le a gorillák vagy az aranymajmok szokásait, részletes és pontos, de semmiképpen sem irigylésre méltó. Néhány évtizeddel később egy másik amerikai írt egy könyvet *Japán mint első számú ország* címmel. A szerző *Ezra Vogel* harvardi professzor. Ez a könyv semmiképpen sem egy zoológus tapasztalata, és tele van dicsérettel és irigységgel. Ez a váltás elég drámai.

Novemberben egy meg 28, 1988, nem nevezett japán férfi megvásárolt egy 1905-ben készült Picasso-festményt egy londoni aukciósházban, és több mint 38 millió dollárt fizetett érte, ezzel rekordárat ért el egy 20. századi műalkotásért, a világon a harmadik legmagasabb árat egy festményért. Ez a japánok erejét mutatja. Japánnak az Egyesült Államok elleni gazdasági inváziója messze meghaladta a válogatás nélküli bombázást azon az egy napon Pearl Harborban. Az Egyesült Államok utcáin japán autók, Toyota, Honda, Nissan és így tovább. Az elektromos boltokban még több a japán, japán elektromos termékek széles választéka, mindenféle dolog. A japánok ingatlant vásárolnak az Egyesült Államokban. San Francisco tele van japánokkal, Honolulu pedig állítólag a japánok világa lett. A japánok házat vesznek és készpénzzel fizetnek. A japánok érkezése miatt a lakásárak meredeken emelkedtek, és azok az amerikaiak, akiknek nincs pénzük, csak a lakhatásra számíthatnak. Az IBM atlantai magas épületei japán tulajdonba kerültek. Az ország egyik legjobb kertjét látogattam meg St.

Louisba, és végül a japán kert nagy részét is megnéztük. A chicagói Sears Tower, a világ legmagasabb épülete, nemrégiben eladósorba került, és féltő volt, hogy a japánoké lesz. Egy barátom mesélte, hogy vannak japánok, akik úgy vesznek házat, hogy előbb nem kérdezik árat, járják a várost, és amikor meglátnak egy házat, ami tetszik nekik, csak rákattintanak, és hagyják, hogy valaki megszerezze. A japán befektetések az Egyesült Államokban nagymértékben megnőttek. Sok japán terméket gyártanak amerikai földön. A Nap Birodalmának árnyéka az Egyesült Államokra vetül.

Nézzünk néhány komoly számot. Japán lakossága (1985) 120 millió fő volt, szemben az Egyesült Államok 289 millió fővel. Japán szárazföldi területe több mint 377 000 négyzetkilométer, szemben az USA 9 372 000 négyzetkilométerével. Japán az USA töredéke. 1987-ben a GNP (bruttó nemzeti termék) Japánban 2385 milliárd dollár volt, míg az USA-ban 4488 milliárd dollár. A kereskedelem összértéke Japánban 379 milliárd dollár, míg az USA-ban 677 milliárd dollár volt. A földterület és a népesség arányát tekintve a GNP és a teljes kereskedelem közötti különbség

érték nem jelentős. Japán kereskedelme (1987) a teljes export 36,5%-át és az USA-ba irányuló importnak csak 21%-át teszi ki, míg az USA (1986) a teljes exportnak csak 11,9%-át és a Japánba irányuló importnak 22,4%-át. A beruházások szintén magasak, és Japánnak ma már számos országban vannak gyárai.

Amerikai államok. Az egy főre jutó GNP tekintetében Japán megelőzte az Egyesült Államokat: az 1985 Egyesült Államokban 16 709 dollár, Japánban pedig 17 244 dollár. Az 1981-1985, USA GNP növekedési rátája 2,4% volt, míg Japáné 4,1%. Az USA és Japán közötti kereskedelmi szakadék egyre nagyobb lett. A második világháború alatt az amerikaiak a háború miatt ismerték meg Japánt. Ma az amerikaiak Japánban az élvezetek miatt ismerik Japánt. A japán gazdaság behatolását mutatja, hogy a legtöbb amerikai háztartást elfoglalta.

A napenergia birodalmának ereje úgy nőtt, mint a magfúzió: 1985-ben egy dollár 240 jent ért, ma 130 jent. Susan Chira a New York Timesban (1988. 11. 28.) azt írta: "A jen a világ legnagyobb dollárja.

A japán vállalatok könnyen felülmúlhatják versenytársaikat, és amerikai ingatlanokat vagy vállalatokat vásárolhatnak.

A japán befektetők hatalmas összegeket kölcsönöztek az Egyesült Államoknak, főként állampapírokat vásároltak, és felrázhatják a piacot.

Japán lett a helyi gazdaság uralkodója, és más országok és régiók valutái nem értékelték fel olyan gyorsan, mint a jen. Japánnak jelentős befektetései vannak Tajvanon és Dél-Koreában, és Japán képes befolyásolni ezeket a régiókat.

Japán az USA-nál is nagyobb világmeggazdaggá vált, pénzt adományozott a fejlődő országoknak, és új hatalommal rendelkezett a nemzetközi gazdaságpolitikai döntéshozatal befolyásolásában.

A japánok most már az amerikai gazdaságot irányítják, és ez sok amerikaiat aggaszt. 1988 első hét hónapjában Japán 9 milliárd dollárt költött külföldi vállalatokra, amelyek közül több amerikai cég volt. Az amerikai piacok és vállalatok a japánok kezére kerültek.

A Nap Birodalma komoly kihívást jelent az Egyesült Államok számára. Bár nem mondható, hogy Japán az Egyesült Államok helyébe lépett volna, és az sem, hogy a közeljövőben ezt tenné, Japán agresszív katanája közvetlenül az Egyesült Államokra irányul. Japán valójában az Egyesült Államok szárnyai alatt nőtt fel. Japán hasznot húzott az amerikai megszállásból, a koreai háborúból és a vietnami háborúból. A

Japán jelenlegi rendszerének körvonalai szintén az amerikaiak termékei. Ma azonban Japán, a legyőzött nemzet, még gazdagabb, mint a győztes Egyesült Államok. A japánok ezt az érzést nem is hajlandóak leplezni, és szívesen gurulnak meg és mutatják ki szeretetüket. Ez jó néhány helyen felér azzal, hogy megteszik ezt az amerikaiakkal, akik néha csak hitetlenkedve tudnak bámulni. A szabad gazdaság elve alapján lehetetlen elfordítani a japánokat. Ráadásul az amerikai gazdaság valóban kimondhatatlanul szenved, és nem tehet mást, mint hogy felnéz másokra. Lélektanilag és érzelmileg az amerikaiak nem szeretik a japánokat.

A kérdés az, hogy miért alakult így? A különböző okok mellett, mint például a vezetési rendszer, a két kultúra közötti különbség is fontos ok. Egy bizonyos rendszernek biztosan van olyan hatása, amely nem függ az emberi akarattól, de egy bizonyos kultúrának olyan hatása lesz, amely nem függ az emberi akarattól. Az Egyesült Államok és Japán közötti gazdasági verseny vége a két kultúra eltérő génjeinek a terméke. Ez nagymértékben inkább kulturális kényszer, mint intézményi kényszer. Egyesek azt mondják, hogy az Egyesült Államok és Japán, mint a keleti kultúra a felsőbbrendű.

Milyen tényezők játszanak közre? Nehéz mindet felsorolni, de csak rövid áttekintést tudok adni.

A japán kultúra a kollektívizmust, míg az amerikai kultúra az individualizmust támogatja. A modern tömegtermelés a munkamegosztásról és az együttműködésről szól, és a japán kultúra kollektivistá génje jobban megfelel az együttműködésen alapuló termelésnek. Az amerikai individualizmus hajlamos elutasítani a nagyszabású vagy önfelelt együttműködést, és az amerikaiak elsősorban az egyén státuszáról beszélnek. Az amerikaiak hajlamosak az egyéni sikerre gondolni, míg a japánokat gyakran a kollektív sikerre vezetik. A japán nagyvállalatok egyesítő szellemét nehéz megtalálni az Egyesült Államokban. A japán emberek képesek az életüket egy vállalatnak szentelni, és a munka egy kis részét elvégezni. Az amerikaiaknak, attól tartok, ez nehezen megy. A kollektívizmusnak vannak előnyei és hátrányai egy társadalom fejlődése szempontjából, de egyértelmű, hogy a kollektívizmus jobban egyesít, mint az individualizmus.

A japán kultúra a személyes odaadásra, az amerikai kultúra pedig a személyes élvezetre összpontosít. Az amerikai kultúra hedonista. A munka az élvezetért van, az amerikaiaknak soha nincs gondjuk önmagukkal, és

a pénzt elköltik. A nagy megtakarítással rendelkező amerikaiak ritka állatok. Sokan gyakran nem tudják, honnan vegyenek holnap pénzt. Az amerikaiak kölcsönt vesznek fel, hogy házat, autót, főiskolát stb. vásároljanak. Először költsék el.

A japán kultúra nem rendelkezik magas személyes pozícióval, és nem hangsúlyozza a személyes élvezetet, hanem inkább a személyes elkötelezettséget támogatja, a japán férfiak dolgoznak, sok embernek éjjel kell dolgoznia, tudatosan és önkéntesen hosszú órákat dolgoznak, nincs túlórapénz. Azt mondták nekem, hogy ha egy japán férfi nem dolgozik éjjel a cégnél, akkor az emberek azt gondolják, hogy nincs lendülete, és nem értékelik. Az amerikai életszínvonal valószínűleg az egyik legmagasabb a világon, felülmúlja Japánt a lakhatás, a közlekedés, az oktatás, az élelmiszer és a környezetvédelem terén, bár az egy főre jutó jövedelem nem olyan magas, mint Japánban. A hedonista kultúra arra készíti az embereket, hogy nagy összegeket költsenek jólétre a befektetések helyett. A japánok tipikusan "gazdasági állatok", akiknek erős a beruházási vágyuk, de nem annyira a személyes élvezetre összpontosítanak, mint az amerikaiak.

A japán kultúra szabályozási kultúra, az amerikai kultúra pedig a "hands-off" kultúra. A japán kultúra olyan légkört teremt, ahol mindenki elfogadja a szigorú irányítást, így az egész gazdasági és társadalmi mechanizmus szorosabban szervezett, és az egész gépezet egységesebben működik. Ez a mechanizmus, ha a gazdasági fejlődésre használják, óriási energiákat szabadít fel. Az amerikaiak valószínűleg nem fogadják el a japán vezetési stílust, az amerikaiak diffúzabbak, lazábbak, és a gépezet működése demokratikusabb. A japánokat a feletteseik arra kényszerítik, hogy harcoljanak a világ ellen, és harcolniuk kell. Az amerikaiak inkább saját indíttatásból harcolnak, és a felülről érkező utasításokat demokratikusan meg lehet tagadni, és a csúcs ezt el is tudja fogadni. Japánban nincsenek ilyen történetek, vagy nem sok van belőlük.

És így tovább és így tovább. Az itt felvetett kérdés nemcsak a két kultúra közötti különbség, hanem az a követelmény is, hogy át kell értékelni a két intézményt. Az amerikai rendszer, amely általában az individualizmuson, hedonizmuson és demokrácián alapul, egyértelműen vesztesre áll a kollektívizmussal szemben, önfeledtség és tekintélyelvűség rendszerével szemben. Talán az amerikaiak inkább veszítenek gazdaságilag, minthogy feladják intézményeiket. Ez a rendszer garantálja a hit beteljesülését és egy bizonyos jólétet is a társadalom számára. A mai világkép azt látszik jelezni, hogy ez a rendszer aligha garantálja Amerika legfejlettebb státuszát. Az emberek gyakran állnak választás előtt, hogy az értékrendszert fenntartják, vagy egy hatékonyabb rendszert követnek – de a hagyományos értékrenddel szemben.

Néha az a kérdés, hogy

egy bizonyos kultúra lehetővé teheti egy társadalom számára, hogy egy teljesen más rendszert válasszon, gyakran pedig nem. Másrészt nem valószínű, hogy az amerikaiak elfogadják a japán kultúrát. Az amerikaiak általában kevésbé érdeklődnek a japán kultúra iránt, és sokan úgy vélik, hogy a japánok kulturálisan elmaradott helyzetben vannak. Ebben a tekintetben sok amerikai lenézi a japánokat. Ez a pszichológiai akadály biztosítja, hogy az Egyesült Államok nem fejlődik gyorsabban, mint Japán, és azt is, hogy az amerikaiaknak nehéz lesz végül elfogadni a Nap birodalmát.

Az Egyesült Államok ma Japán kihívásával szembesül, nagyrészt azért, mert az amerikai intézmények, kultúra és értékek szemben állnak magával az Egyesült Államokkal. A második világháború után az Egyesült Államok a megfelelő időben, a megfelelő helyen és a megfelelő emberekkel volt megáldva, hogy társadalmi-gazdasági szempontból elképesztő ütemben növekedjen. Harminc-negyven év különbséggel azonban Amerika pozíciója súlyos és erőteljes kihívást kapott. Elmondható, hogy Japán csak az első nemzet volt, amely kihívást intézett az Egyesült Államokhoz. A következő évszázadban biztosan több nemzet is kihívja majd az Egyesült Államokat. Az amerikaiak akkor fognak igazán elgondolkodni politikájukon, gazdaságukon és kultúrájukon.

Természetesen Japán és az Egyesült Államok esetében egyedül lehetetlen, hogy Japán felülmúlja az Egyesült Államokat az erőforrások és a terület tekintetében. A probléma az, hogy az amerikai társadalomban az egymást kizáró tényezők és erők létezése, ha továbbra is így mozognak, nem csak az előnyeiket teszi elérhetetlenné, hanem egy megállíthatatlan válságos alárendelt áramlatot is képez.